

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

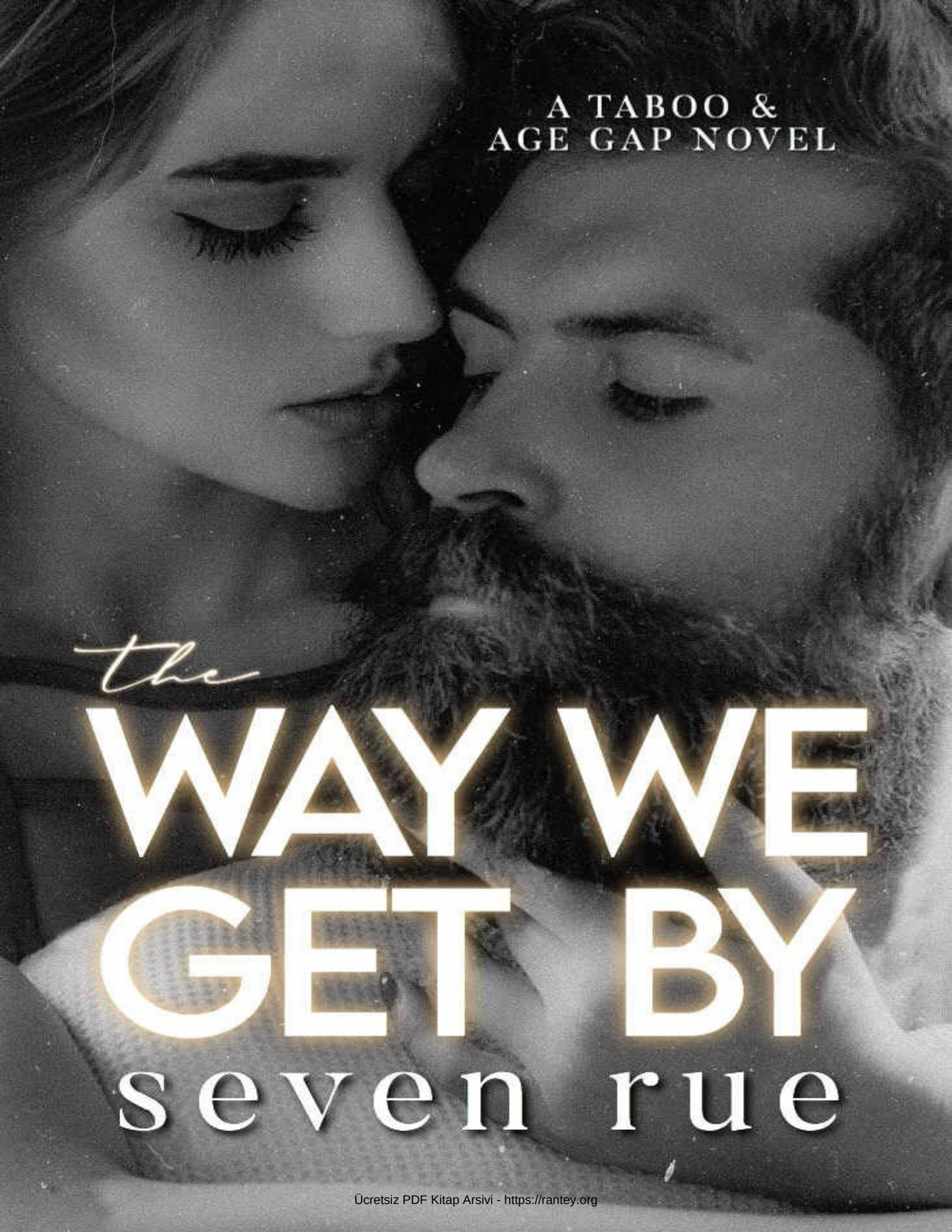
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



A TABOO &
AGE GAP NOVEL

the

WAY WE GET BY

seven rue

the
WAY WE
GET BY
seven rue



Telif Hakkı © 2020 Seven Rue tarafından.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

yazarın haklarının ihlali. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yerlerle, olaylarla, ticari kuruluşlarla ya da yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Dedication

Kardeşlerime,
Beni her zaman koruduğun ve sevdiğin için.

Playlist

STRONG - LONDON GRAMMAR

DON'T PANIC - COLDPLAY

DNA - LIA MARIE JOHNSON

UZAKTA - NICKELBACK

ARABALARI KOVALIYOR - KAR DEVRIYESİ

GÜZEL OLANLAR - ACITIYOR

SAY - JOHN MAYER

FALLINGFORYOU - THE 1975

BİZİ NASIL TERK EDEBİLİRSİN - NF

EYLÜL BİTTİĞİNDE BENİ UYANDIR - GREEN DAY

SOMEDAY - NICKELBACK

WHEREVER YOU WILL GO - THE CALLING

NEVER BE THE SAME - CAMILA CABELLO

YAŞADIM - ONEREPUBLIC

CHAPTER 1

Redley

Beni sıcak bedenine doğru çekti, bir eliyle belime bastırırken diğer eliyle başımın arkasını kavradı.

Saçlarım parmaklarının etrafına dolandı, onları yerinde kilitledi ve bırakmasını zorlaştırdı bende

n. Ama gitmesine izin vermedi. Milyon yıl geçse bile.

Kitt, evlerimizin arasındaki dar sokakta ilk karşılaştığımızdan beri yanımdaydı, Ablam Liv ile yemek yerken sigara dumanı beni fazla rahatsız etmesin diye tek başıma oturup annemle babamın uyumasını beklerdim.

Ara sokak, dört yaşında bir çocuk olarak vakit geçirmek için mükemmel bir yer değildi, özellikle de kışın, ama Liv endişelenmeden gidebileceğim tek yerd.

Eğer orada kalırsam beni nerede bulabileceğini biliyordu.

Kitt benden dört yaş büyüktü ve onu daha önce mahallede görmemiştim.

Ve bana ailesiyle birlikte yan daireye yeni taşındığını söylediğinde, onun için üzülme kendimi alamadım.

Bizim mahallemiz çoğu insanın uzak durduğu bir yerd.

Yıkık evler, uyuşturucu satıcıları, fahişeler ve günde en az iki kez ortaya çıkan polisler.

Mahallemiz hiçbir ebeveynin çocuklarını yetiştirmek istemeyeceği bir yerd, ancak çoğunun Chicago'nun güney yakasına gelip geçecek kadar para kazanmayı ummaktan başka seçeneği yoktu.

Etrafımızdaki insanların tek yaptığı buydu. Mümkün olduğunca iyi geçinmeye çalışıyorlardı.

Kitt benim çocukluğumdaki tek arkadaşımı ve ne zaman sokakları saran kötü kokudan ya da ailelerimizin bize bakkalın önünde dilenip yiyecek ya da para almamızı söylemesinden kaçmak istesek, bisikletlerimize atlayıp nehre gider ve köprünün altında saklanırdık.

Orası bizim saklanma yerimizdi ve şimdi bile bazen her şeyden uzaklaşmaya ihtiyacımız oluyordu. Kitt birkaç yıl önce kendi evini buldu.

Hâlâ güney yakasındaydı ve küçük bir daire olmasına rağmen, tamirci olarak yaptığı iş ona

para kazandırıyordu.

Yirmi bir yaşında hayatı tek başına idare etmesine yetecek kadar.

Evde işler yolunda gitmeyince onun yanına taşındım.

Liv hamileydi ve yeğenim Callie'yi doğurduktan kısa bir süre sonra erkek arkadaşı Mack'in yanına taşındı.

Kitt'le yaşamak, Alan's Bakery'de çalışarak kazandığım paranın bende kalacağı anlamına gelmiyordu.

Bu, çoğu zaman zamanında ödenmeyen sağlık faturalarına yardımcı olması için paramın yarısından fazlasını anneme vermek anlamına geliyordu.

Ya da sigara paketleri ve viski şişeleri almak için kullanılırdı.

O zaman neden hala ona o lanet parayı vereyim ki?

Liv bunu ona vermemi istedi ve annem nankör olsa da hayatta kalabilmesinin tek yolu buydu.

Bir süre daha, yani.

Kalan parayı yiyecek almak için kullandım.

Kitt ve benim için.

Neredeyse bedavaya yanında kalmama izin verdiğinde onun için yapabileceğim en az şey buydu. Ama satın almak istediğim şeyler için hiç param kalmamıştı.

Yeni

kıyafetler.

Yeni bir

palto. Yeni

botlar.

Chicago'da kış kolay değildi.

Hava dondurucu ve rüzgârlıydı ve sabah işe giderken ve öğleden sonra eve dönerken acı çekmek istemiyorsam iyi, kalın bir paltoya ihtiyacım vardı.

Yine de alıştım ve sıcaklıkların düşmesine daha birkaç ay vardı.

Şu anda Kitt'in kollarında güven içindeydim, beni sıkı sıkı tutuyor ve üşümediğimden emin oluyordu.

Alarmım her an çalabilirdi ama gözlerimi kapalı tuttum ve işe gitmeden önce varlığının tadını çıkarmak için ona sarıldım.

Pazar günüydü ama fırında en çok satış yaptığımız gündü.

Elimi göğsüne koydum ve derin bir nefes alarak beni uyandıracak olan telefonumun çalmasını bekledim.

Hiç çalmadı ama yine de her ihtimale karşı her gece dört buçuğa

kuruyordum. Sonra alarm çaldı ve kapatmak için hemen geri

uzandım. "Kal," diye mırıldandı Kitt, sesi uykulu ve huysuzdu.

Gülümsedim ve bu sabah ilk kez gözlerimi açıp ona baktım.

Yüzünü seçebiliyordum ve saçları karanlıkta görmeme yardımcı olacak kadar parlaktı.

Saçları beni her zaman büyülemiştir.

Daha önce hiç onunki gibi sarı saçlı birini

görmemiştim. Neredeyse beyazdı ve uçları doğal olarak

kıvrılmıştı.

Kulaklarını ve alnını kapatacak kadar uzun tutuyordu ve bunun için herhangi bir ürün kullanmadan, her zaman gün boyunca elini saçlarında gezdirmiş gibi görünüyordu.

Ama onda hayran olduğum tek şey saçları değildi.

Gözleri o güne kadar gördüğüm en açık griydi ve eğer en iyi arkadaşım olmasaydı, bir gün

onunla çıkmayı uman kasabadaki kizlardan biri olurdum.

Ama Kitt biriyle çıkmayı ya da dışarı çıkmayı sevmiyordu.

Bütün gün kıını yırtarak çalıştı, sonra eve gelip bize yemek pişirdi ve sonrasında tek yapmak istediği benimle kanepede oturup her gece yaptığımız gibi başka bir film izlemekti.

Arkadaşlığımız kutsaldı ve birbirimizin mezarları üzerine arkadaş ve sevgili arasındaki çizgiyi asla geçmeyeceğimize yemin ettik.

Her şey yolunda gidiyordu ve geceleri sarılsak da asla öpüşmüyor ya da er ya da geç pişman olacağımızı bildiğimiz yerlerde birbirimize dokunmaya çalışmıyorduk.

O benim hayatım, ailem ve güvenli yerimdi.

Aptalca bir hata yüzünden kaybetmek istediğim biri değildi.

"İşe gitmem gerekiyor," diye fısıldadım, elimi göğsüne koydum ve gözlerini açmasını bekledim.

Uyandığında bir daha uyumayacağını biliyordum, ki niyetim asla bu değildi. Pazar günleri bile yeterince uyumazdı.

"Ne zaman döneceksin?" diye sordu, gözleri sonunda benimkilerle buluştu. Dar ve uykudan hafifçe şişmişlerdi.

"Dört civarı. Callie'yi Mack'in barından almam gerekiyor. Liv'in geç saate kadar çalışması gerekiyor, o yüzden akşamı bizimle geçirecek," dedim.

"Bunun için endişelenme," dedi başını sallayarak. "Gidip onu getireyim. Sen işten sonra doğruca eve gel."

"Emin misin?"

"Evet, Red, eminim. Zaten garaja uğramak istiyordum. Dönüşte onu alırım."

Bir süre onu inceledim, sonra başımı salladım ve çenesine bir öpücük kondurduktan sonra kıpırdanmaya başladım.

Silah

lar. "Birkaç dakika daha?" diye sordu, beni geri çekti ve başımı tekrar göğsüne yasladı. "Hayır, Kitt," diye iç geçirdim, hayal kırıklığının altında bir gülümseme saklamaya çalışarak. "Geç kalmak istemiyorum. Alan

beni öldürür ve bu işe ihtiyacım var."

Kitt'in gözlerini devirdiğini *duyabiliyordum* ve kolları etrafımda gevşediğinde yataktan kalktım ve banyoya gitmek için kot pantolonumu ve tişörtümü aldım.

Kapıyı arkamdan kapatmadan önce nefesinin altından "Biliyorum," dediğini duydum.

Büyüdüğüm ev her türlü eşya ile darmadağınktı.

Giysiler, eski gazeteler, boş bira şişeleri ve çoğu zaman yiyecekler mutfak tezgahının üzerinde öylece dururdu.

Kitt'in evinde de durum farklı görünmüyordu.

Dairesini temiz tutmak için elimizden geleni yaptığımızı söyleyebiliriz ve eğer bu kadar tembel olmasaydık, her yerde kıyafetler olmazdı.

Ama burayı dağınık gösteren tek şey buydu. Büyük bir şey değil.

Sanki gardırobumuzu bir kasırga vurmuş ve tüm giysilerimiz, giyilmeleri ya da yıkanmaları gerekmedikçe bir daha alınmamak üzere havada uçuşmuş gibi görünüyordu.

Üzerinde çalışıyoruz.

Duşa girdiğimde banyonun kapısı açıldı.

Birbirimizi çıplak görmemiştik, ki bu sonsuza kadar böyle kalmasını istediğimiz bir şeydi. Ama diğerimiz işerken duş almak ikimizi de rahatsız etmiyordu.

Gözetleme olmadığı sürece.

"Garaja gitmeden önce annemi ziyaret edeceğim. Annene de uğramamı ister misin? Onu kontrol edelim mi?" Kitt sordu.

"Hayır." Cevabım hızlı geldi ve kızarmadan önce iç çektiğini

duydum. "Yine de gitmeme engel olamazsın Red," dedi.

"O zaman neden sordun?"

Ellerini yıkadı ve lavabodaki su durduktan sonra sadece lavaboya yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak önündeki duvara baktığını hayal edebiliyordum.

"İkinizin arasının iyi olmadığını biliyorum ama o hâlâ senin annen. Ve durumu iyi değil. Onu görmek istememenizin nedeninin sadece sürekli tartışmanız olmadığını biliyorum."

"Onu görmek istemememin başka bir nedeni yok, Kitt." Bir nedeni vardı.

Ama bu nedenin ne olduğunu ben bile bilmiyordum. Bir şey beni geride tutuyordu ve bundan nefret ediyordum.

Vücudumu yıkadım, saçlarımı dün yıkadığım için kuru bıraktım. "Bu bir yalan ve sen de bunu çok iyi biliyorsun Red."

"Şu anda bu konuşmayı yapmak istemiyorum. İşe gitmem gerekiyor," diye mırıldandım ve ılık suyu kapattıktan sonra havluya uzandım.

Duş alırken bununla uğraşmak zorundaydık ve altında çok uzun süre durursak, sadece vücudumuzdan aşağı akan dondurucu soğuk su olurdu.

Çabuk hallettik.

Havluyu vücuduma sardıktan sonra Kitt'e bakmak için duş perdesini kenara ittim. "Çıkabilir misin lütfen? Giyinmem gerek."

"Evet," dedi sessizce, bana dayanamadığım o bakışı atarak.

Acı ve üzüntü, biraz da hayal kırıklığıyla karışık.

Ne zaman biri annemden bahsetse, elimde olmadan sinirli, şımarık bir on yedi yaşına dönüşüyordum.

Kendimin o halini de sevmiyordum ve konu annem olduğunda sakın kalamamaktan ve rahat olamamaktan nefret ediyordum.

Ancak tüm gün boyunca içki ve sigara içmesini izlediğim onca yıldan sonra, tekrar kendi ayakları üzerinde durmaya çalışacağına dair umudumu yavaş yavaş kaybettim.

On altı yaşında okulu bırakmak zorunda kalmamın ve Liv'in üniversiteyi bitirememesinin nedeni oydu.

Ama annemi ancak onu suçlayacak gücüm kalmayana kadar suçlayabilirdim.

O zaman henüz gelmemişti ama yakın olduğunu biliyordum.

Giyindim ve yatak odasına dönmeden önce saçlarımı ve dişlerimi fırçaladım.

Kitt yatağın üzerinde oturmuş, çoraplarını giyiyor ve yüzünde anlayışlı bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Zor olduğunu biliyorum Red," diyerek ayağa kalktı ve bana yaklaştı.

Her zaman benden uzun değildi, ama şimdi üzerimde yükseliyor, 1.80'lik bedenime bakmak zorunda kalıyordu.

Elini omzuma koydu ve boynumun yan tarafını avuçlamadan önce sıktı.

"Ama onu bir daha göremeyeceğin için pişman olmana çok az zaman kaldı. Bunun her an gerçekleşebileceğini biliyorsun ve onunla son bir kez daha konuşma şansın olduğunu fark ettiğinde kendi üzüntüne gömülmeni istemiyorum."

O haklıydı.

Ve annemin ölümü kaçınılmazdı.

O kadar alkolden sonra karaciğeri yavaş yavaş iflas ediyordu.

Ve hayatı boyunca içtiği tüm sigaralar oğlunu daha iyi hale getirmemişti.

Babam öldükten sonra kendini bırakmıştı ve tesadüfe bakın ki o da babam gibi bu dünyadan ayrılacaktı.

Yavaşça ve çok, çok hasta.

Kitt'in gözlerinin içine baktım ve gözlerimi yakan yaşları tutmaya çalıştım.

"Belki işten sonra onu ziyarete giderim," diye fısıldadım.

Ağzının köşesi kalktı. "Tamam. O zaman Callie'yi aldıktan sonra seninle orada buluşuruz.

Mack muhtemelen onun için her şeyi paketlememiştir zaten."

Bazen Kitt ve ben Callie'nin ebeveynleriymişiz gibi hissediyordum ama Mack ya da Liv'i her şeyi her zaman hatırlamadıkları için suçlamıyordum.

Çok çalışıyorlardı ve ayakta kalmak için mücadele ederken bir bebek bekledikleri şey değildi.

Ama kızlarını seviyorlardı ve bu, bezleri çantaya koymayı unutmalarından daha önemliydi.

"Tamam," dedim sessizce, göz temasından kaçınmak için göğsüne baktım.

Derin bir nefes alırken göğsü yükseldi, sonra eğilip alnımdan hafifçe öptü. "Geç kalacaksın," diye fısıldadı.

Başımı sallayarak boğazımdaki yumruyu yuttum ve ona bakmadan önce gülümsemeye zorladım. "Sonra görüşürüz."

Daire kapısını kapatmadan önce arkamdan "Sonra," diye seslendiğini duydum.

CHAPTER 2

Redley

Fırında çalışmayı çok severdim.

Stresliydi ve çoğu müşterinin içeri girerken acelesi vardı ama burnuma dolan unlu mamul kokusu harikaydı ve nedense beni rahatlatıyordu.

Bu sabah, bir Pazar günü bu kadar kalabalık bir dükkânın olmadığı bir yerde ekstra sıkı çalışmak zorunda kaldık.

O sırada.

Diğer iki kadınla birlikte kasiyer olarak çalıştım ve poşetleri taze pişmiş kruvasan veya Tarçınlı çörekler, fırından ürünleri çıkarmak için arkada yardım etmenin yanı sıra yaptığımız bir şeydi.

Telaşlıydı ama başka bir şey yapmak istemezdim.

Liseyi bıraktıktan sonra bu işi bulmak zor oldu ama bir öğleden sonra Kitt ile Alan's Bakery'nin önünden geçtiğim için şanslıyım.

Beni içeri girip yardıma ihtiyaçları olup olmadığını sormaya teşvik etti ve telefon numaramı bıraktıktan sonra aynı akşam Alan'dan ertesi sabah gelmemi isteyen bir telefon aldım.

Her şey çok hızlı gelişti ama bana etrafı gezdirip her şeyi açıkladıktan sonra bunun yapmaktan keyif alacağım bir iş olduğunu anladım.

"Evine git Red. İzin verilenden daha fazla çalışmana gerek yok," diye seslendi Alan arkadan.

Bir sonraki müşteriye ne istediğini sormak üzereydim ama Alan bana uyarıcı bir bakış fırlattı, içimi çektim ve Freya'nın benim yerime devralmasına izin verdim.

Arka tarafa doğru yürüdüm ve Alan'a baktım, yeni bir ekşi maya ekmeği için hamur açıyordu.

"İznimden daha fazla saat çalıştığımı kimse bilmemeli. Paraya ihtiyacım var," dedim ona.

"İhtiyacın olduğunu biliyorum. Bu yüzden zaten haftada kırk saatten fazla çalışıyorsun. Daha fazla çalışmana izin veremem.

Bundan daha yüksek. On sekiz yaşına gelene kadar olmaz. Evine git Red," diye tekrarladı. "Peki," diye mırıldandım nefesimin altında. "Yarın görüşürüz."

Fırıncıların yanından geçip önlüğümü çıkarmak için soyunma odasına girdim ve saçımı yüksek at kuyruğundan çıkardıktan sonra sırt çantamı alıp eski evime gitmek üzere dışarı çıktım.

Belki de annemi görmemek için çalışmaya devam etmek istiyordum ama Kitt bekliyordu ve onu ortada bırakamazdım.

Ama eve gitmek için acele etmedim.

Sokakları çok iyi biliyordum ama her binanın önünden geçmek hiç eskimiyordu.

Kitt'le küçükken yaptığımız her şeyi hatırlamama neden olan anılar her zaman aklıma gelirdi.

Barlara gizlice girdik, kütüphanede saklambaç oynadık ve okuldan eve dönerken yeni oyunlar icat ettik.

Ama yaşlandıkça iş daha da ciddileşti.

Sonsuza kadar çocuk kalamazdık ama o anılar yaşadığım sürece benimle kaldı.

Eski mahalleme doğru son dönemeci döndüğümde, burnuma çürümüş yiyeceklerin ve

yanmış çöplerin belirgin kokusu çarptı.

Bu kadar yıl burada yaşadktan sonra alışacağımı düşünmüştüm ama hiç

alışamadım. Bana buranın getirdiği her türlü kötülüğü hatırlattı.

Kitt'i eski evimin kırık kapısının önünde durmuş, içinde Callie'nin olduğu bebek arabasını

ileri geri iterken gördüm.

Beni gördüğünde yüzüne bir gülümseme yayıldı ve gelmemi beklemediğinden

emindim. Ama işte buradaydım.

Annemle yüzleşmeye hazır değildim ama içimdeki acıyı hafifletmek için bunu yapıyordum.

Onun acı çektiğini görmekten hoşlanmıyordum ve muhtemelen bu yüzden birbirimizi her

gördüğümüzde ona karşı pek de nazik değildim.

Onun yaşadıklarıyla başa çıkamazdım ve bu benim savaşım olmasa da, benim için ondan

daha kötü hissettiriyordu.

Bazen durumunun ne kadar kötü olduğunun farkında olup olmadığını ya da hayatının geri

kalanında yapmak istediği tek şey içki ve sigara olduğu için bunu görmezden mi geldiğini merak

ediyordum.

"Geldin," dedi Kitt, o yakışıklı gülümsemesini bozmadan.

Neden henüz bir model olarak keşfedilmediği benim için hâlâ bir

muammaydı. Böyle bir kasabada göze çarpmak kolaydı.

Ama kimsenin bize bakıp güzel olduğumuzu düşünmemesini giysilerimize bağlıyordum.

İnsanla

r. Kirliydik.

Zavallıydık.

Düşük ücretli işlerden başka bir işe

yaramıyorlardı. Ama biz çalışkandık.

En az parayla bile nasıl hayatta kalacağımızı biliyorduk. Her

zaman güzel değildi ama hayattaydık.

En önemli şey buydu.

Yetiştirilme şeklimiz hakkında sızlanabiliriz.

Ama biz öyle biri değildik.

"Sana söz verdim," dedim yumuşak bir gülümsemeyle.

Callie'ye bakmak için bebek arabasının üzerinden eğildim ve onun kocaman kahverengi

gözlerinin kocaman olduğunu gördüm

onu kollarıma almakta tereddüt etmedim.

Mutlu bir çığlık attı ve ben de onu kendime yakın tutmadan önce yanağına bir öpücük

kondurdum.

Göğü

s. "Benim tatlı bebeğim," diye fısıldadım onu usule

ydı ama fazla büyümemişti. Yine de sağlıklıydı.

s
a
l
l
a
r
k
e
n
.

C
a
l
l
i
e

n
e
r
e
d
e
y
s
e

b
i
r

y
a
ş
ı
n
d
a

"Henüz uyumadı mı?" Kitt'e bakarak sordum.

"Mack bütün gün uyumadığını söyledi. Uyumak istemedi ama henüz biberonunu da içmemişti. Sen içeride annenle konuşurken, ben de onu yukarı çıkarıp yemek yediğinden ve biraz uyuduğundan emin olacağım. Uzun sürmeyeceğini tahmin ediyorum."

Yavaşça başımı salladım ve her tarafı kir içinde ve boyası dökülmüş eve baktım. O evin hiç güzel görüldüğünden emin değildim ama hayatım boyunca böyleydi.

Pencere çerçeveleri kirliydi ve bir pencereye taş gibi bir şey çarpmıştı. Neyse ki kırılmamıştı.

Hiçbirimizin kırık bir camı tamir edecek parası yoktu.

"Her şey yoluna girecek. Sadece derin bir nefes al. Eğer oraya kaşlarını çatarak girersen, kesinlikle gülümseyerek çıkamazsın."

Kitt'in sözleri çoğu zaman elimden gelenin en iyisini yapmam için beni motive ediyordu, ancak konu annem olduğunda, bu motivasyon bir sonraki adımda olacaklar hakkında ne hissettiğimi bana bildirmek için durmadan önce lanet bir rollercoaster'a bindi.

Bu sefer, şaşırtıcı bir şekilde, annemi görme konusunda biraz daha iyi hissetmeye başladım.

Callie'ye onu Kitt'in kollarına yatırmadan önce, "Kitt Amca seni besleyecek ve güzellik uykunu almanı sağlayacak," dedim.

Tekrar gözlerinin içine baktım ve dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırdım.

"Niyetimin onu kızdırmak olmadığını ve bana sesini yükseltirse bunun benim hatam olmadığını bilmenizi isterim."

İçini çekti ve kapıya doğru başını salladı. "Git," dedi basitçe.

Gücümünden geriye kalanları topladım ve kapının kilidini açmak için birkaç merdiveni çıktım.

Liv acil bir durum olursa ya da ziyarete gelmek istersem diye bana yedek bir anahtar verdi ama çoğu zaman Callie ve Mack'le birlikte dairemize gelen oydu.

Sırf annemle aramızda başka bir tartışma çıkmasın diye.

Bugün olmaz, diye düşündüm, bu işi çabucak ve sorunsuzca halletmeyi umuyordum.

Kapıyı iterek açtım ve hemen yoğun bir sigara dumanı bulutuyla karşılaştım. Liv ve Mack nasıl olur da burada bir bebeğin yaşamasına izin verirlerdi?

Bu kadar çok duman solumak bir bebeğin ciğerleri için iyi değildi. Ya da bir başkasınıninkine.

"Kim o?" Annemin cılız ve derin sesi seslendi.

Oturma odasına adım atmadan önce bir an için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım ama kapattıktan sonra doğrudan gözlerinin içine baktım ve yüzünde şimdiye kadar karşılaştığım en hayal kırıklığına uğramış ifadeyi gördüm.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi monotonda. "Seni kontrol ediyorum," diye cevap verdim.

Kitt kucağında Callie ve omzunda bebek bezi çantasıyla arkamdan içeri girdi. "Hey, Dorothy. İyi misin?" diye sordu.

Belli ki öyle değil.

Ama annem Kitt'i çok severdi ve yüzünde hemen bir gülümseme belirdi. "Ben iyiyim canım," diye karşılık verdi.

"Yukarıda olacağım," dedi ve Liv ve Mack'in evine gitmeden önce bana uyarı niteliğinde bir Oda. bakış attı.

B
oğ
az
1
m
da
n
bi
r
iç
çe
ki
ş
çı
kt
1
ve
te
kr
ar
gö
zl
er
in
i
tel
ev
iz
yo
na
di
k
m
iş
ol
an
an
ne
m

e baktım. Bir reality şov oynuyordu ama gerçekten ilgilendiğinden şüpheliydim.

Kitaplarımı ücretsiz olarak okuyabilirsiniz.

mı?" Kuru öksürüğün ardından gelen alaycı kahkahasını duymazdan geldim. Kulağa iyi gelmiyordu.

Hiç de değil.

"Bu iyi. Onları alman önemli," dedim ona.

"Bunu paranın pencereden uçup gitmeyeceğinden emin olmak için mi söylüyorsun?" Onun yorumları karşısında soğukkanlılığımı korumak zordu ama Kitt'e nazik olacağıma söz verdim. "Bizi çok erken terk etmeyeceğinden emin olmak için söylüyorum."

Bu hiç hoş değildi, Red.

Annem sert bir kahkaha attı.

"Ben iyiyim. İlaçlarımı alıyorum ve yiyebildiğim kadar yiyorum."

Doğruyu söylediğini umuyordum ama daha fazla derine inmek istemiyordum. "Güzel," diye cevap verdim, alt dudacağımı ısırdım ve tekrar gözlerinin içine baktım.

kelime "Eğer sakıncası yoksa..." Söylemeye başladım ama sonraki cümleleri söylemek için kendimi zorlamam biraz zaman aldı

"Daha sık gelmek isterim. Kavga etmemizin ve tartışmamızın ikimize de bir faydası olduğunu sanmıyorum.

hiç iyi değil."

İşte, söyledim.

Bunu söylemeyi planlamamış olsam da elimde değildi.

Annem buna kelimelerle karşılık vermedi.

Bunun yerine omuz silkti ve sigarasından bir nefes daha çekti.

Omuz silkmek kafa sallamaktan daha iyiydi, bu yüzden bunu *ne yapmak istiyorsan yap* olarak algıladım. Ama yapacağım ya da söyleyeceğim tek şey buydu.

Elimden geleni yaptım ve gözyaşlarına boğulup onu daha da kızdırmadan önce sırt çantamı kaptığım gibi koltuktan kalktım.

"Üst katta olacağım."

Ve böylece Kitt ve Callie'nin yanına gitmek üzere ayrıldım.

Bu şekilde sonuçlanacağını hiç düşünmemiştim ve konuşmamız biraz inişli çıkışlı olsa da, son birkaç aydaki konuşmalarımızdan daha iyiydi.

Yatak odasının kapısını iterek açtım ve Kitt'in yatakta oturduğunu, Callie'nin de onun yanında sırt üstü yatmış uyuduğunu gördüm.

"Çok çabuk oldu," diye fısıldadım, onlara yaklaşıp yanına oturdum.

Callie'nin başındaki yumuşak saçları okşadım, sonra derin bir nefes alarak Kitt'e yaslandım. "Nasıl geçti? Hiç bağırış çağırış duymadım," dedi sessizce.

Eli kalçamı okşadı ve ben de sıkmak için ona uzandım.

"Bunun sadece bir tesadüf olduğunu tahmin ediyorum. Bu şekilde tepki vermesi. Tuhaftı," dedim ona, gözlerimi kucağımdaki ellerimizden ayırmadan.

"Her seferinde bir şey, Red. Biraz zaman alacak, ama siz ikiniz yeniden alışacaksınız," dedi sesinde bir vaatle.

"Umarım," diye fısıldadım, yavaş yavaş içimde aslında ne kadar acı olduğunu fark etmeye başlamıştım.

benden.

CHAPTER 3

Redley

Anneme veda etmek her zaman kolay olmuştu ama bugün değil.

Duygularım her yerdeydi ve onları göstermesem ya da onlarla nasıl başa çıkacağımı bilmesem de, kalbimi yavaş yavaş milyonlarca parçaya ayırdıklarını biliyordum.

Bir kez olsun, onun düşüncesini kendimden uzaklaştırmıyordum.

Onun yerine, bizi çok ileriye götürmemiş olsa da, hâlâ oturma odasındaki konuşmamızı düşünüyordum.

Hayatını boşa harcama şekli beni rahatsız ediyordu ama başkalarına hayatlarını nasıl yaşayacaklarını söylemek

Bu onun seçimiydi ve benim yapabileceğim tek şey durup izlemektir.

İlaçlar için zaten benim paramı alıyordu ve benim de yardım etmek için yapabileceğim tek şey buydu.

onun sağlığıyla...

Dairemize dönerken yol boyunca yoktum ve Kitt bunu fark etti.

Ama beni bu ıstıraptan kurtarmak yerine, kendi başıma halletmeme izin vermek için sessiz kaldı. Bu yüzden ona kızgın değildim.

Hayır, beni her şey hakkında düşünmeye zorlamasından ve her şeyi kendi başıma çözmeme izin vermesinden memnundum.

Şimdilik her şey kontrolüm altındaydı. Şimdilik, annem hâlâ hayattaydı. Ama daha ne kadar yaşayacaktı?

"Belki de onu görmek istemememin nedeni öleceği düşüncesidir," dedim sessizce, çoğunlukla kendi kendime.

Bunu yüksek sesle söylediğimi duymam gerekiyordu ve duyduğumda bunun gerçek olduğunu anladım. Bizi terk etmenin eşliğinde olduğunu bilmek canımı yakıyordu.

Kalbim acıyordu ve içimdeki her bir duyguyu dışarı çıkarmanın zamanı gelmişti.

Apartmana henüz girmiştik ki Kitt cebinden anahtar çıkarmak yerine beni kollarının arasına

aldı ve vücuduna sımsıkı sarıldı.

O anda kelimelere ihtiyaç yoktu ve duygularımı serbest bırakma zamanım gelmişti.

Kitt'in gömleğine sarıldığımda gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı ve hıçkırıklarım bedenimi titretip yoğun bir şekilde sarsarak benden kaçtı.

Kendimi bırakmanın zamanı gelmişti ve şaşırtıcı bir şekilde bu iyi hissettirdi.

Kalbim gittikçe daha fazla acısa da omuzlarımdan bir yük kalktı.

"İşte bu, bebeğim. Bu boku çok uzun zamandır içinde kilitli tutuyorsun," diye mırıldandı Kitt başımın tepesine doğru, elleri sırtımı ovarken.

"Kırılmanı bekliyordum. Seni buna zorlamak bir seçenek değildi. Bu sadece işleri daha da kötüleştirirdi."

Olurdu ve Kitt her zaman benim için en iyisinin ne olduğunu bilirdi. Bizim için.

Yine de, inatçılığım aramıza çok sık girdi.

Gözyaşlarım akmaya devam etti ve her hıçkırıktaki göğsümdeki acı daha da arttı.

"Ama bir şeyi hatırlamanı istiyorum," dedi elleriyle başımın iki yanını kavrayarak Şimdi.

Gözlerinin içine bakmam için başımı arkaya doğru eğdi ve gözyaşlarımı sildikten sonra sonunda konuştu.

"Annene olanlar senin suçun değil. Liv'in de değil. Onu bu halde görmenin zor olduğunu biliyorum ama kabul etmese bile, kız kardeşine olduğu kadar sana da ihtiyacı var. Ona neden bu kadar kızgın ve üzgün olduğunu öğrendin, şimdi bunu aşman, acı çektiğini kabul etmen ve ne olursa olsun onun yanında durman gerekiyor. Bu kolay olmayacak, bunu sen de biliyorsun. Ama onun sana ihtiyacı var. Yanında ol. Çünkü hiç kimse sevdikleri yanında olmadan bu dünyadan ayrılmayı hak etmez."

Alnıma bir öpücük kondurdu ve ben gözlerimi kapatıp sözlerinin zihnimde tekrarlanmasına izin verirken, sakinleşmek ve bedenimin daha fazla titremesini engellemek için derin bir nefes aldım.

Kitt'ten sonra kelimeler kolay gelmiyordu, ama hayat derslerinden sonra genellikle böyle oluyordu. Gençti ama güney tarafı onu parlak zekalı bir adam olarak şekillendirmişti.

Beni sık sık suskun bırakırdı ve bugün de durum farklı değildi. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye sordu sessizce.

Başımı salladım, ellerimin tersini yanaklarıma sildim ve gözlerinin içine baktım. "Daha iyiyim. Teşekkür ederim," dedim ona, ağlamaktan sesim kısılmıştı.

"Güzel. Sen Callie'nin uyumaya devam ettiğinden emin olurken ben de bize yemek hazırlayacağım. Sanırım bu, uyanmadan geçirdiği en uzun süre."

Bebek arabasına baktım, Callie hafif bir battaniyeye sarınmış, ona çok büyük gelen bir binkie'yi emiyordu.

"Bütün gün uyumadı. Mack öyle söyledi, değil mi?" diye sordum ve Kitt kapının kilidini açarken başıyla onayladı.

"Bize ne söylemediklerini merak ediyorum. Callie'nin uyku düzeni çoğu yetişkinden daha kötü," diye iç geçirdim, bebek arabasını dairenin içine doğru iterken.

"Muhtemelen Liv ve Mack ne zaman kalkarsa o da o zaman kalkıyordur. Annemle babamın gitmesi gereken yere gitmek için her iki saatte bir beşiğimden kaldırılıyordum iyi bir uyku çekemezdim."

Liv iki işte çalıştı, Mack bir.

Çoğu zaman ne Kitt ne de ben bebeğe bakamadığımız için, nereye gitmeleri gerekiyorsa onu oraya götürüyorlardı.

Stresli görünüyordu ve yaşamak isteyeceğim bir hayat değildi.

"Bebek arabasında uyumasına izin vereceğim. Uyanmasını istemiyorum," dedim sessizce.

Bebek arabasını yatak odamıza ittim ve kapıyı açık bırakarak Kitt'in dolaptan bir tencere almakta olduğu mutfağa gitmek üzere oradan ayrıldım.

"Spagetti kulağa hoş geliyor mu?" diye sordu, başını çevirip bana bakarak.

Başımı salladım, sonra dudaklarımı büzdüm ve eşyalarımızı sakladığımız açık dolaba baktım.

Soslar.

"Sadece iki kutu domatesimiz kaldı," diye belirttim, sonra birini almak için eğildim.

"Bu hafta market alışverişi yapmamız gerek. Rick'e bana bu haftanın ücretini ödeyip ödeyemeyeceğini soracağım.

zaten."

Bunu yapmak zorunda olmasından nefret ediyordum ama geçinmek için tek yolumuz buydu. Ve neyse ki patronu tam bir pislik değildi.

Kitt'in durumunu anlıyordu. Onun aksine, Alan bana aylık ödeme yaptı.

Onunla bu konuda konuşmaya çalıştım ama bunun kendisi için işleri karmaşık hale getireceğini söyledi.

Bunun saçmalık olduğunu düşündüm ama işimi kaybetmek istemediğim için bu konuyu sormayı bıraktım. Kitt anladı tabii.

"Derin düşünceler mi?" diye sordu, kutuyu elimden alıp açarken. "Özür dilerim," diye iç geçirdim ve dönüp ona baktım.

Başımı yana eğmeden önce yüzünü inceledim ve ona sorgulayan bir bakış attım.

"Annen nasıl?"

"İyi. Yine de onu o evden çıkaracağına söz veren o şerefsizi hâlâ unutamadım," diye mırıldandı.

Kitt'in annesi Lana ilginç biriydi. Onu sevdim.

Bazen onu kendimden daha çok seviyordum.

"Beş aydan fazla oldu. Artık ortaya çıkmıyor, değil mi?" Ben sordum.

Mahallemizde bir erkeğin bir kadınla çıkması *alışılmadık bir* durum değildi çünkü kadının

Para.

Lana'nın hiç olmadığından değil, ama kendi başına yetecek kadar vardı.

Ama onu önemsiyormuş gibi davranan ve onu güney yakasından çıkarmayı teklif eden o adam

şehir merkezine yakın güzel ve büyük bir daireye taşınması en başından beri bir tehlike işareti olmalıydı.

"Hayır, ama yapmadığı için şanslı. Yoluma çıksaydı ne yapardım emin değilim. Onunla her ne oyun oynadıysa... onu üzdü ve bu benim gözümünden kaçacak bir şey değil."

"O gerçekten senin zamanına değer mi, Kitt? Lana er ya da geç bunu atlatacak. Atlatmak zorunda. Ve o pislikten daha iyisini hak ettiğini biliyor," dedim ona.

"Ona bulaştı; bir gün bunun bedelini ödeyecek." Bu, bu konu hakkında daha fazla konuşmamam için bir işaretti.

Dudaklarımı büzüp kaynayan suya attığı spagettiye baktım ve domates sosu pişerken dönüp bize iki tabak ve çatal getirdim.

*

Yemeğimizi bitirip mutfağı temizledikten sonra kanepeye uzandık.

Gerçi kanepeler bir zamanlar yumuşaktı ama daha lisedeyken ve ailemden uzaklaşmak istediğimde üzerinde uyumak için kullandığım yıllardan sonra hızla sertleşti.

Ancak yeni bir tane alacak paramız yoktu, olsa bile yeni bir tane alabileceğimizi hiç

düşünmüyordum.

Bir.

Bir sürü anıyı canlandırdı.

İzleyecek düzgün bir şeyler bulmak için kanalları değiştirirken Kitt'in omzuna yaslandım.

Callie henüz uyanmamıştı, bu yüzden hala uyuduğundan emin olmak için nefes alıp almadığını kontrol ettik.

Ama iyi bir uyku çektiği için mutluydum, her ne kadar muhtemelen ailesini bütün gece ayakta tutacak olsa da.

Kitt, gece yarısı çizgi filmlerinin gösterildiği bir kanalda durunca uzaktan kumandayı bıraktı.

İzleyecek daha iyi bir şey olmadığında genellikle başvurduğumuz bir şeydi ve bana, anne ve babası o hafta onları mutlu etmeyen her neyse onunla ilgili kavga ederken, onun odasında tam da bu kanepede oturduğumuz zamanları hatırlattı.

Annesiyle babasının boşanması çok kötü olmuştu ve Kitt'in önünde birbirlerine küfür ettiklerini hatırlıyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde, bundan etkilenmiş görünmüyordu ve on yaşında bir çocuk olarak bile soğukkanlılığını korudu ve her şeyin gözlerinin önünde olmasına izin verdi.

Babası daha iyi bir iş bulma umuduyla şehri terk ettiğinde Kitt irkilmedi bile.

Her sabah ve her gece annesine sarılıp onu öpüyor, ona hâlâ yanında olduğunu söylüyor ve Lana'nın yemeklerini pişirerek yemek yemeyi unutmamasını sağlıyordu.

Onun iyi kalpli bir çocuk olduğunu gördüğüm için şanslıydım ve şimdi olduğu gibi bir adam olduğunu gördüğüm için daha da şanslıydım.

Bir gün onun olacak kişi, yaşayan en şanslı kızdı.

"Saat neredeyse on oldu. Onları arayıp ne zaman geleceklerini sorsak mı?" diye sordu ve elini kalçama koyup hafifçe sıktı.

"Hayır, her an burada olacaklarından eminim," diye cevap verdim. "Ayrıca içimden bir ses onlar gelir gelmez Callie'nin uyanacağını söylüyor."

Kitt kıkırdadı. "Sanırım apartmanın dışında durur durmaz onları hissedecek. Kapı mı?"

"Kesinlikle," diye güldüm, sonra içimi çektim ve kolumu beline dolayarak daha fazla Rahat.

Kolu sırtıma dolandı ve parmakları saçlarımın içine gömülürken bir yandan da saçlarıma sürtündü.

Kafa derisi.

"Her ne kadar onun yanımda olmasından hoşlansam da, ailesinin onu almasını sabırsızlıkla bekliyorum.

yatağa git. Yine erken kalkmak zorundasın, değil mi?"

"Beş buçukta. Ben de üç gibi evde olurum. Tabii garaja uğramamı ve daha sonra market alışverişi için seni beklememi istemiyorsan," diye önerdim.

"Evet, kulağa hoş geliyor."

Başını tekrar televizyona çevirmeden önce alnıma bir öpücük kondurdu. Ben de aynısını yaptım, Liv ve Mack'in çok geç kalmayacağını umuyordum.

CHAPTER 4

Redley

Kapı zili çaldı ve Callie'nin uyanmamasını umarak burnumu kıvırdım. "Ben bakarım. Sen olduğun yerde kal," dedim Kitt'e. Sonra kalkıp kapıyı açmak için kapıya doğru yürüdüm. Liv iş üniforması içinde, sarı saçlarını geriye doğru at kuyruğu yapmış bir halde duruyordu. Yorgun görünüyordu ama sonunda kızını tekrar gördüğü için mutluydu.

"Selam," diye selamladım ve ona sıkıca sarılmak için bir adım öne çıktım.

O da bana sarıldı ve yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra bana gülümsedi. "İyi misin, hanım evladı?" diye sordu, elini saçlarımın üzerinde gezdirdi ve bir tutamın ucunu parmaklarına doladı.

Liv her zaman çok sevecen olmuştu.

Muhtemelen benim için annemden çok bir anne olmasının nedenlerinden biri de buydu.

"Evet, sen?" Kenara çekilip içeri girmesine izin vererek sordum. "Mack seninle değil mi?"

Başını salladı ve iç çekti. "Çalışması gerekiyor. Bu gece geç saatlerde evde olacak. Benimki kız?" nasıl?

"Kitt onu aldığından beri uyuyor," diye açıkladım, kapıyı kapattım ve eve doğru yürüdüm. onunla oturma odasında.

"Hey, Kitt," dedi gülümseyerek ve Kitt hemen ayağa kalkıp ona sarıldı.

"Beni Callie'nin bakıcısı olarak işe almayı düşünmelisin. Sanırım benim varlığım onun daha iyi uyumasını sağlıyor." Sırıttı ve kız kardeşimi hafifçe güldürdü.

"Eğer bedavaya yaparsan, bunu düşüneneğim. Yatak odasında mı?"

"Evet, onu bebek arabasında bıraktık," dedim ve onunla birlikte odamıza doğru yürüdüm.

Liv kızına yaklaşmak için eğildi ve ona bir şeyler fısıldadıktan sonra tekrar dik durup içini çekti.

"Umalım da uyumaya devam etsin. Yorgunum ve Mack'in eve döndüğünde çok uzun süre ayakta kalmayacağını biliyorum."

Dudaklarımı büzdüm ve önce Callie'ye, sonra Kitt'e baktım.

Ne düşündüğümü biliyordu ve yüksek sesle söylememem için başını salladı. Yarın erken kalkmak zorundaydım, o da öyle.

Callie'nin bizimle kalması iyi bir fikir değildi ama Liv ve Mack'e büyük bir iyilik yapmış olurdum.

Söz konusu onlar ya da Kitt olduğunda cömert davranıyordum ama bazen geri adım atmayı öğrenmem gerekiyordu.

Arada bir kendime mola verdiğimden de emin olmalıyım.

"Her neyse," diye tekrar iç geçirdi. "Ben gidiyorum. Onunla ilgilendiğiniz için teşekkürler çocuklar. Siz en iyisisiniz."

Gülümsedim. "Ne zaman istersen, Liv."

"Bebek arabasını merdivenlerden indirmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

Kitt önerdi ve Liv başıyla onayladı. "Lütfen."

Kitt ellerini hızla bebek arabasının üzerine koyup onu ön kapıya doğru itti ve Liv bebek bezi çantasıyla onu takip edemeden koluna uzanıp onu durdurdum.

"Annemle konuştum."

Gözleri büyüdü ve bunun iyi bir şey olup olmadığına karar vermeye çalışırken emin olmayan bir bakış onu sardı.

"Nasıl geçti?"

Omuz silktim, dudaklarımı ince bir çizgi haline getirdim.

Ve tabii ki boğazımdaki o yumru yeniden kendini belli etti ve gözlerim aniden yanmaya başladı.

Buna ek olarak, alt dudağım titremeye başladı.

Kahretsin.

Yine mi?

"Ah, Redley," dedi Liv, sesi

yumuşaktı. Başka bir şey söylememe

gerek yoktu.

Ağlama isteğimi daha da artırarak beni kucakladı ve kollarını sıkıca sardı.

Ben.

"İyi miydi? Tartışmadı mı?" diye sordu. Başımı

salladım, konuşamıyordum.

Gözlerimi kapattım ve sakın bir şekilde nefes almaya çalıştım ama ağlamak böyle bir

Bu.

durumda iyi bir şeydi. Üstesinden gelmeme ve neden bu şekilde tepki verdiğimi anlamama

Anne.

yardımcı oldu.

Onun iyi olmadığı düşüncesine yavaş yavaş alışmaya başlamıştım ve bu beni fiziksel ve zihinsel olarak.

"Bu da bir başlangıç," diye fısıldadı. "İlk adımı senin atmandan memnun olduğumu biliyorum. Eve geldiğimde onunla konuşacağım, tamam mı?"

Gözlerine bakmak için ondan bir adım uzaklaştım ve kendi gözlerimdeki akmamış yaşlarla birlikte yüzü bulanıklaştı.

"Tamam," diye fısıldadım, gözlerimi ovuştururken gülümsemeye çalışıyordum.

Eli bir an için yanağımı kavradı, sonra elimi tuttu ve beni bizi bekleyen, muhtemelen tüm bu süre boyunca bizi izleyen Kitt'e doğru çekti.

"Tekrar teşekkür ederim. Sana borçlandım. Yarın akşam bizim evde yemeğe ne dersin?"

Dönüp bana baktı ve gülümsedi. "Belki de onunla tekrar daha sık takılmaya başlamak iyi bir şeydir. Birbirimize alışmak için," diye önerdi Liv.

"Bence bu harika bir fikir," diye ekledi Kitt, Liv'in bebek arabasını ön merdivenlerden indirmesine yardım etmeden önce bir an sırtımı sıvazlayarak.

"Yarın görüşürüz o zaman. Altı buçukta. İyi geceler," dedi sessizce, Callie'yi uyandırmak istemiyordu.

Kitt ve ben hep bir ağızdan "İyi geceler," dedik ve hızlı bir el sallamadan sonra Liv

eve gitmek için.

Uzun bir yürüyüş değildi ama o saatte dışarıda olmak tehlikeliydi, özellikle de bebekle.

Liv yine de belalıydı ve cebinde hazır biber gazıyla kendini nasıl savunacağını biliyordu kendisi.

Şimdiye kadar hiçbir şey olmadı, ki bu iyiydi, ama etrafta kimin dolaştığını asla bilemezsiniz gece mahallede.

Daireye girdiğimizde Kitt, "Hadi yatağa gidelim," dedi.

Yorgunluğum üzerimde ağırlık yapıyor, göz kapaklarımı ağırlaştırıyor ve bedenimi güçsüzleştiriyordu.

Uyku tam da ihtiyacım olan şeydi ve yarın annemle akşam yemeği yiyecek kadar hazırlıklı olacağımı umuyordum.

Evde yemek yemeyeli uzun zaman oldu ve en son yediğimizde annem ben gidene kadar bir barda vakit geçirmek için ayrılmıştı.

Bu beni sinirlendiriyordu ve bu gibi şeyler yüzünden onunla sürekli tartışıyordum.

Gözlerimin içine bile bakmıyordu ve benim ona iyi davranmam gerekiyordu.

Denedim.

Gerçekten yaptım ama hiç işe

yaramadı. Bu sefer umutluydum.

Belki Liv'in yardımıyla annem ve ben sonunda aynı fikirde olabilirdik.

Yorganın altına girdiğimizde Kitt, "Çok fazla düşünüyorsun, Red," diye

mırıldandı. Ona baktım ve yanağımın içini ısırdım.

"Özür dilerim. Ben sadece...ona ne kadar iyi olduğumu göstermek için ne yapmam gerektiğini anlamaya çalışıyordum.

bakım."

"O senin bildiğini biliyor. Ama ikiniz de çok inatçısınız ve bu ikinize de bir şey kazandırmıyor.

Daha önce de söylediğim gibi... birbirinize tekrar alışmanız gerekiyor. Birbirinize zarar verme niyetinde olmadığınızı gösterin."

Beni kollarına çekti ve yüzümü göğsüne gömdüğümde sonunda tekrar rahatladım.

"Bunun hakkında çok fazla düşünme. Uyu, göreceksin yarın daha iyi hissedeceksin."

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, başka sözcük

bulamıyordum. "Ben de seni seviyorum, Red. Her zaman

sevdim ve her zaman seveceğim."

Bunlar daha önce milyonlarca kez tekrarladığı kelimelerdi ve her söylediğinde bana ilk söylediği zamanı hatırlatıyordu.

Ben on, o on iki yaşındaydı ve beni bir gül ağacına iten okuldaki bir zorbaya karşı beni savunduktan sonra bana sıkıca sarıldı ve tam olarak bu sözleri söyledi.

Derime batan dikenlerin acısını hâlâ net bir şekilde hatırlıyorum ama Kitt yanımdayken o an bunu atlatabildim.

"İyi uykular bebeğim. Yarın yeni bir gün."

"İyi geceler," diye fısıldadım, uykuya dalmadan önce son bir derin nefes aldım.

*

Pazartesi her zaman yavaş geçerdi ve bugün de farklı değildi.

Ama neyse ki bugün zaman her zamankinden daha hızlı geçmişti ve sırt çantamı aldıktan sonra Kitt'in beni bekleyeceği süpermarkete gitmek üzere arka kapıdan çıktım.

Liv bana mesaj attı ve Callie için mama ve akşam yemeği için kıyma almak üzere oraya gidip gidemeyeceğimizi sordu.

Kendisi almak için zamanı yoktu.

Dükkâna vardığımda Kitt'in iki parmağının arasında bir sigarayla orada dikildiğini gördüm, beni görünce son bir nefes çekti ve ben ona ulaşmadan önce sigarayı çöp tenekesinin üzerine bıraktı.

Çok sigara içen biri değildi ve onu sadece stresli olduğu zamanlarda elinde sigarayla görürdüm.

Ayrıca sigarayı asla kendisi satın almazdı çünkü bu tür şeylere para harcamaması gerektiğini bilirdi, ancak patronundan veya iş arkadaşlarından alırdı.

Onlara hayır demek bir seçenek değildi. En azından bağımlı değildi.

"Selam," diye selamladım, sonra beni içeri çekmesine ve girişe doğru başını sallamadan önce şakağımı öpmesine izin verdim. "Günün iyi geçti mi?" diye sordu.

"Evet, sen?"

Kıyafetleri arabanın yağından kirlenmişti ve kot pantolonundaki yeni delik bana çok çalıştığını söylüyordu.

"Her zaman. Liv'in neye ihtiyacı var?"

"Formül ve kıyma. Alan da iki ekmek almama izin verdi. Birini onlara bırakacağım, diğerini de eve götüreceğim."

"Kulağa hoş geliyor."

Doğruca et reyonuna gittik ve en ucuz sığır eti paketini bulmaya çalıştık.

"On elli beş," dedi Kitt, dudaklarımı büzdüm ve başka bir paketin fiyatına baktım. "On buçuk," diye cevap verdim, ama ikimiz de daha aşağıya inebileceğimizi biliyorduk.

"Sekiz yetmiş üç," dedi Kitt ve son paketin ne kadar olduğunu okuduktan sonra elimle işaret ettim

onunkine.

"Bunu alacağız."

Market alışverişi her seferinde böyle görünüyordu. Eğer markette farklı bir fiyat varsa aynı ürün için en ucuzunu aradık.

Birkaç dakikamızı alsa ve ürünlere ulaşmak için bekleyen insanların çoğunu kızdırsa bile, mümkün olan her yerden tasarruf ettiğimizden emin olmak için zaman ayırdık.

Çocukken bu bizim için bir oyun gibiydi ve kim en düşük fiyatı bulursa o kazanırdı. "Formül," dedi Kitt ve bebek reyonuna doğru yöneldik.

"Hangisi demiştin?" diye sordu bebek maması ve mama reyonuna bakarak. "Şuradaki," dedim, bir rafı işaret ettim ve onunla birlikte rafa doğru yürüdüm.

O bir tane alırken, koridorun diğer ucunda duran ve bizi yakından izleyen bir adam fark ettim. İlk başta ona bakmak istemedim ama bakışlarını üzerimde hissettikçe daha da rahatsız oldum.

Be

n. "Daha açık olabilir mi?" Adamın gözlerinden saklanmak için Kitt'e yaklaşarak mırıldandım. "Kim?"

"Bakma-" diye tısladım ama artık çok geçti.

Kitt başını çevirdi ve aniden vücudu gerildi. "Lanet olsun," diye fısıldadı.

Kaşlarımı çattım, neden böyle tepki verdiğini bilmek istiyordum. Başımı çevirdiğimde gözlerime inanmadım. Ledger.

Ba
ba
mı
n
üve
y
kar
deş
i.
"K
asa
bay
a
dön
mü
ş
ne
halt
edi
yor
?"
Kit
t
ada
ma
bir
kez
dah
a
bak
ara
k
ses
siz
ce
şöy
le
ded
i

bir zamanlar amca derdi.

Bakışlarımı tekrar formüle kaydurdım ve bunu kendim anlamaya çalıştım.

"Bilmiyorum. Umurumda da değil. Gidelim," dedim ama daha arkamızı dönmeden Ledger adımı seslendi.

"Kırmızı."

Ayak sesleri yaklaştı ve bedenim gerildi.

"Redley, hey," dedi ve yeterince yaklaştığında ona bakmak için arkamı döndüm.

Gözler.

Onu son gördüğümünden bu yana sekiz yıl geçti ve babamın ölümünden bir gün sonra ortadan kayboldu.

Cenaze töreninde hepimiz onu bir daha göremeyeceğimizi düşündük.

Veda etmeden gitti ve hepimizin kalbinde kocaman bir boşluk bıraktı.

Kitt'in bile.

"İkinizi burada göreceğimi sanmıyordum," dedi, sesi

sakindi. Ama bu sakinliğin ardında gizemli bir şey

yatıyordu.

Gözden kaybolan ve birdenbire yeniden ortaya çıkan birine sorulabilecek her türlü soru akla geliyordu.

Ama hangi soruyla başlayayım?

Daha yaşlı görünüyordu, yüzünde onu son gördüğümünden daha fazla çizgi vardı.

Saçları çok kısa değildi, aynı uzunluktaydı ve kulaklarının arkasına güzelce taranmıştı ve yüzündeki sakallar ağarmaya başlamıştı.

Ledger yaşlı değildi, sadece kırk yaşındaydı, ancak gri saçlar genellikle stresten kaynaklanırdı, onun için de durum böyle görünüyordu.

Yine de koyu yeşil gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar çok güldüğünün bir işaretiydi, bu yüzden hepimizi geride bırakırken iyi bir hayatı olmuş olmalı.

Kıyafetleri de oldukça pahalı görünüyordu ve hikâyesine olan ilgimi kaybetmeye başlamıştım bile.

Eğer anlatmak istediği bir şey varsa.

"Doğru," diye iç geçirdi, elini kahverengi saçlarında gezdirirken. "Herhangi birinizle yolum kesişmeden önce aramalıyım. Kimseye haber vermediğim için özür dilerim ama buraya gelmek bir son dakika kararıydı," diye açıkladı.

Bir şeyler söylemem gerekiyordu ama kelimelerimi bulmam biraz zaman aldı. "Nerelerdeydin?" diye sordum, sesim oldukça monotundu.

"Şehir dışında. New York'ta," diye cevap verdi, onunla konuştuğum için gülümseyerek. "Bu uzun bir hikâye Red, sana ve diğer herkese anlatmayı çok isterim. Bir gün bir araya gelme şansımız var mı? Ben şehir merkezinde yaşıyorum. Ne zaman vaktin olursa buraya gelebilirim."

Sadece artık Chicago'nun güney yakasında değil, şehir merkezinde de yaşadığını söylediği için kaşlarımı kaldırdım.

"Arabayla on beş dakika sürer. Neden buradasınız?" Kitt sordu. "Bu civardaydım. Bazı şeylerle ilgilenmem gerekiyordu."

Gözleri tekrar benimkilerle buluştu ve ben hâlâ tüm bu olanlardan emin değildim.

Bir şeyler bana ters geliyordu ama o kadar çok sorum vardı ki, onu öylece bırakamazdım.

Git.

"Daha sonra Liv ile akşam yemeği yiyeceğiz, ama küçük evimizi dağıtmak için doğru zaman olduğundan emin değilim.

aile toplantısı," dedim ona.

"Sorun değil. Liv burada olduğumu bilsin ve birbirimizden haber alalım."

Cüzdanını çıkarmak için elini arka cebine attı ve cüzdanına baktıktan sonra bir kart çıkarıp bana uzattı.

"Ara ya da mesaj at. Numaram orada yazıyor" dedi.

Dudaklarına bir gülümseme değdi ama gözleriyle buluşmadı.

Onda aynı olmayan bir şeyler vardı ama insanlar değışti ve sekiz yıl çok uzun bir süreydi.

"B ü y ü m ü ş ü n . Gittikçe annene daha çok benziyorsun" dedi ve bunu bir iltifat olarak söyledi.

Keşke bugün nasıl göründüğünü bilseydi, diye düşündüm.

"Ve sen de artık bir erkeksin. Lanet olsun, çok uzun zamandır uzaktaydım," diye iç geçirdi ve Kitt'ten gözlerime baktı.

Aklıma hiçbir kelime gelmeden ona bakmaya devam ettim.

"Görüyorum ki bu sizi şaşırtmış. Acele etmeyin. Ama beni ara, tamam mı?"

Yavaşça başımı salladım, onun yüzünden ne kadar incinmiş ve üzölmüş olursam olayım, bize hiç haber vermeden nereye gittiğini bilmek istiyordum.

Ledger başını salladı, sonra arkasını döndü ve arabasına geri döndü.

"Bu konuda içimde iyi bir his yok," diye mırıldandı Kitt. "Hadi gidelim. Eminim Liv onun Chicago'ya dönmesine çok sevinecektir."

Kesinlikle. Liv

ona hayrandı.

Ama sonra, iz bırakmadan gitmeden önce hepimiz yaptık.

CHAPTER 5

Redley

"Liv'e ondan bahsedecek misin?" Eve vardığımızda Kitt sordu.

Merdivenlerin önünde durduk ve bir saniye düşündükten sonra başımı salladım.

"Yapmak zorundayım. Uzun zamandır ortalıkta yoktu ve şimdi yine ortaya çıktı. Ayrıca Liv öğrendikten sonra onu arayacak cesaretim olduğunu sanmıyorum. Bunu onun yapmasına izin vereceğim."

Kitt yüzümü inceledi ve ellerini ceplerine soktu. "Ama onu tekrar görmek istiyorsun, değil mi?"

"Evet... Sanırım öyle," diye iç geçirdim. "Ama nedenlerini öğrenmekten korkuyorum. Bir insan neden kendini açıklamadan çekip gider ki? New York'ta eşyalarını toplayıp gitmesini gerektirecek kadar önemli olan neydi?"

"Eminim tüm sorularına cevap verebilir, Red. İyi olan şu ki, içki içmiş gibi görünmüyordu. Onu son gördüğümüzde babanın cenazesinde elinde bira vardı."

Ledger çok içen biri değildi ama evini boşaltıp ortadan kaybolduğunu öğrendiğimiz gün, onun başına gelmemesini umduğumuz tek şey babamın başına gelenlerdi.

Ve anneme ne olduğunu.

Ledger her zaman babasına yakın olmuştu ve sadece aynı babayı paylaşmalarına rağmen, birbirlerine giden yolu buldular.

Gerçek kardeşler gibi.

"O... farklı görünüyordu," dedim, kaygan saçlarını ve biraz temiz kesimli görünümünü hatırlayarak.

"Sağlıklı görünüyordu. Sanki bir şekilde kendini toparlamış gibi. Bu lanet karmaşadan nasıl kurtulduğunu bilmek istiyorum," diye mırıldandı Kitt.

Ben de aynı şeyi bilmek istediğim için başımı salladım.

"Hadi içeri girelim. Sırt çantanda akşam yemeğinin yarısı var."

Eve girdiğimizde biberle karışık sigara dumanı kokusu burnuma doldu. Nefesimi tutmaya çalıştım ama bu evde bunu çok uzun süre yapmak mümkün değildi.

"Bütün pencereleri açmaları gerek," diye mırıldandım, Kitt arkamdan gelirken oturma odasına doğru yürüdüm.

"Hey, çocuklar."

Mack'in derin sesi merdivenlerden geldi ve ben ona bakmak için döndüğümde, elinde

Callie kollarında.

Otuz beş yaşındaydı, Liv'den dokuz yaş büyüktü.

Mack de güney yakasından ve onu gördüğünüz anda fark edersiniz ki

Onu.

Uzun boyluydu, geniş bir çerçevesi, küt kesilmiş saçları ve yüzünün yarısını kaplayan bir sakalı vardı. Çoğu zaman, sakalını terbiye etmediğinde evsiz bir adam gibi görünürdü, ama bir kez

Onu tanısaydınız, ne kadar iyi kalpli ve yüce gönüllü bir adam olduğunu görürdünüz.

Liv onunla birkaç yıl önce barında tanıştığı için şanslıydı ve o zamandan beri Liv'in iyi olduğundan emin olmak için çok şey yapmıştı.

Buraya annemle birlikte taşınmak onun fikriydi, hem onlara destek olmak hem de çift olmadan önce ofisinde uyuduğu için kendine ait bir evi olsun diye.

"Selam Mack," diye selamladım ona gülümseyerek. "Dün gece uyudu mu?" Parmağımın tersiyle Callie'nin pembe yanağını okşayarak sordum.

Mack güldü ve kızına baktı. "Bu lanet eve girdiğim anda uyandı. Beni uyutmadı ve sonunda sabahın üçü civarında uyudu."

"Bu bizim hatamız. Liv onu almaya gelene kadar onu uyanık tutmalıydık. Belki bu şekilde gece boyunca uyuyabilirdi," dedim.

"Bunun için endişelenme, evlat. Uyku yavaş yavaş ara sıra olan bir şey haline gelmeye başladı. Burada hepimiz zombiyiz," diye kıkırdadı.

"Liv mutfakta mı?" diye sordum ve Mack başıyla onayladı. "Annen de orada. Sadece bir uyarı."

Dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırdım ve en kötüsüne hazırlandım.

Dünün iyi geçmiş olması bugün de iyi geçeceği anlamına gelmiyordu.

"Hadi," diye ısrar etti Kitt, elini belime koyup beni mutfığa doğru iterek. "İşte oradalar!" Liv yüzünde kocaman bir gülümsemeyle seslendi.

Yine de sesinde hafif bir tereddüt vardı.

Bakışlarımı mutfak masasında oturan ve parmaklarının arasında bir sigara daha olan anneme çevirdim.

Gözleri benimkilerle buluştu ama ikimiz de bir şey söylemedik.

Sertçe yutkundum, basit bir kelimeyi söylemenin neden bu kadar zor olduğunu merak ediyordum. "Hey, Dorothy," dedi Kitt, sessizliği bozmayı umarak.

"Merhaba, Kitt. Red."

Adımı söylemesi sadece beni değil Liv'i de şaşırttı.

Bakışlarını annemden bana çevirdi ve bana attığı umut dolu bakışlar içimi titretti.

Sıcak.

Bu bana da umut verdi ve şimdi bir şeyler söyleme sırası bendeydi.

"Merhaba anne," dedim sessizce, gözlerimi onunkilerden ayırmadan.

Ancak çok geçmeden masanın üzerinde önünde duran dergiye tekrar baktı.

Tekra Kitt beni cesaretlendirmek için sırtımı okşadı ve ben de duygularımın kontrolden çıkmasına izin vermemek için derin nefes aldım

r.

Bu gece olmaz.

Çok fazla şey oluyordu.

"
S
1
ğ
1
r

e
t
i

v
e

m
a
m
a
y
1

a
l
d
1
n

m
1
?
"

L
i
v

k
o
n

uyu değiştirerek sordu. "Evet."
Sırt çantamı mutfak tezgahının üzerine koydum ve onun için seçtiğimiz eşyaları çıkardım.

"Alan, yanıma iki somun almama izin ver. Al bakalım."

Ekmeği formülün yanına koydum ve Liv eğilip başımı öperken gülümsedi.

"Teşekkür ederim, hanım evladı. Masayı hazırlar mısın? Yemeğin hazır olması çok uzun sürmez." "Tabii ki."

Kitt masayı hazırlamama yardım ederken annem eşyalarını toplayıp oturma odasına geçti, bize yardım etmeye niyeti yoktu.

Liv'e Ledger'ı haber verme zamanım gelmişti.

Kitt bana başıyla onay verdi ve Ledger'ın markette bana verdiği kartı çıkardıktan sonra kız kardeşime doğru yürüyüp alması için uzattım.

"Bu ne?" diye sordu başını çevirip karta bakarak. İsmi okuduğunda kaşları çatıldı.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu, bakışlarını tekrar benimkilerle buluşturmak için kaldırarak. "Mağazadan. Onunla orada karşılaştık.

Bizimle konuşmak istediğini söyledi."

"Ah, Red," diye iç geçirdi ve tekrar karta baktı. "Durumu iyi mi? Nasıl görünüyordu?" diye sordu.

"Babam gibi. Bir nevi," diye açıkladım, dudaklarımı büzerek onunkinin yanında ne yazdığını okudum

İsim.

"Görünüşe göre New York'ta kendine bir isim yapmış," diye mırıldandım.

Ledger & Lawson, kartta büyük harflerle Ledger'ın e-posta adresi ve telefon numarası yazıyordu

Altında.

"Sana işinin ne olduğunu söyledi mi?" Liv sordu ama ben başımı salladım.

"Bize anlatması gereken çok şey olduğunu söyledi. Ve bir gün bizimle oturmak istediğini söyledi."

Liv kartı inceledi, sonra ocağa dönüp tencereyi karıştırdı ve sığır etini acı biberin içine attı.

"Bunu yemekten sonra konuşuruz. Henüz annemin onun şehre döndüğünü bilmesini istediğimden emin değilim."

"Tamam."

Kartı cebime geri koydum, sonra da masanın hazırlanmasına yardım etmeyi bitirdim.

Şu anda yapmam gereken annemle tartışmadan ya da kavga etmeden akşam yemeğini atlatmaktı ve ondan sonra Ledger ve sırları hakkında endişelenmeye başlayabilirdik.

*

Akşam yemeği sessizdi ve annemle ben akşamı kavga etmeden geçirebileceğimizi hissetsek bile, ikimiz de göz teması kurmadık.

Benim durumumda, bir şeylerin doğru olmadığını düşünmesine neden olabilecek yanlış bir ifade kullanmaktan korkuyordum.

Mack Callie'yi besliyordu ve o biberonla sütünü içerken ben de kendimi sakin ve rahat hissetmek için onu izliyordum.

Ama Mack konuşmaya başladığında Kitt'in eli kalçamı sıkarken, bu kadar çok şey düşünürken suratımı asma konusunda ne kadar kötü olduğumu anlamam için bana doğru eğildi.

"Düşündüğünü buradan duyabiliyorum," diye fısıldadı, kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Seni

rahatsız eden her neyse, şimdilik bir kenara it. Yemeğini ye, sonra düşünürsün."
Keşke o kadar kolay olsaydı, gerçekten.

Ama annem karşımdayken burada oturmak beni geriuyordu.

Hem de çok.

Buna ek olarak, Ledger kayboluşuyla ilgili bana çok tuhaf şeyler düşündürdü. Bu konuda düşündükçe, her bir ayrıntıyı daha çok bilmek istedim.

"Özür dilerim. Deniyorum," diye fısıldadım.

"Yeterince yediniz mi?" Liv neredeyse boş olan tabaklarımıza başıyla işaret ederek sordu. "Ben doydum, teşekkürler," diye cevap verdi Kitt.

"Ben de öyle. Teşekkür ederim Liv,"

diye gülümsedim. "Peki ya sen bebeğim?"

Mack tabağına baktı ve başını salladı.

Liv'in anneme daha fazlasını isteyip istemediğini sormasına gerek yoktu.

O benden daha az yemişti ve ben de çok yiyen biri değildim.

"Kanepeye geri dönmem gerekiyor," dedi annem, sesi kısık ve alçaktı.

Bu sigara içmeye gitmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Yardım edemedim ama iç çektim ve şansına o bunu duymadı. Ya da görmezden gelmeyi seçti.

Sandalyesinden kalkıp oturma odasına doğru yürümesini ve kanepeye yerleşmesini izledim.

Sehpanın üzerinden sigara paketini aldı ve sanki acelesi varmış gibi titreyerek ölüm çubuğunu yaktı, havayı çürüten ciğerlerinin olabildiğince derinlerine çekti.

"Yüzünü buruşturmayı bırak," diye kıkırdadı Kitt. "Ben sigara içerken bana öyle bakmıyorsun." "Oh, bakıyorum. Sadece hep kaçırıyorsun," diye karşılık verdim.

Hafifçe güldü ve kolunu sandalyemin arkasına koyarak eliyle başımı kavradı. "İşler nasıl gidiyor, evlat? Alan para yüzünden hâlâ sana bok atıyor mu?" Mack sordu, onun

Şimdi gözlerini benimkilere dik.

Omuz silktim. "İş iyi. Ama bana her hafta ödeme yapamayacağını, yoksa diğer herkese de o sıklıkta ödeme yapmak zorunda kalacağını söyledi. O sadece tembel," diye açıkladım.

"Yaşlı ve huysuz. O fırında çok uzun zamandır çalışıyor. Çalışmaya devam edersen daha fazla maaş almak için terfi edebilirsin."

"Umarım öyledir," diye gülümsedim ve eliyle kafa derimi usulca kaşıyan Kitt'e baktım.

Parmaklar.

Liv geri gelip tabağı tekrar Mack'in önüne koydu ve oturduktan sonra şöyle bir baktı başını eğerek bana baktı.

"Ledger hakkında konuşalım," dedi ve ben de hemen cebimden bana verdiği kartı çıkardım.

"Ledger mı?" Mack sordu.

"Babamızın cenazesinden sonra giden üvey kardeşini hatırlıyor musun?" "Oh, kahretsın. Geri mi döndü?"

Mack Ledger'la hiç tanışmamıştı ama onu evin etrafında asılı duran aile fotoğraflarımızda görmüştü. Onları bir süre önce indirmişler.

"O kadar yüksek sesle değil," diye fısıldadı Liv. "Annem henüz bilmiyor. İstemiyorsa onunla uğraşmak zorunda kalmasını istemem."

Karta tekrar baktı ve içini çekti, arkasını okumak için kartı çevirdikten sonra başını salladı.

"Ledger & Lawson'ın ne tür bir işletme olduğu hakkında hiçbir şey

yazmıyor." Kitt telefonunu çıkarıp tıklayarak, "Google'da aratayım," diye

önerdi.

Sayfa açıldığında ekrana baktım, ancak isimleri ve bir kayıt düğmesi dışında, ne iş yaptıklarını açıklayan hiçbir şey yoktu.

"Sanırım üye olmanız gerekiyor. O kadar yıl içinde ne kadar ayrıcalıklı olabilir ki?" Kitt daha fazla cevap bulamadığı için hayal kırıklığına uğramış bir halde mırıldandı.

Liv kartı tekrar inceleyerek, "Bana yarım yamalak görünüyor," dedi.

"Belki de en iyisi her şeyi açıklamasına izin vermemiz. Numarası bizde var. Yarın arayıp buluşmak için bir zaman bulmaya çalışmalısınız. Annem yüzünden burada olmaz."

Kaşlarımı çattım, sonra hızla başımı salladım.

"Onu aramak istemiyorum," dedim Kitt'e bakarak.

"O senin aramanı bekliyor bebeğim, benim değil. Hemen yanında olacağım ama onunla konuşacak kişi sen olmalısın."

İçimi çektim ve Ledger'ın gizemli şirketinin web sitesine baktım.

"Bu ilginç olacak," diye fısıldadım, biraz gergindim ama bir yandan da ilgimi çekmişti.

"Nasıl davrandı? İyi biri miydi?" Liv sordu. "Yoksa değişti mi?"

"O... nazık biriydi. Ama onda farklı olan bir şeyler vardı," dedim. "Biraz gizemli görünüyordu," diye ekledi Kitt ve ben de başımı salladım.

"Onu yarın ara ve nasıl gittiğine bakalım, tamam mı?" Liv Callie'yi kucağına almak için tekrar sandalyesinden kalktı.

"Bu fasulyeyi uyutmaya çalışacağım. Bana şans dile," dedi umutla.

Mack onların üst kata çıkışını izledi ve gözden kaybolduklarında rahat bir nefes aldı. "Siz ikiniz biraz daha kalmak ister misiniz? Biraz video oyunu oynayabiliriz," dedi, çoğunlukla Kitt'e.

"Bu gece olmaz. Eve gidip biraz uyumamız lazım. Sen de," diye cevap verdi ve Mack kıkırdadı.

"Muhtemelen haklısınız. Size bir şey söyleyeyim çocuklar. Bizim koşullarımızda bir bebek sahibi olmak... hiç tavsiye edilmez. Beni yanlış anlamayın, kızımı seviyorum. Ama keşke ona verecek daha çok şeyim olsaydı."

Ne demek istediğini çok iyi biliyorduk.

Bizim hayatımız kolay değildi ve ebeveyn olmadan önce buradan ayrılmadığımız sürece, bu çocuklar da aynı şekilde yetiştirilecekler.

Gelecekteki çocuklarım için dilediğim bir hayat değildi. Ya da herhangi birinin, bu konuda.

Ama Callie seviliyordu ve güney yakasındaki insanlar bu şekilde geçiniyordu.

CHAPTER 6

Redley

"Seni eve bırakmamı istemediğine emin misin?" Mack, Liv yanında olduğu halde ön kapının yanında durarak sordu.

Kitt başını salladı. "Gerek yok. Ama teşekkür ederim."

"Eve sağ salim dön. Ona iyi bak," diye uyardı Liv, beni korumaktan başka bir şey yapmamış olan en iyi arkadaşımı.

"İyi olacağız Liv. İyi geceler," dedim ona gülümseyerek.

Kapıdan çıkmadan önce anneme veda ettim ama basit bir *vedadan* fazlasını alamadım. Yine de bu yeterliydi.

En azından şimdilik.

Sokakta yürüdük ve kendimi güvende hissetmem için Kitt elimi tuttu ve sıkıca kavradı. onun.

Biz küçükken, her gün okula bu yoldan gidip gelirdik.

Kitt'in yanımda olduğunu bilmek beni güçlü hissettirdi.

Bazı çocuklar elimi tuttuğu ve her ne sebeple olursa olsun bana sataşıldığında beni savunduğu için onunla dalga geçtiler ama o hiç umursamadı.

Bir tanesi bile beni ne kadar sevdiğini göstermedi.

Arkadaşlığımız güçlüydü ve ne olursa olsun, tek bir şüphe duymadan birbirimizin yanında olurduk.

"Sanırım yemek iyi geçti, ha? Dorothy senin orada olmandan pek etkilenmiş benzemiyordu," dedi. dedi.

Yine.

Ses.

r gidiyordur. Ama uğursuzluk getirmek istemem," dedim ona. "Haklısın,
Başı üzgünüm."
mı Kitt ellerimizi kaldırdı ve elimin arkasına bir öpücük kondurdu, sonra ellerimizi yanlarımıza
sallad bıraktı "O zaman gizemli şeylere odaklanalım. Hadi bahse girelim," dedi, yüzünde bir eğlence
ım, coşku
suzlu Ona baktım ve kaşlarımı kaldırdım.
ğunu
n iyi
bir
şey
olup
olma
dığını
mera
k
ediyo
rdum.
"
B
e
l
k
i

d
e

ş
a
n
s
ı
m

y
a
v
e

"Bahis mi?"

"Evet. Ledger'ın ne iş yaptığını tahmin eden beş dolar kazanır." Beş, çünkü aramızdaki bahiste daha fazlası yoktu.

Hafifçe güldüm ve omuz silktim.

"Tamam. Tahminin nedir?" Gözlerimi ondan ayırmadan sordum.

Dudaklarını büzdü ve dosdoğru önüne bakarak uzun uzun düşündü. "Ben... uyuşturucu satıcısı diyeceğim."

"Ne?" Yüksek sesle güldüm ve tahminine karşı başımı salladım.

"Kartları ve web siteleri varken bu nasıl mantıklı olabilir?" Ben sordum.

"Doğru," diye iç geçirdi, sonra kıkırdadı. "Aptalca bir tahmin. Ama başka bir fikrim yok. Sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım bir adamla tanıştı ve yeni bir iş kurdu. Belki sadece erkekler için bir şey.

Üye olmanız gereken bir şey. Ama benim tahminim burada bitiyor." "Yarın öğreneceğiz."

Apartmana vardık ve kapımızın kilidini açmak için içeri girdik ve içeri girdikten sonra hızla kilitledim.

"Doğruca yatağa mı?" diye sordu.

"Evet. Daha fazla ayakta kalamam."

Dişlerimizi fırçalayıp yatmaya hazırlandıktan sonra yorganın altına girdik ve her gece olduğu gibi beni kendine çekmesine izin verdim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu sessizce, saçlarımı geriye doğru taradı ve başımın yan tarafını hafifçe avuçladı.

Gözlerim kapalı, kaşlarım çatıktı.

"Dünden daha iyi. Umarım annemle aramıza bir şey girmez ve sıfırdan başlamak zorunda kalmayız."

"Anlıyorum," diye fısıldadı. "Her şeyi kendi kendine çözmeye çalışıyor. Böyle devam et, çok yakında her şey eskisi gibi olacak."

Öyle umuyordum ama şimdilik Ledger hakkında her şeyi öğrenmekle ilgileniyordum. "İyi geceler bebeğim," diye fısıldadı alnımı öpmeden önce.

"İyi geceler Kitt," diye karşılık verdim ve uykuya dalmadan önce ona daha fazla sarıldım.

*

"O tam karşında değil, Red. Bir telefon görüşmesi, bir insanın karşısına geçip konuşmaktan çok daha kolaydır."

Bu Kitt'in fikriydi.

Benim için telefon etmek korkunç bir şeydi.

Göz teması olmadığı için karşınızdaki kişinin ne düşündüğünü bilemiyordunuz. Sadece kişinin sesini duyabiliyordunuz.

Ledger'ın numarasını telefonuma girdikten sonra ona baktım ve henüz yeşil düğmeye basmamıştım.

"Hadi, Red. Bütün gün bu anı bekledim. Buluşma günü ve saatine karar vermek için sadece bir telefon görüşmesi."

Yanağımın içini ısırđım ve sonunda Ledger'ı arayacak cesareti buldum.

Tezgâhın diğer tarafında durup dirseklerini tezgâha dayayan Kitt'in gözleri hep benimkilerin üzerindeydi.

Kaşlarımı çattım, içten içe telefonu açmamasını umuyordum.

Ama şansım yaver gitmedi ve üçüncü zilden sonra Ledger'ın sesi duyuldu.

"Ledger," dedi, sesi alçak ve biraz sinirliydi.

"Merhaba, ben Red," dedim.

Onun yumuşak sesinin aksine benimki titrekti.

"Red, aradığın için teşekkürler."

Yanılmıyorsa gülümsüyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, bunu yapacağını düşünmemiştim," diye ekledi. "Kız kardeşine burada olduğumu haber verdin mi?"

Kasaba mı?"

"Ben yaptım."

Cevaplarım kısıydı ama ailesini terk eden bir adama ne diyebilirdim ki?

ve yıllar sonra geri döndü?

"Güzel, güzel. Güzel bir restoranda buluşmaya ne dersin? Akşam yemeği yer ve her şeyi konuşuruz," diye önerdi.

Ledger aynı değildi ve beni ve diğer herkesi *güzel bir* restorana götürme fikriyle beni suskun bıraktı.

"Sence bu gece uygun mu?" diye ekledi.

"Bu gece mi?" Onu bu kadar çabuk görmeye hazır olup olmadığımı kendim karar vermeden önce Kitt'ten bir yanıt almayı umarak sordum.

Kitt omuz silkti, sonra telefonunun saatine baktı ve başını salladı.

"Uh...tabi. Bu gece," diye cevap verdim. "Ama bir restoran iyi bir fikir olmayabilir."

"Bana da gelebilirsin," diye önerdi ama ben hemen başımı salladım.

"Hayır. Ben bir yer biliyorum," dedim. "Liv'in erkek arkadaşının yakınlarda bir barı var.

Adı The Third

Demir

yolu." "Bu yeni bir tane mi? Ben taşınmadan önce orada olduğunu sanmıyorum."

Bazı nedenlerden dolayı, kayboluşundan bu kadar rahat ve soğukkanlı bahsetmesinden nefret ediyordum. Bu beni rahatsız ediyordu.

O yokken bizi hiç düşünmüş müydü? Kesinlikle öyle görünmüyordu.

"Oldukça yeni," diye cevap verdim. "GPS'inize yazarsanız bulabilirsiniz." "Pekâlâ. Sekiz tamam mı?"

"Evet, sekiz kulağa hoş geliyor."

"Güzel. Sonra görüşürüz Red." Sesi bu kez daha karanlıktı.

Belki de sadece hayal etmişim ama adımı söylemesi tüylerimi diken diken etti.

"Hoşça kal," dedim, sonra telefonu kapattım ve rahat bir nefes aldım.

"O kadar da zor değildi, değil mi?" Kitt gülümseyerek sordu. "Barda sekiz kişi mi?"

Başımı salladım, telefonumu tezgâhın üzerine koydum ve elimi saçlarımda gezdirdim. "Liv'e haber veririm. Birkaç dakika içinde işten çıkar."

"Öyle yap. Ben hızlıca bir duş alacağım. Bu yağış cildimden temizlemem gerek."

Yatak odamıza girmesini izledim ve o gittikten sonra telefonumu tekrar elime aldım ve Liv'e bu gece Ledger'la buluşmamız için mesaj attı.

Mesajı göndermemin üzerinden beş dakika geçmeden cevap verdi ve bana verdiği cevapta amcamızı tekrar göreceği için heyecanlı olduğunu söyledi.

Kahretsın.

O bizim amcamız değildi.

Ama bunun gerçekten bir önemi var mıydı?

Biz küçükken yanımızdaydı ve büyümemizi izledi.

Telefonumu yerine koydum ve diğer kot pantolonumu ve temiz bir gömlek almak için yatak odasına yürüdüm.

Üzerinde un ve ekmek kırıntıları olmayan bir tane.

"Kaşlarını böyle çatmaya devam edersen yüzündeki kırıksıklığın kalıcı olmaması için yüzüne bant yapıştırırım. Kırıksıklıklar için çok gençsin," dedi Kitt banyodan bana bakarak.

Gömleğini çıkarmıştı ve pantolonunun düğmelerini açarken gözlerimi devirdim. "Gerek yok. Gelecek hafta botoks yaptırmak için randevum var zaten," diye şaka yaptım. "Öyle olsun."

Kitt güldü, sonra duş almak için kapıyı kapattı.

Yatak odasında üzerimi değiştirdim ve Kitt'in duşta geçirdiği süreyi dairedaki eşyaları toplamak için kullandım.

Ayrıca Ledger'ı ve onunla Mack'in barında buluşmamızı düşünmek için de zaman kullandım. Gerginlik bile kesmedi ve kusacak gibi hissettim.

Mesele şu ki, hayatınız boyunca tanıdığınızı sandığınız bir insan hakkında hiçbir şey bilmemek beni çok korkuttu.

Sekiz yılda ne kadar değişmiş olabilir ki? Doğum günlerimde beni dondurma almaya götürürdü.

Onunla ilgili en güzel anılarım bunlardı.

Kendisinin çok fazla parası olmamasına rağmen, her zaman herkesten önce gelirdi.

Bir keresinde Liv'le beni ucuz bir restorana yemeğe götürmüştü ama parası üçümüz için de yemek almaya yetmemişti.

Bize yemek getirdi ve onun için endişelenmememizi söyledi. Evde yiyeceğini söyledi.

Ledger her zaman özveriliydi ve hâlâ öyle olup olmadığını öğrenmek istiyordum.

Öğrenmek istediğim o kadar çok şey vardı ki.

"Şimdiden bara gitmek ister misin?"

Kitt giyinmiş ve dışarı çıkmaya hazır bir halde yatak odasından çıktı. "Evet, o gelmeden orada olmak istiyorum," dedim ona. "Hadi gidelim."

Dışarı çıktık ve caddede yürürken beni rahatsız eden ya da huzursuz hissettiren her şeyi aklımdan çıkarmaya çalıştım.

Ben de başka bir konu düşündüm.

Benden çok Kitt'le ilgili bir şeydi.

"Araban nasıl gidiyor?"

"Geliyor," diye omuz silkti ve bana çarpık bir sırtışla baktı. "Zaman buldukça üzerinde çalışıyorum. Öğle tatilimi bile bunun üzerinde çalışmak için kullanıyorum. Bir ya da iki ay sonra biter diye düşünüyorum."

"Bu mükemmel. O zaman nihayet tekrar arabayla şehirde dolaşabiliriz. İçinde oturup sandviç yediğimiz ve gece gökyüzüne baktığımız o günleri özlüyorum."

"Ben de. Arabayı eve götürdüğüm gün seni gezdireceğime söz veriyorum."
Gülümsedim, kolunu omuzlarıma doladığında ona doğru eğildim. "Sabırsızlanıyorum."

CHAPTER 7

Ledger

Çok fazla şey saklıyordum, bu da bara varışımı çok sinir bozucu hale getiriyordu. Yetişkin bir adamdım ama buraya gelmenin kolay olmayacağını biliyordum.

Beni ilk gördüğünde Red'in yüzünü görmek kalbimi kırdı. Kafası karışmış görünüyor.

Dün tek yapabildiğim buydu.

Birçok sorusu vardı ve bu gece ikisinin de bana soru sormayacağını biliyordum. Derinlere ineceklerdi.

Ve birkaç gece önce buna bir şekilde hazırlandım.

Red ve Kitt'le markette karşılaşmak planlanmış bir şey değildi ama yeni evime yerleşmeden bunun gerçekleşmesini kadere bağlıyordum.

Büyüdüğüm evden çok farklı bir evdi ama New York'ta yaşadığım sekiz yıl boyunca buna alışmıştım.

Hayatım büyük ölçüde değişti ve doğru nedenlerle Chicago'ya geri döndüm.

Önce ailemi sefaletten kurtarmak, sonra da yardıma ihtiyacı olan herkese yardım etmek için. Ben de aynı boktan hayatı yaşarken onların hayatlarına sefil demek hakaret sayılmazdı.

Bu durumdan kurtulmam biraz zaman aldı ama bencil değildim.

Yardım etmek istedim çünkü hepsi daha iyi bir hayatı hak ediyordu.

Red pek değişmemişti ve giydiği kıyafetlerin Liv'e ait olduğunu fark ettim.

Onları özlüyordum ve sık sık nasıl ve ne yaptıklarını merak ediyordum ama Kitt'in hala Red'in yanında koruyucu bir şekilde durduğunu görmek bana onun yanından hiç ayrılmadığını ve pek bir şeyin değişmediğini söylüyordu.

Dostluklarına her zaman hayran olmuşumdur.

Third Rail'in birkaç müşterisi barda oturuyor, diğerleri de arka taraftaki bilardo masasının etrafında ayakta bekliyordu.

Loş odada etrafıma bakındım ve gözlerim bir kabinde durduğunda, geriye kalan tek aileyi

görünce gülümsemekten kendimi alamadım.

Ben kabine yaklaşırken ilk ayağa kalkan Liv oldu ve ben daha kabine ulaşmadan aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarını boynuma doladı.

"Geri döndün! Seni çok özledim. Tanrım, nerelerdeydin?"

Sonunda sesi çatallaştı ve ben de onu rahatlatmak için sırtını sıvazladım.

Bu şekilde tepki vereceğini düşünmemiştim ama verdiği için mutluydum.

"Ben de seni özledim, tatlım," diye karşılık verdim ve beni bırakmadan önce başının yan tarafını öptüm. Ayağa kalkan bir sonraki kişi Kitt oldu, gerçi onun kalkmasını beklemiyordum.

"Seni tekrar görmek güzel," dedi ve bana hızlıca sarılmadan önce elimi sıktı. "Seni de Kitt."

Redley kımıldamadı.

Ellerine bakıp duruyordu, emin değildi ve kafası

karışmıştı. Onu suçlamadım.

"Hey, Red," diye selam verdim ama küçük bir baş sallamadan fazlasını alamadım.

Liv yumuşak bir iç geçirdi, sonra elini üst koluma koydu ve gözlerini dolduran neşeyle bana gülümsedi.

"Ledger, tanışmanı istediğim biri var," dedi, arkamızdaki kabindeki insanlara ait olduğunu düşündüğüm bebek arabasının etrafında dönerek.

Battaniyeyi bebeğin yüzünden çekmesini izledim ve o güzel kızı uyurken gördüğümde kalbim durdu.

"Bu benim kızım, Callie. Üç ay sonra bir yaşına girecek."

Callie'ye gülümsedim ve Liv'in sırtını okşayarak bu büyük sürprizi kabul ettim.

"Liv, bu harika. Tebrikler," dedim ve gülümsemesi aydınlandı.

"Şuradaki de erkek arkadaşım Mack," dedi barın arkasındaki adamı göstererek. Başımı salladım ve bize baktığında onu selamlamak için elimi kaldırdım.

Büyük olasılıkla kim olduğumu bildiğinden başıyla

onayladı. "Otur. Her şeyi bilmek istiyoruz," dedi

Liv.

Red'in karşısına oturmam için kabine girmeme izin verdi ve bir süre gözlerimi ondan ayırmadıktan sonra nihayet başını kaldırdı.

Ama bakışları boştu, yine de içinde tam olarak çıkaramadığım bir şey vardı. "Günün nasıl geçti?" Er ya da geç benimle konuşmasını umarak sordum.

Bir an yüzümü inceledi, sonra dudaklarını sert bir çizgiye bastırdı ve kollarını gevşekçe göğsünün üzerinde kavuşturarak arkasına yaslandı.

"Güzel," diye cevap verdi, sesi sessiz ve yumuşaktı.

Benimle hemen konuşmak istemediği için onu suçlamıyordum ama er ya da geç konuşmaya başlayacaktı.

"Amca bu mu?" Derin bir ses duydum ve kafamı kaldırıp baktığımda Mack'in bir eli bebek arabasının üzerinde, orada durduğunu gördüm.

"Evet. Mack, bu Ledger. Ledger, bu benim erkek arkadaşım ve Callie'nin babası Mack," diye tanıştırdı Liv bizi.

Elimi uzattım ve Mack elimi sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedim.

"Aynı şekilde. Liv bana neler olup bittiğinden biraz bahsetti. Oturup dinleyemem ama konuşmak için zaman buluruz. Siz ne yiyorsunuz?"

Hepimiz içkilerimizi sipariş ettik ve Liv bize iki tabak nachos getirmesini söyledi.

Mack gittiğinde Liv bana döndü ve gülümsedi. "Nereden başlıyoruz?"

Kıkırdadım ve parmaklarımı sakalımda gezdirdim, birkaç aydır bu senaryonun üzerinden

geçtiğim için nereden başlayacağımı tam olarak biliyordum.

"Annen gelmiyor mu?" Hikâyeme başlamadan önce ona sordum.

Kitt, "Dorothy'ye döndüğünüzü söylemedik," dedi ve ben de dönüp ona baktım.

"Durumu pek iyi değil ve sizi tekrar evlerine girerken görüp hayatının şokunu yaşamadan önce sizinle oturalım dedik."

Kitt'in ailem üzerindeki koruyuculuğu beni bir yandan gururlandırırken diğer yandan da biraz kıskandırdı.

Herkesin iyi olduğundan emin olması gereken kişi bendim ama bir aptal gibi ortadan kayboldum. Sözleri karşısında başımı salladım. "Anlıyorum," diye iç geçirdim. "O hasta mı?"

Liv dikkatle, "Kendini hasta ediyor," diye cevap verdi. "Durmadan içki ve sigara içiyordu. Babamla aynı yolda ilerlemeye başladım."

Kahretsin.

"Siz iyi misiniz?" Ben sordum.

"Bununla başa çıkıyoruz. Birimiz diğerinden daha iyi," dedi Liv ve bakışları Red'e kaydı. Gözleri sulanmıştı.

Annesinin hasta olmasıyla pek iyi başa çıkamıyor gibiydi.

Masanın üzerinden uzandım, onun da bana uzanacağını umuyordum.

Ama elime baktı, kendi elini oynatmadı ve benim elimi geri çekmemi bekledi.

"Duyduğuma üzüldüm. Doktora gitti mi?"

Liv başını salladı ve dudaklarını büzdü.

"Red ilaç parasını ödeyebilmesi için parasının çoğunu ona veriyor. İlaçları düzenli olarak alıyor ama bu lanet bağımlılığın üstesinden gelemediği sürece pek bir faydası olmuyor."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Liv, ama bunu atlatabileceğini ve iyileşebileceğini hiç sanmıyorum," Kitt eklendi.

"Buraya annem hakkında konuşmak için geldiğimizi sanmıyorum." Red'in sözleri doğrudan doğruya

Hepimiz ona bakıyoruz.

Yanakları pembeleşti ama utançtan ya da çekingenlikten değil. Hayır.

Çünkü annesinin hasta olduğundan bahsetmemizden bıkmıştı ve bu durum onu açıkça rahatsız ediyordu.

"Haklısın, hanım evladı. Özür dilerim," dedi Liv kız kardeşine gülümseyerek.

"Bana soru sormaya ilk sen başlamak ister misin?" Bana tekrar güvenmesini sağlamayı umarak sordum. Ama eksik olanın güven olup olmadığından emin değildim.

Her neyse, sadece ona bakarak anlayamazdım.

O cevap veremeden Mack içeceklerimiz ve yiyeceklerimizle geri döndü.

"İyi eğlenceler. Bir şeye ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun," dedi ve bara geri dönmeden önce eğilip Liv'i öptü.

Gözlerim tekrar Red'inkilere döndü, o da gözlerini benimkilerden ayırmamıştı. Kendime engel olamayarak gülümsedim.

"Bence konuşmaya başlamalısın. Bize her şeyi en başından anlat," dedi sesini alçaltarak. Kitt'in elini masanın altına götürüp Red'e cesaretlendirici bir gülümseme vermesini izledim. Tekrar.

Sevindim ama çok da kıskandım.

"Pekâlâ. Öncelikle özür dilemek istiyorum. Size söylemeden gitmemeliydim ama Dave'in ölümünden sonra... bir şey beni buradan uzaklaştırdı. Daha fazla kalamazdım ve sanki burada benim için hiçbir şey kalmamış gibi hissettim."

"Bizi yakaladınız." Red'in kaşları kalkmıştı ve yüz ifadesi her zamankinden daha ciddiye.

"Biliyorum, Red. Ve neden gitme isteği duyduğuma dair hiçbir mazeretim yok. Yeniden başlamak ve kafamı toparlamak için," diye iç geçirdim.

Kulağa bir pislik gibi geliyordum ve büyük olasılıkla öyleydim, ama bana kendimi açıklamam için bir şans veriyorlardı.

Liv ve Kitt, Red'den daha fazla.

Ama yine de buradaydılar, dinliyorlardı.

"New York'a kadar araba kullandım ve oraya vardığımda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ya da nerede kalacağımı. O şehir... vahşi. Benim gibi bir adam için çok büyük. Bu yüzden ilk birkaç gece arabamda kaldım ve ucuz bir yer bulmaya çalıştım. Biraz zaman aldı ama ev arkadaşı arayan bir adam vardı ve kiraladığı yatak odası mobilyalı ve ucuzdu. Adamın bir iş üzerinde çalıştığı ortaya çıktı. İşe yarayacağından ve yakında o bok çukurundan taşınmasına yetecek kadar para kazanacağından emin olduğu bir şey. Ben de ilgi gösterince, işe ihtiyacım olduğu için, her şeyi kurmasına yardım etmeye başladım."

Durup yüzlerine baktım ve hepsinin ilgisini çektiğimi fark edince hikayeme devam ettim.

"New York'ta hızla büyüyeceğini bildiği bir işe girmeye çalışıyordu. Bu benim hiç düşünmediğim bir şeydi ama şimdi içindeyim... Yapmayı tercih edeceğim başka bir şey düşünmüyorum. İşte bu yüzden geri döndüm."

Sonunda onlara işimin ne olduğunu söylememi bekliyorlardı ve ben onları daha fazla bekletmek istemedim.

Özellikle de Kırmızı.

"Bir eskort ajansı işletiyoruz ve Chicago'da dördüncü yerimizi açıyoruz. Ben açıyorum. Lawson karargâhımızda kaldı."

Bunun alışıldık bir iş olmadığını bildiğim için içime yerleşmesine izin verdim. Chicago'nun güney yakasından bir adamın sahip olduğu bir iş değildi.

"Kahretsin," diye mırıldandı Kitt ama bundan çok da rahatsız olmuşa benzemiyordu. Hayır, rahatsız olmaktan çok heyecanlıydı.

Redley'i dikkatle izleyen Liv'e baktım.

Sessiz kaldım ve ikisinden birinin konuşmasını bekledim, ancak Red'in ilk konuşacak kişi olmayacağını biliyordum.

konuşmak için. "Yani..." Liv dudaklarını büzerek gözlerimin içine baktı.

"Eskortlar erkek mi?"

"Erkekler ve kadınlar. Ajansımızda herhangi birinin çalışmasına izin vermeyiz ve bu konuda eğitim verdiğimizden emin oluruz.

müsait olmadan önce."

"Müsait mi?"

Redley'nin tiksintisi gözden kaçacak gibi değildi ve müsait dediğimde ne düşündüğünü çok iyi biliyordum. Onu rahatlatmak için başımı salladım.

"Eskortlarımız fahişe değildir. Zengin erkek ve kadınlarla akşam yemeğine gitmek için para alırlar ve o gecedan sonra ne yapmaya karar verirlerse onlara bağlıdır. Eskortlarımızın çoğu profesyoneldir ve bu insanların hiçbirinin seks karşılığında ödeme yapmasına veya kabul etmesine izin vermezler. Bu bizim sözleşmelerimizde de var."

Yüzü gevşedi.

"Ve Chicago'nun bunun için doğru şehir olduğunu mu düşünüyorsun?" Liv kolasından bir yudum alarak sordu. "Bir sonraki yerimizi düşündüğümüzde aklımıza gelen ilk şehir Chicago oldu." "Kim eskort olarak nitelendirilebilir?" Kitt sordu ve Red dirseğiyle onun yan tarafını dürttü.

Kitt'in sorusu hiç hoşuna gitmediği için kaşlarını çatı.

"Ne? Sadece soruyorum. Belki daha iyi bir iş bulabilirim" diye kıkırdadı. Gülümsedim ve başımı salladım.

"Eskort olmak için fazla bir şey gerekmiyor. Ama eğitimimizden geçmeniz gerekiyor. Eğer başaramazsan, sözleşme yapamayız," diye açıkladım.

Kitt gerçekten ilgileniyor gibi görünüyordu ama Red buna hazır değildi. Hem de hiç.

"Ajansın çoktan açıldı mı?" Liv sordu.

"Her şeyi ayarlamaları için bazı çalışanlarımızı buraya gönderdik. Önümüzdeki hafta görüşmelerim var ve yeterli sayıda eskort bulduğumda, müşteriler için başvurulara başlayacağım."

"Web siteniz sadece üyeler içinse bunlar nasıl uygulanıyor?" Red sordu.

Akıllı bir kızdı ve uzun süre sessiz kalsa bile, konuştuğunda sadece iyi şeyler ortaya çıkıyordu.

Ona baktım ve ellerimi masanın üzerinde birleştirerek biraz daha öne eğildim.

"Müşteriler, bir eskorta ihtiyaç duyduklarında ilk olarak bize gelmeyi kabul ettiklerinde üye olurlar. Her zaman başka ajanslar da vardır ama ben bizi en iyilerden biri olarak görüyorum. En iyisi değilse bile. Üyeler, eşlik etmek istedikleri eskortun o akşam boş olduğundan emin olmak için tarihleri erken belirleyebilirler. Ve başka bonuslar da var ama daha fazla detaya girmeyeceğim."

Neyse ki, bu onun için yeterli görünüyordu.

"Sahip olmak için güzel bir işe benziyor. Sanırım artık güzel bir dairen vardır," dedi Liv bana gülümseyerek.

Övünmek hiçbir zaman bana göre olmadı ve son sekiz yılda kazandığım paranın yarısından fazlasına dokunulmadı.

Ve şimdi geri döndüğüme göre, paranın bir kısmını onlara vermeye niyetliydim. Onları bu şekilde giyinmiş görmek beni çok rahatsız ediyordu.

Daha iyisini hak ediyorlardı.

"İyi bir yer. Sizi bir gece davet etmek isterim." Liv ve Kitt başlarıyla onayladılar ama Red'in bakışları ellerine kaydı.

Üzgündü ama niyetim asla bu değildi.

Kitt ona doğru eğilip yanağından öptü, sonra da başını sallayıp yerine oturmadan önce kulağına bir şeyler fısıldadı.

Kitt onun kabinden çıkmasına izin vermek için ayağa kalktı ve çıkmadan önce girişi işaret etti. "Biraz temiz havaya ihtiyacım var," diye açıkladıktan sonra kapıya doğru yürüdü ve dışarı çıktı. "Gidip onunla konuşmalıyım. Onu üzmemiştik," dedim.

"Zamana ihtiyacı var. Şu anda çok şey oluyor ve senin geri dönmen de buna ekleniyor. Bir şeyleri çözmeye çalışıyor," dedi Liv bana.

Kitt, "Bırakın bir dakika nefes alsın," diye ekledi.

İçimi çektim ve arkama yaslandım, sonra bir yudum almak için birama uzandım. "İş için takım elbise giyen adamlardan mısın?"

Kitt sordu. Yüzünde şeytani bir sırıtişla benimle alay ediyordu.

Kıkırdadım ve başımı salladım. "Hayır, ben takım elbise giymem. Yıllarca yıpranmış kot pantolon ve düz bir gömlek giydikten sonra böyle şeylere alışabileceğimi mi sanıyorsun?"

"Sanırım hayır. Senin bu kadar temiz ve bakımlı olmana alışabileceğimizi sanmıyorum." Başımı salladım.

İyi para kazanmış olsam bile, bu tüm görünüşümü değiştirdiğim anlamına gelmiyordu.

Kimseyi etkilemeye ihtiyacım yoktu.

Yine de güvenini tekrar kazanmam gereken bir kız vardı.

CHAPTER 8

Redley

Ona bakmak pek çok anıyı canlandırdı.

Artık eski Ledger olmadığını fark etmeden orada oturup yeni hayatı hakkında konuşmasını dinleyemezdin.

Çok az da olsa değişti.

Yine de bambaşka biri gibi görünüyordu.

Ama değiştiği gerçeği, onu yeniden tanımak istememe neden oldu, öyle olmasa bile kolay.

Annem ve ben hala birbirimizin etrafında olup olamayacağımızı anlamaya çalışırken değil ya da

Annemin Ledger'ı görmekten heyecan duyacağından ya da benim kadar kafasının değil.

karışacağından emin değilim.

Tahmin etmem gerekirse, hayatını kontrol altında tuttuğu için pek umursamayacağını söyleyebilirim.

sigara ve içki.

Barın girişinden birkaç adım ötede duvara yaslanmış, tırnaklarımın etrafındaki deriyi karıştırıyor ve ayak seslerinin yaklaştığını duyduğumda düşüncelerimi serbest bırakıyordum.

Kim olduğuna bakmak için arkamı dönmedim ama Liv ya da Kitt olmadığını biliyordum. Yürürken sesleri böyle çıkmıyordu.

Kahretsin.

Ledger yürürken bile gizemli görünmeyi başarıyordu.

"Burada sana katılmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu, önüme geçip benimle aynı taraftaki duvara yaslandı.

Omuz silktim, alt dudağımı ittim ve bakışlarımı indirmeden önce gözlerinin içine baktım Tekra

r. Yumuşak bir iç geçirdi ve biraz sessizlikten sonra tekrar konuştu. "Sen ve Kitt birbirinizin yanından hiç ayrılmadınız, hmm?"

"Bunun olacağını hiç sanmıyorum," dedim ona, gözlerinin içine bakarak.

en azından bunu hak ediyordu.

Bir süre beni inceledi, sonra gülümsedi ve başını salladı. "Buralarda olmasına sevindim," dedi.

"Evet, ben de."

Bir duraklama daha, ama bu sefer uzun değil.

"Bana sormak istediğin başka bir şey var mı? Bilmek istediklerinin sadece yarısını biliyor muşsun gibi hissediyorum."

Bir eskort ajansı sahibi olduğunu söyledikten sonra ne soracağımı bilemeyerek başımı yana eğdim. Milyon yıl geçse de onun iş tanımını her neyse o olacağını düşünmemiştim.

"New York'ta ailen yok mu? Yeni arkadaşların? Kız arkadaşın?"

Kıkırdadı.

"İş ortağım ve yakınlaştığım bazı müşterilerim var. Ama bunun dışında benim tek ailem sizsiniz."

Dudaklarımı büzdüm ve gözlerimi kısıtım.

"Peki eskortlardan bazıları da arkadaşınız mı?"

"Hayır, onlar benim çalışanlarım. İşim söz konusu olduğunda profesyonelimdir. Bunu söylemek garip geliyor ama ben bile buna alıştım."

Gözlerimi ondan ayırmadım.

Hâlâ onunla ilgili anlamaya çalıştığım bir şeyler vardı ama aklıma başka bir soru gelmiyordu. Aramızda herhangi bir gariplik yaratmamak için bir sonraki soruyu soran Ledger oldu. "Hâlâ okulda mısın?"

"Hayır." Cevabım hızlı geldi ve kulağa sert geldi.

İç çekerek parmaklarıma baktım. "Okulu bırakmak zorunda kaldım. Annemin ilaçlarını aldığından ve açlıktan ölmediğinden emin olmak için bir iş bulmam gerekiyordu."

"Okulu bıraktığın için kızgın görünüyorsun," dedi.

Omuz silkdim.

"Zaten üniversiteye gidecek param da yok."

"Ama eğer sahip olsaydın... okula geri döner, mezun olur ve üniversiteye başvurur muydun?" Kaşlarımı kaldırdım ve bir kahkaha attım.

"Paranı almayacağım. Ya da her ne teklif ediyorsan."

"Bir şey teklif etmiyorum. Sadece fırsatın olsa okula geri dönüp dönmeyeceğini soruyorum. için ."

Bir omuz silkme daha.

"Eğer cevabı biliyorsan bana da söyler misin?" diye sordu, sesini alçak ve sakın tutarak.

"Elbette," diye yanıtladım.

Yine sessizdik, ama bu sefer birbirimize yukarıdan aşağıya baktık, acele etmedik. birbirlerinin her santimini inceliyorlardı.

Ledger uzun boylu ve yakışıklıydı.

Gizemli ve kesinlikle kadınların bir kez daha bakmak için sokak ortasında duracağı türden bir adam.

"Evimde akşam yemeği teklifim hâlâ geçerli. Liv ve Kitt'in de geleceğini düşünüyorum. Seni de orada görmek isterim," dedi, sesi alçak ve yumuşaktı.

Gözlerimiz tekrar buluştu.

"Gelmeyi çok isterim," dedim ve bu sözler yüzüne bir gülümseme yerleştirdi.

"Güzel. Şimdi içeri dönmek ister misin? İçkine ya da yemeğine dokunmadın. Vücuduna bir şeyler almalısın."

Ledger kötü bir adam

değildi. Hala

umursuyordu.

Yine de güvende ve sağlıklı olmamızı istiyordu, bu da annemin bu kadar hasta olduğunu görünce nasıl tepki vereceğini merak etmeme neden oldu.

Duvarı ittim ve ona hızlı bir gülümseme verdim, ama arkamı dönmeden bileğimi yakaladı ve bir adım daha atmamı engelledi.

"Sana sarılabilir miyim?" diye sordu. Basit bir soru.

Ama sekiz yıl önce sormak zorunda kalmayacağı bir soru.

Yine de sarılmanın tam da ihtiyacım olan şey olduğunu fark etmeden önce tereddüt ettim.

Göğsüme doğru yükselen duygular midemi bulandırdı ve kendimi kontrolsüzce gözyaşlarına boğulmaktan alıkoymak için kollarına atılıp gözlerimi sıkıca kapattım, elleri sırtımı ovarken beni tutmasına izin verdim.

Ledger derin bir nefes aldı.

Kendimi iyi hissetmediğimi biliyordu, bu da bana sadece bizi kontrol etmek için evimize geldiği zamanları hatırlattı.

Garip bir şekilde, annem ve babam kavga ederken Liv ve ben sadece günü atlatmaya çalışırken hep kapımızı çaldı.

Bir şekilde iyi olmadığımızı hissetti.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, gözyaşlarımı tutamadım. Bu yüzden onları serbest bıraktım.

Temiz, siyah tişörtüne sessizce hıçkırırken yüzümden aşağı yuvarlanmalarına izin verdim.

Şanslıydı ki makyaj benim ilgi alanım değildi ya da buna gücüm yetmiyordu.

Sağ eliyle başımın arkasını kavradı ve parmaklarıyla saçlarımı okşarken diğer eliyle de beni rahatlatmak için sırtımı ovdu.

"Göreceksin... yakında her şey bitecek. Tüm duyguların geçici. Daha iyi olacaksın, söz veriyorum."

Ve kelimelerle rahatlatmakta da iyiydi.

Bu adamın yapamayacağı bir şey mi vardı yoksa o sekiz yıl içinde bir şekilde mükemmel bir insan mı oldu?

Her neyse, artık kasabaya döndüğü için üzülmiyordum. Niyeti iyiydi ve en önemli şey de buydu.

*

"Biraz daha ister misiniz?" İki tabak nachoyu da bitirdiğimizde Ledger sordu. Hâlâ açtım ama bu gece her şeyin parasını onun ödemesini istemiyordum.

Buraya bunun için gelmedi.

Ayrıca, Kitt ve benim buzdolabında yememiz gereken yemek artıkları vardı. "Ben böyle iyiyim, teşekkür ederim," dedim ona.

Liv, "Evet, muhtemelen bu gece Callie'yi beslerken bir şeyler yiyeceğim," diye ekledi.

Ledger cevaplarımızdan memnun görünmüyordu, bu yüzden onları görmezden geldi ve Mack'in dikkatini çekmek için elini kaldırdı.

Masamıza geldiğinde tabakları aldı ve başını salladı. "Size getirebileceğim bir şey var mı?"

"Evet, atıştırmalıklardan başka bir şey servis ediyor musunuz?"

"Sana patates kızartması ve kanat getirebilirim. Kulağa hoş geliyor mu?" Mack sordu ve Ledger hemen başını salladı. "Teşekkürler."

Standımızdan ayrılmadan önce Mack kızını kontrol etmek için bebek arabasına baktı. "Biz pek dışarıda yemeyiz, Ledger. Nacholar bizden," dedi Liv sessizce.

"Bunun için endişelenme. Gerçek bir akşam yemeğine ihtiyacınız var. Benden ve sizin şikayet etmenizi istemiyorum."

Liv gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedi ve elini onun üst koluna koydu.

"Bana teşekkür etmene gerek yok Liv."

Kız kardeşimle konuşmaya devam ederken Ledger'ı inceledim ve ona baktıkça daha da rahatladım.

Dışarıda birbirimize sarıldıktan sonra içimdeki bir şey harekete geçti ve o ana kadar beni rahatsız eden şeyleri unutmamı sağladı.

Annemin yanına gidip onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek de dahil olmak üzere her şeyi yapabileceğimi hissettim.

Kavga etmemizden ne kadar nefret ettiğimi ve hayatını mahvetmeyi bırakmasını dilediğimi. Bunaltıcıydı ama aynı zamanda cesaretlendirici ve ufuk açıcıydı.

Ve tüm bunlar Ledger sayesinde.

Bugün bulunduğu yere gelmek için çok çalışmıştı ve şehrin bu yakasında hayat dediğimiz bu sefaletle geri dönmediği için onunla gurur duyuyordum.

"İyi misin?" Kitt kulağıma yakın bir yerden fısıldadı, ben de dönüp ona baktım ve başımı salladım.

"Daha iyi. Ona alışmaya başlıyorum," dedim sessizce, Ledger'a bakıyor ama onunla göz göze gelmemek için gözlerimi Kitt'e çeviriyordum.

Neden şimdi beni sinirlendiriyordu?

"Daha sonra uyumadan önce bir film izlemeye ne dersin?"

"Eve döndüğümüzde geç olacak Kitt," dedim, yine de film izlemek bu gün için güzel bir son olurdu.

"Hepsini izlemek zorunda değiliz."

Ona gülümsedim ve planını kabul ederek başımı salladım. "Tamam."

Dudakları şakağıma bastırdı ve masanın altından elime uzanıp parmaklarını gevşekçe benimkilerin arasından geçirdi.

Bu onun sevgisini gösterme şekliydi ve bunu yapmaktan vazgeçmesini hiç istemedim. Yine de Ledger'ın gözlerinin üzerimizde olduğunu hissettim.

Arkadaş olduğumuzu ve Kitt'in küçüklüğümüzden beri yanımda olduğunu biliyordu, o halde neden arkadaşlığımıza karşıymış gibi bakıyordu?

Bunu bir kenara ittim ve Mack'in iki büyük tabak patates kızartması ve iki tane de tavuk kanadıyla geri gelmesine sevindim.

"Buyurun. Başka bir şey var mı?" diye sordu, soruyu Ledger'a yönelterek.

"Böyle iyiyiz, teşekkürler."

Mack Liv'e döndü ve elini onun sırtına koydu. "Hâlâ uyuyor, değil mi?" Kitt ve ben yemeğe başlarken Liv başıyla onayladı.

"Evet. Merak etme. Daha sonra eve geldiğinde biraz uyumana izin vereceğim."

"Bunu göreceğiz. Sabah senin de işin var," diye cevap verdi Mack ve tekrar barın arkasına geçmek için ayrılmadan önce başının üstünü öptü.

"Ne iş yapıyorsun Liv?" Ledger sordu.

"Her sabah Morgan İstasyonu'nun karşısındaki lokantada garsonluk yapıyorum. Çoğu

öğleden sonra da bir kuaför salonunda çalışıyorum. Yapmaktan hoşlandığım bir şey değil ama her ay faturalarımı ödememe yetiyor. Callie'nin çalışmasına izin veriyorlar, bu da bir artı."

Ledger başını salladı ve bir şeyler düşünüyor gibiydi, sonra bana döndü. "Sen mi?"

"Alan's Bakery'de çalışıyorum," diye cevap verdim. "Onu hatırlıyorum. Sana iyi davranıyor muydu?" Bazen.

Çoğu zaman da yaşlı, huysuz ve gürültücü bir adamdı.

"Evet."

"Ya sen?" Ledger Kitt'e başını sallayarak sordu.

"Liseden beri tamirci olarak çalışıyorum ve mezun olduktan sonra da kalmama izin verdiler.

Düzenli bir iş ama yine de eskort olarak başvurmayı düşünüyorum." Sırıttı.

Bu fikre sıcak bakmıyordum ama başvurmasını da engelleyemezdim.

Kitt yakışıklıydı ve birçok yaşlı kadının kendilerine eşlik etmesi için ona para ödeyeceğinden emindim.

Akşam yemeği.

Ledger gülümseyerek, "Başvurabilirsiniz," dedi. "Eğer istersen, bunu şu saatte konuşabiliriz

Akşam yemeği. Benim evimde. Cumartesi uygun mu?" diye sordu ve cevap vermesi için Kitt'e baktım.

Cumartesi gecesi için bir planım yoktu, ama Kitt sık sık garajda kalıp

Arabas

ını. "Bana uyar," diye karşılık verdi ve Liv başını salladı.

"Senin evinde akşam yemeği yemeyi çok isterim. Şimdi nasıl yaşadığını görmek isterim," dedi. "Güzel. Yarın Red'e adresimi gönderirim. Artık numarası bende var."

Başımı salladım ve gözlerimi ondan ayırmadan bir kanat kaptım.

Gülümsedi, sonra arkasına yaslandı ve birasından bir yudum aldı. "Belki annene benim

Burada. Eğer isterse o da gelebilir." Bu zor

olurdu.

Sadece ona ondan bahsetmek değil, onu evden çıkarmak da. "Bunu göreceğiz," dedi Liv sessizce ama umutlu bir sesle.

CHAPTER 9

Redley

"Yarın sana adresimi mesaj atarım. Cumartesi gününden önce bir sorun çıkarsa bana haber ver." Liv ve Mack'le vedalaştıktan sonra barın dışında durduk.

İşten çıkmasını beklemek için bir süre daha orada kalacaktı, bu yüzden şimdiden eve gitmeye karar verdik.

Ledger'ın sözlerini başımla onayladım ve Kitt'e veda ettikten sonra bana gülümseyerek başını yana eğdi.

"Seni eve bırakmamı istemediğine emin misin?" diye sordu.

"Hayır, sorun değil. Dairemiz buradan çok uzakta değil," diye açıkladım. "Ama teşekkür ederim." "Elbette. Eve sağ salim gidin."

Aramızdaki boşluğu kapatıp beni vücuduna çekti ve kısa ama sıkı bir sarılmanın ardından geri çekilip bize son bir kez başıyla selam verdikten sonra arkasını dönüp caddenin karşısındaki arabasına doğru yürümeye başladı.

Bir an için onu izledim, şimdi hangi arabayı kullandığını bilmek istiyordum. Şaşırtıcı bir şekilde, hâlâ şehirdeyken sahip olduğu eski arabasının aynıydı. "Hâlâ o şeyi mi kullanıyor?" Kitt de şaşırarak sordu. Omuz silktim ve dudaklarımı büzdüm.

"Eminim bizden sakladığı başka bir araba daha vardır. Pahalı bir tane." Dedim. Kitt'in elini tuttum ve eve gitmek için kaldırım boyunca yürüdük. Hava çoktan kararmıştı ve onun elini tutarken kendimi daha güvende hissediyordum.

"Bu arada ikimiz de bahsi kaybettik," dedi.

"Sanırım. Eskort ajansı hiç aklıma gelen bir şey değildi. İş olan bir adama benzemiyor."

"O değişti. Davranışları tuhaf. Daha nazik. Daha sakın. Ama eskisi kadar rahat değil. Sanki kışında bir sopa varmış gibi."

Hafifçe güldüm ve diğer elimi üst koluna sararken ona yaslandım. "Bakalım onun evindeki akşam yemeği nasıl geçecek. Onun hakkında hâlâ karışık hislerim var."

"Ama ona biraz açılmış gibi görünüyorsun," dedi Kitt.

"Birazcık. Gerçekten ne hissettiğime karar verebilmem için biraz

uyumam gerekiyor." "Anlıyorum. Acele etme."

Başımı sallayarak dosdoğru önüme baktım, ayak seslerinin bize doğru geldiğini duydum ama kız yanımdan geçmek yerine durdu ve Kitt'e gülümsedi.

"Seni buralarda görmek ne büyük sürpriz," dedi, gözlerini ondan ayırmadan ve beni fark etmeden.

"Pek sayılmaz. Burası benim mahallem. Ben bu bok çukurunda büyüdüm. Öte yandan sen..." dedi ve başka bir şey söylemedi.

Kızın topuklu ayakkabıları vardı.

Parlak pembe olanları ve rengi favorim olmasa da ayakkabıları beğendim.

Eteği kıcını zar zor örtüyordu ama vücudu bir modelinkine benziyordu.

Rüyalarımda görmeyi dileyebileceğim kadar uzun bacakları vardı ve yüzü de güzeldi ama bakışlarını Kitt'ten ayırmadı, gözlerimle buluşmazsa ona bakmak istemediğim için gözlerimi kaçırdım.

Kız güldü ve elini salladı. "Bir arkadaşım ile buluştum. Cuma günkü parti için bir şeyler almam gerekiyordu. *Sizin mahalle* iyi şeyler almak için gerçekten güzel bir yer, ama eminim biliyorsunuzdur."

Sesindeki sırtış gözden kaçacak gibi değildi ve içimden gözlerimi devirdim. Kitt de bu ifadeden hiç hoşlanmamıştı.

"Gitmeliyiz, Ellie. Eve sağ salim dönelim," dedi ve yürümeye devam etmeye hazır olduğunu söylemek için elimi çekti.

"Partiye gelebilirsin, biliyorsun değil mi? Küçük kız arkadaşını da yanında getir." Son kelimeleri daha tiz bir sesle söyledi.

"Teşekkürler ama biz uyuşturucu kullanmıyoruz," diye mırıldandı Kitt, beni de yanına çekerek ve Ellie'nin hırıltısını duymazdan gelerek.

"Hatırlat da bir daha o üst sınıf piliçlerden biriyle yatmayayım. Ölümcül hata," diye mırıldandı. Kaşlarımı kaldırdım. "Onunla yattın mı?"

Ellie'yi aşağılamıyordum.

Güzel bir kızdı ama Kitt'in onun gibi biriyle birlikte olacağını asla düşünmezdim. Kitt kolay bir adamdı ve karmaşık şeylerden hoşlanmazdı.

"Lisedeyken. Uzun zaman oldu ama geçen ay aşırı pahalı sıcak pembe Mercedes'ini lastik değiştirmek için garajıma soktu. Durmadan konuşuyordu."

"Anlıyorum," dedim dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırarak.

"Unut onu. Cuma geceleri bizim gecemiz. Ellie gibi birinin beni herkesin bir şeylerle uğraştığı bir partiye götürmesine imkân yok."

Buna gülümsedim.

İş için erken kalkmak zorunda kalmadığım sürece Cuma günleri benim de favorimdi.

Çalışma programım her ay değişiyordu ve eğer Cuma günleri bizim için uygun değilse, başka bir güne erteliyorduk.

"Kitt?"

"Evet, bebeğim?"

Anahtarlarını çıkarırken apartmanımızın girişinin önünde durduk. "Sence ben onunki gibi topuklu ayakkabı giymeyi başarabilir miyim?"

Bakışları hemen benimkilere kaydı ve anahtarlarıyla oynamayı bıraktı.

"Elbette yapabilirsin, Red. Bu nasıl bir soru ki?" diye kıkırdadı. "Güzelsin ama güzel olmak için böyle giyinmene ya da tonlarca makyaj yapmana gerek yok."

İçimi çektim. "Sen söyleyince pek sayılmıyor, biliyor musun?"

Bana kaşlarını kaldırdı, sonra başını salladı ve kapıya döndü.

"Herhangi bir erkeğin söylediğinden beş kat daha önemli. Ben senin en iyi arkadaşınım. Seni en iyi ben tanıyorum ve seni en çok ben seviyorum. Şimdi kaşlarını çatmayı kes yoksa doğruca uyuyacağım ve film olmayacak."

Şaka yapıyordu ama onu tanımayan biri ciddi olduğunu düşünebilirdi. Neyse ki onun mizah anlayışını çok iyi biliyordum.

Yüzünde bir sırıtışla, "O tatlı kıcını içeri sok ve yatağa uzan," diye emretti.

"Evet, efendim," diye mırıldandım, dişlerimi fırçalamak için banyoya gitmeden önce sırtarak karşılık verdim.

İkimiz de yatağa girdiğimizde kumandayı aldı ve televizyona doğru tuttu.

Yatağımızı stratejik olarak yerleştirmiştik, böylece TV biraz uzakta olsa da içinde film izleyebilecektik.

Ama aklımıza gelen en iyi fikirdi.

Yorganı bedenlerimizin üzerine çektim ve onun yanına sarıldıktan sonra, bir filmin oynadığı bir kanal bulmak için kanalları değiştirirken kolunu bana doladı.

Çoğu zaman şansımız yaver giderdi ve ne varsa izlerdik.

"Kitt?"

"Hmm?"

Başımı kaldırıp ona baktım ve konuşmaya devam etmeden önce bir süre yüzünü inceledim. "Sence Ledger'a çok mu sert davrandım?"

"Ben öyle düşünmüyorum. Eğer öyleyseniz, buna hakkınız var."

Dönüp bana baktı ve yumuşak bir gülümsemeyle kumandayı bırakıp yanağına okşadı.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum bebeğim, ama şu anda duygusal bir enkaz halindesin. Davranışların başkaları için değişmemeli. Kızgın ol. Üzgün. Üzgün. Daha iyi hissetmek için ne olman gerekiyorsa o ol. Ledger neler olduğunu ve senin bu şekilde davranmana neden olan şeyin bir parçası olduğunu biliyor. Ve bütün gece onun karşısında oturduğun için seninle gurur duyuyorum. Ben bile onun tekrar yanımda olması için mücadele ettim. Ama sen cesurdun. Dinledin ve sorularını sordun. Yanlış bir şey yapmadın ve Ledger da bunu biliyor."

Sözlerinin içime işlemesine izin verdim ve bir kez işledikten sonra kolumu ona dolamak için yaklaştım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım boynunun kıvrımına doğru.

Kendimi daha iyi hissetmemi sağladığı için ona teşekkür etmeme gerek yoktu ama o anda ona söyleyebileceğim tek şey buydu.

Kollarıyla beni sıkıca sararak vücuduna yasladı.

Başıma bir öpücük kondurduktan sonra parmaklarını çenemin altına yerleştirerek tekrar gözlerinin içine bakmamı sağladı.

"Film izlemek istediğine emin misin? Yorgunsun. Seni ayakta tutmak istemem."

Başımı salladım ve ona gülümsedim. "İzlemek istiyorum. Bu film her neyse," diye cevap verdim, ekrana bakarak.

"Ve eğer uyuyakalırsam... istersen izlemeye devam et. Televizyonun açık olması umurunda değil." "Tamam," dedi, tekrar ekrana bakarak. "Ve, Red?"

"Evet?"

"Güzel olduğun konusunda söylediğim her kelimedede ciddiydim."

Fırından çıktıktan sonra doğruca Kitt'in iş yerine gittim ve köşeyi döndüğümde garajın önünde arabasının yanında duruyordu.

Bütün gün araçlar üzerinde çalışmaktan saçları dağınık ve kirliydi. Ona ulaştığımda, "Siyah sana yakışabilir," dedim. Kitt başını kaldırıp sırtıttı ve kendi saçlarını görmek için yukarı baktı. "Öyle mi dersin? Bu şey bir ya da iki gün daha çıkmayacak."

Ona sarıldım, sonra Ford Mustang'i üzerinde çalışması için gereken alanı sağlamak üzere geri çekildim. Eski bir Mustang'di.

Yanılmıyorsam yetmişli yıllardan.

"Nasıl gidiyor?" Arabaya doğru başımı sallayarak sordum.

"Çalışıyor. Onarmam gereken bazı küçük şeyler var ama motor şimdiden çalışıyor. Ledger sana mesaj gönderdi mi?" diye sordu konuyu değiştirerek.

"Bilmiyorum. Telefonumun şarjı öğle yemeğinde bitti ve şarj cihazımı getirmedim." "Benimki arkada. Burada kimse yok, o yüzden yakalanma konusunda endişelenme."

Başımı salladım, sonra Kitt'in şarj aletini bulmak için garaja yöneldim.

Arka tarafa geçtiğimde dolabına baktım ve şarj aletini buldum, ardından telefonumu hızlıca taktım.

"Buldun mu?" Kitt seslendi.

"Evet, buldum!"

Telefonumun tekrar açılmasını izledim, ancak neredeyse altı yaşında olduğu için kilidini açmam biraz zaman aldı.

Bunu yaptığımda Ledger'ın adı altında bir mesajla birlikte ekranımda belirdi.

Mesajı açtım ve ilk okuduğum şey onun adresiydi.

Sonra, nasıl olduğumu soran bir mesaj daha geldi. Onunla telefonda konuşmaya başlamak istediğimden emin değildim.

Mesajla iletişim kurmayı sevmiyordum ama Kitt çoğu zaman mesajlaştığım tek kişiydi.

İç çekerek, mesajı açmak ve cevabımı yazmak için üzerine dokundum.

Ben iyiyim. Sen nasılsın?

Görünüşe göre Ledger da çok mesaj atan biri değildi, çünkü o mesajı gönderdikten kısa bir süre sonra telefonum elimde titredi.

Adı ekranda yandı ve tereddüt ettikten sonra yeşil düğmeye dokundum. "Merhaba," dedim sessizce, onunla konuşmanın yapmak istediğim şey olup olmadığından emin değildim. "Red, selam."

Sesi yumuşak ama karanlıktı.

Lanet olsun ona.

"Mesajımı aldınız," dedi. "Buraya gelmek için arabası olan var mı?"

"Uh...evet. Mack'in bir tane var," diye açıkladım. "Saatten bahsetmemiştin."

"Ben de sana bunu sormak istiyordum. Sizin için en uygun zaman ne zaman? Ayarlayabilirim."

"Kitt ve ben öğlene kadar çalışıyoruz. Liv ve Mack altıdan önce işten çıkmayacaklar, yani... belki sekiz?" "Sekiz kulağa hoş geliyor. Hepinizi tekrar görmek için sabırsızlanıyorum," dedi. "Çok fazla zamanınızı almak istemiyorum."

Zamanının çoğunu. Benim de işe dönmem gerekiyor. Bir değişiklik olursa bana haber ver, tamam mı?" "Tamam, haber veririm," diye yanıtladım yanağımın içini ısırarak.
Aramızda bir tür gariplik hissedenden tek kişi ben miydim?

"Güzel. Her şey yolunda giderse Cumartesi günü görüşürüz." "Evet," diye ciyakladım, telefon görüşmelerinin çok daha kolay olmasını diliyordum.

Bir kıkırdama duyuldu ve birkaç saniye sonra tekrar konuştu. "Güle güle, Red."

"Güle güle, Ledger."

Sözleri aklımdan çıkmadı ve telefonu kapattıktan sonra Kitt'in yanına dönmeden önce biraz soluklanmam gerekti.

Her şey garip geliyordu.

Onunla konuşmak.

Onunla planlar yapmak.

Onun adını söylemek.

Tüm bunlar sekiz yıl önce çok kolaydı.

Ama şimdi... onu düşünmek bile zordu.

Telefonumu bırakıp Kitt'in yanına dönmeden önce derin bir iç çektim.

Ledger'ı aklımdan çıkarmam gerekiyordu.

Duygularım hakkında stres yapmak için bolca zamanım vardı.

CHAPTER 10

Redley

Öğleden sonranın geri kalanını garajda geçirdik ve Kitt'in işi bittikten sonra eve döndük. Oraya vardığımızda, o duş almak için doğruca banyoya gitti, ben de ne yiyebileceğimize bakmak için mutfağa girdim.

İki gün önce getirdiğim somun ekmeğimiz vardı ve zaten sertleşmiş olmasına rağmen, çıtır çıtır olması için fırına koyabilirdim.

Buzdolabında bir blok peynir buldum ve bu akşam için elimdeki hemen hemen her şey buydu. Başka yemek yok.

Yarın market alışverişi yapmamız gerekiyordu.

Fırını önceden ısıttım, ardından ekmeği dilimlere ayırdım ve peyniri de üzerine koymak için kestim.

Yemeğimizi çeşnilendirmek için sadece bir tuzluk ve karabiberimiz vardı, ancak peynir zaten güçlü bir tada sahip olduğu için bu gece için yeterliydi.

Fırın hazır olduğunda, yemeğimizi içine ittim ve telefonumdaki zamanlayıcıyı beş dakikaya ayarladım.

O süre içinde Kitt duştan çıkmış olacaktı ve ben de pijamalarımı giyebilecektim.

Yatak odasına girdiğimde, banyodan sadece boxer külotuyla çıktı, saçları hala ıslaktı ve halı zemine damlıyordu.

"Bu koku da ne?" diye sordu.

"Fırında ekmeğin üzerine biraz peynir koydum. Elimizde kalan tek şey bu," diye açıkladım.

"Patron bana parayı yarın vereceğini söyledi. Yarın garaja gelebilirsin ve işim bittiğinde markete gidebiliriz," diye önerdi Kitt.

"Kulağa hoş geliyor."

İkimiz de pijamalarımızı giydik ve saçlarını havluyla ovaladıktan sonra benimle mutfağa doğru yürüdü.

İki bardak alıp musluk suyuyla doldurduktan sonra masaya oturdu ve fırından yemeğimizi çıkarmamı izledi.

Daha önce bahsettiği koku şimdi daha güçlüydü çünkü peynir tam elimin altındaydı.

ama bu peynirden daha önce de yemiştik ve hiç sorun etmemiştim.

"Annene Ledger'dan bahsetmeyi düşünüyor muydun?"

Akşam yemeğimizin bulunduğu iki tabağı masaya koyarken omuz silktim, sonra oturdum ve Kitt'e baktım.

"Eğer ona söylemesi gereken biri varsa, o da Liv olacaktır. Beni dinlemek isteyeceğini sanmıyorum," dedim ve ilk dilimi kapıp ısırđım.

"Peki bir şeyden bahsetti mi?"

Başımı salladım. "Bunu ona sormam gerekecek. Belki yarın öğle yemeği sırasında kuaföre uğrayabilirim."

"Güzel. Bence geri döndüğünü sır olarak saklamak işleri daha da kötüleştirir. Ledger'ın evindeki yemeğe gelmek zorunda değil ama en azından onun buralarda olduğunu bilir."

"Evet, Liv'e yarın iş yerine gideceğimi haber veririm."

Kitt de yemeye başladı ve tabii ki karnımızı doyururken ikimiz de sessiz kaldık. Çok fazla yememeye alışmıştık ve dün gece bizim için piyango kazanmış gibi olmuştu.

Ledger sayesinde tabii ki.

Mack'in müesseseden olduğunu söylemesine rağmen nachoların parasını bile ödemişti. Ama Ledger'ı çekici ya da ilginç yapan şey harcadığı para değildi. Konuşma tarzıydı.

Bize bakışı.

Onun kadar çok şeye sahip olmadığımız için bize acımıyor.

Bunun yerine, herhangi birimizin parası olsaydı, akşam yemeği için de ödeme yapacağımızı bilerek sadece nazik davranıyordu.

Kendime söz verdiğim tek şey bu.

Param olsaydı, hepsini kendime harcamazdım.

Paylaşırdım.

Annemin ihtiyacı olan ilaçları ödemeye, Callie için mama almaya ve Liv'in masraflarını karşılamaya devam edin.

Fatur

alar. Ben de bunu yapmaya devam ederdim.

Elbette, daha fazla kıyafete ya da daha büyük bir daireye sahip olmak güzel olurdu, ama bunlar

beni ailem kadar mutlu etti.

"Ne düşünüyorsun?" Kitt bana yumuşak bir şekilde gülümseyerek sordu.

Dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırdım ve yutkunduktan sonra ona gülümsedim. "Biz. Ve birbirimize sahip olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuzu" söyledim.

Kıkırdadı ve ikinci diliminin son lokmasını aldı ve parmaklarını peçeteyle temizledikten sonra masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu.

"Herkesten daha şanslısın, bebeğim."

Yetiştirilme tarzımız çok iyi değildi ama dürüst, çalışkan ve nazik insanlar olarak büyüdük. Biz buradaydık.

Ve çocukluğumuz ne kadar kötü geçmiş olursa olsun, hayatta olduğumuz için şanslıydık.

Yemekten sonra Kitt mutfağı temizlememe yardım etti ve sonra alışveriş listemizi yazmak için sehpanın üzerinde duran bir zarfı aldık.

"Bu hafta için altı yüz civarı alıyorum. Bunun yaklaşık üçte birini ayın geri kalanında yetecek kadar yiyecek için kullanabiliriz ve geriye kalanı da bu ayın sonunda kira ve faturaları ödemek için biriktirmem gerekecek."

Yiyecek için çok fazla para harcamamaya alışmıştık, ancak sadece ucuz şeyler satın alma yöntemimizle, genellikle almayı planladığımızdan daha fazlasını almayı başardık.

"Tamam, meyve ve sebzelerle başlayalım," dedim ve yazmaya başlamak için kalemimi tıkladım.

Kitt istediği şeyleri listeledi, ben de sonuna benimkileri ekledim ve aynı şeyi et, süt ürünleri ve konserve gıdalar için de yaptık.

Fiyatların çoğunu indirmiştik ve bu sefer, istediğimizden daha fazlasını almak için biraz paramız kalacağından emindik.

"Pekala, sanırım bu kadar. Yarın ne kadar harcayacağımıza bakarız ve eğer biraz kalırsa, sana o çok sevdiğin cipslerden alırım, böylece bir gün gerçek bir film gecesi yapabiliriz."

Ona gülümsedim.

"Film gecelerimiz atıştırmalıklar olmadan da mükemmel oluyor, Kitt."

Kalkıp yatak odasına gittim ve kot pantolonumu alıp sabah aramak zorunda kalmamak için listeyi cebine koydum.

"Öyle olduklarını biliyorum. Ama seni fazla şımartamıyorum ve seni yatakta yanımda, kucağında koca bir paket cipsle ve parmakların onların tozuna bulanmış halde görmek istiyorum."

Güldüm ve oturma odasına geri döndüm. "Belki de daha fazla para kazanmak için eskort olmalısın, böylece beni şımartabilirsin."

Yüz ifadesi değişti ve birden ciddileşti.

"Bu konuda şaka yapmıyordum, Red. Bir sürü para için güzel yemeklere gittiğimi düşünsene," dedi.

Burnumu kıvırdım ve tekrar yanına oturdum.

"Bununla ilgili bir sorunum yok, ama... gerçekten yapmak istediğin şey bu mu? Yani eskort olmak bana garip geliyor."

Omuz silkti ve arkasına yaslandı.

"Hoşuma gideceğini söylemiyorum ama en azından deneyebilirim," dedi. Bir süre onu inceledim, sonra başımı salladım.

"Bu senin seçimin."

Daha fazla para kazanmasına yardımcı olabilecek bir şey yapmasını engellemek gibi bir niyetim yoktu. Yanımdan ayrılmadığı sürece ne olursa olsun onu destekleyecektim.

"Ledger Cumartesi günü bize bu konuda biraz daha bilgi verecek. Eskortlukla ilgili tüm gerçekleri öğrendiğimde bunu düşüneceğim."

Başımı salladım ve bacaklarımı altına çektim, sonra ona yaslandım ve yanındaki kumandaya uzandım.

"Şu anda bunu konuşmayalım. Keanu Reeves oynuyor," dedim televizyonu göstererek. Kıkırdadı ve kolunu omuzlarıma doladı, sonra başımın üstünü öptü.

"Tabii ki," diye cevap verdi. "O adamın senin için bir kral gibi olduğunu unutmuşum."

"Öyle ama sadece hayali bir kral," diye açıkladım. "Sen benim gerçek hayattaki kralımsın." Sevimsiz tavlama cümlelerimiz, arkadaş olmaktan öteye gidemememizin bir başka nedeniydi. Hiçbiri ciddi değildi, bu da aramızdaki her şeyi eğlenceli ve kolay hale getiriyordu.

Ertesi sabah telefonumun almasıyla uyandım ve Kitt'in kollarını üzerimden ittikten sonra, saat beş buçukta beni kimin aradığını görmek için telefona uzandım.
Kalkmadan önce otuz dakikam daha vardı.

Liv'in adı telefonumu aydınlattı ve kalp atışlarım hemen hızlandı. Aklımdan en kötü düşünceler geçti.

Bir şey mi oldu?

Annem iyi miydi?

Annem hala bizimle miydi?

"Kim o?" Kitt uykulu bir şekilde mırıldandı.

Telefonu açmadan önce ona "Liv," dedim.

"Red?" Kız kardeşimin sesi yorgun geliyordu ama üzgün ya da endişeli değildi.

"Ne oldu?" Kitt'e bakarak ve bu erken aramanın nedenini anlamaya çalışarak sordum

öyle
ydi.

"Uyandırdıysam özür dilerim ama bir iyiliğe ihtiyacım var," dedi. Sanki bir çanta hazırlıyormuş gibi görünüyordu.

"Bunu senden istemekten nefret ediyorum. Saat yedide işte olman gerektiğini biliyorum ama bana uğramanı istiyorum.

Callie'nin bez çantasını alıp bara getireceğim. Mack onu almayı unuttu ve işe gitmek için farklı bir yol izleyecek vaktim yok. Lokantada yirmi dakika sonra başlayacak erken bir vardiyam var."

İç çekip küplere binmek istedim ama ben öyle biri değilim.

Liv benim için çok şey yapmıştı ve artık uyanık olduğuma göre, ne isterse yapacaktım.

Bana.

"İşe gitmeden önce gidip çantayı alacağım," dedim ona.

"Sen bir meleksin. Teşekkür ederim, Red. Sana bir borcum var. Çantayı girişin yanına koyacağım."

"Tamam. Ve Liv? Öğle tatilinde salona gelmemin bir sakıncası var mı? Seninle konuşmak istiyorum.

bir şey."

"Ne zaman istersen. O zaman görüşürüz. Tekrar teşekkür ederim!"

Telefonu kapattı ve saate bir kez daha bakmadan önce derin bir nefes aldım. "Ne dedi?" Kitt sordu.

"Mack'e bebek bezi çantasını getirmem gerekiyor," diye açıkladım. "Şimdi kalktım, duş alacağım.

Bir saat daha uyumalısın," dedim ona.

"Denerim," diye mırıldandı ve kısa bir süre yanağını okşadıktan sonra yataktan kalktım, kıyafetlerimi alıp banyoya girdim.

Duşumu çabucak aldım ve giyindikten sonra yatak odasına döndüğümde Kitt'in yataktan kalktığını gördüm.

"Tekrar uyuyamıyor musun?" diye sordum.

"Hayır, ama sorun değil. Bebek bezi çantasını Mack'in barına götüreceğim, böylece acele etmene gerek kalmayacak ve sonra işe gidip erken başlayabilirim. Eminim Rick daha erken çıkmama izin verir, böylece mağazaya gitmeden önce oturup beni beklemek zorunda kalmazsın."

"Emin misin?"

"Evet, eminim, Red."

Alt dudakımı ısırdım ve daha fazlasını eklemedim.

"Ondan önce benimle fırına kadar yürümek ister misin?"

"Tabii ki. Hazırlanayım."

Banyoya girmesine izin verdim ve o hazırlanırken ben de iki bardak süt doldurmak için mutfağa gittim.

Her bardağı sadece yarısına kadar doldurarak boşalttım, sonra benimkini içtim ve Kitt'i bekledim.

Banyodan çıktıktan sonra kıyafetlerini giydi ve mutfağa geldi. Tezgâhın üzerindeki boş kutuyu görünce, "Sütü listeye koyduk, değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım, sütünü iki yudumda içişini izledim. "Hadi gidelim," dedi.

Fırına gittik ve ona veda etmek yerine onu içeri çektim ve ben taze pişmiş kruvasan ve çikolatalı çörek almak için arkada kaybolurken onu ön tarafta beklettim.

Onları bir çantaya koydum ve Kitt'in yanına dönmek üzereyken durduruldu. "Bunlar kimin için?"

Dönüp Brian'a baktım, her sabah canla başla çalışan üç fırıncıdan biriydi ve hiç konuşmasak da iyi adamlar olduklarını biliyordum.

"Kitt, en iyi arkadaşım," dedim ona.

Brian başıyla onayladı, sonra da üzerinde daha fazla unlu mamul bulunan arabalardan birini işaret etti.

"Ona şu tam tahıllı ekmeklerden alın. Yeni bir tarif ama harikalar. Çalışmaya başlamadan önce kendin için de bir tane al" dedi.

Gülümsedim. "Teşekkür ederim, Brian."

Bunlardan iki tane aldım, sonra Kitt'in yanına döndüm ve çantayı ona uzattım. "İşte, al bunları."

Başını salladı ve yanağıma bir öpücük kondurarak çantayı aldı. "Teşekkürler bebeğim. Sonra görüşürüz," dedi.

Ben

Başımı salladım ve vedalaştıktan sonra bebek bezini almak için Liv'in evine gitmek üzere

.

fırından ayrıldı Alan aşağı inmeden önce, önlüğümü giyip hazırlamadan önce ruloyu yedim

Çan

ta.

Her şeyi.

Odaklanmıştım ve sabahın geri kalanında zihnimde gereksiz hiçbir düşünce belirmedi, bu da çok çalışmamı sağladı.

CHAPTER 11

Redley

Liv'in çalıştığı kuaför salonuna girdim ve beni gördüğünde gülümseyerek manikür yaptığı kadının yanındaki boş sandalyeye başıyla işaret etti.

Liv manikür ve pedikür yapmasına izin verilmesi için sadece iki günlük bir kursa katılmıştı ama bunun ve müşterilerin makyajını yapmanın dışında salonda yapabileceği pek bir şey yoktu.

Sertifikalı bir kuaför değildi ama kuaför olmak için zamanı da yoktu.

Ona doğru yürüdüm ve oturdum, sonra şehirde birkaç kez gördüğüm kadına gülümsedim.

zama

nlar. "Merhaba, Bayan Carlson. Nasılsınız?"

"Redley," diye gülümsedi. "Kız kardeşin bana geleceğini söyledi. Çalıştığından bahsetti.

Alan'ın, doğru mu?"

"Evet, doğru," diye cevap verdim.

"O zaman daha sık gelmeliyim."

Gülümsedim ve başımı salladım.

"Beş dakika içinde işim bitecek," dedi Liv, ben de arkama yaslanıp Bayan Carlson'a parasını vermeyi bitirmesini izledim.

"Teşekkür ederim canım. Bir ay kadar sonra döneceğim," dedi Liv'e ve bize veda ettikten sonra ayrıldı.

"Peki, ne hakkında konuşmak istiyordun?" Liv ortalığı toparlamaya başlarken sordu.

"Annemle ilgili. Bence ona Ledger'dan bahsetsek iyi olur. Bakalım nasıl tepki verecek. Ve eğer isterse Cumartesi günü akşam yemeğine de gelebilir."

Liv bir kaşını kaldırdı ve bir kakhaha attı. "Bu

kadar komik olan ne?" Kaşlarımı çattım.

"Anneme söylemek istiyorsun. Seninle dalga geçmiyorum, Red. Sadece annem hakkında böyle konuşacağını hiç düşünmemiştim. Ama Ledger'dan bahsetmek seni rahatlatacaksa, bunu yapmalısın."

"Ona tek başıma söylemeyeceğim," dedim kaşlarımı kaldırarak.

"O zaman ben de senin yanında olacağım. Bunu biliyorsun," diye cevap verdi ve bana çok iyi tanıdığım bir bakış attı.

"Evet, biliyorum."

Ellerime baktım ve tırnaklarımın etrafındaki deriyi kopardım.

Son zamanlarda bunu çok sık yapıyordum.

İçimdeki endişeyi suçladım, ancak bunu o anda ve orada yaptığım gibi asla kabul etmemiştim.

Bunun kaygı olup olmadığından ya da yapmamam gereken şeyleri abartıp abartmadığımdan emin değilim.

Her halükarda, ne zaman annemden bahsetsem midem bulanmaya devam ediyordu ve bu bir tesadüf olamazdı.

"Sence nasıl tepki verecek?"

"Ledger hakkında mı?" Liv bu soruyu düşünmek için zaman ayırarak içini çekti. "Her iki şekilde de olabilir. Ama onu görmekle pek ilgilendiğini sanmıyorum. Zaten son birkaç yıldır kimseyle ilgilenmiyordu," dedi Liv sessizce.

Yavaşça başımı salladım ve dudaklarımı büzdüm. "Bu gece daha sonra uğramamı ister misin? Kitt ve ben işten sonra market alışverişine çıkacağız ve her şeyi eve getirdikten sonra sana uğrayabilirim."

"Evet, ne zaman istersen. Altıya kadar evde olurum." "Tamam."

Duvardaki saate baktım ve sandalyemden kalktım. "Ben işe dönüyorum. Sonra görüşürüz," dedim ve ona sıkıca sarıldım.

"Pekâlâ. Ve, Red?"

"Evet?"

Liv gülümseyerek bana baktı, elleri omuzlarımdaydı ve başı öne eğikti. "Kendine bu kadar yüklenme."

"Deniyorum," diye fısıldadım, sonra ona gülümsedim ve oradan ayrıldım.

İşe geri döndüğümde Alan stresliydi ve bana ve ön tarafta çalışan diğer kadınlara normalde yapmak zorunda olmadığımız görevler verdi.

Çok fazla müşteri gelmiyordu, bu yüzden ikimiz ofisindeki evrak işlerini temizlemesine yardım etmek için zaman bulduk.

Eğer Alan orada oturup bizi izlemeseydi ve ne zaman yanlış bir şey yapsak bize haber vermeseydi, bunu yapmak umurumda olmazdı.

Evraklarını düzenlerken birçok kez içimden gözlerimi devirdim ama bize söylediği şeyi yapmaktan başka çarem yoktu.

Neyse ki zaman, müşterilerin gelmesini beklediğimiz zamanlardan daha çabuk geçti ve önlüğümü çıkardıktan sonra aceleyle garaja gitmek için dışarı çıktım.

Oraya vardığımda Kitt ellerini kurutmak için kot pantolonuna sürterken bana doğru yürümeye başlamıştı bile.

Yeni yıkamış olmalı. "Artık gidebilir misin?" diye sordum.

"Evet, sana erken gitmeme izin verebileceğini söylemiştim. Parayı aldım," dedi bana. "Mükemmel."

"Liv'le konuştun mu?"

Başımı salladım. "Anneme Ledger'dan bu gece daha sonra bahsedeceğiz. Sen de gelmek ister misin?" "Elbette. Peki bugün Ledger'dan bir haber aldın mı?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır, neden?"

"Sadece soruyordum," diye kıkırdadı ve dirseğiyle yan tarafımı dürttü. "Ben de çocukluğumun çoğunu onun etrafında geçirdim Red. Onu ben de özledim, biliyor musun?"

"Onu özlediğimi kim söyledi?"

Belli ki öyle, yoksa bunları söyledikten sonra göğsümde keskin bir ağrı olmazdı.

kelime

ler. "Hadi, Red. Duygularını inkar etmeyi bırak. Annen için üzgün olduğunu anlıyorum ama Ledger iyi davranmaya çalışıyor. Onu biraz rahat bırakın."

"Elimden geleni yapıyorum Kitt. Tamam, onu özledim. Ama... onun etrafımda olmasını özlemekten daha fazlası var."

Ama bu garip hissin ne olduğunu ben bile bilmiyordum ve bu beni deli ediyordu.

Tek yaptığı midemi bulandırmak olan bu bilinmez hissin iyi ya da kötü olduğunu nereden bilebilirdim ki?

Kitt buna başka bir şey söylemedi ve markete vardığımızda bir el arabası kapıp içeri itti.

"Liste sende mi?"

Başımı salladım ve arka cebimden çıkardım. "İlk olarak, muzlar."

"Bilin bakalım bugün garaja kim geldi?" Meyvelerin yanına vardığımızda Kitt sordu. Ona baktım ve omuz silktim. "Bilmem. Kim geldi?"

"Ellie. O topuklularla o lanet arabayı nasıl kullanabiliyor bilmiyorum ama kesinlikle güvenli değil," diye mırıldandı.

"Arabası yüzünden mi oradaydı, yoksa senin yüzünden mi?"

"Emin değilim. Rob onunla konuştu ama bana bakmaktan vazgeçmedi. Beni rahatsız etti. bok."

Hafifçe güldüm ve bir salkım muz aldım, sonra tırtım ve "Dikkatli ol. Bir gün sana arab

çıkma teklif edecek kadar ileri gidebilir," diye sırttım.

ası. İçini çekti ve gözlerini devirdi. "Umarım öyle olmaz. Benim bir kız arkadaşım var. Başka birine ihtiyacım yok." Kıkırdadım ve elmalara doğru yürümeden önce onu dürttüm. "Kaç tane?"

"Bence dört tanesi yeterli," diye cevap verdi.

"Ve bu arada, Rick sıkı çalışmam için bana yüz dolar daha verdi. Akşam yemeğinde Atıştırmalık bölümü." dedi sırtarak.

Rick'in ona daha fazla para vermesi iyi oldu ama bu parayı gereksiz şeylere harcamasını istemedim.

"Neden o parayı bir kenara koymuyorsun? Eminim o parayla on dakikadan daha uzun sürecek başka şeyler de alabilirsin."

"Ne gibi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Seni bir kez olsun şımartamaz mıyım?"

"Kendine yeni bir kot pantolon almanı tercih ederim. Seninkilerin üzerinde artık çıkmayan delikler ve lekeler var."

"İşte bu yüzden bunlar benim iş pantolonlarım, Red," diye iç geçirdi. "Neden sana uzun zamandır sahip olmadığın şeyleri almama izin vermiyorsun? O yüz dolar olmasa bile bu hafta zaten paramız kalacağını biliyorum."

"Gerçekten bu konuda bir tartışma başlatmak istiyor musun?"

"Evet," diye cevap verdi meydan okuyan bir ses tonuyla. "Eğer seni şımartmama izin vermezsen, evet." Kıkırdamaktan kendimi alamadım.

"Ne var biliyor musun? Ne istiyorsan onu yap. Sadece şunu bil ki bence kendine yeni bir pantolon almalısın. Beş ila on yıl daha dayanacak iyi bir pantolon."

Bir süre sessiz kaldı, sonra bir iç geçirdi ve arabayı itmeye devam etti.

"Tamam, haklısın. Bunu bir kenara koyacağım."

Ona gülümsedim ve elimi üst koluna koydum.

"Teşekkür ederim," dedim sessizce ama kelimelerle cevap vermek yerine yanağını yüzüme yaklaştırdı.

Ne istediğini anladım ve eğilip sıcak tenine bir öpücük kondurdum.

Bana kızmasını engellemek için tek gereken buysa, o zaman istediği kadar öpücük alabilirdi.

"Şimdi, listede sırada ne var?" diye sordu, yüzüne memnun bir sırıtiş yayılmıştı. Aşağı baktım ve bir sonraki maddeyi okudum, sonra süt ürünleri bölümünü işaret ettim.

"Süt ve tereyağı."

Dün gece yazdığımız her şeyi almaya devam ettik ve çıkış yaptıktan sonra eve kadar taşımak zorunda kalmamak için her şeyi poşetlere ve arabaya geri koyduk.

Sabah işe giderken arabayı geri götürürdü ama her şeyi eve götürmenin en kolay yolu buydu.

"Soğuk olması gereken her şeyi buzdolabına koyalım ve sonra Liv'e gidelim. Geri kalanını döndüğümüzde saklarız," dedim ona.

Başını salladı ve her şeyi içeri soktuktan sonra dairenin kapısını kilitledik ve eski evime gitmek için caddenin aşağısına doğru yola koyulduk.

"Gergin misin?" diye sordu.

Ne hissettiğimden emin değildim ama kesinlikle heyecan değildi.

Omuz silktim, sonra annemi tekrar görmeden önce biraz rahatlamak için eline uzandım.

Annemin Ledger'ı bilmeye hakkı vardı ve bunu bir sır olarak saklamamız işe yaramayacaktı. "Belki birazcık. Sadece bunu atlatmak istiyorum."

CHAPTER 12

Redley

Eve girdik ve şaşırtıcı bir şekilde, korkunç kokan bir duman bulutu tarafından karşılanmadık. Bunun yerine, evin içinde bir esinti hissedebiliyordum.

Liv bir kereliğine pencereyi açmış olmalıydı ve açtığına memnun olmuştum.

"Red, sen misin?" diye seslendi kız kardeşim mutfaktan ve oturma odasına adım attığımızda ona doğru baktım.

"Hey," dedim, sonra annemin oturmadığı kanepeye baktım.

"Biriniz yukarı çıkıp Callie'yi beşiğinden çıkarabilir mi? Uyandı ama ocakta yemek varken hareket edemiyorum," diye iç geçirdi.

Kitt yukarı çıkmadan önce elini belime koyarak, "Gidip onu getireyim," dedi.

Liv'in stresli bir şekilde bir tavada tavuğu, diğerinde ıspanağı yakmamaya çalıştığı mutfığa doğru yürüdüm.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum ama başını salladı, sonra da masaya doğru başını salladı.

Bakışlarımı kaldırdığımda annemin orada oturduğunu, başını eğdiğini ve bacaklarının gergin bir şekilde titrediğini gördüm. "O iyi mi?" Sessizce sordum.

"Bu sabah haplarını almamış. Callie'yi Mack'ten aldıktan sonra eve geldiğimde onu kanepenin yanında buldum."

Bu daha önce de olmuştu, annem ne zaman ilaçlarını almasa, ama Liv onu ilaçlarını almaya teşvik ettikten sonra iyi olmuştu.

"Şimdi onları aldı mı?" Sesimi alçaltarak ve gözlerimi annemden ayırmadan sordum. "Hayır. Vücuduna biraz yiyecek girdikten sonra almasını umuyorum."

Ocağa baktım, sonra masaya doğru yürümek için döndüm.

Hareket etmiyordu ve ben yanına oturduğumda da tepki vermedi.

"Merhaba anne," dedim dikkatlice.

Ona yardım etmeye çalıştığım için bana kızmasını istemedim.

Bu benim için de zordu ve ben bile çok fazla üzülmemeye çalışmak zorundaydım. Cevap vermedi ama ben de ona kızamadım.

Geçmişte bana cevap vermediğinde bunu yapardım ama daha iyi olmaya çalışıyordum ve bu

İyi bir başlangıç.

"Liv sana ıspanaklı güzel bir tavuk yapıyor. Sudan bir yudum aldın mı?"

Önündeki bardağa uzandım ve elini kaldırdığında benimkini itmek üzere olduğunu düşündüm.

Onun yerine kendi elini benimkinin üzerine koydu ve suyu daha yakına çekti. Tutuşu zayıftı, ben de içmesine yardım ettim.

Ona dokunmak garip hissettirdi.

Teni soğuk ve pürüzlüydü, tüylerimi diken diken ediyordu.

Gözlerini kapatıp kaşlarını çatarken soğuk suyu yutmasını izledim.

kaşlar.

"Anne," diye fısıldadım, diğer elimi sırtına koyarak. "İlaçlarını almalısın. Onlar daha iyi olmanıza yardımcı olacaktır."

Sözlerime tepki vermedi ve içmeyi bitirdiğinde bardağı yerine koyup iç çektim.

"Anne, lütfen..." Fısıldadım, umutluydum ama çok mu zorladığımdan emin değildim. İlaçlara uzandım ve onları suyun yanına koydum.

Buraya bunun için gelmemiştim ama yapılması gerekiyordu. Ona yardım etmekten başka seçeneğim yoktu.

"O iyi mi?" Kitt kucağında Callie'yle mutfığa girerken sordu.

"Hayır," diye kaşlarımı çattım ve tekrar annemin yüzüne baktım. "Sadece bir hap anne. Lütfen," dedim sessizce. Vücudu gerildi ve sanki bir şey saklıyor gibiydi.

Ama rahatladığında, bir hap almak için elini hareket ettirdi.

Onu cesaretlendirmek ve işleri kolaylaştırmak umuduyla "Sadece bir hap," diye tekrarladım.

Hapı yavaşça ağzına götürmesini izledim ve ona yardım etmek için bardağı kaldırdım, böylece bir yudum alabildi.

Onu indirmek için mücadele etti, ama indirdikten sonra arkasına yaslandı ve elini yüz.

Liv yemeği annemin önüne koyarak, "Al," dedi. "Yediğinden emin olur musun? Benim Callie'nin bezini değiştir."

Başımı salladım, sonra Kitt'in Callie'yi Liv'e verişini izledim, sonra da bezini değiştirmek için küçük banyoya doğru yürüdü.

"Yemek güzel görünüyor, Dorothy. Kesmek için yardım ister misin?" Kitt sordu ama yanıt gelmedi. "Muhtemelen en iyisi bu," dedim sessizce.

Tavuğu küçük parçalara ayırmaya başladım ama bir anda midemde gözlerimi yaşartan ve ellerimi titreten büyük bir baskı oluştu.

Ağlama dürtüsü büyüktü ve hastamın önünde kırılmamak için kendimi tutmaya çalıştım.

Anne.

Zayıf.

Aklıma tek bir kelime geldi.

Tekrar tekrar, geçen her saniye kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyordu.

"Bırak ben yapayım," diye fısıldadı Kitt kulağıma yakın bir yerden ve ben de hemen yerimden kalkıp

Onun için bir yer.

"Özür dilerim," diye fısıldadım ama annem muhtemelen bunu söylediğimi duymadı.

Oturma odasına doğru yürüdüm, fazla ses çıkarmamak için elimi ağızıma götürürken gözyaşlarımlaın yanaklarımdan aşağı süzölmesine izin verdim.

Ağladığımı duymak zorunda değillerdi.

Liv zaten stresliydi ve annemin durumu da iyi değildi.

Bunu daha da kötüleştiriyordum.

Merdivenleri çıkıp doğruca banyoya girdim ve kapı kapandıktan sonra küvetin kenarına oturdum.

Nefesim kesilmişti ve hıçkırıkları yüzünden ciğerlerime hava pompalamak zorlaşıyordu. Bu yüzden annemle aramızdaki her şey değişti.

Ona yardım etmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu bu halde göremezdim.

Onun yanında olmak için her şeyimi verdim ama onun kendi acısı beni hazır olmadığım bir şekilde etkiledi. Ve onu desteklemekten bu kadar geri durmamdan nefret ettim.

Liv yapabiliyordu, ben neden yapamayayım?

Burada bile mümkün olduğunca sessiz olmaya çalıştım. Kitt muhtemelen ağladığımı biliyordu ama hiçbirinin beni duymasına ihtiyacım yoktu.

Bu benim savaşım değildi ve bunu kendime daha sık hatırlatmam gerekiyordu. Bir süre orada oturup gözyaşlarımla kucağıma düşmesine izin verdim.

"Red?" Kitt'in sesi koridordan geldi ve banyo kapısına ulaştığında kapıyı çaldı.

"Red, içeri girebilir miyim?"

diye sordu. "Uh, evet."

Hızla ayağa kalktım ve kapıyı açmadan önce gözyaşlarımı sildim.

"Bebeğim," diye iç geçirdi, kolları sırtıma dolanırken beni sıkıca kendine çekti. "Özür dilerim. Onunla ilgilenmene izin vermek istememiştim," diye fısıldadım göğsüne doğru.

"Özür dileme, Red. Her şey yolunda. Şimdi yemek yiyor," dedi ve beni hafifçe

Daha

iyi. "Sana içini dökmeni söyledim. İçinde tutmanın bir faydası olmayacak. Ağla."

Beni sakinleştirmek için sırtımı ovdu ve başımın üstünü öptü ve her zaman yaptığı gibi işe yaradı.

"Yardım etmeye çalıştım ama yapamadım..." Artık bu konuda konuşmamanın daha kolay olabileceğini düşünerek kendimi durdurdum.

"Biliyorum ve harika iş çıkardın bebeğim. Her şey yolunda. Dorothy'nin durumu daha iyi," diye bana güvence verdi.

Parlak gözlerine baktım ve cesaret verici bir gülümsemeyle ağzımın kenarlarını kendim yukarı doğru çevirebildim.

"Teşekkür ederim Kitt. Sensiz ne yapardım bilmiyorum." Kıkırdadı ve alnıma bir öpücük kondurdu.

"Bensiz kaybolursun." Sırıttı ama bunu şaka olarak söylemiş olsa bile doğrudu.

Kaybolurdum.

Büyük ihtimalle dizlerimin üzerine çökmüş, bizi kontrol eden her kimse ondan af ve yardım diliyordum.

"Daha iyi hissediyor musun? Aşağıya dönebilir miyiz?" diye sordu. "Evet," diye gülümsedim ve onu bırakmadan önce derin bir nefes aldım. "Hadi gel."

Elim onun elinde, annemin neredeyse yemeğini bitirmek üzere olduğu masaya oturmak için merdivenlerden aşağı indik.

Çok iyi görünmüyordu ama daha iyi olduğunu söyleyebilirim.

Liv onun yanında oturmuş, Callie'yi kucağına almış, biberonla besliyordu.

"Redley." Annemin sesi alçak ve zayıftı ve gözlerim onunkilerle buluştuğunda, gözlerindeki hüznü ve acıyı gördüm.

Kendimi tutmam gerekiyordu ama yukarıda hüngür hüngür ağladıktan sonra yapabileceğim fazla bir şey kalmamıştı.

"Evet, anne?"

Sesim titriyordu ama Kitt'in masanın altında benimkini sıkan eli bana güç verdi.

"Bana yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama bu seni daha kötü hissettirecekse yardım etmeni beklemiyorum" dedi.

Başımı salladım ve iç çektim. "Aramızda olanlardan sonra en azından bunu yapabilirim. Seni bu şekilde görmek kolay değil anne ve böyle davranmamın tek nedeni de buydu. Seni incitmek istememiştim."

"Biliyorum." Cevabı çabuk geldi ve yanılmıyorsa dudaklarında bir gülümseme vardı.

Silik bir gülümsemeydi ama orada olduğuna yemin edebilirim.

"Hepimizin savaşıması gereken şeytanları var, Red. Sen benim kıızımsın ve ben de yetişkinim. Sana sevildiğini hissettiremediysem özür dilerim."

Sözleri hepimizi şaşırttı.

Bu gece daha fazla ağlayamayacağımı düşünmüştüm ama yeni gözyaşları gözlerimi yaktı.

"Bana hiç böyle hissettirmedin anne," diye söz verdim ve duygularımı daha fazla kontrol altında tutamadığım için sandalyemden kalkıp ona doğru yürüdüm ve sıkıca sarıldım.

Kolları hiç tereddüt etmeden bana sarıldı ve o anda geçmişte yaşadığımız her şeyin unutulduğunu anladım.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

O benim annemdi ve her gün birbirimizle konuşmamız gerekiyordu. Ona her gün onu ne kadar çok sevdiğimi söylemem gerekiyordu ve şu andan itibaren tam olarak bunu yapmaya niyetliydim.

"Çok üzgünüm anne. Seni seviyorum," diye fısıldadım boynunun kıvrımına. "Ben de seni seviyorum Red," diye cevap verdi.

Liv'in mutlu bir şekilde iç çektiğini duyabiliyordum ve annemin kucağından uzaklaştığımda sırtımı sıvazlayıp bana gülümsedi.

Liv bize "Bir gün görmeyi umduğum şey buydu," dedi.

Tekrar anneme baktım ve elimi başının arkasında gezdirdim, sonra eğilip başını öptüm.

Tekrar özür dilemek istedim ama abartmamam gerektiğini düşündüm. Üzgün olduğumu biliyordu.

Sandalyeme geri oturdum ve Kitt'in tekrar elimi tutmasına izin verdim ve başını sallayarak az önce olanları takdir ettiğini gösterdi.

Bununla uğraşmak zorunda kalan sadece annem ve ben değildik.

Liv ve Kitt bizi böyle davranırken izlemek zorundaydı ve bu da onları kesinlikle rahatsız ediyordu.

"Artık hepimizin keyfi yerinde olduğuna göre, sanırım sana küçük bir sır vermenin zamanı geldi, anne," Liv dedi.

Ona baktım ve başımı salladım, bunu ona söyleyen kişi olmak istemiyordum. Annem Liv'e baktı, konuşmasını bekliyordu.

Liv'in ifadesini düşünmesine gerek yoktu, o yüzden öylece devam etti.

"Ledger şehre geri döndü. Red ve Kitt birkaç gün önce onunla markette buluştular.

Cumartesi günü onunla akşam yemeği yememizi teklif etti. Sizi de davet etti."

Annemin tepkisi kaşlarını kaldırmak oldu ve Liv'in sözlerini düşündükten sonra başını salladı Kafa.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Sadece akşam yemeği anne. Artık bir işi olduğunu söyledi. İyi para kazanıyormuş. Bu da Bu teklifi iyi bir yemek için kullanman için mükemmel bir zaman. Her seferinde ne pişirdiğimden şikâyet ediyorsun."

Liv söylediklerinde çok ciddi değildi ama şikâyetçi olduğu kısmın doğru olduğunu biliyordum. "Onu görmek istediğimden emin değilim."

Annemin sesi hâlâ zayıf ve kısıktı ama durumu çok daha iyiydi.

Hatta o kadar iyiydi ki, tekrar sigara içmeye devam etmeye hazırdı.

Masanın üzerindeki sigaralara uzandı ve hiçbirimiz onu durdurmaya çalışmadık.

Bağımlılığını sürdürdüğünde ona her zamanki bakışımızı attık ama bir bağımlıya onu hayatta tutan şeyi bırakmasını söylemenin hiçbir yolu yoktu.

"Ama seni görmek istiyor. Sadece akşam yemeği. Uzun süre kalmamıza gerek yok ama mideme güzel bir yemek girsin istiyorum. Ledger bize bu şansı veriyor ve Cumartesi gecesi senin için yemek pişirmeyeceğim."

Annem yine başını salladı. "Onu görmeye hazır değilim. Bir şey söylemeden gittikten sonra kelime."

Bu konuda ona hak veriyordum ama Ledger'ın niyetinin iyi olduğunu biliyordum.

Bizi terk etmekten başka yanlış yaptığı bir şey yoktu.

O kalsaydı bile, hayatlarımız o sekiz yıl içinde değişmeyecekti. Ledger'ınki değişti ve belki de düşünmemiz gereken şey buydu.

Güney yakasından ayrılıp sadece... sürün.

Yerleşmek istediğimiz bir yer bulana kadar sürdük ve hayatı oradan çözdük.

Ledger'ın yaptığı da buydu.

Ve başardı.

"Cumartesi gününe kadar düşünmek için hâlâ vaktin var. Belki fikrini değiştirirsin," dedim anneme bakarak.

Bakışlarını bana çevirdi ve hızlıca başını salladıktan sonra sigarasını yaktı. "Pekâlâ," diye fısıldadı Liv. "Akşam yemeğine kalmak ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim. Buraya gelmeden önce yiyecek bir şeyler aldık. Her şeyimiz hazır ve muhtemelen gitmeliyiz," dedim.

"Tamam. Cumartesi günü sana haber veririm."

Başımı sallayıp Kitt'le birlikte ayağa kalktım ve Liv'le vedalaştıktan sonra anneme yaklaşıp ona da sarıldım.

"İyi geceler anne," diye fısıldadım.

Onunla tekrar normal bir şekilde konuşmak garipti ama zamanla her şey aramızdaki anlaşmazlıktan önceki haline dönecek.

Kitt ve ben dışarı çıktık ve eski evinin önünden geçerken annesi ön kapıyı açtı ve ona seslendi.

"Kitt, tatlım, sana bir şey vereyim," dedi Lana, içeri dönerken.

Kitt beni merdivenlere çekti ve kendisi merdivenlerden çıkıp kapının önünde dururken orada beklememi söyledi.

Lana geri döndüğünde, üzerinde folyo olan bir tabağı oğluna uzattı. "Browni yaptım ama

hepsini yemeyecek. Sen de brownie seviyorsun, değil mi Red?"

"Oh, evet. Bayılırım onlara! Çok teşekkür ederim Lana," diye gülümsedim. "Teşekkürler anne. Sen iyi misin?" Kitt sordu.

"İyiyim," dedi ve sonra bana gülümsedi. "Bir ara bana yemeğe gel, tamam mı?" "Geliriz anne. Teşekkür ederim," diye cevap verdi Kitt, sonra yanağına bir öpücük kondurdu ve aşağı doğru yürümeye başladı.

adımları.

"Teşekkür ederim Lana," dedim ve Kitt'le birlikte oradan ayrıldım.

Kitt sırtarak, "Tatlı," dedi ve folyonun altına bir göz attı.

"Bu akşam ne yemek istersin?"

Dudaklarını büzdü. "Risotto'ya ne dersin?"

"Bana uyar."

Piőirdiğimiz her yemeğin gurme versiyonunu yaptıığımızdan değil, ama en azından günün sonunda yiyecek bir şeyimiz vardı.

Ancak ucuz yemeklere alışkın olmama rağmen, Ledger'ın Cumartesi günü bizim için ne pişireceğini öğrenmek beni heyecanlandırdı.

"Başka bir bahse girmek ister misin?" Kitt'e bakarak sordum. "Ledger'ın akşam yemeğinde ne yaptığını tahmin eden beş dolar kazanacak."

Kıkırdadı ve başını salladı. "Önce sen git."

"Şöyle diyeceğim..." Bir an düşündüm. "Biraz sebzeli biftek. Basit ama muhtemelen pahalı bir et olacak."

"İyi tahmin. Ama ben trüf mantarlı süslü bir makarna tarifi pişireceğini söyleyeceğim. Ve pahalı bir şişe de şarap."

Tahminlerimiz çok özel değildi ama bu yemekler Ledger'ın ya da herhangi birimizin daha önce yediğı hiçbir şeye benzemiyordu.

Kitt kıkırdarak, "Belki de basit bir yemekle bize sürpriz yapar," dedi. "Bunun bir sakıncası olmaz," diye omuz silkdim. "Yeter ki yiyecek bir şeyler alalım."

CHAPTER 13

Ledger

Birkaç dakika içinde burada olacaklardı, ama gelmeleri için hazırlanmak için bütün günüm vardı, bu yüzden hazırdım ve girişe yakın yerde gergin bir şekilde volta atıyordum.

Dairem Michigan Gölü'nün harika manzarasına sahipti ve beş kişilik bir ailenin sığabileceği kadar büyüktü

İçinde.

Tek yatak odalı basit bir daire varken neden burada yaşamayı seçtiğimden emin değilim. Yeterince.

Ama paramı harcayacağım bir şey olmalıydı ve iyi bir yaşam için yatırım yapmak istiyordum. Bu apartman bloğunda özel bir havuz ve spor salonu da vardı ve zaman buldukça oraya gitmeye başladım.

Bu benim için bir alışma süreciydi ve güney yakasındaki eski evimi sık sık özölüyordum ama artık orası benim dünyam değildi.

Ayrıca... Bir gün burayı biriyle paylaşmayı ve bir aile kurmayı umuyordum.

Yaşlanıyordum ve kırk yaşında bile kadınları tanımak kolay olsa da, içimde bir şeyler uyandıran kimse yoktu.

Mobilyalarım yepyeni değildi.

Eşyalarımın çoğunu bir ikinci el dükkanından aldım ve buraya getirdiğim her yeni parçayla birlikte, kırık mobilyalar ve eski, tozlu raflarla endüstriyel bir çatı katında yaşıyormuşum gibi görünmeye başladı.

Hoşuma gitti, çünkü bana daha önce yaşadığım hayatı hatırlattı.

Telefonumdan saati kontrol ettikten sadece on saniye sonra kapı çaldı.

Alt kattaki girişi açmak için düğmeye bastım, ardından on birinci kata gelmelerini beklemek için kapımı açtım.

Ellerimi ön ceplerime sokarak kapının önünde durdum ve asansör kapılarının açıldığından emin oldum.

Yoluma ilk çıkan Liv oldu, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bebek arabasını itiyordu.

Mack hemen arkasındaydı ve sanki en iyi kıyafetlerini çıkarmış gibiydiler.

Dolap.

"Geldiğiniz için teŖekkr ederim, " dedim Liv'i kucaklayıp Mack'in elini sıkarken.
Sonrasında.

"Davetiniz için teşekkür ederim. Vay canına, burası inanılmaz bir yer!" Liv yanımdan geçip dairenin içine bakarak haykırdı.

"Etrafa bir göz atın. Masada şampanya, şarap ve biraz da meze var. Kendinizi evinizde hissedin" dedim ve başımı eğerek bebek arabasının içine baktım.

Callie uyuyordu ve bir gün onu kucağıma almayı umuyordum çünkü daha önce buna fırsatım olmamıştı.

"Hey, dostum," dedi Kitt bana yaklaşırken. "On birinci kat. O kadar yukarı çıkacağımı hiç düşünmemiştim," diye ekledi sırtarak.

Kıkırdadım ve tekrar gözlerinin içine bakmadan önce ona sarıldım. "Ben de hâlâ alışmaya çalışıyorum," dedim ona. "Git kendine içecek bir şeyler al. Ben hemen geliyorum çocuklar."

Kitt dönüp Red'e baktı ve beni geçip diğerlerini içeri kadar takip etmeden önce başıyla hızlıca selam verdi.

Gözlerim Red'in gözlerine takıldığında, onun ne kadar kararsız ama bir o kadar da meraklı olduğunu fark ettim. Gülümseyerek giydiği bebek mavisi elbiseye baktım.

O elbisenin Liv büyümeden önce ona ait olduğunu biliyordum ve kıyafetlerini kız kardeşine devretmek Red'in yeni kıyafetler almasının tek yoluydu.

"Bu elbisenin içinde çok güzel görünüyorsun Red," dedim.

Kendine bakmak için başını eğdi ve bakışlarını tekrar kaldırmadan önce dudaklarında bir gülümseme belirdiğini gördüm.

"Teşekkürler," dedi ve sonra gözlerinin vücudumda gezinmesine izin verdi. Üzerimde çok özel bir şey yoktu.

Sadece bir çift siyah pantolon ve gri, uzun kollu ekose flanel gömlek.

Param olduğunda kendime yeni şeyler almıştım ama sadece hafta boyunca farklı giyinmeme yetecek kadar almıştım.

"Sen de hiç fena görünüyorsun," dedi, gözleri tekrar benimkilere kaymıştı.

"Teşekkür ederim."

Bir süre sessiz kaldık ve sanki ne yapacağından emin değilmiş gibi görünüyordu.

Ama beni şaşırtarak bir adım öne çıktı ve kollarını omuzlarıma dolayarak sarıldı.

Be

n.

Gülümseyerek kollarımı beline doladım.

Neyse ki artık döndüğüm için üzgün görünmüyordu. "Seni tekrar görmek çok güzel," diye fısıldadı ve ben de aynı fikirdeydim.

Red daha küçükken, sarılmak ondan düzenli olarak aldığım bir şeydi.

Koşullar ne olursa olsun bizi ne kadar sevdiğini her zaman gösterirdi.

Artık büyüdüğü için aynı sevgiyi hissedebiliyordum.

Gitmemişti, sadece gittiğimde durmuştu ama döndüğümde yeniden alevlendi.

"Sen de Red," dedim ona, kollarını tekrar gevşetmeden önce sırtını sıvazlayarak. Alt dudağını ısırırken gözleri benimkilerde kaldı ve ben gülümseyip ona izin vermek için kenara çekildiğinde

ağzının köşeleri kıvrıldı.

Yanımdan geçerken eli bileğimi hafifçe kavradı ve içeri girdiğinde yüzünde utangaç bir gülümsemeyle oturma odasına doğru yürümesini izledim.

Kahretsin.

Bu da neydi böyle?

Kalbim garip bir Şey yaptı, göğsümde normalden daha hızlı atmaya başladı. Ailemi özlemiştim ama Red bambaşka bir hikâeydi.

"Ledger, burası harika bir yer!" Oturma odasına girdiğimde Liv "Burası harika!" dedi.

Red, Kitt'in yanında duruyordu ve ona buzlu çay dolu bir bardak uzatıyordu.

"Teşekkür ederim Liv. Siz rahatınıza bakın. Mezeleri ben yapmadım ama yemeği kendim pişirdim. Hemen döneceğim," dedim onlara.

Red'e bir kez daha baktım ve onunla bakıştıktan sonra bifteklerimi kontrol etmek için mutfağa yöneldim.

Bunlara çok fazla para vermiştim ama çok lezzetliydi ve diğerlerinin buna bayılacağını biliyordum. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Arkamı döndüğümde Red'in bana doğru geldiğini gördüm, yaklaşırken gözleri mutfağın her santimetresini tarıyordu.

"Ben hallederim," dedim gülümseyerek ama o bana yardım etmeyi kafasına koymuştu.

Hiç tereddüt etmeden kesme tahtasının üzerindeki bıçağa uzandı ve havuçları dörde bölmeye başladı.

"Demek biftek yapıyorsun," diye dudaklarında hafif bir sırıtışla işaret etti.

"Evet." Şaşkın ama eğlenerek ilk bifteği paketinden çıkardım. "Sığır eti mi?" diye sordu.

Kıkırdamaktan kendimi alamadım. "Hayır, aslında.

Kuzu eti." "Biliyordum," diye mırıldandı.

Kaşlarımı çatarak bir süre onu inceledim. "Ne?"

Red dudaklarını büzerek bana baktı ve sırtarak omuz silkti. "Kitt ve ben bu akşam ne pişireceğini kimin tahmin edebileceğine dair iddiaya girdik. Tahminimin doğru çıktığını söyleyebilirim," dedi gururla.

"Yani pişirdiğin şey klişe mi? Kahretsin, basit ızgara peynirli sandviçler yapmam gerektiğini biliyordum," diye şaka yaptım.

Kırmızı usulca güldü. "Hayır, bu mükemmel. Neredeyse her gün yediklerimizden farklı. Bir kez olsun başka bir şey yiyeceğimiz için mutluyum."

Büyük olasılıkla hâlâ fasulye, pilav ve makarnayla beslendiklerini bilerek başımı salladım. "Dorothy gelmek istemedi mi? Ona döndüğümü söyledin mi?" diye sordum.

Havuçları kesmeye devam etmesini izledim ve ilk üç biftek tavaya konduğunda dönüp kalçamı tezgâha yasladım ve kollarımı kavuşturdum.

"Ona söyledik ama gelmek istemedi. Durumu iyi değil ve sanırım onu görmek istiyorsanız, uğramanız en iyisi olur. Evden çıkmayı sevmiyor," diye açıkladı.

"O kadar kötü mü?"

Red omuz silkti, dudakları büzülmüştü ve gözleri bıçağa odaklanmıştı.

"Evet," diye cevap verdi, daha fazlasını eklemeden.

"O zaman zaman bulduğumda onu ziyaret edeceğim," dedim.

Ellerini izledim ve Dorothy'yi en son ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalıştım. Kardeşim ölmeden önce, o kadar da kötü değildi.

Çok fazla içiyordu ama o zamanlar bu onu etkilemiyordu.

İşler değişti ve ben de merak ettim, eğer birlikte kalsaydık farklı olur muydu?

Onlar

"Nasılsın, Red?"

Gözleri benimkilere kaydı ve birkaç saniye düşündükten sonra usulca gülümsedi.

"Ben iyiyim. Annemle aramız tekrar iyi sanırım ve patronum olmadığı sürece işim eğlenceli. etrafta."

Konuşmasını dinledim ve ilk kez küçük kekemeliğinin gittiğini fark ettim.

Gençken aklımdan geçenleri söylemekte zorlanırdı.

Cümlelerini nasıl ifade edeceğini bilmediği için değil, çok gergin olduğu ve çok hızlı konuştuğu için kendi kelimeleri üzerinde tökezledi.

"Ayrıca Kitt'le yaşamak şimdiye kadarki en iyi şey," diye ekledi geniş bir gülümsemeyle. "Siz ikiniz çıkmıyorsunuz, değil mi?"

Bu cümleyi bitirdikten hemen sonra kendimi aptal gibi hissettim.

Red ve Kitt arkadaştan daha fazlası olarak aralarındaki bağı asla mahvetmezlerdi ve ben bunu çok iyi biliyordum.

Buruşturduğu burnu bu sorudan hoşlanmadığını anlamam için yeterliydi. "Kusura bakma, aptalca bir şey sordum," diye iç geçirdim. "Ama yol boyunca tanıştığın bir adam var mı?" Ne diye bu kadar meraklı oluyordum ki?

Uzun süredir yoktum diye her şeyi bilmeye hakkım yoktu. "Hayır."

Cevabı kısa ve doğrudan oldu ve ben de böyle şeyleri sormamak için aklıma bir not aldım

Tekra

r.

"Kız arkadaşın var mı?"

Bu sorunun geleceğini tahmin etmeliydim.

Adil olan buydu.

"Ah, hayır. Ajansa odaklandığım için dışarı çıkmaya hiç vaktim olmadı," diye açıkladım. "Güzel."

Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı ve yavaş yavaş bu konu hakkında konuşmanın yeğeninizle -gerçek yeğenimle değil- böyle şeyler garipti.

Elbette akraba değildik ama bizi birbirimize bağlayan şey onun büyümesini izlemiş ve kısmen onu büyütmüş olmamdı.

Onun dışında bana hiç *amca* demedi. "İşte buradasın."

Kitt elinde bir kadeh şampanyayla mutfığa girdi.

Kitt bira içmeye on beş yaşında başlamıştı ama güney yakasında bu o kadar da büyük bir sorun değildi.

Anla

ştık.

Sigaraya on dört yaşındayken başladım ama neyse ki birkaç yıl önce bıraktım. Kötü bir bağımlılıktı ve çoğunlukla havalı çocuklardan biri olmak için yapıyordum.

Aptalcaydı.

"Ah, lanet olsun!" diye mırıldandı ve Red sırtıttı.

"Bana beş dolar borçlusun," dedi ve elini uzatıp ona parayı vermesini işaret etti. Kitt gözlerini devirdi ve bardağı tezgâhın üzerine bıraktı, sonra arka cebine uzanıp

cüzdanını çıkardı.

"Böyle devam edersen beni daha da fazla çalışmak zorunda bırakacaksın," dedi ve ona beş dolarlık bir banknot uzattı.

Red kıkırdadı ve parayı onun elinden aldı. "Beş dolar. Muhtemelen bununla fırından ekmek alacağım."

İhtiyaçları olmayan şeylere para harcamadığı için onunla gurur duyuyordum. Redley özveriliydi.

Tıpkı Kitt ve Liv gibi.

Onlara teklif etmek istediğim işler için mükemmel olduklarını da bu şekilde anladım.

Kitt bardağını tekrar eline aldı, sonra yüzünde bir sırıtişla bana baktı.

"Bu şey çok pahalı dostum. Aşçınız ve garsonunuz olmaması çok garip."

Güldüm ve başımı salladım. "Yemek yapmayı sevdiğimi biliyorsun. Ve şimdi daha fazla imkânım olduğu için farklı şeyler denemeyi seviyorum. Daha önce hiç yemediğim şeyler. Ama dürüst olmalıyım... zenginlerin yemeklerinin çoğu görüldüğü kadar iyi değil."

"Eminim," dedi Kitt, sonra kadehini kaldırıp Red'e baktı. "Bir yudum ister misin?"

Gerçekten çok güzel." Red başını salladı.

Kuralları çiğneyecek biri değildi.

"Çok şey kaçırıyorsun," dedi Kitt, sonra başını sallayarak oturma odasına döndü. "Geliyor musun?"

Red bana baktı, bekleyen aperiatiflerin tadını çıkarmak yerine bana yardım etmesi gerekip gerekmediğinden emin değildi.

ona.

"Git. Birkaç dakika içinde burada işim bitecek. Git biraz somon füme dene. Onlar gerçekten iyi," dedim ona.

Gülümseyerek bıçağı yerine koydu ve Kitt gittikten sonra onu takip etti.

Onları şımartma sırası bendeydi ve hepsinin bu gecenin tadını çıkarmasını istiyordum.

Red'i aklımdan çıkaramıyordum ki bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değildim.

CHAPTER 14

Redley

Yemekler harikaydı ama Ledger'dan daha azını beklemiyordum.

Biz küçükken en basit şeyleri bile harika bir yemeğe dönüştürürdü ve ne zaman bir kase yulaf lapası yapsa çok lezzetliydi.

"Biraz daha sebze ister misin?" Kitt önümdeki boş tabağı işaret ederek sordu. "Hayır, teşekkür ederim. Doydum," diye yanıtladım ona gülümseyerek.

"Peki bu şampanyayı denemek istemediğine emin misin? Çok şey kaçırıyorsun Red," dedi sırtarak.

"Gerçekten de öylesin," diye kabul etti Mack, kendi bardağını alıp içinde kalanı fondip yaparak.

Dudaklarımı büzüp şampanya şişesine baktım ve biraz düşündükten sonra sonunda pes ettim.

"Bir yudum," diye uyardım Kitt'i, daha fazla içmem için beni zorlayacağını biliyordum. "Pekâlâ. Bir yudum o zaman."

Şişeyi aldı ve bardağımı şampanyayla doldurdu; bana istediğimden fazlasını verdiği için kaşlarımı çattım.

"Bu bir yudum bile değil," diye mırıldandım. "Gerisini ben içerim."

Hadi, dene."

Bardağı ağızıma götürdüğümde baloncuklar hemen burnumu gıdıkladı ve bir yudum aldıktan sonra ne kadar tatlı olduğuna şaşırdım.

"Beğendin mi?" Kitt muzip sırıtışını yerinde tutarak sordu.

"Bu... güzel," diye cevap verdim, bir yudum daha aldım ama sonra bardağı bıraktım. Liv bana uyarıcı bir bakış atarak, "Bu kadarı sana yeter, Red," dedi.

İçki içmezdi ve bana sık sık bir gün ikimizden birinin alkol bağımlısı olmasından ne kadar korktuğunu söylerdi.

Ailelerimizi takip etmek.

Ve ailemizde uyuşturucu bağımlılığı ve alkolizm geçmişi varken, yeterince dikkatli olmazsak bu bizi sandığımızdan daha kısa sürede yakalayabilir.

"Sadece şampanya bebeğim," dedi Mack sessizce, onu korkutmamak için sırtını sıvazlayarak.

"Konuyu değiştirmeye ne dersiniz?" Ledger herkese bakarak sordu. "Size söyledim çocuklar

size ajans hakkında biraz daha bilgi vermek istedim. Ve sana teklif etmek istediğim bazı şeyler var. Seni daha önce tanımıyordum Mack, ama eskort olmak için barı bırakmak isteyeceğinden emin değilim" dedi.

Mack kıkırdadı ve başını salladı. "Hayır, ben iyiyim dostum. Ama sen ve refakatçilerin The Third Rail'de her zaman hoş karşılanırsınız."

Ledger başını salladı, sonra Kitt'e baktı. "Hâlâ eskort olarak başvurmak istiyor musun?" diye sordu ve Kitt omuz silkti.

"Bir göz atmak isterim. Kulağa ilginç geliyor. Ve her ay daha fazla paraya hayır demem."

"Bu sabit bir ücret değil ve bazıları müşteriye bağlı olarak daha fazla veya daha az kazanıyor. Ancak en az iki bin dolar talep ediyoruz ve gerisi onlara kalmış. Çoğu eskort ayda beş kereden fazla iş yapıyor, böylece minimum ücretin ne olacağını hesaplayabilirsiniz" diye açıklıyor Ledger.

Bu çok paraydı, ancak bu eskortların çoğu zaman bu müşterilere akşam yemeklerinde eşlik etmekten çok daha fazlasını yaptıkları gerçeği beni hala rahatsız ediyordu.

Elbette bu müşterilerin çoğu onları sadece güzel bir randevu için kullanmıyordu. Onlar hakkında hikayeler duydum.

"Kahretsin," diye mırıldandı Kitt. "Başvuru formu var mı?"

Ledger başını salladı. "Daha sonra ofisime geçebiliriz. Önce kızlarla onlara sunduğum bazı teklifler hakkında konuşmak istiyorum."

Dönüp önce bana, sonra Liv'e baktı. "Ajansa hâlâ bir resepsiyonist arıyorum. Telefonlara bakacak ve toplantılar için tarih belirleyecek biri. Eğer uygunsan işi sana vermeyi umuyordum," dedi.

Liv'in gözleri irileşti ve Mack'e baktıktan sonra inanmaz bir ifadeyle tekrar Ledger'a baktı.

"Resepsiyonist olarak hiç çalışmadan bana iş mi teklif ediyorsunuz?"

"Sanırım öyleyim. Buradaki ofisi satın alabildiğimizde, sana ve Red'e teklif edebileceğim iki işi vermek istediğimi biliyordum. Evet demeniz için sizi zorlamıyorum, sadece sözleşmenin hazır olduğunu bilin. Peki ne diyorsunuz? Denemek ister misin?"

"Aman Tanrım. Evet! Tabii ki!"

Liv şok olmuştu ama mutluluğu da gözünden kaçmamıştı.

Mack teşekkür etmek için Ledger'a başını salladı, sonra Liv'i kollarının arasına aldı.

"Buna inanamıyorum," diye hıçkırdı ve sevinç gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülmesine izin verdi. Onun adına sevinmişim.

Bu da daha fazla para alacağı anlamına geliyordu.

En azından ben öyle olmasını umuyordum.

"Peki ya Callie?"

"Bir yolunu buluruz. Eminim bir bebek bakıcısı bulabiliriz," dedi Mack.

"Ben ne kadar..." Liv söylemeye başladı, sonra muhtemelen bunun açıkça sorulacak iyi bir soru olmadığını düşünerek sözünü kesti.

"Kaç saat çalışacağınıza bağlı. Ama diğer lokasyonlarımızdaki kızlar saatte yirmi sekiz alıyorlar."

Bu onun ya da herhangi birimizin beklediğinden daha fazlaydı. Saatte yirmi sekiz dolar çok fazlaydı.

Kahretsin... Bu onun güney yakasından kurtulma bileti olabilir. Daha iyi bir hayata sahip olmak için.

"Bu delilik," diye fısıldadı mutluluğunu zapt etmeye çalışarak. "Teşekkür ederim, Ledger." "Bana teşekkür etmene gerek yok Liv," dedi gülümseyerek. Sonra dönüp bana baktı. "Bir iş daha var ve onu senin almanı istiyorum."

Temizlikçi kadın, belki?

Aklıma gelen tek şey buydu.

"Bir asistana ihtiyacım var. Tüm başvurularda bana yardımcı olacak ve mülakatlarda benimle birlikte oturacak biri. Not almama ve tüm evrak işlerinin yolunda gittiğinden emin olmama yardım edecek biri."

Oh!

Kulağa o kadar da kötü gelmedi.

Dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırdım, sonra bana sırttan Kitt'e

baktım. "Bence böyle bir iş için mükemmel olursun," dedi bana.

Ledger'a dönüp baktığımda dudaklarında çarpık bir sırıtışla başını eğdi. "Ne düşünüyorsun Red?" diye sordu.

"I..."

Emin olamayınca Liv'e

baktım. Ya bu işte iyi

değilsen?

Ya her şeyi öğrenmem çok uzun süreceksen? Liv

gözlerinde hâlâ yaşlarla gülümseyerek bana başıyla

onay verdi.

Ledger için çalışmak sadece mali durumumuzu değil, hayatımızı da kontrol altına almamıza yardımcı olacaktı. Günlük olarak ilgilenmemiz gereken çok fazla şey vardı.

Sonunda geceleri rahatlamak için yapmamız gereken çok şey vardı.

"Bu harika bir fırsat bebeğim," diye fısıldadı Kitt yanımda, masanın altından elime uzanırken.

Bakışlarımı tekrar Ledger'a çevirmeden önce dudaklarımı ince bir çizgi haline getirerek ona baktım. "Tamam, işi kabul etmek isterim," dedim ona.

Omuzlarımdan bir yük kalktı ama bu, hayatın şu andan itibaren daha kolay olacağı anlamına gelmiyordu

üz
eri
nd
e.

Gergindim.

Ya ben bu iş için yaratılmadıysam?

"Mükemmel. Bu ikinizin de işinizden ayrılmanız anlamına geliyor. Eğer mümkünse, sizin için

Her ikisi de ay sonunda gelip bir eğitim günü geçirecekler," dedi Ledger.

"Bu kadar çabuk mu? Pazartesi günü patronlarıma haber vermem gerekecek," dedi Liv ve sonra bana baktı. Alan'a yeni bir işe girdiğimi açıklamam gerekecekti.

Gitmeme sevinmeyecektir diye düşündüm.

Ama başımı salladım.

Bu riski almak zorundaydım ve umarım Ledger için çalışmak sonunda işe yarayacaktı.

Muhtemelen çok hızlı hareket ediyorduk ama Ledger bize uymayacağını düşünseydi bize iş teklif etmezdi, değil mi?

"Güzel. O zaman Kitt'in başvuruları incelemesine izin vereceğim ve hepimiz hazırız."

Ledger gülümsedi ve sandalyesinde arkasına yaslandı, bu konuşmanın gidişatından

memnundu.

Defter

Umduğum gibi bitti.

Liv'in iş teklifimi kabul etmekte tereddüt etmeyeceğini biliyordum.

Aklının bir köşesinde Callie vardı ve onunla ilgilenmek en önemli şeydi.

Kızı her şeyden önce geliyordu ve bu iş teklifi onun hayatını daha iyi hale getirmek için ihtiyaç duyduğu her şeyi ve daha fazlasını elde etmenin harika bir yoluydu.

Öte yandan Red'in biraz tereddüt edeceğini biliyordum.

Ama teklifimi kabul etti.

Ben bulaşıkları mutfağa taşıırken yerlerinde kalmalarını söyledim ama Red'in beni dinlemeyeceği belliydi.

Elinde boş şarap ve şampanya şişeleriyle arkamdan yaklaştı ve şişeleri tezgâha yerleştirdikten sonra emin olmayan gözlerle bana baktı.

"Ofisinizde bir kıyafet yönetmeliği olmalı, değil mi? Liv ve benim eski kotlar ve tişörtler dışında giyecek bir şeyimiz yok."

Kıkırdamak istememiştim ama kendimi tutamadım.

Çok güzel.

Tabakları lavaboya yerleştirdikten sonra sırtarak ona döndüm ve "Kıyafet kuralı var ama sizden dar etekler ve bluzlar giymenizi beklemiyorum," dedim.

"Ne giyeceğiniz konusunu sözleşmeyi imzaladıktan sonra ele alabiliriz. Ondan önce, senin ve kız kardeşinin rahatlamanızı ve endişelenmemenizi istiyorum."

Elimi beline koymak için uzandım.

Kıvrımları dokunuşumun altında inanılmaz hissettiriyordu ama bu düşünmemem gereken bir şeydi.

Tanrım, Ledger!

"İkinizin bu işe alışmasını istiyorum. Her şeyi öğrenin, sonra da birlikte çalışarak harika bir iş çıkarın.

Ben.

"Kaşlarını kaldırdı. "Kendin *için mi* demek istiyorsun?"

"Hayır, benimle Red. Bana yardım etmek için orada olacaksın, sana söylediğim her şeyi yapmayacaksın. Biz

Ajansta birlikte çalışın."

Arkasına yaslanıp hiçbir şey yapmayan, her çalışanın kışını yırtarak çalışmasına izin veren türden bir patron değildim.

"Oh," dedi, sözlerime yavaşça başını sallayarak.

Elimi geri çektim ve saçlarımın arasından geçirdim. "Sen diğerlerinin yanına dön. Ben buradaki işimi bitirip hemen yanınıza geleceğim," dedim.

Ama beklediğim gibi, beni dinlemedi.

Lavaboya gitti ve bulaşıkları yıkamaya başladı.

Bir süre onu izledim ve sırtarak ona yaklaşıp elimi uzattım. "Bulaşık makinem var Red," dedim ona, hiç sahip olmadığı makineyi ortaya çıkarmak için açtım.

"Doğru," diye güldü usulca, yere bakıp ne yapacağını düşünürken. "İşin çok kolay Ledger."

"Stresli olduğunuzda ve bulaşıkları yıkamak için yeterli zamanınız olmadığında sahip olacağınız güzel bir şey," dedim omuz silkerek.

"Ya da bunları kendiniz yapamayacak kadar tembel olduğunuz zamanlar için," diye ekledi sırtarak.

"Ya da bu, evet. Ama şunu yapmama izin ver. Oturma odasına geri dön. Bu gece benim misafirimsin, yardımcım değil."

İçini çekti, sonra elindeki tabağı bulaşık makinesine yerleştirdi ve bir eliyle üst kolumu tutarak bana gülümsedi. "Yardım etmeyi severim."

"Biliyorum," dedim sessizce o mutfaktan çıkarken. Ne kadar da özverili.

Her zaman başkalarını ön planda tutmak.

Başkalarını desteklemek konusunda asla iki kez düşünmeyin.

Red türünün tek örneğiydi ve bana ne kadar yaklaşmasına izin verdiğime dikkat etmem gerekiyordu. En basit dokunuş bile bana hiç hissetmediğim şeyler hissettirdi.

En azından ailemden saydığım biriyle değil.

Red öyleydi ve her şey yolunda giderse yakında benim yanımda çalışacaktı.

Umarım hoşuna giderdi, gitmezse de bunu değiştirmek için her şeyi yapardım.

Benim yüzümden fırındaki işinden ayrılacaktı ve ayrıldıktan sonra geri almanın kolay olmayacağını biliyordum.

Ama içimden bir ses bana her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu. Çok çalışacaktı.

Bundan hiç şüphem yoktu.

CHAPTER 15

Redley

Ledger ofisinde Kitt'le birlikte ona eskort olma başvurusunu gösterirken ben de gelmiş geçmiş en rahat kanepeye oturdum.

"Bunu nereden bulduğunu merak ediyorum," dedi Liv, ellerini yumuşak kumaşın üzerinde gezdirirken, gözleri

Geniş.

Mack, "Muhtemelen hiç adım atmadığımız pahalı bir mobilya mağazasıdır," dedi.

Kollarında Callie ile Liv'e.

Uyanıktı ve umarım hepsi eve varmadan önce tekrar uykuya dalmazdı. Sanki uyku düzenini normale döndürmeyi başarmışlar gibi görünüyordu.

Ya da en azından biraz normal.

"Dürüst olmalıyım... Şehirdeki o son derece modern çatı katlarından birine sahip olacağını düşünmüştüm, ama yaşam tarzını oldukça sade tutuyor," dedi Liv.

Ledger'ın yaşam tarzının sade olduğunu söyleyemem. Daha çok... çok abartılı değildi. Basit tuttu ve bu ona uydu.

"Ayrıca çok parası olan bir adam gibi de giyinmiyor," diye ekledi.

Ben de onun bu yönünü sevdim.

Kendisine hepimizin isteyebileceğinden çok daha fazla para kazandıran bir iş kurduktan sonra bile ayakları yere basmaya devam etti.

Alçakgönüllüydü ve bu da onun hakkında çok farklı şeyler hissetmeme neden oldu. Evine varmadan önce Kitt'e kendimi iyi hissetmediğimi söyledim.

Ledger'ın yeni yaşam tarzını görmeye dayanabileceğimden emin değildim ve onun dört duvarı arasına girdiğimizde bir tür kibrin ortaya çıkmasından korkuyordum.

Ama Ledger tavrını her zaman olduğu gibi korudu. Açık sözlü, nazik ve inanılmaz derecede yüce gönüllüydü.

Bize kendisinden daha aşağı olduğumuzu hissettirmedi, bunun yerine bize iş teklif etti ve bir kez bile başardığı bir şeyle övünmedi.

Sekiz yıl önce bize verdiği koşulsuz desteğin aynısını şimdi de veriyordu. "Bunu okuyacağım

ve Pazartesi günü size geri döneceğim. Teşekkürler Ledger," dedi Kitt geri dönerlerken. oturma odasına.

Kitt artık başvuru konusunda pek emin görünmüyordu ve yanıma oturduğunda bana tam olarak anlayamadığım bir bakış attı.

"İyi değil mi?" Elindeki kâğıtlara bakarak sordum.

Omuz silkti, arkasına yaslandı ve bana gülümsedi. "Bunu düşünmem gerekecek. Benimle birlikte bakmanı istiyorum. Bak bakalım bana uymadığını düşündüğün şeyler var mı?" dedi.

Bu konuda son sözü ben söyleseydim, onun eskort olmasına izin

vermeyeceğimi biliyordu. "Ledger, Callie'yi tutmak ister misin?" Liv sordu.

Geri döndüğünden beri bebek Callie ile etkileşime giremediği için gülümsedi ve

başını salladı. Liv'in yanına oturdu ve Mack kızını Ledger'ın kollarına bıraktı.

Şaşırtıcı bir şekilde Callie sakin kaldı.

Etrafında pek kimse olmadığı için yabancılarla arası pek iyi değildi.

Kaşlarının arasında hafif bir kırıksıklık olmasına rağmen, hiç telaş yapmadan Ledger'a baktı.

Liv ona gülümseyerek, "Sanırım senden hoşlanıyor," dedi.

"Öyle mi? Çok tatlı bir kız. Bana senin küçüklüğünü hatırlatıyor," dedi kız kardeşime ve bana bakarak.

"Annem de sık sık böyle der. Onda kendimi pek göremiyorum ama Red'i görüyorum. O küçük peri burnu onunkiyle aynı," dedi Liv.

Ledger gözlerini yüzümden ayırmayıp Callie'ye bakmadan önce dikkatle incelerken alt dudağımı ısırardım.

"Haklısın. Aynı güzel buruna sahipler," dedi Ledger sessizce, Callie uzanıp sakalına dokununca gülümseyerek.

"Saçı seviyor. Ne zaman fırsat bulsa sakalımı çekiştiriyor. Dikkat et de seninkini çekip çıkarmasın," diye kıkırdadı Mack.

"Her şey yolunda."

Callie'nin Ledger'a alışmasını izledik ve sakalıyla oynamayı bıraktığında babasının kollarına geri dönmek için ellerini uzattı ancak ağlamaya başladı.

Liv, Ledger'a gülümseyerek, "Sanırım bu eve dönme işaretimiz," dedi.

"Yemek için çok teşekkür ederim, çok lezzetliydi. Ayrıca iş teklifi için de. Çok ama çok minnettarım," dedi ve ikisi de ayağa kalktıklarında birbirlerine sıkıca sarıldılar.

"Evet dediğinize sevindim. Sözleşmenizi Pazartesi günü hazırlayacağım, eğer vaktiniz varsa bir akşam gelip imzalayabilirim" dedi.

"Kartınız bende. Saat konusunda sizi bilgilendireceğim. Tekrar teşekkür ederim." "Elbette."

Ledger geri çekilerek Liv ve Mack'in ön kapıya doğru yürümesine izin verdi. "Bir süre burada mı kalacaksınız?" Mack sordu.

Hepimiz buraya onun arabasıyla geldik, ama henüz ayrılmak istemedim.

Ledger'ın varlığı bir süre daha ona yakın kalmak istememe neden oldu. Kitt onayımı almak için bana bakarak, "Eve yürüyeceğiz," dedi.

"Evet, biraz temiz havaya ihtiyacımız var," dedim ona.

"Tamam, sonra görüşürüz," dedi Liv ve ayrılmadan önce Ledger'ın omzunu sıvazladı.

"Bir şeyler içmek ister misiniz?" Ledger oturma odasına geri döndüğünde sordu.

Ben başımı salladım, ama Kitt başını salladı ve ayağa kalktı. "Bardağımı masanın üzerine bıraktım," dedi ve yemek odasına doğru yürüdü.

Ledger'ın sehpanın diğer tarafındaki kanepeye doğru yürümesini izledim ve oturduktan sonra

gözleri hemen benimkilerin üzerindeydi.

Beni anlamaya çalışıyor gibi görünüyordu ama hakkımda zaten bilmediği bir şey olduğundan emin değildim.

Aslında, gözlerinin doğrudan benimkilere bakmasından biraz rahatsız hissetmeye başladım.

"Benim için çalışma konusunda fikrini değiştirmedin, değil mi?" diye sordu, sesi alçak ve boğuktu.

Başımı salladım. "Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum," dedim ona. "Emin değilsin," diye işaret etti.

Evet, öyleydim.

Ama iş yüzünden değil.

Birdenbire gerginleşmemin sebebi oydu.

"İşle ilgili sorularınız varsa, cevaplamak için buradayım."

"Sorularım yok," diye yanıtladım hemen, bunun ne kadar büyük bir yalan olduğunu biliyordum. Ama onlara girmek istemedim.

Şimdi olmaz.

"Bir şey olursa bana geleceğine söz verir misin?"

"Söz veriyorum."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve daha fazlasını söyleyemeden Kitt oturma odasına geri dönüp yanıma oturdu.

"Artık Chicago'da mı kalıyorsunuz? Yani, merkeziniz New York'ta. İşleri kontrol etmek için geri dönmen gerekmiyor mu?" Kitt sordu.

"Ortağım orada her şeyi kontrol altında tutuyor. Ben de şehirdeki ajansımıza odaklanıyorum. Şimdilik geri dönmeme gerek yok," diye açıkladı Ledger.

"Anlıyorum. Ama gitmek zorunda kalırsan, seninle gelmekten çekinmem.

Büyük şehri görürsün." Kitt'in yan tarafını dürttüm ve gözlerimi devirdim.

"Ne? Sadece söylüyorum. New York'u görmek istemez misin? Çılgınca olduğunu duymuştum. Hayatında en az bir kez görmek gereken bir şehir."

"Bu doğru. Bir gün sizi de yanımda götürmeyi çok isterim. Şu anda şehirden ayrılmak için fazla zamanım yok," diye açıkladı Ledger.

"Ajansınız nerede bulunuyor?"

"Buradan birkaç blok ötede. Beş dakikalık yürüme mesafesinde, yani bu büyük bir bonus." Kitt şampanyasından bir yudum alarak başını salladı.

En azından daha sonra iyi bir uyku çekecekti.

Ledger

"Hemen döneceğim." Redley koltuktan kalktı ve Kitt'le beni oturma odasında bırakmadan önce koridoru işaret etti.

Gidişini izledim, gözlerimin sırtının alt kısmına kaymasına izin verdim ve büyümesini izlediğim bir kızı kontrol etmek gibi büyük bir hata yapmadan önce orada durdum.

Bu yanıştı ama elini koluma koyduğunda ya da kollarını omuzlarıma doladığında içime dolan ateşi inkar edemezdim.

Arkamı döndüğümde Kitt kaşlarını kaldırmış bana bakıyor ve beni yargılıyordu. O bakışı hak ettim.

Sikeyim.

"Kız on yedi yaşında," diye belirtti.

Tek endişesi bu muydu?

Ayrıca, Red birkaç ay içinde on sekiz yaşına basacaktı.

"Biliyorum. Bakmıyordum," dedim ona.

"Şampanyasından bir yudum daha almadan önce başını iki yana sallayarak kıkırdadı.

"Zaten senin yüzünden kafası allak bullak oldu. Onunla uğraşmana bile gerek yok.

daha

fazla." "Hepsi benim yüzümden mi?" Onu taklit etmek için kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Çoğunlukla, evet. Annesiyle tekrar arası iyi. En azından öyle görünüyor.

Çok umutlu olmak istemem."

Sözlerini gevelemiyordu ama bir kadehi çoktan içtiği belliydi. Kendini topladığı sürece her şey yolundaydı.

Dorothy hakkındaki yorumunu başımla onayladım ama bu konuya çok fazla girmek istemedim. Evine gidip onu kendim kontrol etmem gerekecekti.

"Onu eve götürmek senin için sorun olur mu? Güney tarafına yürümek yaklaşık otuz dakika sürer, biliyorsun."

"Red ve ben geceleri dolaşmaya bayılırız. Bu bizim olayımız, anlıyor musun?" Yüzündeki sırıtış onu kıskanmama neden oldu.

Tekrar.

Kahretsin, onun en iyi arkadaşı olduğunu ve hiçbir şey olmadığını bildiğim halde neden onu kışkanıyordum?

"Ona iyi bak," diye uyardım, çok sert görünmek istemiyordum.

Sırtışı büyüdü ve kendimi en büyük pislik gibi hissetmeme neden oldu.

Kitt'i oğlum gibi severdim ama bazen, daha küçükken, çok yaramaz ve

Tanıdığım ukala küçük pislik.

"Altı yaşından beri ona ben bakıyorum. Bunu biliyorsun."

Biliyordum.

Ve onun gençlik yıllarındaki büyümesini izlemek için orada olmamam benim hatamdı.

Konuşmamız biraz gergindi ama birkaç dakika içinde üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değildi. "Bir sigaraya ihtiyacım var. Benim için bir tane var mı?" diye sordu.

"Evet, senin için getireyim."

Ayağa kalktım, o da beni ofisime kadar takip etti.

O şeyleri her gün elime geçmesin diye sakladım ve Kitt'in sigara içmesine aldırmadım.

"Bütün paketi almak ister misin?" diye sordum ama hemen başını salladı.

"Siktir, hayır. Red beni öldürür."

Bir tane aldı, sonra cebinden bir çakmak çıkardı ve balkona doğru yürüdü.

Sigaraları çekmeceye geri koydum ve arkamı döndüğümde Redley ayakta duruyordu.

"Sigara mı içiyor?" diye sordu sessizce.

"Uh, evet. Bu seni rahatsız ediyor, haksız mıyım?" Masaya yaslandım, ayaklarımı bileklerimde çaprazladım ve kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim.

Omuz silktili. "Çok fazla sigara içmediği sürece sorun yok. Onu durduramam. Bu onun sağlığı." Bana yaklaştı ve gözlerinin ofisimin her yerinde dolaşmasına izin verdi.

Burada görececek pek bir şey yoktu ve ışıklar da loştu.

Önümde dururken onu dikkatle izledim, ama gözlerimin içine bakmak yerine başını eğdi ve gözlerinin masanın üzerindeki hepimizin çerçeveli resmini almasına izin verdi.

Gülümsemesi zayıftı ama gerçektir.

"Hâlâ sende," diye işaret etti, sonra da bakmak için resme uzandı. "Tabii ki hâlâ bende, Red. Ayrıldığımdan beri yanımda duruyor," dedim ona.

Resmi inceledi ve başparmağını babasının yanında durduğum ve onu kucağımda tuttuğum yerde gezdirdikten sonra çerçeveyi masaya geri koydu.

"Bizi unuttuğunu düşündüğüm zamanlar oldu. Artık tutunacak bir şeyin kalmadığı için gittiğini sanıyordum," diye fısıldadı tekrar gözlerimin içine bakarak.

Gözleri aniden sulandı ve durumunun iyi olmadığı belliydi. En azından zihinsel olarak.

Çok şey yaşadı ve hala on yedi yaşındaki bir çocuğun yaşamaması gereken şeylerle uğraşıyor.

Ama duygularını içinde saklıyordu ve onları dışarıya zorlukla çıkardığını söyleyebilirdim.

"Ayrıldım çünkü bencildim, Red. Babanın ölümüyle iyi başa çıkamadım ve sizi terk etmenin de hayatta yaptığım en iyi seçim olmadığını biliyorum. Sizinle kalmalıydım ve duygularınızı

incittiysem özür dilerim."

Her kelimemde ciddiym ve gözleri bana tüm kalbiyle inandığını söylüyordu.

"Sen bencil değilsin," dedi sessizce, elini nazıkçe göğsüme koydu. Gözleri benimkilerde kaldı ve parmaklarının bana doğru hareket ettiğini hissettim.

Yavaşça.

Yavaşça.

Yavaşça.

"Kalbinin ihtiyacı olan şey uzaklaşmaksa, bizi geride bıraktığın için seni suçlamıyorum," diye fısıldadı.

Bakışları elinin hâlâ durduğu göğsüme kayd. Buna ne cevap vermem gerekiyordu?

Nezaketi karşısında nutkum tutulmuştu ve bu sekiz yılı kaçırmış olmaktan nefret ediyordum.

"Sık sık her şeyi geride bırakıp yaşayacak yeni bir yer bulmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum.

Daha güvenli ve daha güzel bir tane."

Gözlerimi yüzünden ayırmadım ve tüm düşüncelerimi toparladıktan sonra nihayet konuştum. "Seni geride tutan ne?"

Bu aptalca bir soru gibi görünüyordu.

Ağzının kenarları hafifçe yukarı kalktı ve başını eğerek bana gülümsedi.

"Güney yakası. Orası benim evim. *Bizim* evimiz. Hayat ne kadar zor olursa olsun ve oradan çıkmak ne kadar mükemmel olursa olsun... en iyi bildiğim yer burası."

CHAPTER 16

Redley

Yine de kendi çocuklarımın güney yakasında büyümesini istemezdim. Bu ne kadar çelişkili?

Gözlerim Ledger'ın kollarında kaldı ve ikimiz de sözlerim aklımızda yer ederken sessiz kaldık.

Yavaşça elini kaldırdı ve bileğimi nazikçe kavradı ve başparmağının ucuyla elimin arkasını okşadı.

"Hayatına geri dönmekten rahatsız olmuyorsun, değil mi?" diye fısıldadı.

"Hayır, benim için sorun değil. Ama bir daha asla gitmeyeceğine dair bana söz vermelisin.

Tek bir kelime bile etmeden."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi, sonra başını salladı. "Söz veriyorum."

Ona inandım ama tekrar giderse ona gerçekten kızar mıydım?

Daha önce de kayıplar yaşadık, bir kez daha ortadan kaybolursa ne kadar kötü olurdu?

Bunu düşünmek kesinlikle uğursuzluk getirecekti, bu yüzden bu düşünceleri bir kenara ittim ve Ledger'ın gözleri dudaklarıma kayarken derin bir nefes aldım.

Eli hâlâ bileğimi tutuyordu ve o anda ona ne kadar yakın durduğumu fark ettim.

Bacaklarını ayırmış, beni bacaklarının arasında durmaya zorlamıştı ve arkasındaki masaya yaslandığı için ayakta durduğu zamanki kadar uzun değildi.

Yüzlerimiz birkaç santim ayrıydı ve gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda içlerinde bir şey parladı.

Tam o anda hissettiklerim gerçeküstü şeylerdi.

Garip hissetmedim ve omzumdaki şeytan Ledger'a yaklaşmamı fısıldadı.

Kalbim göğsümde gürültüyle atıyordu ve ikimiz de aramızda neler olduğunu anlamaya çalışırken Kitt büyük bir hata yapmamızı engelledi.

"Red," dedi, sesi ciddi ve biraz da şaşkıncı.

Hızla geri çekildim, Ledger'ın bileğimdeki tutuşunu gevşettim ve ona bakmak için dönmeden önce saçlarımı kulaklarımın arkasına taradım.

"Evet?"

Boğazımı temizledim ve bana sorgulayan bir bakış attığında yanaklarımın ısındığını hissettim.

Memnun görünmüyordu ama kafası karışmıştı.

"Eve gitmeye hazır mısın?" diye sordu, gözleri Ledger'a geri dönmeden önce ona hızlıca bir göz attı.

"Evet." Gülümsedim, sonra ona doğru yürüdüm. "Hadi gidelim."

"Seni eve bırakmamı istemediğine emin misin?" Ledger sordu, ama Kitt hemen teklif aşığı.

"Biz iyiyiz. Yürürken ayılacağım," dedi Kitt. "Yemek ve işler için teşekkürler.

Çok teşekkürler."

Ledger başıyla onayladı ve bu konuşma daha da garip bir hal almasın diye Kitt'i ön kapıya doğru çektim.

Ledger, "Eve sağ salim dönün," dedi.

Arkamı döndüm ve başımı salladım. "Teşekkür ederim," diye cevap verdim, ona sarılmanın iyi bir fikir olup olmadığından emin değildim.

Kitt, Ledger'ın ofisinde gördükleri yüzünden kızgın görünüyordu ama onu orada düzgün bir veda etmeden bırakmak istemedim.

Daha da yaklaştım ve kollarımı omuzlarına doladıktan sonra ona sarıldım. "İyi geceler, Ledger," diye fısıldadım.

Elleriyle sırtımı ovdu ve beni vücuduna bastırdıktan sonra tekrar bıraktı, bana gülümsedi.

"İyi geceler," diye yanıtladı.

Kitt'e döndüm ve eline uzanarak sessizce ona gitmesini söyledim.

"Görüşürüz," dedi Kitt, sonra asansöre ulaştık ve kapıların açılmasını bekledik.

Ledger asansörün içinde dururken bizi izledi ve kapı tekrar kapandığında elini kaldırıp el salladı, sonra da gitti.

"O ofiste neler oluyordu?" Kitt sordu.

Gözlerimi devirmeden edemedim ve Ledger'a bu kadar yakın durduğumda içimde hissettiklerimi hatırlayınca garip bir şekilde yüzüme bir gülümseme yayıldı.

"Sadece konuştuk," dedim ona.

Gerçek buydu ve neyse ki Kitt başka soru sormuyordu.

"Tekrar yatağa girmek için sabırsızlanıyorum. Kahretsin, şampanyayı fazla kaçırmışım," diye mırıldandı. "Senin hatan."

"Beni durdurabilirdin."

Asansörden çıkıp dışarıya yöneldiğimizde usulca güldüm. "Beni dinlemezdin."

"Muhtemelen," diye kıkırdadı, elime uzandı ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. "Ama bu

delicesine iyiydi. Onun evinde daha sık yemek yemeyi düşünmüyorum. Et de harikaydı."

"Öyleydi. Damak tadımız için farklı bir şey, hmm?"

"Oldukça fazla. Yarın çalışmıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Sonunda uyuyabileceğim bir gün."

O günler nadirdi ve Kitt yanımdayken sabah on bir civarında uyanmak en sevdiğim günlerdi. Ayrıca, bazen çok yoğun çalışıyordum ve uyumak çok değer verdiğim bir şeydi. Çok keyif aldığım bir şey.

Neredeyse yarım saat sonra eve vardık ama eve adımımızı atar atmaz iç çamaşırlarımıza kadar soyunduk, pijamalarımızı giydik ve dişlerimizi fırçaladıktan sonra yatağa girdik.

"Buraya gel," diye fısıldadı, bacağıın onun bacağıının üzerinde hareket ederken kollarını sıkıca bana doladı

Kalç
alar. Yüzümü boynunun kıvrımlarına yasladım ve gözlerimi kapattım.
"Uyumak ister misin?"
Omuz silktim.
Çok yorgun değildim.
"Televizyonu açmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu, elini başımın arkasında gezdirerek. "Hayır, devam et."
Kumandaya uzandı ve izlemek istediği kanalı bulduktan sonra tekrar yerine koydu.
Kolunu tekrar bana dolamak için yatağın üzerine koydu.
Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra doğrudan ekrana baktı. Gözlerimi kapalı tuttum, ona bu kadar yakın olmanın tadını çıkarıyordum.
Sağ salım.
Kitt ile iyi olacağımdan hiç şüphem yoktu.
Benimle birlikte çok şey yaşadı, bir kez bile yanımdan ayrılmadı ve beni her zaman ilk sıraya koydu.
Onun gibi bir adam bulmak zordu ve benim ve ailem için yaptığı hiçbir şeyi hafife almadım.
"Kırmızı mı?" dedi bir süre sonra.
Ona bakmak için başımı çevirdim. "Hmm?"
Gözleri benimkilerle buluştu ve yüzümü inceledikten sonra kaşlarını çattı. "Onu... öpmedin, değil mi?" "Hayır!"
Cevabım neden bu kadar savunmacı geldi? Saklayacak bir şeyim yoktu.
Kıkırdarak kaşlarını kaldırdı. "Bana oldukça suçlu gibi geldi, bebeğim."
"Hayır, onu öpmedim. Öpmezdim de. Biz sadece... onun etrafta olmaması hakkında konuşuyorduk," dedim. Gözleri yüzümde dolaştı, sonra dudaklarımda durdu.
"Beni öpmenin nasıl bir şey olduğunu hiç merak ettin mi?" Konuyu çabucak değiştirdi.
Gözlerim dudaklarına kaydı. "Tabii ki öyle," diye fısıldadım, sonra tekrar gözlerine baktım. "Ben de," diye cevap verdi, ağzının kenarları muzip bir sırıtışla yukarı kalkmıştı. "Sanırım..." diye başladı ve işte o zaman kendimi daha fazla tutamadım.
Güldüm, göğsüne bastırdım ve bir elimi yüzüne koydum. "Sen bir aptalsın," dedim sırtarak ve ona dönüp baktığımda sırıtıyordu.
"Biliyorum," diye cevap verdi, beni tekrar kendine çekti ve dudaklarını başımın tepesine bastırdı. "Seni öpmek benim ölümüm olur. Ve arkadaşlığımızın da."
Doğru.
İşte bu yüzden birlikte kaldık ve duygularımızın aramızdaki o ince çizgiyi aşmasına izin vermedik. Birbirimize ihtiyacımız vardı ve duygular sadece bizi bozardı.
Tıpkı mesafemi korumazsam benimle ve Ledger'la uğraşacakları gibi.
Aileden biriydi ve her şey yolunda giderse yakında onun için çalışıyor olacaktım.

*

Biri çığlık atıyordu ve ilk başta rüya gördüğümü sandım.
Ama çığlıklar ağlamaya dönüştüğünde bedenim titredi ve gözlerim açıldı. "Kitt?"

Çılgınca sordum ama yanıma baktığımda hâlâ uyuyordu.

Kalp atışlarım deli gibi atmaya devam etti ve gözlerim televizyona kayınca çığlıkların ve ağlamaların oynayan filminden geldiğini fark ettim.

Güneş henüz doğmamıştı ve ben kendimi sakinleştirmeye çalışırken Kitt'in kolları beni kendisine doğru çekti. "Her şey yolunda bebeğim," diye fısıldadı, sesi uykudan kalınlaşmıştı. "Kötü bir rüya mı?"

"Hayır, sadece..." Kolları beni kendine çekerken rahat bir nefes aldım. "Sadece televizyon," dedim ona.

"Kapatmamı ister misin?" diye sordu, çoktan arkasına uzanmıştı.

Başımı salladım ve televizyon kapandıktan sonra alnıma bir öpücük kondurdu. "Biraz daha uyumaya çalış. Daha erken."

Öyleydi ama artık yorgun değildim.

Yine de izin günümdü ve biraz uyumak iyi olacaktı.

Tekrar uykuya dalmayı umarak gözlerimi kapalı tuttum ama o çığlıklar ve ağlamalar beni rahatsız etti.

Sanki onları daha önce duymuşum gibi.

Rahatsız ediciydiler, ama beni rahatsız etmemeleri için onları zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. Derin nefes aldım ve neredeyse bir saat uğraştıktan sonra tekrar uykuya daldım.

*

"Çırpılmış mı yoksa güneşli taraf mı?"

Yatak odasının kapısında durmuş, Kitt'in yatakta gerinmesini izliyordum. "Beni şaşırt," dedi gülümseyerek.

"Kalkıyor musun?" Başımı eğip onun yarı çıplak bedenini seyrederek sordum. "Yakında. Birkaç dakikaya daha ihtiyacım var" dedi.

Mutfağa geri döndüm ve tavaya iki yumurta kırdıktan sonra yanlarına birkaç dilim pastırma koydum.

Yemek yapmak bana göre değildi ama kahvaltıyı severdim ve nasıl olursa olsun, yanmış olsa bile yerdim.

Yumurta ve domuz pastırması kızarıırken, telefonumun masada çaldığını duydum.

Elime aldım ve Ledger'dan gelen bir mesajın görüntülendiğini görerek ekrana baktım.

Konuşma zamanı mı?

Yatak odasına baktım, sonra cevap yazmak için mesajı açtım.

Şu anda mı?

Cevap vermek yerine, adı büyük ve parlak bir şekilde ekranımda belirdi.

Acil görünüyor, diye düşündüm gözlerimi devirerek. "Merhaba," dedim telefona.

"Red, selam. Rahatsız ediyorsam özür dilerim ama birkaç dakika içinde ofise gitmem gerekiyor ve sana bir şey sormam gerekiyor. Sen ve kız kardeşin yarın akşam gelip sözleşmeleri okumak için zamanınız var mı?"

"Ben, uh..." Mutfağa giren Kitt'e baktım, bana kaşlarını kaldırıp *Ledger'i işaret etti*.

Başımı salladım.

"Yarın olmak zorunda mı?" Yumurtaların yanmadığından emin olmak için ocağa dönerek sordum.

"Tercihen, evet."

"Tamam, sanırım yarın akşam gelebilirim. Liv'den ve programının nasıl olduğundan emin değilim," dedim.

"Pekâlâ, bak sana ne diyeceğim," dedi, sonra durdu ve kâğıt gibi görünen bir şeyin elden geçirildiğini duydum.

"Liv'e haber verin, eğer gelemmezse siz kendiniz gelin, ben de size sözleşmeleri anlatayım. Oldukça benzerler, bu yüzden Liv'in herhangi bir sorusu varsa, cevaplamaya çalışabilirsin. Ya da bana mesaj atabilir" dedi.

"Tamam, tabii. Saat kaçta?"

"Diyelim ki... yedi buçuk? Kitt de gelsin, böylece sözleşmesiyle ilgili sorularını yanıtlayabilirim," dedi.

"Tamam, yaparım. Teşekkür ederim."

Dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırdım.

"O zaman yarın akşam görüşürüz," dedi Ledger.

Sesinde bir gülümseme duyabiliyordum, bu beni de gülümsetti.

"Yarın görüşürüz," diye cevap verdim, sonra telefonu kapattı.

Telefonumu yere bırakıp arkamı döndüm ve Kitt'e baktım.

"Ne dedi o?"

"İşler yüzünden Liv ve benim yarın gitmemizi istiyor. Ve senin de gelmeni istiyor.

"şey."

Kitt içini çekti. "Geleceğim ama ona iyi haberlerim olmayacak. Eskortluğun bana göre

olduğunu sanmıyorum." "Eskort olmayı hiç denemedin," dedim, ama Ledger'ın teklif aşığı.

"Sanırım bununla ilgili bir rüya gördüm. Ve bunun benim dünyam olmadığını zaten biliyorum. Yani, ne zaman zengin insanların yanında bulunduk ki? Beni o şık kadınlardan birinin yanında, üzerinde küçük lokmalar olan tabaklarda yemek yerken hayal edebiliyor musunuz?"

Güldüm, sonra başımı salladım.

"Hayır, hayır bunu hayal bile edemiyorum," dedim ona.

"Aynen öyle. Tamirci olmak harika bir şey. Bunu seviyorum ve arabam üzerinde her zaman çalışabiliyorum.

Ayrıca, takım elbise giymem mümkün değil. Eskort olmak için bu bir gereklilik," dedi.

"Bunu ona kendin söylemek ister misin?"

"Elbette. Onunla ne zaman buluşmamızı söyledin?"

"Yedi buçukta. Akşam yemeğini evde yeriz, sonra da onun evine gideriz," diye önerdim. İçimdeki heyecan artmıştı ve birden Ledger'ı tekrar görmek kulağa o kadar da kötü gelmemişti. Hatta onu özlediğimi söyleyecek kadar ileri gidebildim.

Sadece bir gece geçmişti.

Şimdiden onu bu kadar çok düşünüyor olamam.

Saçmalık.

CHAPTER 17

Ledger

Kapı çaldığında saat tam yedi buçuktu.

Dakik insanları severdim, ama bu bile benim için fazla dakikti.

Ön kapıya ulaştım ve kapıyı açtığımda Red ve Kitt'in orada durduğunu gördüm. "Hey, içeri gelin," dedim kenara çekilerek.

İçeri ilk giren Kitt oldu ve omzunu sıvazladıktan sonra Red'e bakmak için döndüm. Bana gülümsedi ve Kitt onu yakalamadan önce elini üst koluma koyup hafifçe sıktı. "Merhaba," dedi yumuşak bir sesle. "Selam," diye karşılık verdim, gülümseyerek.

"Liv gelemedi. Callie'yi Mack'in barından alması ve sonra da annemi kontrol etmesi gerekiyormuş," diye açıkladı kapıyı kapatırken.

"Dorothy iyi mi?"

"Evet. Olabildiği kadar iyi," dedi Red.

Cevabını başımla onayladım ve elimi kaldırarak onlara oturma odasını gösterdim. "Ne içmek istersiniz? Yemek yediniz mi?"

Onları kanepelere kadar takip ettim ve oturduklarında gözlerimin Red'in üzerinde gezinmesine izin verdim.

Vücu

t. Bu sefer kendime engel olamadım.

Kıçı mükemmel bir şekilde yuvarlaktı ve kot pantolon kalçalarını o kadar iyi sarıyordu ki sanki

onun için yapıldı.

Gözlerim tekrar onunkilerle buluşmak için yukarı kayd ve kırmızı yanaklarından onu incelediğimi fark ettiğini anladım.

Harika.

Mükemmel.

"Akşam yemeği yedik, evet. Biraz da su iyi olurdu," dedi Red.

Başımı salladım, sonra Kitt'e baktım.

"D n geceki Şampanyadan biraz daha var mı acaba?" diye s ıtt . K k rdad m. "Var. Ama bu gece için bir kadehte tutacağız, tamam mı?"

Kitt başıyla onayladı ve Red'e bir kez daha baktıktan sonra mutfağa yöneldim. Red'in Kitt'e uyarı tonuyla, "Bir bardak," dediğini duydum.

"Bir bardak," diye tekrarladı Kitt, sesi umut vericiydi.

İki bardağı da doldurduktan sonra oturma odasına döndüm ve onlara seçtikleri içkiyi verdim, sonra Red'in yanına oturdum, çünkü Kitt onun karşısındaki kanepeye oturmaya karar vermişti.

"Siz iyi misiniz?"

Kitt başını salladı, şampanyadan ilk yudumunu aldıktan sonra kadehi sehpanın üzerine bıraktı.

"Eskort olmak için başvurmayacağımı bilmenizi isterim. Bana göre olduğunu sanmıyorum ama fırsat için teşekkürler."

Sözleri beni şaşırttı.

Dün gece ofisimde konuştuğumuzda büyülenmiş ve istekli görünüyordu. Ama emin olmadığı şeyleri yapması için onu zorlamazdım.

"Sorun değil," dedim başımı sallayarak. "Zaten seni kravatlı hayal edemiyorum," diye şaka yaptım. Kitt kıkırdadı, sonra bana hak verdi. "Ben de bunu söylüyordum."

Bakışlarımı, yumuşak bir gülümsemeyle başını sallayan Red'e çevirdim.

"Peki ya sen? Hâlâ bu iş için hazır mısın?" Dizini benimkiyle dürterek sordum.

Başını salladı, sonra gözlerimin içine baktı. "Sanırım öyle. Tam olarak ne yapmam gerekeceğinden ya da bu işte ne kadar iyi olacağımdan hâlâ emin değilim ama kolay uyum sağlarım ve bu işi istiyorum."

Onun iyimserliği ajansta ihtiyacım olan şeydi ve ona asistanım olarak iş vermenin yapılacak en doğru şey olduğunu biliyordum.

Onu zaten tanıyordum ve onunla konuşmak benim için çok kolaydı.

Biz bir aileydik ve her iki tarafın da birbirini dinlediği ve anladığı bir konuşma yapmamızı engelleyecek hiçbir şey olamazdı.

Yeni çalışanlara alışmak zorunda kaldığım tüm o günlerden nefret ediyordum. Eskortlardan değil, çünkü onları pek görmüyordum.

Ama New York'taki asistanlardan biriyle çalışmak korkunçtu.

İşe ihtiyacı olan bir öğrenciydi ve derslerini kaçırmamasına neden olmayacak şekilde iş ve üniversite programını yapabileceğinden emin olduk.

İlk başta iyi gidiyor gibi görünüyordu, ancak günlerce onunla iletişim kurmayı ve göz göze gelmeyi başaramadıktan sonra, onu bırakmak ve yeni bir asistan bulma sürecine baştan başlamak zorunda kaldım.

Red ile her şeyin yolunda gideceğini biliyordum.

"Güzel. Kontrat burada. Daha önce telefonda da söylediğim gibi, Liv'in sözleşmesi aynı olacak, sadece görevlerle ilgili birkaç farklılık var."

Red başını salladı ve sehpanın üzerindeki sözleşmeye baktı.

"Daha önce bir sözleşme imzalamıştınız, değil mi? Fırınla sanırım."

"Evet, okudum. Kitt'le birlikte tekrar tekrar okuduk. Bazı şeylerin ne anlama geldiğini anlamak için çoğu şeyi Google'da aramak zorunda kaldık," dedi kıkırdayarak.

"Adım adım üzerinden geçeceğiz ve herhangi bir sorunuz olursa, cevaplayacağım ve açıklığa kavuşturacağım."

sen."

"Tamam."

İlgilenmiş görünüyordu, ki bu iyi bir şeydi.

Bu biraz zaman alacaktı ve ben de onun sadece oturup bazı şeyleri kabul etmesini istemiyordum.

kabul etmek istemedi.

Kitt bizi yakından izliyordu ama pek ilgileniyor gibi görünmüyordu.

Sözleşmeyi okumaya başladık ve her cümleden sonra neden bahsettiğimi bildiğinden emin oldum.

Üçüncü kâğıttan sonra Kitt ayağa kalktı ve balkonu işaret etti.

Başımı salladım, sonra gözlerini sürekli sözleşmeden ayırmayan Red'e baktım. Bu işe gerçekten meraklıydı ve sorduğu her soru ona yardımcı olacak türdendi.

Bu sözleşmeyi son okuduğumda, ya açık ya da alakasız soruları cevaplamak zorunda kaldım.

Ama Red bu işi istiyordu ve bunu onu okurken izleyerek bile anlayabiliyordum.

Ayrıca, asistanlık gibi basit bir iş için bu kadar uzun süreli sözleşmeler yapmak normal değildi, ama benimki gibi bir ajansta ofisimizden çıkamayan şeyler vardı.

Örneğin müşterinin özel bağlantıları.

Çoğu, iyi bir şirket için para ödeyen insanlar olarak bilinmek istemiyordu.

"Biraz ara vermek ister misin?" Esnemesini engellemeye çalışırken ona sordum. "İşte zor bir gün müydü?" Sonra ekledim ve Red başını salladı.

Bana özür dileyen bir bakış attı. "Kitt ve ben dün gece geç uyuduk ve bu sabah ikimiz de erken kalkmak zorundaydık."

"Sorun değil. Biraz su iç," dedim ve bardağını alıp ona uzattım. Bardağı elimden aldı ve içmeye başladı.

Başını hafifçe arkaya yatırıp boynunu ortaya çıkarırken onu inceledim.

Dudaklarımı onun yumuşak tenine koymak için mükemmel bir fırsattı.

Lanet olsun, Ledger, dur!

Kafamdan buna benzer düşünceler geçmesin diye başka tarafa bakmam gerekiyordu ama ellerim onun yumuşak, soluk teni kadar güzel görünmüyordu.

Son birkaç haftadır güneş genellikle dışarıdaydı, ancak karanlıkta işe gittiği ve güneş batarken eve döndüğü anlaşılıyordu.

"Ledger?"

Sesi sakindi ve neredeyse bir fısıltı gibiydi.

"Evet, Redley?" Ona bakmak için döndüm ve gözleri hemen benimkilerle buluştu. Gözlerinde tam olarak anlayamadığım bir şey vardı.

Eğlenceli ama yoğun bir şey.

"Beni izlemeni umursamıyorum."

Ciddi olup olmadığını anlamaya çalışarak ona baktım.

Red'in tuhaf bir mizah anlayışı vardı ve ben her zaman Kitt'in bunu anlayan tek kişi olduğunu düşünürdüm.

Sar

Ama gözlerindeki o yoğun bakış tekrar parladığında ciddi olduğunu anladım.

"Ben de seni izlemeyi seviyorum" diye fısıldayınca kalbim hızlandı ve sikim kalktı.

sınt

Kahretsin.

Gerçekten

1. *mi?*

Bu basit kelimelerle bana nasıl böyle hissettirebildi?

Konuşmak yerine elimi uzatıp saçının bir tutamını geriye doğru taradım ve kulağının arkasında.

Sonra saçlarını sıkıca kavrarken parmak uçlarımla kulağının arkasını okşadım.

"Red, belki biz..." Bunun ne kadar yanlış olduğunu bildiğim için kendimi durdurdum.

Ne hissettiğimi ve dün tam karşımda, eli göğsümde dururken bana neler hissettirdiğini inkâr edemezdim.

Elimi çektim, gözleri hiç ayrılmadan saç tellerinin parmaklarımın arasından akmasına izin verdim.

Benim.

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirdi, sonra başını salladı ve her türlü gerginliği kırdı aramızda bir bağ oluşmuştu.

"Özür dilerim. Böyle şeyler söylememeliydim. Sözleşmeyi okumaya devam etmeliyiz."

Birdenbire gerginleşmişti.

O kendi gözlerini önündeki kâğıt parçasının üzerinde gezdirirken ben gözlerimi ondan ayırmadım, aslında orada ne yazdığını okumuyordum.

"Red," dedim, bana dönmesini istiyordum.

Ama cevap vermedi.

"Redley," dedim tekrar, ama dudaklarını büzmekten başka bir şey yapmadı.

Şansına Kitt oturma odasına geri döndü.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, en iyi arkadaşının her zamanki gibi olmadığını hemen fark etti. "Red, iyi misin?"

Bu kez başını kaldırdı ve küçük bir gülümsemeyle başını salladı. "İyiyim, sadece yorgunum. Üzerinden geçecek fazla bir şeyimiz yok."

Buradan gitmek istiyordu ve açıkçası onu suçlayamazdım.

Boğazımı temizledim ve sözleşmeye tekrar baktım, sonra sıradaki şeyi okumaya başladım, Red söylediğim her kelimeyi dinliyordu.

Onu izlememden hoşlandığını söyledikten sonra beni itmeye çalışmasından rahatsız olmamıştım ama dizinin benimkine yaklaşması, ona sürtünmesi ve sonra birbirimize dokunacak şekilde orada bırakması bambaşka bir hikâyeydi.

Gözlerimi dizlerimize kaydırdım ve bu yüzden okumayı bıraktım ve o bana baktığında neler olduğunu anlamaya başladım.

Benimle oyun oynamıyordu.

Onunla uğraşan, neyin doğru neyin yanlış olduğundan emin olamayan kendi beyniydi. Açıkçası, kalbi ona yaklaşmasını söylüyordu, ama kafası tam olarak bunu yapmasını engellemek istiyordu

Bu.

Sevgi göstermek istiyordu ama benim sabırsızlanmam ya da sinirlenmem için hiçbir neden yoktu.

onunla birlikte.

Ne istediğimi bile bilmiyordum.

Tek bildiğim ona yakın olmanın iyi hissettirdiği idi.

Göz göze geldiğimiz süre bana sonsuzmuş gibi geldi ve kendime geldiğimde Kitt az önce olanlardan etkilenmiş gibi görünmüyordu.

Lanet olası bir filmde oynamıyorsun Ledger, diye düşündüm ve kendimi toparladıktan sonra ona sözleşmeyi okumaya devam ettim.

Dostum, her lanet günü yanımda onunla geçirmek için sabırsızlanıyordum.

CHAPTER 18

Redley

"Son bir kez üzerinden geçmek ister misin? Eve götürüp tekrar okuyabilirsin ama şimdi ve burada imzalamaya karar verirsen imzalayabilirsin," dedi Ledger ve ben imzamın atılacağı boş satıra baktım.

Onunkinin hemen yanında.

Bu işin sahip olmak istediğim bir iş olduğunu anlamak için başka bir okumaya ihtiyacım yoktu. Her şey mükemmel görünüyordu.

Görevlerden alacağım paraya kadar.

Bu tam zamanlı bir işti ve Ledger birçok kez yanımda oturup benimle yakın çalışacağını açıklamıştı.

Elbette buna hiç aldırmıyordum ama kafam bana her şeyi yeniden düşündürüyordu.

Kalbimin sesini dinlemiş olsaydım, imzam çoktan o kâğıda atılmış olacaktı ama aklım bana türlü türlü uyarı sinyalleri verdiğinden, o lanet kalemi elime almakta zorlanıyordum. "Belki eve götürüp üzerinde uyursun. Bu gece çok fazla bilgi aldın," dedi Ledger.

dedi, sesini sakın tutarak.

Ama bu sakinliğin ardında bir umut vardı. İşi kabul etmemi istiyordu.

Onun *için* çalışmamı istiyordu. Ya onu bekletirsem?

Kontratı imzalamadan önce onunla biraz uğraşmak mı?

Hayır, bu çocukça diye düşündüm. "Daha fazla zamana ihtiyacım yok."

Kaleme uzandım ve adımlı satıra yazıp imzaladım, işim bitince de rahatlamış bir iç çekişle kalemi sehpanın üzerine bıraktım.

"Geriye kalan tek şey Alan'ın evinden ayrılmak."

Ledger sırtışını gizlemeye çalışıyordu ama pek başarılı olamadı. Az önce olanlardan memnundu.

"Nasıl yapmam gerektiğine dair bir fikrin var mı?" Ben sordum.

Hiç bırakmak zorunda kalmadım ve kimse bana bu gibi durumlarla nasıl başa çıkacağımı söylemedi.

"İstifa mektubu yazmanız gerekecek. Her ihtimale karşı benim referansımı da yazarsan iyi olur. İnternette şablonlar var ama seninkinin biraz daha kişisel olmasını istiyorsan kendi mektubunu yazmalısın. İstersen bana mesaj ya da e-posta atabilirsin, ben de üzerinden geçebilirim."

Ledger'ın bu konular hakkında konuştuğunu duymak ve görünüşe göre ne söylediğini bilmek ilgimi çekti

Be

n. Ledger her zaman zekiydi ama bu başka bir seviyedeydi.

Elbette, işinizden ayrılmak istediğinizde ne yapacağınızı bilmek o kadar da özel bir şey değildi, ama benim için

hiçbir fikrim yoktu.

"Tamam, ne bulabileceğime bir bakarım," dedim ona, bu meseleyi kendi ellerimle halletmek istiyordum.

Çaresiz değildim, bazı şeyleri kendi başıma yapabiliyordum. Mutlaka bir yolunu bulacaktım.

"Eve gitmeye hazır mısınız?" Kitt çoktan koltuktan kalkarak sordu.

"Evet, eve gidebiliriz."

"Seni götürmemi ister misin?" Ledger teklif etti ama Kitt hemen başını salladı. "Böyle iyiyiz, teşekkürler."

Liv'in sözleşmesini aldım ve ön kapıya doğru yürürken Ledger'a gülümsedim. "Evine gittiğimizde bunu ona vereceğim."

"Ona herhangi bir sorusu olursa beni arayabileceğini söyleyin, ama bence artık ona her şeyi açıklayabilecek kadar bilgi sahibisiniz."

Başımı salladım.

Onun görevleri benimkilerden farklıydı, ama bunlar kendi kendini açıklıyordu.

Ledger bizim için kapıyı açarken, "Görüşürüz çocuklar," dedi ve Kitt'le tokalaşıp ona hızlıca sarıldıktan sonra bana döndü.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," dedi ve hızlıca başımı salladıktan sonra yaklaşıp ona sarıldım.

Eğer aklımın sesini dinleseymdim, ona beceriksizce el sallardım ama bu sefer kalbimin beni yönlendirmesine izin verdim.

Kitt'in orada bizi izlediğini umursamadan Ledger'ın yanağını usulca öptüm ve tekrar geri çekildim.

"İyi geceler," dedim sessizce.

Bana gülümsedi, şaşırmıştı ama davranışından memnun olmuştu. "Eve sağ salim git," diye cevap verdi.

Kitt elimi tutup beni kendine çekti ve Ledger'a başıyla selam vererek asansöre doğru yürümek için arkasını döndü.

"Onu *o kadar* özledin mi?" Kitt mırıldandı.

Ona kaşlarını çattım ve Ledger kapıyı arkamızdan kapattığında içimi çektim. "Bunu yapma," diye uyardım.

"Neyi yapmayayım?"

"Neden bahsettiğimi biliyorsun. Kıskanmaya ya da kızmaya hakkın yok."

Kitt kıkırdadı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Kıskandığımı ya da kızdığımı kim söyledi? Dürüst olmak gerekirse kafam karıştı. Seni Ledger'la flört ederken görmek garip."

"Flört etmiyorum!" Mızızlandım.

"Cehennem değilsin. Kendine yalan söyleme, bebeğim. Ondan hoşlanıyorsun ve bu senin küçük güzel beynini karıştırıyor. Anlıyorum."

"O zaman neden az önce kafasını koparmak istiyormuş gibi konuştun?"

Asansör açıldı ve içeri girip lobi düğmesine bastığımızda Kitt omuz silkerek bana döndü.

"Çünkü ikinizin arasında her ne oluyorsa büyük bir şeye dönüşecekmiş gibi hissediyorum.

Ve açıkçası... en iyi arkadaşımı kaybetmek istemiyorum."

Kaşlarımı çattım ve söyledikleri aklımda yer ettikten sonra sırtımdan kendimi alamadım.

"Kıskanıyorsun," diye işaret ettim, sonra hızla başımı salladım. "Ama onunla benim aramda hiçbir şey olmayacak. Tanrım, bu çok aptalca. O... Ben onun etrafında büyüdüm. İkinci bir baba gibi. Ondan etkilenmemeliyim." Mırıldandım.

"Gerçek baban da gittikten hemen sonra giden bir baba."

Kit gerçekler söz konusu olduğunda asla geri durmadı ve bu beni üzmedi.

"Red," diye iç geçirdi, ellerimizi kaldırıp benimkinin arkasını öptü. "Ondan istediğin her neyse, olmasına izin ver. Yapmaman gereken bir şey varsa, o da kendini kapatmak ve duygularını bastırmaktır."

Sözleri her zamanki gibi

anlamlıydı. Ve artık her şey bana

bağlıydı.

Yaklaşmasına izin vermek için.

İçten içe, istediğimin bu olduğunu biliyordum.

"Ve, hey," dedi sırtımdan. "İyi para ödeyen bir işin var! Seninle çok gurur duyuyorum."

Beni kucakladı ve başımdan öptü.

"Artık sonunda kirayı ödemeye yardım etmeye

başlayabilirsin." Kıkırdadım.

Dairemize ve çok daha fazlasına kesinlikle katkıda bulunurdum.

"Senin için her şeyi yaparım, Kitt."

Ledger

Ertesi akşam Red'in kapımın önünde dikilmesini beklemiyordum.

Geldiğini haber vermek için aramadı ya da mesaj atmadı ama bu hoş bir sürpriz oldu.

Utangaç gülümsemesi bana buraya gelmeye karar vermenin kolay olmadığını söyledi ve beni dikkatle süzerken ne düşündüğünü anlamaya çalışmak için başımı eğdim.

"Kitt de mi burada?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Arabası üzerinde çalışıyor."

Daha sonra bir zarf tutan elini kaldırdı.

"İstifa mektubuma bakabilir misiniz acaba? Dün gece yazdım ve Kitt de inceledi. Ama yeterince iyi olup olmadığı konusunda da bir fikri yok."

"Elbette, içeri gelin."

Kenara çekilip içeri girmesine izin verdim ve içeri girdiğinde yürüyüşünde garip bir duraklama oldu, bana sarılıp sarılmayacağından emin değildi.

Gülmedi ama bana tatlı tatlı gülümsedi. "Merhaba," diye selamladı.

"Hey, Red," diye cevap verdim, sonra başımla oturma odasını işaret ettim. "Rahatına bak. Bize içecek bir şeyler getireyim. Yemek yedin mi?"

Ben zaten mutfığa doğru gidiyordum ve onun oturma odasına gitmek yerine beni takip ettiğini duydum.

"Hayır, yemedim. Eve döndüğümde yerim. Kitt'e garaja kadar yürüyeceğimi, böylece eve birlikte gidebileceğimizi söyledim."

"Yani burada olduğunu biliyor,"

dedim. "Evet, biliyor."

O mutfak tezgahına yaslanırken bir şişe su almak için buzdolabını açtım.

"Seni rahatsız etmiyorum, değil mi? Telefonumun şarjı bitti ve yanımda şarj aleti olmadığı için sana mesaj gönderemedim."

"Beni rahatsız etmiyorsun. Bazı evrak işlerini yeni bitirdim ve akşam yemeği pişirmek üzereydim.

Ama mektubun üzerinden geçebiliriz. Uzun sürmez."

İki bardak doldurdum, sonra birini ona uzattım. "Telefonunu şarj etmek ister misin?" "Hayır, sorun değil. Muhtemelen sende daha yeni bir telefon ve şarj

aleti vardır."

"Hangi telefonun var?" Ben sordum.

Elini arka cebine attı ve eski model iPhone'lardan biri olan telefonunu çıkardı.

Yanılmıyorsa üçüncü nesildi.

"Liv'inki bu muydu?" Tekrar gözlerinin içine bakarak sordum.

"Hayır, onunki hâlâ duruyor. Bu babamın eski telefonu. Annem böyle şeyleri pek kullanmadığı için bunu alabileceğimi düşündüm."

Bugün ve bu çağda bile, muhtemelen artık doğru düzgün çalışmayan elektronik aletlerle uğraşmak zorunda olduklarını bilmekten nefret ediyordum.

Ama şikayet etmiyordu.

Sahip olduğu şeylerden asla şikayet etmezdi. Güney yakasında kabul görmek büyük bir şeydi.

Yine de çok daha fazlasını hak ediyordu. Hepsi hak ediyordu.

"Sık sık kullanıyor musunuz?"

Alt dudağını dışarı itti, sonra başını salladı. "Sadece mesaj atmak ya da aramak için." "O sosyal medya uygulamalarından hiçbirine sahip değilsin, değil mi?"

Burnunu kıvırdı ve bana neredeyse iğrenmiş bir bakış attı.

"Kitt ve ben bir keresinde Instagram'ı Google'da aradık çünkü Keanu Reeves'in uygulamada olup olmadığını öğrenmek istiyordum. Yoktu, ki bu büyük bir hayal kırıklığıydı. Bir daha hesap açmamamın nedenlerinden biri de bu. Eğer o yoksa, ben de olmak istemiyorum."

Ayrıca, iki bin dokuz yılından kalma eski bir telefonun Instagram gibi uygulamaların çalışmasına izin vermesi mümkün değildi.

Güldüm ve sözleri karşısında başımı salladım.

"O harika, ha? Bütün filmlerini izledin mi?"

"Sadece birkaç tane. Televizyonda her zaman onun filmlerini göstermiyorlar. Ama Kitt on beşinci doğum günümde bana Matrix Üçlemesi'nin DVD'sini almıştı. Şimdi düşünüyorum da... o filmleri uzun zamandır izlememiştik."

O kadar saftı ki.

Bu kadar sağlıklı olmasının bir başka nedeni daha. Fazla bir şeye ihtiyacı yoktu.

Süslü şeyler yok.

Ona Keanu Reeves'in DVD'deki filmlerini verirseniz uzun, çok uzun bir süre mutlu olacaktır.

"Sizin Netflix hesabınız yok," diye belirttim. "Size giriş bilgilerimi verebilirim.

bilgi. Böylece istediğiniz zaman istediğiniz kadar filmini izleyebilirsiniz."

Gözleri parladı ve dudakları aralandı. "Ciddi misin? Ledger, bunu yapmak zorunda değilsin," dedi. "Yapmak istiyorum. Zaten orada çok az film izliyorum. Eminim siz ikiniz daha çok eğleneceksiniz.

benden daha fazla."

"Ledger," diye iç geçirdi, gözleri parlıyordu ve minnettarlıkla doluydu.

Onu mutlu eden küçük şeylerdi ve ayda neredeyse on üç dolar harcamak

-Kulağa ne kadar ukalaca gelse de, kazandığım parayla hiçbir şey yapamazdım.

Redley bardağını tezgâhın üzerine koydu, sonra bana yaklaştı.

Parlak bir gülümsemeyle kollarını belime doladı ve bedenime yaslandı. "Çok teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Kollarımı sırtına dolamak için bardağımı da bıraktım ve bir süre ovaladıktan sonra bana

bakmak için arkasına yaslandı.

"Teşekkür ederim," diye tekrarladı, mutluluğunu zapt edemiyordu.

Netflix hesabına sahip olmak bugünlerde normaldi ama onun için bu bir lükstü.

"Bana teşekkür etmene gerek yok, Red. Bana hiçbir şey için teşekkür etmek zorunda değilsin. Bizim işimiz bu, hatırladın mı? Yardım etmek. Destek olmak. Birbirimizin yanında olmak. Ne kadar uzun süredir yok olursam olayım."

Ben bu sözleri söyledikten sonra gülümsemesi soldu ama kaşları çatılmadı.

"O sekiz yıldan bir daha bahsetmesen olur mu? Aklımdan çıkarmak istiyorum.

Artık buradasın ve geçmişte ne olduğu umurumda değil."

"Evet, elbette," diye cevap verdim, yanağını nazikçe okşayarak. Onu üzmemek isteyeceğim son şeydi.

"Mektuba şimdi bakabilir miyiz? Kitt'e çok uzun sürmemesi için söz verdim," dedi, gülümsemesi çarpıktı.

Oturma odasına doğru başımı salladım. "Git rahatına bak."

Kanepeye doğru yürürken gözlerimin vücudunda gezinmesine izin verdim. Bu sefer tam kışının üstünde durdum.

Oraya gidemezdim.

Benim dairemde yalnızken değil.

Kafamdan büyük hatalara yol açabilecek her düşünceyi silkeledikten sonra ikimizin de gözlüklerini aldım ve ona ulaştığımda önemli olan şeye ve en başta burada olmasının nedenine odaklandım.

"Bana okumak ister misin, yoksa ben mi okuyayım?" Elindeki zarfı göstererek sordum. Zarfa baktı, sonra almam için sehpanın üzerine uzattı.

"Sen oku."

Katlanmış mektubu zarftan çıkardım ve açtıktan sonra okumaya başladım.

Red gözlerini sürekli benden ayırmadı ve tıpkı dün gece söylediği gibi, beni izlemesi hoşuma gitti.

CHAPTER 19

Redley

Mektubu iki kez okudu ve ikincisinde kalemini kullanarak yazdığım bazı şeyleri düzeltti. Mektubu bana geri verdiğinde göz gezdirdim, sonra tekrar zarfın içine koydum. Yeniden yazmam gerekecekti.

"Mektubu ona bu hafta mı vereceksin?" Ledger sordu. "Evet, niyetim buydu. Yoksa çok mu erken?"

"Çok erken olduğunu düşünmüyorum. Sözleşmeyi imzaladınız ve önümüzdeki ay başlayacaksınız. Eğer bir sonraki işinin başlamasını beklemeden gitmene izin vermeyi kabul ederse, hazırlanmak için birkaç gün izin alacaksın ve sonra benim ofisimde çalışmaya başlayacaksın."

Dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırarak başımı salladım. "Ofisinizi hiç görmedim," diye belirttim.

"Liv bu hafta sözleşmesini imzalarsa, bir öğleden sonra buluşabiliriz, böylece ikinize etrafla gezdirebilirim," diye önerdi.

"Bu harika olur. Liv'le dün kontratını gözden geçirdik ve gerçekten ilgisini çekti ve heyecanlandı. Eminim yakında imzalayacaktır."

Bundan memnun oldu. "Mükemmel. İkinizin de ajansta çalışırken harika zaman geçireceğinizi biliyorum. Yeni şeyler öğrenecek ve birbirinizle çalışacaksınız."

"Birbirimizi bu kadar sık görürsek anlaşılamayacağımızdan korkmuyor musun?" Sordum ama öyle olmayacağını biliyordum.

Liv ve ben hiç kavga etmedik ve birlikte ne kadar zaman geçirirsek geçirelim birbirimizi asla kızdırmadık.

"Bence harika bir ikili olacaksınız. Farklı görevleriniz olacak ama yine de bazı şeyler için bir araya gelmeniz gerekiyor. Ama o imzaladıktan sonra bu konuya gireceğim."

Bana gülümsedi, sonra sehpanın üzerindeki zarfa ve kaleme uzanıp üzerine bir şeyler yazdı.

"İşte Netflix hesabımın giriş adresi, unutmadan önce," dedi bana.

Önce e-postasını, sonra da şifresini yazmasını izledim.

"Her şey için aynı şifreyi kullanmıyorsun, değil mi?" diye sordum.

Kıkırdadı, sonra kaşlarını kaldırarak gözlerimin içine baktı. "Beni de o adamlardan biri

olarak mı görüyorsun?

her bir hesap için aynı şifreyi kullanacak insanlar var mı?"

Dudaklarımı büzdüm ve başımı sallamadan önce bir süre onu inceledim.

"Hayır, ekstra zor şifreler seçen birine benziyorsun."

Ledger kıkırdadı. "Bu muhtemelen doğru. Asla çok dikkatli olamazsınız. Ajansımız daha önce de hacklendi. Tüm dosyalarımız silindi ve her şeye baştan başlamak zorunda kaldık. Neyse ki işe yeni başlamıştık ve henüz çok fazla müşterimiz ya da çalışanımız yoktu," diye açıkladı.

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden başımı salladım.

Ledger zarfı bana doğru iterken gözlerini benden ayırmadı ve aniden aramızda bir gerginlik oldu.

Şimdi onunla ne konuşmam gerekiyordu?

Gözlerine bakmaya cesaret ettim ve gözlerinin içinde tüylerimi diken diken eden bir şey vardı.

Omur

ga. *Artık gitmelisin,* diye fısıldadı içimden bir ses ama kalbim bambaşka şeyler söylüyordu.

"Dorothy nasıl?"

Sanırım o yola giriyoruz.

"İyi, sanırım. Her şeyi konuştuğumuz günden beri onu görmedim," diye açıkladım.

Onu ziyaret etmek listemin başındaydı, ancak son birkaç gün içinde onu görmek için fazla zamanım olmadı.

Onu.

Dün gece sözleşmeyi Liv'e götürmek için onun lokantasına uğradım, yani eski evimin önünden bile geçmedim. Geçebilirdim ama.

"Bu konuda konuşmak istemediğini söyleyebilirim," dedi, sesi alçaktı.

"Bu konuda konuşmak istemediğimden değil. Sadece... her şeyin boka dönebileceğini bilmek her saniye beni korkutuyor. Ve onu düşündükçe zihnim daha da kötüleşiyor."

"Zihnini nasıl hissediyor?"

Ruhsal durumumdan hiç bahsetmedim, çünkü bahsetseydim terapiye ihtiyacım varmış gibi görünürdüm.

Kahretsin, bunca yıl gözyaşlarıyla savaştıktan ve güçlü kaldıktan sonra muhtemelen buna ihtiyacım vardı.

Diğerleri.

"Darmadağın hissediyorum," dedim ve bir anda boğazımdan bir kahkaha koptu.

"Evimizin nasıl görüldüğünü hatırlıyor musunuz? Her yerde yıkanmamış çamaşırlar, kirli bulaşıklar

mutfak tezgahı ve oturma odasının zemininde boş bira kutuları." Ledger

başını salladı, dudaklarında sıkı bir gülümseme yayıldı.

"Hatırlıyorum," diye fısıldadı.

"Zihnini böyle hissediyor. Kolayca temizlemeye ve kaldırmaya başlayabileceğim o kadar çok şey var ki, ama nedense... hepsi orada duruyor. Dokunulmadan. Sanki orada olmaları gerekiyormuş gibi."

Gözlerimin yaşardığını hissettim ve beni rahatsız eden her şeyi düşünürken bu kadar duygulanmaktan nefret ettim.

Gözlerim Ledger'ınkilerde kaldı ama o

konuşmadı. Çok mu şey söyledim?

Birden karşımdaki kanepeden kalkıp benim oturduğum kanepeye doğru yürüdü ve yanıma

oturduktan sonra ellerime uzanıp onları kucağına çekti.

"Orada olması gerekiyor çünkü bildiğiniz tek şey bu. Onunla büyüdün. Seni bugün olduğun kıza dönüştüren şey bu, Red ve bugün olduğun kişiye dönüşürken yanında olamadığım için ne kadar üzgün olduğumu sana anlatamam."

Sözlerini sorgulamama gerek yoktu çünkü her birinin içten olduğunu biliyordum. "Ve eğer biriyle konuşmaya ihtiyacın olursa, bana gelmekten asla çekinme. Biliyorum ki

Kitt hemen yanında, ama bilmeni isterim ki bana ihtiyacın olursa ben de buradayım."

Başparmakları parmağımın üzerinde hafifçe gezinirken yüzünü inceledim ve yumuşak bir gülümsemeyle onlara baktım.

"Sana gelmesem kızarmıydın?" İçten içe, kızmayacağımı biliyordum.

O olduğu için değil, Kitt'e bile böyle açılmadığım için.

Düşüncelerimi kendime sakladım ve bunun yanlış olduğunu bilmeme rağmen kendime engel olamadım. Bu düşüncelere karşı savaşmam gerekiyordu.

Sadece düşünce olduklarından emin olmak için. Daha fazlası değil.

"Tabii ki hayır. Ama bana bir konuda söz vermeni istiyorum Red." Tekrar gözlerinin içine baktım.

"O da ne?" Gözlerindeki ani endişeyi hafifletmek için ona gülümseyerek sordum.

"İhtiyacın olan bir şey olursa, ne olursa olsun, gelip bana sormaktan çekinme, tamam mı? Almayı sevmediğini biliyorum. Hiçbir güneyli almayı sevmez. Ama her zaman veremezsin."

"Ama benim hiçbir şeye ihtiyacım yok, Ledger," diye iç geçirdim. "Az önce bana ve Liv'e iş verdin ve Kitt'e de bir iş teklif ettin. Ve bana Netflix giriş bilgilerini verdin. İhtiyacım olan başka bir şey yok," dedim kıkırdayarak.

İçini çekti ve ellerimi daha sıkı sıkı.

"Ciddiyim, Redley."

Sesi artık sertti.

Gözlerimin yüzünde gezinmesine izin verdim ve bana bir şeyler vermesini engellememin mümkün olmadığı gerçeğini kabullendikten sonra başımı salladım.

"Tamam," diye fısıldadım.

"Bazen hepimizin taşıdığı o gururu aşmak gerekir," dedi bana. "Ama biz bile bazen vermek yerine almayı hak ediyoruz."

Ledger

Sözlerimi her zaman yanında tutacağını umuyordum.

Yoksul ve çocuklarını daha az önemsemeyen ebeveynlerle büyümek kolay değildi ve sizi her lanet gün daha da güçlendirdi.

Red bunun için iyi bir örnekti, ancak onun bile geçmişinin tüm hayatı boyunca sürekli orada olması gerekmediğini anlaması gerekiyordu.

Ve şimdi bir işi olduğu için daha da fazla.

Odaklanacağı yeni şeyler olacaktı ve alacağı parayla daha fazla olasılık ortaya çıkacaktı.

Annesinin ilaçlarını ödemek zorunda kaldığını ve Callie'yi besleyebilmek için kazandıklarının bir kısmını kız kardeşine verdiğini bilmekten nefret ediyordum.

Ama Red için geriye ne kaldı?

"Sanırım artık gitmeliyim," dedi sessizce, gözleri kucağındaki ellerimize sabitlenmişti.

Onlara dokunduğumdan beri kendininkini benden çekmemişti ve tutuşumu hafifçe gevşettiğimde bile bırakmak istiyor gibi görünmüyordu.

"Seni Kitt'in iş yerine bırakmamı ister misin? Yürümekten rahatsız olmadığını biliyorum ama bu ayakkabılar pek rahat görünmüyor."

Bir çift yıpranmış minibüsü vardı.

Yırtık ve kirliydi ve Liv'in onları büyümeden önce giydiğini hatırlıyordum. Bir gün bir ikinci el mağazasında bulmuştu, zaten kirliydi ama ucuzdu.

Red'e biraz büyük gelmişti ama başka bir çiftinin olmadığından emindim.

"Rahatlar," dedi, kendisi de bu konuda pek emin görünmüyordu.

Muhtemelen onlara alışmıştı ama yağmur ya da kar yağdığında ayakları ıslanıyordu.

"Ayrıca, hâlâ akşam yemeği pişirmen gerekiyor," diye belirtti.

"Evet. Tabii seni ve Kitt'i benimle birlikte bir restoranda yemeğe davet etmezsem."

Bu teklif onun ellerini benimkilerden çekmesine ve bir anda ayağa kalkmasına neden oldu. "Yapamayız. Yine de teşekkür ederim. Artık gerçekten gitmeliyim."

Zarfi sehpadan aldı, katladı ve arka cebine koydu, ardından ön kapıya doğru yürümeye başladı.

Onu takip ettim, iç çekerek elimi saçlarımda gezdirdim.

"Gerçekten seni götürmemi istemiyor musun?" "Hayır."

Başını çevirip bana baktı, eli çoktan kapının kolundaydı ve sadece üst bedeni bana dönüktü.

"Yardımın için teşekkür ederim, Ledger. Ve giriş bilgileri için. Görüşmek üzere," dedi.

Başımı salladım ama gecemizin bu şekilde bitmesini istemiyordum.

Onunki kısa bir konaklamaydı ama dün gece söylediği her şeyden sonra bile benimle daha fazla zaman geçirmek istemediğini bilmek midemi bulandırıyor.

Ve o kıskançlık yine göğsüme batmaya başladı. Kitt ile bir gece daha geçireceğini bilmek.

Sadece onlar.

"Onunla aynı yatağı mı paylaşıyorsun?" Bu lanet soruyu sorduğum için kendime lanet okuyarak sordum.

Ben yetişkin bir adamdım, Tanrı aşkına!

"Kitt ile mi? Uh, evet. Sadece bir yatak odamız var," diye açıkladı.

Gözlerinde şaşkınlık parladı, ama kısa bir süre sonra küçük bir gülümseme gözlerinin kenarlarına yerleşti

Ağız.

"Neden?" diye sordu başını yana eğerek.

Bu konuşmadan bir şekilde çabucak sıyrılmayı umarak omuz silktim. Ama Red zekiydi ve neler olup bittiğini çok iyi biliyordu.

"Kitt ve ben arkadaşız. Bunu biliyorsun."

"Evet, biliyorum," diye mırıldandım, iki elimi de ceplerime sokarak.

Lanet bir ergen gibi davranmayı bırakmalıyım.

Hayal ettiğim gibi kapıyı açıp tek bir kelime daha etmeden gitmek yerine

kapının kolunu bıraktı ve yavaş ama kararlı adımlarla bana yaklaştı.

Bana ulaştığında, ellerini göğsüme koydu ve kolları boynuma dolanana kadar boynuma doğru hareket ettirdi.

Başını omzuma yaslamak için yana doğru hareket ettirmeden önce yüzü benimkine yaklaştı, yüzü boynumun kıvrımına sokuldu.

Gülümsedim ve vücudu bana yaslandığında kollarımı sırtına doladım.

Bir süre orada durduk ve nefes alış verişinin yavaşlamasını dinlerken sırtını ovdum.

Aşağı

Rahatlamıştı ve bunun benim sayemde olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu.

Kollarımda güvendeydi, tıpkı küçüklüğünde olduğu gibi.

Aramızda hiçbir şey değişmemişti ama her şeyden sonra kaldığımız yere dönmek zaman aldı O yıllarda.

Ama o zamanlar birbirimize sarılmak böyle hissettirmiyordu.

O küçükken ona sarılmak kendi kızına sarılmak gibiydi. Şimdi farklı hissettiriyor.

Bunu fark ettiğimde ona daha fazla sokuldum, onu kendime daha fazla çektim ve ona sarıldım.

Daha sıkı.

Dudaklarım kulağına yakındı ama beni içeri çeken hemen altındaki deriydi.

Etrafımda olmamdan hoşlandığını zaten göstermişti ama bu beni seveceği anlamına gelmiyordu.

daha da yaklaşmak için.

Bu her neyse mahvedebilecek şeyler yap.

Ama Red beni her zaman şaşırttı ve yumuşak dudaklarını tenime ilk bastıran o oldu. Tek bir öpücüktü ama bir süre öylece kaldı.

Gözlerimi kapattım ve kalp atışlarımın kontrolünü kaybetmemek için nefesimi içime çektim.

Ellerimi de sabitlemem gerekiyordu, bu yüzden belini iki yandan kavradım, parmaklarımın uçlarını tenine batırırken onu bedenime yakın tuttum.

Boynumun yan tarafına bir öpücük daha kondurdu ve bu kez dudakları tenimde gezindi.

Bunu Red başlattı ve o da bu konuda utangaç görünmüyordu.

Peki ben kimdim de onu durduracaktım?

Dilinin tenimi yaladığını hissettim ama kısa bir süre sonra arkasına yaslandı ve ellerini tekrar göğsüme koydu.

Gözleri tekrar benimkilere dikilmiş, dudakları aralanmıştı.

"Gitmeliyim," diye fısıldadı, gözleri benimkilerle buluşmadan önce parmaklarıyla gömleğimi karıştırıyordu

Tekra

r. Başımı salladım.

Eğer kalırsa, ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Eve sağ salim git," dedim ona, hareket edebilmesi için belini bırakarak.

Tereddüt etti, sonra kapıyı açmak için arkasını dönmeden önce bana gülümsedi.

Kalbim göğsümde çarpıyordu ve o gittikten sonra kendime bir kez daha lanet ettim. Belli ki Red ile aramızda ikimizin de hazır olmadığı bir bağ vardı.

Ama lanet olsun... Bu bağlantının yok olmasını istemedim.

CHAPTER 20

Redley

"Gitmeye hazır mısınız?" Kitt'in arabasına yaklaşırken sordum.

Bana bakmak için başını kaldırdı ve başını eğerek sırttı. "Döndün mü?

Nasıl geçti?"

"Güzel. Mektubu okudu ve birkaç şeyi değiştirdi."

Sırttmaya devam etti ve gözlerini vücudumun her yerinde gezdirdikten sonra kıkırdadı.

"Bilmem gereken bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Ne? Hayır, Kitt. Hadi eve gidelim," dedim ona.

"Bana yalan söylemenin işe yaramayacağını biliyorsun bebeğim. Onunla bir saatten fazla yalnız kaldın ve ben bile aranızdaki gerilimin kokusunu aynı odada olmasanız bile alabiliyorum. Söyle bana," diye ısrar etti.

İnatçılığı karşısında gözlerimi devirdim.

Vazgeçmesi mümkün değildi, bu yüzden Ledger'la paylaştığım o uzun ve yoğun kucaklaşmayı ona anlatmak beni rahatsız etmeyi bırakmasının tek yoluydu.

"Sarıldık. Dudaklarım tam boynunun yanındaydı, ben de onu öptüm."

Ve Ledger aldırmadı.

Bu konuda hiçbir şey söylemedi ama elleri kelimelerden daha yüksek sesle konuşuyordu.

Kitt'in sırtışı daha da büyüdü ve arabanın kaputuna dönüp baktığında başını salladı. "Siz rıza gösterdiğiniz sürece, ikiniz ne yaparsanız yapın bana uyar."

Kaşlarımı çattım ve motorda bir şeyi kontrol etmek için kaputun içine uzanmasını izledim. "O kırk yaşında, Kitt. Ona bu kadar yaklaşmak hoşuma gitti ama bu... yanlış değil mi?"

Kaşlarını kaldırarak başını çevirdi ve tekrar bana baktı. "Yanlış mı hissettin?"

"Hayır."

"O zaman sorun ne?"

Touché.

Ellerime baktım ve tırnaklarımın etrafındaki deriyi tekrar karıştırdım.

Küçükken kanayana kadar çekiştirirdim, bu da parmaklarımı sürekli yara bandıyla sarmamla sonuçlanırdı.

Derim yırtılmadan hemen önce durdum.

Bu benim kötü bir alışkanlığımı ve bırakmaya çalıştım. Neyse ki tırnaklarımı hiç yemedim.

"Konuyu değiştirebilir miyiz?" diye sordum. Ledger hakkında düşünmeyi bırakmam gerekiyordu.

Yaptıkça kalbim göğsümde daha hızlı atmaya başladı.

Bu kötü bir şey değildi ama duygularımı kontrol edebilmemin tek yolu buydu. Kitt bana döndü ve kaputu kapattı. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Bir şeyler düşünmem bir anımı aldı ama sonra Ledger'ın bize verdiği şeyi hatırladım ve arka cebimden zarfı hızla çıkardım.

"Bak," dedim, zarfı ona uzattım ve zarfı aldıktan sonra ne yazdığını okudu üzerinde.

"Neden e-postası ve şifresi var?" diye kaşlarını çatarak sorguladı.

"Bize Netflix girişini verdi. Herkesin her zaman izlediği dizileri ve filmleri izleyebileceğiz. konuştuk!" Mutlu bir şekilde haykırdım.

"Ciddi misin? Vay anasını, doğruca eve gidelim o zaman," diyerek zarfı bana geri verdi ve arabanın yanındaki küçük alet arabasının üzerindeki anahtarlarına uzandı.

Hafifçe güldüm, sonra garajı kapatmasını bekledim. "Bu harika," dedi, benden çok kendi kendine.

Televizyonumuz eski olsa bile her zaman bir hesap oluşturma seçeneğine sahipti.

Ve birçok gece, bir diziyi art arda izlemenin nasıl bir şey olacağını merak ederek büyük, kırmızı N'ye baktık.

Bizim yaşımızdaki herkes bunu yapıyordu ve sonunda bir diziden bahsedildiğinde başkalarının neden bahsettiğini bilen insanlardan biri olabilirdik.

Kesinlikle heyecan vericiydi ve kucağımızda akşam yemeğimiz ve TV ekranında daha önce hiç görmediğimiz bir film veya dizi ile yatakta oturmak için sabırsızlanıyordum.

"Hadi gidelim. Bu akşam peynirli makarnaya var mısınız?" diye sordu elime uzanırken. Başımı salladım. "Bu gece yemek için mükemmel bir yemeğe benziyor."

Eve döndüğümüzde Kitt'in yaptığı ilk şey hesabı kurmak oldu ve hesaba girdikten sonra sırtarak bir yandan ekrana bakıp bir yandan da benim adımları söyledi.

Gülümsedim.

Ben de en az onun kadar heyecanlıydım.

"Akşam yemeği neredeyse hazır. Git rahatına bak," dedim iki kâseye uzanıp onları yemeğimizle doldururken.

"Sanırım bu gece hiçbir şey izlemeyeceğiz. Muhtemelen tüm kataloğu tarayacağız," dedi gülerek.

Muhtemelen haklıydı.

"Benim için fark etmez. O zaman ne bekleyeceğimizi biliriz."

Ona doğru yürümeden önce, sabah şarj olması için telefonumu şarja taktım, sonra kolumun altına bir şişe su sıkıştırdım ve yatağa doğru gitmeden önce iki kaseyi de aldım.

"Al."

Ona kaselerden birini verdim ve şişeyi aramıza koydum ve bir eliyle yemeye başlarken diğer

eliyle ekranda beliren tüm filmleri ve dizileri gözden geçirdi.

"Bu yüzden işte bazı günleri kaçırabilirim," diye şaka yaptı.

"Alan erken gitmeme izin verirse, bütün gün film izlemek için boş zamanım olacak," dedim sıratarak. Yan tarafımı dürttü. "Buna cesaret edemezsin."
"Oh, yapardım."

Sonunda Joker'i izlemeye karar vermemiz en az bir buçuk saatimizi aldı ve yemeğimizi yedikten sonra kaseleri bir kenara bırakıp yorganın altında birbirimize sarıldık.

Birkaç ay önce bazı fırıncıların bu film hakkında konuştuklarını duymuştum ve şimdiye kadar gördükleri en iyi filmlerden biri olduğunu söylediler.

Matrix Üçlemesi izlediğimiz tek film olduğu için gerçekten yargılayamadım.

Daha önce televizyonda başka filmler de vardı ama çoğu zaman filmin ortasına bile gelmeden uyuyakalıyordum.

Bu, gerçek televizyon izlemekten de farklıydı.

Eğer filmi beğenmezsek, bir film bulana kadar kanallar arasında gezinmek yerine başka bir filme geçebiliyorduk.

Kitt gözlerini ekrandan ayırmadan kolumu hafifçe okşuyordu ve tam yorulduğum için gözlerimi kapatmak üzereyken bir mesaj aldım.

İç çekerek Kitt'in kolunu üzerimden itip kalktım ve nasıl olsa mutfığa gideceğim için kaseleri de yanımda getirdim.

Onları, temizlenmeyi bekleyen diğer bulaşıkların bulunduğu lavaboya koydum ama önce onlarla ilgilenmek yerine, bana kimin mesaj attığını görmek için telefonuma uzandım.

Ledger'dı.

Joker'i beğendin mi?

Metni tekrar tekrar okudum ve bunu izlediğimizi nereden bildiğini merak ettim.
Film.

Evet. Ne izlediğimizi nereden biliyorsun?

Mesajıma güldüğünü hayal edebiliyorum sadece.

Hesabıma giriş yaptınız. Hesabın sahibinin şu anda ne olduğunu gösterir İzliyordum.

Bu çok şeyi açıklıyor.

Ben daha cevap yazamadan başka bir mesaj göndermeye başladı.

Sizi daha fazla rahatsız etmek istemem. Filmin tadını çıkarın. İyi geceler, Red.

Adımın yanında bir kutu vardı ve bunun bir emoji olması gerektiğini biliyordum.

Benim telefonum bu şeylere sahip olamayacak kadar eskiydi ama Kitt'in yeni iPhone'u sayesinde neye benzediklerini biliyordum.

Kendisi bir yıl önce annesinden almıştı ve en yenisi olmasa da üzerinde en son güncelleme vardı.

Bir süre boş kutuya baktım, Ledger'ın bana hangi emojiyi gönderdiğini merak ediyordum ama o söylemedikçe bunu bilmeme imkân yoktu.

İyi geceler, Ledger.

"Kim o?" Kitt sordu.

"Ledger. Sadece bana iyi geceler diledi," diye açıkladım, sonra telefonu yerine bırakıp banyoya doğru yöneldim.

Kitt beni dikkatle izledi. "Filmi durdurmamı ister misin?" diye sordu.

"Hayır, sorun değil. Uyumadan önce dişlerimi fırçalamak istiyorum."

"Bu iyi bir fikir."

Yataktan kalktı ve hiçbir şeyi kaçırmamak için filmi durdurdu, sonra diş fırçasını da almak için bana doğru yürüdü.

Kitt'le geçirdiğim geceler en sevdiğilerimdi.

Ama bu gece ilk kez Ledger'ın benimle olmasının nasıl bir şey olacağını merak ettim.

Bana sahip olsaydı ne yapardı, ya da tam tersi.

Boynunu tekrar öpmeme izin verir miydi?

Ve elleri daha önce olduğu gibi belimi sıkıca kavrayacak mıydı?

Kitt'le kucaklaşmak harikaydı ve onun kollarında güvende olduğumu biliyordum.

Ama birinin size sarılması, garip karıncalanmalar hissetmenize neden olması nasıl olurdu? yerler?

Daha önce hiç aşık olmamıştım ve hiç kimseden hoşlanmamıştım. Ledger'la bacaklarımın arasında bir şeyler karıncalanıyordu.

Bu his karnıma kadar ilerledi ve göğsümün tamamına yayıldı.

Beni bu konuda hiç uyarmadı.

Herkesin hep bahsettiği o bulanık his... Aşk böyle bir şey miydi? Açıkçası, hiçbir fikrim yoktu.

Sevgi büyük bir kelimeydi. Ailemi severdim.

Kitt, Liv, Mack, Callie ve hatta annem.

Onları sevdim ama ikisi de Ledger'ı düşündüğümde hissettiğim o karıncalanmayı hissettirmedi.

Farklı bir aşk olmalı.

"Derin düşünceler mi?" Kit diş fırçası ağzındayken mırıldandı. Başımı salladım ama bu konuya girmek istemedim.

Şimdi olmaz.

Önceden Ledger düşüncesinden kurtulmak istiyordum, ama şimdi... tek istediğim onu asla unutmamak için adını beynime kazıydı.

Bana hiç kimsenin hissettirmediği şeyleri hissettirdi.

Ve bu iyi bir duygu olduğu için, onu bir kenara itip tüm endişelerimin onun yerini almasına izin vermem mümkün değildi.

CHAPTER 21

Redley

Alan kaşlarının arasında derin bir çatıklıkla fırının önüne doğru yürüdü.

Sabah erken saatlerde ofisindeki bilgisayarında istifa mektubumu yeniden yazdıktan sonra masasına bıraktığım zarfı tutuyordu.

Şu anda hiç müşterimiz yoktu ve arkaya doğru başını sallayarak onu takip etmemi istedi.

Mektubu çoktan okumuş olması gerektiğini bilerek derin bir nefes aldım.

Ofisine vardığımızda sandalyesine oturdu ve mektubu açtı.

Oturacak başka bir sandalye yoktu, bu yüzden ellerimi karnımın üzerinde kavuşturmuş, gergin bir şekilde parmaklarımla oynayarak orada durdum.

"Ledger & Lawson ne tür bir ajans? Web sitelerinde bir şey bulamadım," dedi ve parmağını önündeki mektuba vurdu.

"Ah, bu... yeni bir ajans," diye cevap verdim, ona eskort olayından bahsetmeli miyim emin değildim. Kaşlarını kaldırdı, gerçek bir cevap bekliyordu.

"Bir eskort ajansı," dedim sessizce, bu üç kelimenin üzerinde tökezleyerek. "Affedersiniz?"

Boğazımı temizledim ve ellerime baktım. "Bir eskort ajansı." Kaşları daha da kalktı, sonra bir kahkaha attı.

"Eskort mu? Şimdi de eskort mu olacaksın? Yüce Tanrım, Red. Bu kadar alçalacağını düşünmemiştim," dedi başını sallayarak.

"Eskortluk yapmayacağım. Patronun kişisel asistanı olacağım," diye açıkladım.

"Kişisel asistan mı?" Mektuba tekrar baktı ve incelerken dudaklarını büzdü. "İşi nasıl aldın?"

"Ledger babamın üvey kardeşi. Bir süre New York'taydı ve bir arkadaşıyla birlikte bu ajansı kurdu, şimdi de burada Chicago'da bir ajans açtı. Kız kardeşime ve bana daha iyi bir iş isteyip istemediğimizi sordu."

Ne söylediğimi fark ettiğimde kendimi durdurdum.

Daha iyi bir iş.

Dürüst olmak gerekirse... Ledger'ın Liv'e ve bana önerdiği işler sahip olduklarımızdan çok daha iyiydi.

Ama Alan bundan memnun değildi.

"Sana yaşına göre yeterince iyi para veriyorum, kızım. Ve kişisel asistan olmak bana pek eğlenceli gelmiyor. Eğer bunu para için yapıyorsan, burada daha iyi olursun. Gerçek bir işin olsun."

Fikrimi değiştirmeye mi çalışıyordu?

"İstifa ediyorum, Alan. Beni burada tutmak için söyleyebileceğin hiçbir şey yok."

Bana başıyla onay verdi ve mektubu masaya geri koydu. "Biliyorum. Keşke bana daha önce söyleseydin de ben de yeni bir çalışan arayabilseydim."

Alan'ın onun için çalışacak yeterince adamı vardı.

Hiçbirimize zam yapmamasının bir nedeni de bu.

"Eminim birini bulursunuz. Yeni şeyler görmek ve öğrenmek istiyorum ve bu iş bana bu fırsatları veriyor," diye açıkladım.

Bu konu hakkında daha fazla konuşmamı istemeyerek elini salladı. "Yine de haftanın geri kalanında kalman gerekiyor," dedi. "Kalacağım."

Başka bir şey söylemedi.

Bunun yerine, biz ön tarafta çalışırken o bilgisayarında ne yapıyorsa onu yapmak için bilgisayarına döndü.

Fırından ayrıldığım için üzgün değildim.

Beni burada tutan pek bir şey yoktu, belki her gün gelen müşteriler dışında. Ama bunun dışında, olmam gereken yer gibi hissetmiyordum.

*

İşten sonra, annemi ziyaret etmek için çok güçlü bir istek duydum.

O evde olacaktı ama oraya tek başıma gitmek biraz zor olacaktı. Kitt

hâlâ işteydi ve daha sonra evde buluşacaktık.

Liv ve Mack de çalışıyordu, bu yüzden annemle yalnız kalmak... farklı olacaktı.

Ama onu görmek istiyordum.

Tek başınayken nasıl olduğunu ve *ne* yaptığını bilin.

Evine vardım ve Liv'in bir zamanlar bana verdiği yedek anahtarı cebimden çıkardıktan sonra kapıyı açtım.

"Anne, benim," diye seslendim, onu korkutmak istemiyordum. Üst kattan gelen ayak seslerini duydum.

Annem hiç üst kata çıkmaz, diye düşündüm, kafam karışmıştı. İçeri girmeden önce bir yanıt bekledim.

Birinin mahallemizdeki evlere girme olasılığı büyüktü, bu yüzden elinde silah olan biriyle karşılaşmamak için dikkatli olmalıydım.

Ama bir hırsız annemi aradığımı duyduktan sonra saniyeler içinde kaçardı.

"Kim o?"

Annemin sesi beni rahatlattı ve kapıyı arkamdan kapatıp oturma odasına girdim, sehpanın üzerinde iki dolu sigara paketinin hemen yanında boş bir sigara paketi buldum.

Bir iç geçirdim ama o iğrenç davranışlarını durdurması için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Çubu klar.

ivenlerden yukarı bakarak. "Bir saniye," dedi, sesi cılız
ve hasarlıydı.

"
B
e
n

R
e
d
,
"

d
i
y
e

t
e
k
r
a
r

s
e
s
l
e
n
d
i
m

,

m
e
r
d

Sonra, onu duymayacağımı düşünerek küfretmeye başladı.

Çılgınca hareket ederken söylediği her şeye kaşlarımı çattım. Ya da en azından deniyordu.

"Anne, iyi misin?"

Onu kontrol etmem gerekiyordu.

Liv bana sık sık annemin küvetten çıkmaya çalışırken düştüğünü ve yardım istemediğini anlatırdı.

Bunun yerine yerde kalır, hatta bazen sert bir darbe aldıktan sonra uyuyakalırdı.

Sonbahar.

Cevap vermedi, ben de üst kata çıktım ve dar koridorda etrafıma bakındım.

Artık neredeyse hiç uyumadığı yatağının önünde diz çökmüştü.

"Anne?"

Ben yaklaştıkça o daha çok hareket ediyordu.

"Yardıma ihtiyacım yok," diye mırıldandı ama kucağında tuttuğu şeyi saklama çabası başarısız oldu.

Ön kolundaki kırmızı lekeleri gördüğümde elim ağzımı kapatmak için havalandı ve küçük bir kutuya sokmaya çalıştığı iğne ve kaşık, kan dolaşımına bir şey enjekte ettiğinin yeterli kanıtıydı.

"Anne!" Öfkemi kontrol edemeyerek ağladım. "Ne yaptın sen?"

Elleri titriyor, çok basit gibi görünen bir şeyi yapmakta zorlanıyordu. Gözlerim yaşlarla doldu.

Bunu nasıl gözden kaçırmış olabilirim? Bunu ne zamandır yapıyor?

Kutuyu ondan almak için uzandım ama kutuyu almak için benimle mücadele ediyordu. "Bırak!" Ellerini kutunun üzerinden çekmeye çalışarak emrettim.

Etrafında herhangi bir koruma olmadan öylece duran iğnenin batmaması için dikkatli olmam gerekiyordu.

"Anne, bırak beni!" Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken bağırdım. "Lütfen, bırak!" Karşı koymaya devam etti ve hatta beni kendisinden uzaklaştırmak için ayaklarını kullandı.

Şimdi yerde oturuyordu ve ben hala ayakta olduğum için bana tekme atmasını engellemek için ayağına bastım.

Her zaman korktuğum şey buydu.

Etrafımızda kimse yokken birbirimize düştük.

Annem evde birden fazla kez yalnız kalmıştı ve bu zamanı ne sıklıkla doğrudan kan dolaşımına uyuşturucu enjekte etmek için kullandığını merak etmeye başladım.

Bunu daha önce yaptıysa Liv nasıl fark etmedi? Ve eğer fark ettiyse, neden benim haberim olmadı?

"Anne, lütfen!" diye haykırdım.

Kutuyu elinden almayı başardığımda tırnakları kollarıma battı ve yatağın üzerine koyduğumda dizlerinin üzerine çökerek kutuyu geri almaya çalıştı.

Bunu kabul edemezdim, bu yüzden dirseğimle onu bırakana kadar dürttüm. Açık çekmecelere doğru düştü ve başını sertçe tahtaya çarptı.

O anda onu rahatsız eden şey acı değildi.
Kutuya sanki onun hazinesiymiş gibi baktı.
Sanki onu beni sevdiğinden daha çok
seviyordu.

Kalbimin yavaş yavaş iyileştiğini sanıyordum ama tam o anda kalbim milyonlarca parçaya parçal bölündü.
ar.

Tekrar.

"Bunu kendine neden yapıyorsun? Neden hayatını mahvediyorsun anne?"

Asla cevaplamayacağı sorular.

Gözleri kocaman ve kıpkırmızı, vücudu gevşek bir halde kutuya bakmaya devam etti.

"Ne aldın?" Kutuya geri dönüp iğneyi dikkatlice çıkararak sordum.

Kaşık hâlâ sıcaktı ve kirli ama kuru bir bezin altında küçük paketler vardı

İçinde beyaz toz var.

Vücudum titremeye başladı ama kısa bir süre sonra

uyuştu. "Ne oldu?" Sesim bu sefer sakın ve alçaktı.

Gözlerimi pudradan ayırmadım ama birkaç dakika yanıt alamayınca, şimdi sessizce hıçkıran anneme baktım.

"Anlat anne. Ne aldın?"

Sanki bir aynaya bakıyor gibiydim ve tam o anda, ona olanların bir gün kendime de olup olmayacağını merak ettim.

Bu bizim DNA'mızda var, değil mi?

"Nedir bu? Söyle bana," diye fısıldadım önünde dizlerimin üzerine çökerken, bir elimde hala bez, diğerinde küçük paket vardı.

Annem gözlerini benimkilerden hiç ayırmıyordu ve enjekte ettiği şey her neyse vücudunu ve beynini nasıl etkilemeye başladığını görebiliyordum.

"Anne, lütfen söyle bana," diye yalvardım, sesim artık titreşim ve hışırtılıydı. Sonunda dudakları kıpırdadı ama hiç ses çıkmadı.

Ne olduğuna dair bir ipucu bulmayı umarak pakete tekrar baktım. Her şey olabiliirdi.

Ecstasy, eroin, kokain.

Ama ondan öğrenmem gerekiyordu.

Bana söyleme şansı yoktu çünkü ben ona bakarken gözleri kapalıydı. "Anne," diye fısıldadım, elimdeki iki şeyi de bırakıp boynuna uzandım.

"Anne, uyanık kal!" Parmaklarımı boynunun yan tarafına koyup nabzını hissetmeye çalışarak ona söyledim.

Hâlâ oradaydı ama zayıftı.

"Lütfen uyanık kal anne," diye yalvardım, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıp altımdaki kucağına çarparken.

Telefonumu çıkarmak için arka cebime uzandım ve nabzının hâlâ attığından emin olmak için elimi orada tutarken 911'i aradım.

Kalbim hızla çarpıyordu ve eğer görmeye gelmeseydim ne olacağını merak ediyordum.

On

u. Sakin sesli bir kadın telefonu açtığında sakın kalmam gerektiğini biliyordum.

"Annem... ona bir şey enjekte edildi. Yanıt vermiyor" dedim kadına.

Titriyordum ve bu durumda yalnız olmamayı diliyordum.

"Adresiniz nedir hanımefendi?" diye sordu ne dediğimi anlamadan. Gözlerimi annemden ayırmadan ona adresi söyledim.

"Pekâlâ. Bu daha önce oldu mu?"

Sev
k
me
mu
rlar
ının
bu
kad
ar
sak
in
olm
ası
ben
i
şası
rttı.

Tüm bu soruları sordukları süre içinde tehlikedeki kişinin öleceğinden endişelenmiyorlar mıydı?

"Bilmiyorum. Onu ilk kez böyle görüyorum," diye açıkladım, sesimin çatlamasını engellemeye çalışarak.

"Nabızı var mı?"

"Evet, ama zayıf. Gözleri kapalı," dedim ona, yavaş yavaş daha da gerilmeye başlamıştım. Midem dönüp duruyordu.

"Annenin yaşı kaç?" diye sordu, sesini sakın ve sabit tutarak. "Kırk altı yaşında."

"Nefes alıyor mu?"

Kaşlarımı çattım, sonra annemin göğsüne baktım ama yükselip alçaldığını görmedim. Ben de parmaklarımı burnunun altına yerleştirdim ve tenime değen hafif havayı hissettim. "Evet, hâlâ nefes alıyor. Dudakları mavi," diye işaret ettim onlara bakarken.

Annem hiç iyi görünmüyordu ve buna daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

"Bir ambulans yolda. Kapınız kilitliyse lütfen kilidi açın ve hemen annenizin yanına dönün. Ben sizinle telefonda kalacağım. Adın ne senin?"

"Red. Benim adım Red."

Yutkundum ama boğazımdaki yumru orada kaldı ve nefes almamı zorlaştırdı. "Tamam, Red. Yanında biri var mı?"

"Hayır, onunla yalnızım. Birini aramam lazım" dedim.

"Ambulans gelir gelmez birini arayabilirsin ve ben de telefonu kapatabilirim. Hatta kal, Red. Annen hâlâ yanıt vermiyor mu?" diye sordu.

Annemin yanağına hafifçe dokundum ama o gözlerini kapalı tutarken vücudu kendini tutamayarak yana doğru kaymaya başladı.

"O değil. Onu yatırmam gerek," dedim.

"Hava yolunun açık olduğundan emin olun. Başını geriye yatırın ve çenesini kaldırın."

Telefonumu kulağımdan çekip hoparlöre alarak yanımdaki yere koydum, sonra da annemi sırt üstü yatacak şekilde dikkatlice hareket ettirdim.

Kadının dediğini yaptım ve sürpriz bir şekilde uzaktan ambulansın sesini duydum. Çok hızlıydı ve ben gözlerimi annemden ayırmazken kadın tekrar konuşmaya başladı.

"Her an yanınızda olabilirler. Seni bulduklarında kenara çekilmeni ve işlerini yapmalarına izin vermeni istiyorum, tamam mı? Sakin ol, harika gidiyorsun Red."

Dışarıdan güçlü görünüyor olabilirdim ama içim parçalanıyordu.

CHAPTER 22

Redley

"Aman Tanrım!"

Sağlık görevlileri hâlâ yerde yatan annemle ilgilenirken Kitt'in annesinin bana yaklaştığını gördüm.

Ne dediklerini anlayamıyordum ve sedyeye yer açmak için beni de kenara itmişlerdi.

"Ah, tatlım. İyi misin?" Lana yanıma diz çöküp beni kucağına çekerken sordu.

Bana uzak durmamı söylediklerinde ağlamamı durduramadım ve ellerim o kadar titriyordu ki kimseyi arayamadım bile.

Lana ambulansın sesini duyup koşarak gelmiş olmalı, iyi ki de gelmiş.

"O iyi olacak, tatlım. Ambulans çağırmakla doğru olanı yaptın" dedi ve saçlarımı okşarken beni sakinleştirmeyi umdu.

Konuşamıyordum ve gördüklerime daha fazla katlanamıyordum.

Gözlerimi kapatarak ona doğru eğildim ve tüm duygularımı serbest bıraktım. O anda, hayatın bu kadar zor olmamasını diledim.

Uyuşturucu sadece hayatları mahvedecekse neden vardı ki?

İçimde bir öfke oluşmaya başladı ama bunun beni ele geçirmesine izin veremezdim.

Sağlık görevlilerinin ayağa kalkıp annemin cesedini odadan çıkardıklarını duyduğumda Lana, "İyileşecek," diye tekrarlardı.

Onu hiç böyle görmemiştim ve gözlerim kapalıyken bile soluk teni ve mavi dudakları gözümün önündeydi.

"Liv'i aradın mı?" diye sordu ve ben başımı salladım.

Lana ayağa kalkmama yardım etmeden önce saçlarımı bir kez daha taradı. "Seni hastaneye götüreceğim."

Aşağı inerken Liv'in numarasını çevirmeye çalıştığımda Ledger'ın adı ekranımda belirdi.

Telefonu açıp ona neler olduğunu anlatıp anlatmamakta kararsızdım ama sonra annemin nasıl olduğunu öğrenmek istediğini hatırladım.

Gittiği onca yıl boyunca işlerin hiç de kolay olmadığını ona göstermenin en iyi yolu buydu ve nedense ben de ona karşı öfke duyuyordum.

Telefonunu açtım ama tek kelime etmedim. Sadece bir hıçkırığın daha benden kaçmasına izin verdim.

"Red? Neyin var? Bir şey mi oldu?" Sesi telaşlı ve şaşkın geliyordu.

Lana kapıyı arkamızdan kapatırken ona "Annem aşırı dozdan öldü," dedim. "Kahretsin. Neredesin sen? Hastanede mi?"

"Şu anda oraya gidiyoruz," diye açıkladım.

Anahtarlarının şingirdediğini duyabiliyordum ve kısa bir süre sonra bir kapı açılıp kapandı.

"Yola çıkıyorum.

Seninle orada buluşuruz."

Telefonu çoktan kapattığı için cevap verecek zaman yoktu.

"Kimdi o?" Evinin önündeki yolun kenarına park etmiş arabasına doğru yürürken Lana sordu.

"Ah, Ledger."

Gözleri büyüdü. "Ledger mı? Geri mi döndü?"

Başımı salladım, dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırırken elimin tersini altıma bastırdım.

Buru

n. Gözyaşlarım akmaya devam ediyordu ama artık ağlamak istemiyordum. "Oh, bu harika. Hadi tatlım. Atla."

Lana kapıyı açtı ve ben Liv'in numarasını ararken arabaya bindim. Bulduktan sonra onu aradım ve hemen açmasını umdum.

Birkaç saniye sonra hoparlörün diğer tarafından onun sesi geldi. "Red, molam bitmek üzere. Ne oldu?"

Stresli görünüyordu ve olanları ona anlatmaktan nefret ediyordum.

"Annem hastanede. Aşırı doz almış. Lana şu anda beni oraya götürüyor," dedim.

"Aman Tanrım." Eliyle ağzını kapattığı için kelimeleri boğuk çıkıyordu. "Ben de orada olacağım.

Elimden geldiğince çabuk, tamam mı? Red, panik yapma. O iyi olacak," dedi sesinde umutla.

Telefonu kapatmadan önce "Lütfen acele et," diye cevap verdim.

Şarjım bir telefon görüşmesine daha yetmeyeceği için Kitt'e neler olduğunu hemen mesaj attım, böylece o da haberdar olacaktı.

Zaten birkaç dakika içinde işten çıkacaktı.

Kalbim göğsümde hızla çarpmaya devam ediyordu ve hastaneye giderken hayatımın en uzun yolculuğu gibi hissediyordum.

Ama tabii ki vardık ve Lana önce park yeri aramak yerine beni arabadan indirip içeri girmeme izin verdi.

"Teşekkür ederim Lana," dedim minnetle, sonra içeri girip annemi sormak için arabanın kapısını kapattım.

Defter

Resepsiyondaki kadının Dorothy'nin çıkacağını söylediği kata vardım ve asansörden indiğimde Red'in orada durduğunu ve elleriyle üzerindeki gömleği çekiştirdiğini gördüm.

Ona doğru yürüdüm ve gözleri benimkilerle buluştuğunda, içlerinde her türlü duyguyu görebiliyordum. Endişe, öfke, üzüntü ve çok daha fazlası.
Onu böyle görmekten nefret ediyordum ve ona ulaştığımda kollarıma düştü. Hıçkırıklarla ağlıyordu ama sesi bitkin geliyordu.

Zaten çok fazla ağlıyordu ve geriye sadece yardım çığlıkları ve üznt kalmıştı.

"Buradayım," diye fısıldadım, dudaklarımı başına bastırdım ve kollarımı sıkıca sardım onun etrafında.

Konuşmadı ama konuşmasına da gerek yoktu. Bu durumun kolay olmadığını anlamıştım.

Ben de aynı şeyleri yaşadım. Ama bu benimle ilgili değildi.

O ve Liv hakkındaydı.

Dorothy her türlü istismarı yaparken onun etrafında olmanın nasıl bir şey olduğunu bilen sadece iki kişi vardı.

İlaçlar.

Bize en yakın kapı açıldığında, Kitt'in annesi Lana'nın endişeli bir yüz ifadesiyle çıktığını fark ettim

yüzünde.

"Merhaba Ledger," diye yumuşak bir gülümsemeyle selamladı. "Selam Lana. O nasıl?" diye sordum.

Hemşirelerle konuşmak için oraya gitmiş olmalı.

Red annesini o halde görecektik kadar güçlü değildi ama öyle olmak zorunda da değildi.

Lana yaklaştı ve bir elini Red'in sırtına koydu, ben onu kollarımda tutmaya devam ederken nazikçe okşadı.

"Kanını temizliyorlar ve kalbinin yeniden daha hızlı atmasını sağlamaya çalışıyorlar. Başaracak ama kıl payı kurtuldu," dedi Lana, sesini sakın tutarak.

Boş gözlerle kapıya bakan Red'e baktım.

Elimle yüzünün yan tarafını kavrayarak başparmağımı teninde gezdirdim. "İyi iş çıkardın Red. O iyi olacak ve bunun tek nedeni yardım etmek için orada olman."

Annesi için endişelenmeyi bırakmasını sağlamanın zor olacağını biliyordum ama sözlerimin biraz yardımcı olacağını umuyordum.

Ellerinin sırtımdaki gömleğimi kavradığını ve kollarının beni daha da yakınlaştırmak için etrafımda sıkılaştığını hissettim. Bu, gençliğinin çoğunu özlemiş olsam bile onun için orada olduğumu gösterme şansımdı.

yıllar.

Ama kendimi ona kanıtlamak onun daha iyi hissetmesini sağlamayacaktı.

Tek yapabildiğim orada olmak ve nasıl iyileşmek istediğini seçmesine izin vermektir. Ve onun durumunda, sık sık başvurduğu kişi Kitt'ti.

Liv arkasındayken asansörden çıkar çıkmaz gözlerini ona dikmişti, ve etrafımdaki kavrama gevşedi.

"Bebeğim," diye nefes aldı Kitt, Red'i kollarının arasına çekerek.

Gitmesine izin verdim çünkü belli ki şu anda ihtiyacı olan oydu.

"Dorothy nasıl?" diye sordu, önce bana sonra da annesine bakarak.

"İyileşecek. Onu temizliyorlar," dedi Lana.

Dönüp en az Red kadar korkmuş olan Liv'e baktım ve ona sarılmak için yaklaştım. Bana sarıldı ve tuttuğu gözyaşlarının yüzünden aşağı akmasına izin verdi.

Bir dakika sonra beni bırakıp Red'e döndü ve elini onun omzuna koyarak küçük kız kardeşini

kollarının arasına aldı, ona anlayamadığım bir şeyler fısıldadı.

"Onu nereden bulmuş?" Kitt annesine sordu ve ben de onları dinledim çünkü her şeyin nasıl geliştiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Oraya gittiğimde Dorothy'nin yatak odasındaydılar. Yatağın üzerinde bir iğne ve küçük paketler halinde beyaz toz vardı."

Lana sesini alçak tuttu ama Red ve Liv'in onu dinlediğini anlayabiliyordum. "Her neyse onu almış olmalı."

Red'in sesi boğuktu.

Liv'e, "Onları aramak zorundaydım, özür dilerim," dedi.

"Sen doğru olanı yaptın, Red. Sorun yok. Parayı bulacağız, merak etme." Ailemizde para her zaman büyük bir sorun olmuştu ve ambulans çağırmak ucuz bir şey değildi. "Ben hallederim," dedim onlara.

Şu anda en azından bu şekilde yardımcı olabilirim.

Liv başını kaldırıp bana baktı ve elini üst koluma koyarak bana teşekkür etti. Ona gülümsedim, sonra Red Liv'den uzaklaşırken kenara çekildim.

Etrafına bakındı, sonra oturmak için sandalyelere doğru ilerledi.

Kitt hemen onun yanına gitti, sol elini tuttu ve kendi eliyle sıkıca kavradı. Kızın gözleri benimkilerle buluşurken Kitt onun şakağına bir öpücük kondurdu.

"Ledger?" dedi sessizce, sağ elini bana doğru uzatarak.

Onu aldım, sonra diğer tarafına oturdum ve soğuk, yumuşak tenini okşadım.

"Burada olduğun için teşekkür ederim," dedi bana, geri dönmeseydim bunun kaçıracağım bir şey olduğunu ima ederek.

Bu yüzden kendimi kötü hissediyordum ama beni çağırmaya hakkı vardı. Bunu sinsice yapmış olsa bile.

Sözlerini başımla onayladım, sonra elini dudaklarıma götürüp arkasından öptüm.

Odadan bir hemşire çıktı ve gözlerini yüzlerimizde gezdirdikten sonra sıkıca gülümsedi.

"Şimdiden çok daha iyi durumda. Tansiyonu hâlâ düşük ama iyiye gidiyor." "Gidip onu görebilir miyiz?" Liv sordu ama hemşire başını salladı.

"Bu gece dışarıda kalmanız en iyisi. Dinlenmeye ihtiyacı var ve ziyaretçiler onu tedirgin edebilir," diye açıkladı.

Redley'nin yanımda gerildiğini hissettim ve onu tekrar sakinleştirmek için elini sıktım.

"Sabah ilk iş onu ziyarete geleceğiz," diye söz verdim.

Bana hızlıca başını salladı, sonra gözleri tekrar hemşireye kaydı.

"Ne aldı?"

Ben de bilmek istiyordum ama annesinin uyuşturucu enjeksiyonunu sorduğunu duymak beni yıldı.

"Aşırı doz almasına eroin neden oldu, ancak test sonucu pozitif çıkan başka uyuşturucular da vardı. Redley'e bu diğer uyuşturucuların ne olduğunu öğrenmek isteyip istemediğini görmek

için baktım, ancak gözleri

Kitt'e doğru döndüğünde, hâlâ elimi tutuyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Liv sessizce, hemşireye şimdilik bize yeterince bilgi verdiğini bildirerek.

"Bu gece iyi olacak mısın, Red? Callie'yi Mack'lerden almam gerekiyor. Evde sakladığı her neyse onun icabına bakacağım, tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldadı Red, başını kaldırıp kız kardeşine bakarak. "İğneye dikkat et.

Üzerinde koruma yok."

Bu, kız kardeşlerin birbirlerine vermeleri gereken bir ipucu değildi, özellikle de işlerin bu

kadar ileri gitmesi annelerinin suçuyken.

Liv eğilip Red'in başını öptü ve vedalaştıktan sonra oradan ayrıldı.

"Sen de eve gidebilirsin anne. Ben onunla ilgilenirim," dedi Kitt Lana'ya ve Lana oğlunun Red'in iyi olduğundan emin olmak için her şeyi yapacağını bildiğinden başını salladı.

"Beni haberdar et. Yarın Dorothy'yi ziyarete geleceğim," dedi ve Liv'i takip ederek asansöre doğru yöneldi.

Derin bir nefes aldım ve Kitt'e baktım. "Siz ikiniz benim evimde akşam yemeği yemek istemisiniz? Yemek yapma konusunda endişelenmenizi istemiyorum," dedim ve Kitt tereddüt etse de Red başını salladı.

"Lütfen," dedi Kitt'e bakmak için dönerek.

Bir dakika boyunca onu izledi, sonra başını salladı ve iç çekti.

"Pekâlâ. Gidelim o zaman. Hastane kokusundan nefret ediyorum," diye mırıldandı.

Kalktık ama çıkmadan önce Red kapıya yaklaşp elini kapıya koydu ve birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra kapının diğer tarafındaki annesine bir şeyler fısıldadı.

Dorothy'nin çocuklarının hayatını zindan etmek için yaptığı onca şeyden sonra bile Red onu her zaman affedecekti.

Ne kadar zarar vermiş olursa olsun, Redley hemen orada durup Dorothy'nin iyileşmesini umuyordu.

Red'in yanı sıra Liv ve Kitt'te de beni büyüleyen şey buydu. Onlar güçlüydü.

İyi kalpli.

Merhametli. Onlar

böyleydi.

Ben de öyleydim.

Durum ne kadar berbat olursa olsun birbirimizi önemserdik. Ve bu şekilde hayatımızı sürdürdük.

Birbirimize yardım ederek ve destek olarak.

CHAPTER 23

Redley

"Ne yemek istersin?" Ledger dairesine girdiğimizde sordu. Ne yediğimiz umurunda değildi.

Annemle olanlardan sonra pek aç değildim. Kitt ona,

"Önemli değil," dedi ve sonra bana baktı.

Omuz silktim, sonra gözlerini bana dikmiş olan Ledger'a baktım.

"Dışarıdan da alabiliriz. Buyurun," dedi ve kapının yanındaki küçük masadan bir menü alıp bana uzattı.

"İstedığınızı seçin. Farklı yerlerden de bir şeyler alabilirsiniz." Menüye baktım, sonra seçmesi için Kitt'e uzattım.

"Bir bardak su alabilir miyim?" diye sordum ama Ledger'ın cevap vermesini beklemek yerine mutfağa doğru yürüdüm.

Lavaboda bir bardak vardı ve böylece tüm dolaplara bakmak zorunda kalmadım, sadece onu aldım ve musluk suyuyla doldurdum.

Kitt'in, "Ona bir dakika ver," dediğini duydum ve sudan bir yudum alırken arkamı döndüğümde Ledger'ın kapıda durduğunu ve Kitt'in de hemen arkasında olduğunu gördüm.

İçimi çektim ve bardağı tekrar tezgâhın üzerine bıraktım.

"Ben iyiyim."

İkisi de kaşlarını kaldırdı, söylediklerime inanmamışlardı.

"Red, bunu kendine yapma," diye iç geçirdi Kitt, Ledger'ın yanından geçip elindeki menüyü tezgâhın üzerine bırakırken.

İki eliyle yanaklarımı kavradı, yüzümü nazikçe sıktı ve mümkün olduğunca yaklaşmak için eğildi.

"Çok uzun zamandır içinde bir şeyler tutuyorsun. Sana baskı yapmayacağımı biliyorsun ama tüm bu şeyleri içinde tutacak yer kalmadığını hissettiğinde bırakmanı istiyorum."

Bu tür konuşmaları çok yapardık ama bugün söyledikleri ilk kez anlamlıymış gibi geldi. Annem aşırı dozdan öldü, ben ağladım ve şimdi kendimi bok gibi hissediyorum.

Biraz daha ağlamak istedim.

Uyuyana kadar ağladım çünkü hemşireler ne derse desin, annemin durumu hala

kötüleşir.

Ve onu görememek her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

Orada olmak ve elini tutmak istedim ama bu onu tedirgin edecekse, ondan mümkün olduğunca uzak durmak istedim.

Başka bir deyişle, annem için en iyi olanı yapmak istedim.

Başparmakları yanaklarımda gezinirken Kitt'in gözlerini inceledim, sonra gözlerimi bizi yakından izleyen Ledger'a çevirdim.

Gözlerinde bariz bir kıskançlık vardı ama Kitt'i neden kıskansındı ki? Kitt'e dönerek başımı salladım ve ona sıkıca gülümsedim.

"İşaretle ağlayamam. Ama gözyaşları geldiğinde, beni tutabilmen için sana haber vereceğim."

Kitt kıkırdadı ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Güzel. şimdi ne yemek istediğinize karar verin çünkü şuradaki Bay Zengin Adam bize ne istersek getireceğini söyledi."

Benden bir kahkaha kaçtı ve Ledger'a dönüp baktığımda gülümsüyordu. Gözlerinde kıskançlık yoktu.

Güzel, çünkü vücudumun ürperdiği kişi Kitt değildi.

*

Yemekten sonra Ledger, Kitt ve bana misafir odasını gösterdi.

Gece.

Yatak bizimkinden çok daha büyüktü ve ayrıca daha rahat görünüyordu.

Önce Kitt'in yatağı kontrol etmesine izin vererek Ledger'a döndüm.

"Burada kalmamıza izin verdiğiniz için teşekkür ederiz."

Dairemize geri dönmek bizi doğrudan gerçekliğe geri gönderecekti.

Yerdeki kirli çamaşırlar, yıkanması gereken bulaşıklar ve diğer her şey kim olduğumuzu.

Burada, Ledger'ın dairesinde, kendimi güney yakasında büyümüş bir çocuk gibi hissetmiyordum. "Ne zaman istersen, Red."

Bir elini belime koydu, sonra başıyla yatak odasını işaret etti. "Siz ikiniz biraz uyuyun.

Benim bitirmem gereken işler var, sonra ben de yatacağım."

Başımı salladım, ona gülümsedim ve parmak uçlarımda durarak yanağından öptüm. "İyi geceler, Ledger," diye fısıldadım.

Beni kendine çekti, kolunu sırtıma doladı ve benim de kollarımı kaldırıp ona sarılmamı sağladı.

Dokunuşunun tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım ve sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından beni bırakıp geri çekildi.

"İyi geceler," dedi ve Kitt'e baktı.

"İyi geceler," diye cevap verdi ve onlar iletişim kurarken gözlerimin Ledger'ın gözlerinden sakalları nedeniyle görölmesi zor olan dudaklarına kaymasına engel olamadım.

Bakkalda onu ilk gördüğümüzden bu yana beyaz kıllar daha da artmış gibi görünüyordu ama çekiciliğinden hiçbir şey götürmüyorlardı.

Ledger her zaman biraz huysuz görünürdü ama kişiliği buna hiç uymazdı. Tabii huysuz olmak için iyi bir neden yoksa.

Gözlerim daha da aşağıya indiğinde, ona sarılırken hissedebildiğim çok fazla kas göstermeyen göğsünde durdu.

İyi yapılıydı ama gösteriş yapmaya ihtiyacı yoktu. Göğsünden fazlasını kontrol edemedim.

Yumuşak bir kıkırdama duyuldu ve başımı kaldırıp baktığımda sakalının altında çarpık bir sırıtış olduğunu gördüm.

"İyi uykular," dedi bana.

Kapıyı kapattıktan sonra derin bir nefes aldım ve dönüp bana yine aptal aptal bakan Kitt'e baktım.

"Şu anda ne kadar üzgün olursan ol, bana Ledger'a aşık olmadığını söyleyemezsin." Ona gözlerimi devirdim.

En azından bu beni ağlamaktan ve annemi düşünmekten alıkoyuyor.

"O... ilginç biri. Onu hatırladığım gibi değil, biliyor musun?"

"İlginç," diye mırıldandı Kitt, sonra sırıtışı hâlâ yerindeyken başını salladı.

"Seni kırmadığı sürece, ikinizin arasında olup bitenlere karışmayacağım." Bunu inkar etmek yok.

Bir şeyler oluyordu ama ben bile ne olduğunu anlamakta zorlandım. Ledger'ın sarılmaları tutkuluydu.

Sarılmalar tutkulu olabilir mi? Her neyse, doğru hissettiriyordu.

"Sadece uyuyabilir miyiz?" Kot pantolonumun düğmelerini açmaya başlamıştım bile. "Evet."

Soyunduktan sonra iç çamaşırlarımın olduğu çekmeceye doğru yürüdüm ve giyebileceğim bir gömlek aradım.

giy.

Ledger kesinlikle aldırılmazdı.

Gri, uzun kollu bir gömlek bulup çıkardım ve üzerimi örtmek için giydim. Kitt'in buna ihtiyacı yoktu, çünkü boxer külotuyla rahatlıkla uyuyabilirdi.

Banyoda diş fırçaları olduğundan bahsetmişti ve onları bulduğumuzda dişlerimizi fırçalayarak Sonra yatağa dönüp yorganın altına gir.

Kitt beni daha yakına çekti ve başımı göğsüne koydum.

Gözlerimi kapattım, derin nefes aldım ve tüm endişelerimin içimden akıp gitmesine izin verdim.

Hepsi aklımdan çıkmadı ve zaten sabah ilk iş olarak geri döneceklerini biliyordum.

"Uyumadan önce konuşmak istediğin bir şey var mı?" Kitt sordu.

"Hayır."

Verdiğim hızlı yanıt, derin konuşmalar yapmak istemediğimi anlaması için yeterliydi. Bu gece.

Dudakları alnıma bastırdı ve bana iyi geceler fısıldadıktan sonra ikimiz de

Uyu.

Ledger

Koridordan gelen ayak seslerini duyduğumda yatağıma yeni girmiştım.

Dirseğimi destekleyerek kendimi yukarı ittim ve kapıma doğru baktığımda bir gölgenin yaklaştığını gördüm.

Orada duran kişinin nihayet kolu aşağı itip kapıyı açması biraz zaman aldı.

Kapı.

Redley kapımda belirdi ve yorgun gözlerle yatak odamı seçmeye çalıştı.

Büyük pencerelerimden sızan loş ay ışığı sayesinde onu görebiliyordum ve bir kez Gözlerimi açtığımda vücudunun gergin olduğunu gördüm.

"İyi misin, Red?" Sesimi alçaltarak sordum.

Dudakları aralandı ve ilk başta bir tuvalet bulmayı mı kastettiğini merak ettim.

Ama bu mantıklı değildi, çünkü misafir yatak odasına bitişik bir yatak odası vardı. "Evet, ben iyiyim," diye fısıldadı.

Odaya girip kapıyı arkasından kapattı ve derin bir nefes aldıktan sonra yatağa doğru yürüdü. Üzerinde benim tişörtlerimden biri vardı ve kalçalarının ortasına ancak ulaşıyordu. "Ben..." dedi sesini alçaltarak.

Eliyle örtülere uzandı ve onları hafifçe kaldırarak bana tam olarak ne istediğini gösterdi.

Geri çekildim, sonra yorganı kaldırdım ve benimle birlikte yatağa girmesine izin verdim.

O ve Kitt yattıktan sonra üç saat daha çalışmış olmama rağmen tamamen uyanıktım. Saat neredeyse gece yarısıydı ama bugün onun için çok yorucuydu.

Uyuyor olmalıydı.

Yine de benimle birlikte yatağa giriyordu.

"Uyuyamıyor musun?" diye sordum.

"Seninle konuşmak istedim," diye karşılık verdi, yorganı üzerine çekerek.

Bacakları benimkilere yaklaştı ve yumuşak teni benimkilere karşı inanılmaz bir his uyandırdı. Ayakları soğuktu ama bu endişelenmemi gerektirecek bir şey değildi.

Hem Red hem de Liv'in elleri ve ayakları üşümeye meyilliydi, ancak bu onları rahatsız etmiyordu.

Biraz.

"Aklında ne var?"

Alt dudağını çiğnerken gözlerinin içine baktım, biraz kararsız görünüyordu.

"Bugün Alan'a mektubu verdim. Bu hafta çalışmamı istiyor, sonra gitmeme izin verecek," diye açıkladı.

"İşi bırakmandan şikâyet etti mi?" Ben sordum.

Tekrar konuşmaya başladığında, eli yorganın altından göğsüme dokunmak için hareket etti. Kitt'ten ayrılmadan önce sahip olduğu yakınlığı arıyordu.

Buna ihtiyacı olduğu açıktı ve onun kendini iyi hissetmesini engellemeyecektim.

"Bu konuda pek mutlu değildi," diye açıkladı parmaklarını usulca göğsümde gezdirirken.

Üzerimde tişört olmadan uyumam alışılmadık bir durumdu ama garip bir nedenden dolayı bu gece tişört giymemiştim.

"Yarın sabah onu arayıp annem yüzünden işe gelemeyeceğimi söylemek istemiyorum," diye fısıldadı korkmuş bir sesle.

Eğer bu tür şeyler onu korkutuyorsa, patronunun çalışanları konusunda o kadar da anlayışlı olmadığı kesindi. "Bu konuda endişelenme. Ben onu ararım," dedim ona, şu anda elini tutmakta olan eline uzanarak

göğsüme yaslanmıştı.

Dudaklarına bir gülümseme değdi ve gözleri ellerimize kaydı.

"Teşekkür ederim." Ben de ona gülümsedim ve parmaklarını benimkilerin arasında gezdirmesine izin verdim.

Bir şey düşünüyordu ve gözleri tekrar ona dönene kadar onu yakından izledim.

Beni

m. "Dün gece bana hangi emojiyi gönderdin?" diye sordu.

Ne emojiyi?

Ah, doğru.

Bunu mesajı göndermeden önce düşünmeliydim.

Eski telefonunda ya hiç yoktu ya da sadece ilk ürettikleri telefon vardı.

"Uh, öpücük atan," diye yanıtladım, kendime biraz kızmış hissederek. Bu emoji aynı zamanda göz kırpyordu, bu da gönderenin flört ediyormuş gibi görünmesini sağlıyordu.

Niyetim bunu görerek ona bir şeyler hissettirmek değildi, ama yine de biraz çok...fazla.

Red'in gülümsemesi aydınlandı ve kısa bir süre sonra göz temasından kaçınmak için bakışlarını kaçırdı.

Onu izlemeye devam ettim ve bir süre sessiz kaldıktan sonra diğer elimi yanağına koyarak hafifçe kavradım.

"Yatağıma girmenin başka bir nedeni var mı, Red?" Sesim alçak ve boğuktu, bu da onun tekrar yukarı bakmasını sağladı.

Başını salladı ve bir an için elimi bırakacağını sandım.

Bunun yerine elini sıkıca kavradı ve göğsüne doğru çekerek kendisine yakın tuttu.

"Sanırım sana yakın olmayı seviyorum. Ve sana dokunmayı seviyorum," diye fısıldadı.

Sözleri bana bir şeyler hissettirdi ve o andan itibaren ne zaman yanımda olsa bana böyle hissettireceğini biliyordum.

Hay sikeyim.

Belli ki Red, onun büyümesini izlediğimi bildiği için başkalarının ne düşüneceğinden korkmuyordu. Ama sadece bu da değil.

Yirmi üç yaş büyüttüm ve bu kesinlikle birbirimizle olan ilişkimizden daha büyük bir sorun olurdu.

Yakında on sekiz yaşına girecekti.

Sadece birkaç hafta daha.

"Ledger?"

"Evet, Red?"

"Beni bir süre tutabilir misin?"

Bir süre.

Ona sonsuza dek sarılmak istedim.

Onu kollarıma çekerek bir kolunu belime doladı ve ben de aşağı uzanarak bacağını kalçalarımın üzerine çektim.

Bu doğal bir şeydi ve onun vücudunu benimkine bastırmak çok iyi hissettiriyordu.

Aile üyelerimizin çoğunun dönüştüğü şeye asla dönüşmeyeceğime dair kendime söz vermiştim ama Red'le birlikte kendimi ona bağımlı olmaktan alıkoyamadım.

CHAPTER 24

Redley

Bir eli kalçamda oyalanırken diğeri sırtımı okşuyor, göz göze geliyorduk.

Kilitli.

Oda çok karanlık değildi ama yeşil gözleri her zamankinden daha koyuydu.

Yorgundum ve umutsuzca ihtiyacım olan şey uykuydu, ama o yanımdayken gözlerimi kapatamadım.

Beni uyanık tuttu ve daha önce yaşadığım tüm olumsuz duyguları yok etti, onların yerini ayak parmaklarımın ucundan başlayan yoğun karıncalanmalar aldı.

Parmakları kalçamda gezinmeye başladığında hızla bacaklarımda ilerlediler ve eli kığımın yan tarafına ulaştığında tam oraya yerleştirdi.

Gözleri benimkilerde kaldıkça yanaklarım daha da ısındı.

Hiç kızarmazdım ama Ledger geldiğinden beri birkaç kez oldu.

Hiç fark ettiğini sanmıyordum ve şu anda yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu görmesine imkân yoktu.

Yüzümdeki sıcaklığın geçmesi için gözlerimi sakalına diktim ve parmak uçlarımı gizli çene çizgisinde gezdirmek için uzandım.

Dokunduğumda güçlü ve keskin olduğunu hissettim ve saçlarla kaplı olmasına rağmen yüz yapısı delicesine yakışıklıydı.

"Bunu sevdim," diye fısıldadım gülümseyerek.

Dokunduğumda kaslarının gerildiğini hissettim ve elimde olmadan avucumu sakalının üzerinde gezdirdim.

"Sanırım o zaman tıraş olmayacağım," diye cevap verdi, sesi karanlık ama sakindi.

Gözlerim dudaklarına kaydı ve bir süre orada kaldılar, ta ki parmaklarının boynunu öperken olduğu gibi tenime battığını hissedene kadar.

Dilimde hâlâ onun tadını alabiliyordum ve onu tekrar tatma ihtiyacı büyüktü.

Yakınlaşmaya ihtiyacım vardı ama bunu beni itmesine neden olmadan nasıl yapabilirdim? Muhtaç bir genç kız gibi görünmeden?

Neyse ki bu sefer ilk adımı atmak zorunda kalmadım.

Ledger daha da yaklaştı ve dirseğini dayayarak üzerime doğru eğildi.

Gözleri benimkilerden dudaklarıma kaydı ve dili alt dudağını yalamak için dışarı çıktı. Kasıklarımı ona doğru bastırdım ve oradaki yanma hissini hafifletmeye çalıştım.

Garipti.

Onunla birlikte olmaya devam etmek istiyorsam bu duyguya alışmam gerekiyordu çünkü üzerimdeki etkisi yakın zamanda geçmeyecek gibi görünüyordu.

Ben gözlerimi dudaklarından ayırmazken o daha da yaklaştı ve nefesini tenimde hissettiğimde kalp atışlarım hızlandı.

"Kırmızı," diye fısıldadı, burnu artık benimkine değiyordu. Başka bir şey söylemedi.

Onun yerine elini çeneme götürdü ve başımı çevirerek gözlerinin içine bakmamı sağladı.

"Bunu istediğine emin misin?"

Nefesim boğazıma takılmasaydı bu soruya daha hızlı cevap verebilirdim. Kelimeleri oluşturmaya çalışarak başımı salladım.

"Hâlâ üzgünsün. Pişman olmanı istemiyorum," dedi bana. "Pişman olmayacağım," diye söz verdim.

Onunla yatağa girdiğimden beri aklım anneme gitmemişti ve bu şekilde kalmasını istiyordum.

"Bana tüm acılarımı unuttur, Ledger. Hayatımın mükemmel olduğunu hissettir bana."

Dudaklarımı öpmesini bekledim ama onun yerine dudaklarını ağzımın kenarına bastırdı.

Yumu

şakça. *Dalga geçmek*, diye düşündüm.

Şimdi iki elim de saçlarındaydı ve onları çekiştirerek ağzını kendime doğru çekmeye çalıştım. Tam olmasını istediğim yere.

Ama o pes etmedi.

İki elimi de başının arkasından kavradı ve yukarıdaki yastığın içine itti. Başımı ve bedenimi kontrol altına alırken dudakları boynuma doğru hareket etti.

Yavaşça emdi ve ısırды ve alay etmeyi bitirdiğinde, dilinin tenimi yalamasına izin vermek için ağzını açtı.

İçimden bir inilti kaçtı.

Ona tekrar dokunmak istedim ama elini üzerimden çekemedim.

Yapabildiğim tek şey parmaklarımı onunkilerle birleştirmek oldu ve o anda bu benim için yeterliydi.

Ledger öpücüklerini boynumda ve çenemde gezdiriyor, nazik ama kararlı bir şekilde sürdürüyordu. Bundan nasıl zevk alamazdım?

Başlangıçta istediğim bu olmasa bile, beni öpmenin muhtemelen onun için çok fazla olacağını hayal ettim.

Şimdilik.

Bana nasıl baktığını gördüm ve benim hissettiklerimi hissetmemesine imkân yoktu.

"Ledger," diye nefes aldım, göğsüm hızla inip kalkıyordu.

Dudakları tekrar yanağıma doğru ilerledi ve yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra dudaklarıma yaklaştı.

"Seni öpemem. Bu gece olmaz," diye fısıldadı.

Bu açıklama hoşuma gitmedi ama ona kızamadım.

Başkalarını hazır olmadıkları şeyleri yapmaya teşvik etmek iyi sonuç vermezdi ve onun

kararına saygı duymak zorundaydım.

Sonunda beni istemediği için öpmeyeceğini biliyordum. "Ama... bir gün öpecek misin?" Bir tür güvenceye ihtiyaç duyarak sordum. Alçak sesle kıkırdadı.

"Bir gün. Şu anda biraz uyumalısın."

Ellerimi tutuşunu yavaşça gevşetti ama ben sadece birini çekerek kalın, dalgalı saçlarının arasına geri soktum.

Yüzünü tekrar inceledim ve kalçalarımı tekrar ona yaklaştırdığımda, boxer külotundaki şişkinliği hissedebiliyordum.

Sert ve büyük.

Bu, Kitt'in ereksiyon olmuş bir halde bana sarılmış olarak uyanmasından farklıydı.

Bu doğaldı ve ikimiz de bunun bir anlam ifade etmediğini bildiğimiz için hiç büyütmedik. şey.

Ama Ledger'ın aleti benim yüzümden sertleşti.

Odadaki tek kız bendim, bu da onun bu kadar çok konuşmasının sebebinin ben olduğumun yeterli bir kanıtıydı.

Sertleşmek.

Ve dürüst olmak gerekirse... oldukça güçlü hissettirdi.

"Sadece bir tane." Kelimeler istemediğim halde ağzımdan kaçtı. Neden onu öpmeye bu kadar takmışım?

Elimde değildi.

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve dudaklarıma baktığında içini çekti.

"Daha önce hiç öpüşmedin," diyerek kendime olan güvenimin azalmasına neden oldu. Öpüşmemiştim.

Birdenbire gerildim. "Bu kötü bir şey mi?" diye sordum.

"Hayır, Red. Senin ilkin olmamı istemen çok tatlı," diye homurdandı ve tekrar eğilerek ağzımın kenarına bir öpücük daha kondurdu.

"Ama korkarım ki seni bir kez öpersem bir daha durmak istemeyeceğim."

Öpüşmenin gerçekte nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen bunu yapmasını istemedim. Biri öpüşmenin hızını nasıl kontrol edebilir?

Ve ne kadar hareket uygundur?

Hakkında hiçbir fikrim olmayan o kadar çok şey vardı ki, yine de onu her yerimde istiyordum. Masumiyetim onu korkutmadı ama o da bundan faydalanmadı. Bu yönünü sevdim.

Hem de çok.

Bunu hemen durdurmam gerekiyordu.

"Bu gece seninle yatabilir miyim?" Beni odasından atmayacağını umarak sordum.

"Peki ya Kitt?"

"Kitt geceleri uyanmaz. Ve genellikle ilk uyanan ben olurum," diye açıkladım.

Kabul etmesi biraz zaman aldı ama sonunda başını salladı ve tekrar yan yatmak için arkasına yaslandı. "Buraya gel," diye fısıldadı, kollarını benim için açtı.

Ona sarıldım, yüzümü boynunun kıvrımlarına soktum ve kokusunu içime çektim derinden.

Kollarını bana sıkıca sardı ve başımın tepesine bir öpücük kondurduktan sonra

kendisi de derin bir nefes aldı.

"Bir Şeye ihtiyacın olursa beni uyandır," diye teklif etti.

"Tamam. İyi geceler, Ledger," diye fısıldadım, kendimi tutamadım ve onun "İyi geceler, Red Boyun."
"İne bir öpücük kondurdum."

Ledger

Redley yatağında huzur içinde uyurken Kitt'in yatak odamın kapısında durup kollarını göğsünde kavuşturmasını izlerken sobanın yanında durdum.

Bu sabah ilk uyanan o değildi ve bunun sebebinin tüm gece boyunca onu kollarımda tutmam olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu.

Onu öpmek çok daha fazlasına dönüşebilirdi.

Bir kez yaklaştığımda daha fazlasını istediğimi hemen anladım ve sadece boynunu öpmek bile o andan itibaren ellerimi ondan uzak tutmanın çok zor olacağını anlamam için yeterliydi.

Bu sabah uyandığımda göğsüme sokulmuş, bacakları benimkilere dolanmış ve bir eliyle saçlarımı sıkıca tutuyordu.

Her sabah böyle uyanmak isterdim ama Kitt'in en iyi arkadaşına bakışını görünce, onun bir daha yatıya kalacağını hayal bile edemiyordum.

Ona karşı korumacıydı.

Bunu anlıyorum.

Ama Red belli ki bir geceliğine onun yerine benimle yatmaktan hoşlanmıştı.

Kitt bir iç çekti ve ben yumurtaları tavaya kırarken yatak odasının kapısını kapatıp bana doğru yürüdü.

Beni dikkatle izledi ve ben kaşlarımı kaldırarak ona baktığımda o da beni taklit etti.

"Sen..." diye söze başladı ama ben sözünü kestim.

"Hayır, Kitt. Yapmadık. Ben olsam yapmazdım. Şu anda onun hayatında olanlardan sonra olmaz." Bir kez daha iç geçirdi ve kollarını kavuşturarak tezgâha yaslandı. Saat hâlâ erkendi ve Red'i uyandırmak istemiyordum.

İhtiyacı olan şey uykuydu.

Hak ettiği şey.

"Sizde Alan'ın numarası var mı acaba? Ona durumu anlatması için arayacağımı söyledim," diye açıkladım.

"Ben hallederim. Alan muhtemelen çok kızacak. Adam birinin ölmesini bile umursamıyor."

"Pekâlâ."

Ocağa dönüp yumurtalardan birini çırpmaya başladım, ama Kitt'in uzun bir nefes aldığını duydum ve hemen durdum.

"Ne?" diye sordum. Arkamı dönerek sordum.

"Red yumurtalarını güneşli tarafını sever. Bunu bilmelisin," dedi aptal bir sırıtışla.

yüz.

Ona gözlerimi devirerek tavaya geri döndüm.

"Bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun Kitt? İçinde bulunduğumuz durumda kıskançlığa gerek olduğunu sanmıyorum." "Kıskanç değilim. Aksine, sana yardım etmeye çalışıyorum.

Yıllardır yoktun ve eğer bu

İkinizin arasındaki şey ciddi, onun zarar görmeyeceğinden emin olmak istiyorum."

"Yumurta pişirme yöntemimin ona zarar vereceğini sanmıyorum," diye mırıldandım. "Sadece diğer her şeyi masaya koy, olur mu?"

Kitt benim için küçük bir kardeş gibiydi ve bu tür konuşmalar normaldi.

Ancak bir süredir böyle bir tartışma yaşamadığımız için, bunu başka bir konuya taşıması gerekiyordu

seviye.

Kıkırdadı ve sonunda kahvaltımı hazırlamama yardım etmeye başladı.

"Zaten bok gibi hissediyorum, Kitt. Durumumu daha da kötüleştirmene gerek olduğunu sanmıyorum. Ne olduğumu biliyorum.

ve onun istemediği hiçbir şeyi yapmayacağım. Onu seviyorum ve bunu biliyorsun." "Aşk," diye mırıldandı. "Ne tür bir aşktan bahsediyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet, biliyorum," diye iç geçirdi. "Özür dilerim. Sana bu kadar sert davranmak istemezdim. Ama bu sekiz yıl... Onun yanında olan bendim, anlıyor musun? Ve onun en iyi arkadaşı olarak, ona yaklaşan adamın tam bir pislik olmadığından emin olmak benim görevim. Elimden kaçmana izin veremem, dostum."

"Bunu anlıyorum ve Red'e karşı ne kadar korumacı olduğunu takdir ediyorum. Ama ona asla zarar vermeyeceğimi çok iyi biliyorsun. Artık buradayım ve ihtiyacı olduğunda ona sarılmamı engelleyemezsin. Onun için kavga etmek istemiyorum. Buna gerek yok."

Başını salladı, dudaklarını büzdü ve elini saçlarında gezdirdi. "Yeterince makul."

Süt ve tereyağını masaya koydu, sonra ikimiz de yatak odasından bir hareket duyduk. "Git onu kontrol et. Her an burada işim bitebilir," dedim ona.

Kitt başıyla onayladıktan sonra yatak odasına doğru yürüdü.

Red ve benim aramda büyüyen şey her neyse, onun daha da büyümesini istiyordum. Ve ağırdan alarak, hiçbir şeyin bizi ayıramayacağını biliyordum.

Red daha önce hiç yapmadığı bir şekilde kalbime girmeyi başarmıştı ve ne kadar tuhaf olursa olsun, onu bir zamanlar yetiştirilmesine yardım ettiğim küçük kız olarak görmeyi bıraktım.

CHAPTER 25

Redley

Kahvaltı garipti. En azından benim için öyleydi.

Kitt, Ledger'ın yatağında uyuduğumu biliyordu ama bundan pek rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Ledger'la aramızda her ne oluyorsa onun için sorun olmadığını biliyordum ama bunu bu kadar iyi karşılayacağını düşünmemiştim.

Bir yılı aşkın bir süredir Kitt'le aynı yatağı paylaşıyorduk ve her zaman geceyi paylaşacak başka birini ilk onun bulacağını düşünmüştüm.

Sanırım yanılmışım.

Yemeğimizi bitirdikten sonra Kitt ve ben ayrı banyolarda duş almaya gittik ve giyinip mutfaka döndüğümüzde Ledger da hazırды.

Üzerinde sade, siyah, uzun kollu bir sweatshirt ve siyah kot pantolon vardı. ona.

Mutfak adasının önünde durduğumuzda bana gülümsedi. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırarak, "İyi, sanırım," diye cevap verdim. "Bugün çalışman gerekmiyor mu?" Başını salladı. "Başka bir gün çalışabilirim. Annenin iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Kitt'in iş yüzünden bütün gün yanımda olamayacağını düşünürsek, bu çok hoş bir davranıştı. Alan'ı da çoktan aramış ve annem yüzünden işe gidemediğimi söylemişti.

Hastanede.

Bu durumu pek hoş karşılamadı ve Kitt'e bana işe gitmeme gerek kalmayacağını söylemesini istedi.

Hafta.

Bu da beni planladığından daha erken bıraktığı anlamına geliyordu. Benim için sorun değildi.

"Gitm
eye
hazır
mısın
?"

Ledge
r
sordu.
Başı
mı
sallad
ım,
derin
bir
nefes
aldım
ve
kendi
mi
anne
mle
tekrar
yüzle
şmey
e
hazırl
adım.

*

"Onu görebilir miyiz?" Liv kucagında Callie ile bize doğru yürürken sordu.

Yorgun görünüyordu ve hiç de sakın bir gece geçirmediğini hayal ettim.

Mack geç saatlere kadar işte olmalıydı.

"Henüz değil. Ona kahvaltı yaptırmaya çalışıyorlar," diye açıkladı Ledger.

"Yemek yemiyor. Özellikle de burada servis edilen yemekleri," diye iç geçirdi Liv.

Bize ulaştığında tek kelime etmeden Callie'yi Kitt'in kollarına bıraktı ama Kitt tereddüt etmeden onu kucakladı.

"Nasıl hissediyorsun, hanım evladı?" diye sordu, ellerini başımın iki yanına koydu ve alnımdan öptü.

"Ben iyiyim. Sen iyi misin?"

"Yorgunum. Bazen nasıl hâlâ hayatta olduğumu merak ediyorum,"

diye mırıldandı. Ona hüznü bir gülümseme verdim, tam olarak

nasıl hissettiğini biliyordum.

Ledger'a döndü ve çantasından bir zarf çıkardı.

"İşte, sözleşmeyi imzaladım. Tekrar teşekkürler, Ledger. Bu işler hayatımızı değiştirecek."

Ledger zarfı aldı ve gülümsedi. "Bana teşekkür etmene gerek yok Liv. Sen ve kız kardeşin ajansta olduğunuz için mutluyum."

Annemin bulunduğu odadan bir hemşire çıkarken döndüm ve hepimize sinirli bir bakış attı. Dünkü hemşire değildi.

Bunun biraz karakteri vardı. "Onu şimdi

görebilir miyiz?" Umutlu bir şekilde

sordum. "Eğer yemesini sağlarsanız,

tabii."

Liv'e baktım ve elini uzattım, sonra Ledger hemşireyle konuşmak için dururken odaya girdim.

Annemin nasıl olduğunu sordu ama ben kendim görmek istedim.

Ve ona şöyle bir baktığımda hiç de iyi durumda olmadığını gördüm.

Dün gece aşırı doz aldığı anda olduğu kadar solgundu ve dudakları artık mavi olmasa da yüzündeki ve boynundaki damarlar maviydi.

Gözleri açıktı ama boşluğa bakıyor, biz içeri girerken tek bir kasını bile oynatmıyordu.

Liv iç çekti ve elimi bırakmadan önce sıktı. "Merhaba

anne. Nasıl hissediyorsun?" diye sordu sessizce.

Liv yatağın kenarına oturdu ve uzanıp yüzüne dikkatle dokundu. Kız cevap vermedi ama ona bakmak için başını çevirdi.

"Şanslıydın. Bir dakika daha geç kalsaydın artık burada bizimle olmayacaktın."

Açık sözlü ve dürüst olmak Liv'in iyi olduğu bir şeydi ve bu sözleri söylediğinde irkilmedim bile.

Eğer ben olmasaydım, annem ölmüş olacaktı.

Bununla yüzleşmek zorundaydım ve nedense bu beni hiç

korkutmuyordu. Şu anda değil.

Hayattaydı ve hepimizi yine hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Kahvaltıya ne dersin? Yoğurt seversin. Marketten alabileceğin bir şey," dedi Liv, hastane yemeği yediği gerçeğini daha iyi hale getireceğini umarak.

Liv, "Biraz yemek yemelisin ki seni buradan çıkarsınlar," diye cesaretlendirdi ama annem

burada kalmaya pek aldırıyor gibiydi.

Kucağında Callie ile içeri giren Kitt'e baktım ve annemi gördüğünde şöyle dediğini duydum

nefesi kesildi.

"Kahretsin," diye mırıldandı, sonra yatağa yaklaştı. "Selam Dorothy. Seni görmek güzel," dedi.

dedi.

Bir gece önce neredeyse ölmek üzere olan bir kadına başka ne söyleyebilirdiniz ki?

Cevap vermedi ve Ledger da içeri girdiğinde elini omzuma koydu

ve sıkıca sıktı.

Sonra annemin dikkatini çekmek için yatağa yaklaştı ve annem de başını çevirip ona baktı.

"Dorothy," dedi sesini alçaltarak. "Umarım burada olmamın bir sakıncası yoktur."

Annemin gözlerinde bir şeyler değişti.

Sırtını dikleştirdi ve boğazını temizledikten sonra elini uzattı. "Ledger. Kızlarım döndüğünüzü söyledi."

Annemin sesi her zaman dumanlı ve sertti, ama şimdi her zamankinden daha da derin ve cızırtılıydı.

Kulağa hoş gelmiyordu ama sigarayı kendi hayatından daha çok seven birinden başka ne beklenirdi ki?

"Yapıyorum. Liv ve Red'in daha iyi bir hayata sahip olmalarını sağlıyorum. Ajansımda yeni işleri var. Sana çok iyi baktıklarını biliyorum ama yardım edebilmeleri için bunu kabullenmeye çalışmalısın. Yardım etmelerine izin ver."

Söylediklerinin büyük bir fark yaratacağını düşünmüyordum ama neden denemeyelim ki, değil mi?

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve Kitt'e döndüm, sonra Callie'nin başını okşamak için uzandım

Yumuşakça.

Bir bebeğin görmesi gereken şey bu değil.

Neler olup bittiğini bilse de bilmese de, bazı anılar sizinle kalır

Sonsuza dek.

En eski anım, babamın koltuğunda puro içtiği ve benim de yerde oturup onu izlediğim an.

O puronun kokusu, sanki o söndürmüş gibi beynime kazındı ve onu her zaman hatırlamam için bir iz bıraktı.

Babam iyi bir adamdı ama tıpkı annemin şu anda yaptığı gibi, kendine ve genel olarak hayata bakmaktansa uyuşturucunun onu ele geçirmesine izin vermeyi tercih ediyordu.

"Bir şeyler yemelisin anne. Söz veriyorum buradan çıktıktan sonra sana yemek pişirmek için daha çok zamanım olacak. Daha iyi yemekler. Güzel yemekler. Ne istersen," diye söz verdi Liv.

"İyi misin?" Kız kardeşimin tutacağı ama annemin sadece kabul edeceği sözler vermesini dinlerken Kitt fısıldadı.

"Düşündüğümde daha iyi olacağım," dedim

sessizce. Odadan çıkmak istedim.

Ne beklediğimden emin değilim.

"Kırmızı mı?" Annem mırıldandı ve ben de ona döndüm. Elini Liv'in elinden çekip bana uzattı.

Tereddüt ettim, sonra yatağa yaklaşp elimi onun elinin içine soktum. Soğuktu ama bu bizim ailemizde vardı.

"Bunu görmek zorunda kaldığınız için üzgünüm," diye fısıldadı, sesi her kelimedede çatlıyordu. Hepimize bunu bir daha yapmayacağını söylemesi için mükemmel bir

zaman olacaktı.

Ama o annem değildi.

Her zaman her şeyi mahvetmek zorundaydı.

"Ama bir dahaki sefere... işin olmayan konularda benimle kavga etmeye kalkma." Sözleri kalbime saplandı ve bunu gerçekten söylediğine inanmadım. *Nasıl inanabilirdi ki?*

"Anne," diye iç geçirdi Liv, ona uyarıcı ve incinmiş bir bakış atarak. "Hayatını kurtardığı için ona teşekkür etmelisin."

Elimi çoktan onunkinden çekmiştim ve gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanmaya hazırdı. Beni üzen onun içinde bulunduğu durum değildi.

Yaşamaktansa ölmeyi tercih ettiği gerçeği.

"Bizi terk etmek mi istedin?" Kalbim göğsümde çarparken sordum. "Neden bu kadar bencilsin anne?"

Elimde olmadan sesimi yükselttim.

Her şeyi mahvediyordu ve onunla daha iyi bir ilişki kurmaya çalışmak için kendimi toparladıktan sonra, her şeyi aldı ve hepsini bir kenara attı.

Hiç merhamet yok.

"Red, lütfen yapma," diye yalvardı Liv, ama bunu içimde tutamazdım.

Annem bana bu dünyadan ayrılmak istediğini söyleyecek kadar güçlü ama yemek yiyemeyecek kadar zayıf olsaydı olmazdı.

"Korkunç bir insan oluyorsun," diye tısladım ve ilk gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissettim.

"O aptal ilaçları kendi ailenin önüne koyman umurumda değil ama kendi annemin aşırı dozdan öldüğünü gördüğümde bana ne yapacağımı söyleyemezsin! Sevdiğim bir insanın ölmesine izin vermeyeceğim ve eğer vereceğimi düşünüyorsan, o zaman benim gerçekte kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok demektir!"

Onu işaret ediyordum, bağıırıyordum ve çığlık atmak istiyordum.

Ona bakmak için yaptığımız her şey nasıl olur da bir hastane yatağında son bulur? "Ne zaman istersem bu Dünya'yı terk etmek benim kararım," dedi sessizce.

"Ama sen bizim annemizsin! Ve aşırı dozdan sonra seni hastanede ziyaret etmememiz gerekiyor!"

Bizi önemsemeniz gerekiyor, tam tersini değil!"

Çok gürültü yapıyordum ve Callie ağlamaya başlayarak bunu bana belli etti. Bu istediğim son şeydi ama öfkemden bir şekilde kaçmam gerekiyordu.

Ledger ayağa kalkıp elimi tuttu ve bir an için onu kendimden uzaklaştırmak istedim. Ama üzüldüğüm o değildi ve bunu atlatmama yardımcı olabilirdi.

Bu yüzden beni odadan çıkarmasına izin verdim ve dışarı çıktığımızda yüzümü göğsüne gömüp ona yaslandım ve kolları beni sıkıca sardı.

Ağladım, tüm duygularımı serbest bıraktım.

Ledger

Söylediği her kelime doğrudu.

Dorothy bencilce davranıyordu ve eğer istediği şey kızlarını geride bırakmaksa, başka bir yol bulmalıydı.

Kulağa ne kadar kaba gelse de Liv ya da Red'in onu bırakmasına imkân yoktu.

Eşofmanım gözyaşlarını emerken sırtını okşadım ve başının üstünü öptüm. "Oturmak ister misin?" Koridorun ortasında durduğumuzu görünce sordum

Hemşirelerin geçtiği bir yerde.

"Eve gitmek istiyorum," dedi sesi

boğuklaşarak. Kitt'in dışarı çıktığını görmek için başımı kaldırdım.

Callie artık kollarında değildi ve Red'i gördüğünde en az onun kadar üzgün görünüyordu.

Onu.

Bize ulaştığında bir elini onun omzuna koydu. "Hey, bebeğim," dedi, elini

Sesini alçalt.

Red derin bir iç çekti, sonra kollarımın arasında dönüp Kitt'e baktı.

"Seni burada bırakmaktan nefret ediyorum ama işe gitmem gerek. Başını dik tut, tamam mı?

Beş gibi evde olurum."

"Seni bırakmamı ister misin?" Red en iyi arkadaşına sarılırken sordum.

Kitt başını salladı ve başının tepesini öptükten sonra bakışlarını kaldırıp bana baktı.

"Yürüyeblirim, teşekkürler."

Red'in başını kaldırarak kendisine bakmasını sağladı ve cesaretlendirici bir gülümsemeyle onu neşelendirmeye çalıştı

Onu kaldır.

"Bu gece görüşürüz," diye fısıldadı ve bana vermeden önce alına bir öpücük daha kondurdu. bir baş sallama ve ayrılma.

Liv de odadan çıktı, Callie şimdi kollarında sakindi. "Onun için üzgünüm, Red. Nasıl olabileceğini bilirsin. Ben burada onunla kalacağım ve yemek yedirmeye çalışacağım. Ona göz kulak olur musun?" diye sordu bana.

"Tabii ki. İyi olacak mısın?"

"Evet. Ve tekrar teþekkür ederim. Daha önce milyonlarca kez söylediğimi biliyorum ama bize gerçekten yardımcı oldun Ledger."

Ona başımı salladım, sonra gözyaşlarını silen Red'e baktım. "Onu ağlattığım için özür dilerim.

Bunu yapmak istememiştim."

Liv gülümsedi ve başını salladı. "Sen iyileşmeye çalış. Ben annemle ilgilenirim." Callie'yi ezmemeye dikkat ederek sarıldılar ve sonra Liv de bana sarıldı. "İşlerin nasıl gittiğini bildirmek için seni bu akşam ararım."

Red başını salladı ve Liv odaya geri döndükten sonra elimi tutup başını kaldırarak

Ben.

"Günü benimle geçirmek istediğine emin misin? Tek başıma idare edebilirim. Temizlik yapabilirim.

..." dedi ama yalnız kalmasına izin vermedim.

"Sana ofisi gezdireceğim, böylece ajansta çalışmanın nasıl bir şey olduğunu anlayacaksın.

Bu konuda ne düşünüyorsun?" Ben

sordum. "Tamam."

Mükemmel.

Böylece aklını Dorothy'den başka bir şeye vermesini sağlayabilirdim.

En azından bir günlüğüne.

CHAPTER 26

Ledger

Ona ajansı gezdirdim ve her şeyin ne kadar temiz ve büyük olduğunu görünce biraz şaşırdığını söyleyebilirim.

Michigan Gölü'ne bakan pencerelerimiz vardı ve benim dairemin aksine ajansta çok fazla mobilya yoktu.

Sadece gerekli olanları.

Liv'in çalışacağı ön büro çoktan kurulmuştu, yani geriye sadece Liv'in giriş yapıp çalışmaya başlaması kalmıştı.

İki oturma odamız, yemek alanı olan bir mutfagımız, banyolarımız ve Red için eklenmiş başka bir oda ile benim ofisim vardı.

"Burada çalışacaksın," dedim ve benimkinin daha küçük bir versiyonuna girmesine izin verdim.

Ofis.

Görüşü harikaydı ve onun geniş gözlü ifadesine bayıldım.

Ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum ve onun her küçük şeyimi almasını izledim. bu alana kendimi yerleştirdim.

"Bu... inanılmaz," diye fısıldadı.

Arkasını dönerek bana gülümsedi ama gözlerindeki hüznü hâlâ duruyordu.

"Burayı seveceğimi zaten biliyorum Ledger. Burası mükemmel," dedi bana.

"Güzel, çünkü yakın zamanda seni kovmaya niyetim yok," diye kıkırdadım ve ardından giriş yapmasını bekleyen bir iMac'in bulunduğu masayı işaret ettim.

"İsterseniz şimdiden bir şifre oluşturabilirsiniz."

Hızla masaya doğru ilerledi ve sandalyeye oturdu.

Fareyi nasıl hareket ettireceğini öğrenmesi biraz zaman aldı ama daha önce bir bilgisayarda çalıştığını biliyordum.

Okulda bu tür şeylere zaten sahiptiler.

Şifresinin ne olması gerektiğini düşünüyordu ve o klavyeye bakarken ben de masaya yaslanıp onunla yüzleştim.

"Şifrenizi unutmanız veya değiştirmek istemeniz durumunda sadece benim tarafımdan bilinecektir.

Daha önce kullandığınız bir tanesini seçmeyin," diye açıkladım.

Başını kaldırıp bana baktığında dudaklarını büzdü ve yüzümü inceledi.

"Keanureeves," diye önerdi ve beni güldürdü.

"Sizi hacklemeye çalıştıklarında pek çok kişinin bunu bulamayacağından eminim, ancak her ihtimale karşı daha güçlü bir şifre kullanmak isteyebilirsiniz."

"Keanureevesisagoodactorandiloveallhismovies?" onun yeni önerisiydi.

"Biraz fazla uzun olabilir ve birkaç sayı eklemek isteyebilirsin," diye kıkırdadım, bu beni eğlendirdi

He

psi. Sırıttı, sonra ekrana döndü ve yazmaya başladı.

"Keanu9Reeves18. Daha iyi mi?" diye sordu, ben de başımı salladım. "Çok daha iyi."

On sekiz Eylül onun doğum günüydü ve doğum günü yaklaştığı için

Ona ne alacağıma karar vermeliyim.

Red hazırladığım tüm klasörlere bakmaya başladı ve orada ajansla zaten imzalanmış altı eskort görebiliyordu.

Yirmi dört yaşında bir adam olan ilkine bakmasına izin verdim.

"Önümüzdeki hafta birkaç görüşmem daha var, eğer istersen onları benimle birlikte izleyebilirsin, böylece her şeyin nasıl işlediğini görebilirsin."

"Kulağa hoş geliyor," dedi ve bir sonraki uygulamaya tıkladı.

Eskort olarak çalışmak için başvuran ilk kızlardan birinin resmine bakarken Red'in çenesi düştü.

"Onu tanıyor musun?" Onu yakından izleyerek sordum.

"Bu Ellie. Onu pek tanımıyorum ama... Kitt lisede onunla yatmıştı. Eskort olarak işe ihtiyacı olan bir kıza benzemiyor."

"Eskortluk sadece paraya ihtiyacı olan insanlar için bir iş değil, Red. Babasının bu şehirde beş yıldızlı bir oteli var ve üniversiteye gitmediği ve babası her şeyi karşıladığı için gerçekten bir işe ihtiyacı olmadığı için, sadece biraz eğlence arıyor. Buraya sadece yemeğe çıkmak için gelmediğini söyleyebilirim. Yaşlı erkeklerden hoşlanıyor, bu yüzden bunu hobi haline getirdi."

Konuşmam bittikten sonra Red beni inceledi, sonra kaşlarını çatarak başını eğdi. kaşlar.

"Yaşlı erkeklerden hoşlanmak kötü bir şey mi?"

Ne demek istediğini çok iyi anladım.

"Burada ellinin üzerindeki erkeklerden bahsediyorum, Red. Ama hayır. Yaşlı erkeklerden hoşlanmak kötü bir şey değil. Yoksa ben burada bir şansı olmazdı, değil mi?"

Bunu neden söyledim ki?

"Benim için çok yaşlı değilsin Ledger," dedi dudaklarını ince bir çizgiye bastırarak. "Ama... senin için çok genç olabilirim."

Bu konuşma ikimizin de beklemediği bir şeye dönüşecekti. Gözlerimin onun güzel yüzünde gezinmesine izin verdim.

Çok güzeldi ve Kitt'ten başka hiçbir erkeğin ona fazla yaklaşmamasına seviniyordum.

Elimi uzattım, başını daha fazla çevirmesini sağlamak için çenesini hafifçe kavradım ve göz göze geldiğimizde sol yanağının iç kısmını ısırarak en tatlı küçük gamzesini oluşturdu.

"Rahat olmadığın şeyleri yapman için seni zorlamadığımı biliyorsun ve bana yakın olmamı istediğini söylemen bana yaşının çok çok ötesinde olduğunu gösteriyor. Bir şeyler üzerinde

düşünüyorsun ve yapmaya değmeyeceğini bildiğin şeyleri yapmıyorsun. Sen akıllısın, Red. Yaşın senin hakkındaki düşüncelerimi değiştirmeyecek. Birkaç hafta içinde 18 olacaksın. Karar verecek yaştasın.

kendi kararlarınızı verin."

Başparmağımı çenesinde gezdirdim, sonra başını hafifçe çevirirken dudaklarına yaklaştırdım.

"Bunun işe yarayacağını düşünüyor musun? Benim burada çalışmam?"

"Bu işi başaracağız, Red. Olmaması için bir neden göremiyorum ve harika bir iş çıkaracağını söyleyebilirim. Liv de öyle."

Buna cevap vermedi.

Onun yerine parmaklarını bileğime dolamak için uzandı ve sandalyesini geriye ittikten sonra ayağa kalkarak önümde durdu.

"Dün gece bana ne söylediğini hatırlıyor musun?" diye sordu, bir bacağı benimkinin arasına sokarak yaklaştı ve kasıkları tehlikeli bir şekilde kalçama yaklaştı.

Elleri göğsüme doğru hareket etti ve ben de ellerimin kalçalarına düşmesine izin verdim.

"Beni öpersen durmak istemeyeceğinden korktuğunu söylemiştin."

Aramızdaki gerilimin yükseldiğini hissettim ve gözleri dudaklarıma sabitlendiğinde içimdeki her bir kasın gerildiğini hissettim.

İyi anlamda.

"Ya durmanı istemiyorsam?"

Bu noktada, kendini neye bulaştırdığının farkında olmadığından emindim.

Aletim şimdiden sertleşmeye başlamıştı, tıpkı dün geceki gibi ve hepsi onun yüzündendi.

Sol elimi sırtının alt kısmına götürdüm ve kasıkları kasıklarına sürtünene kadar onu kendime çektim.

Uyluk.

Sıcaklığını hissedebiliyordum ve daha önce hiç öpülmemiş olması bile beni heyecanlandırıyordu.

en az onun kadar.

Ama bunu kendi avantajıma kullanmayacaktım.

Eğer bir şey olursa, ona ne kadar zevk verebileceğimi gösterebilirdim.

Midem aniden yüzlerce düğüm sıkılıyormuş gibi hissetti ama bu sadece birkaç dakika sürdü.

Red ve ben bir aileydik, ama *o* tür bir aile değil.

Sanki Kitt'le çıkmaya karar vermişler gibi. Birbirimizi o doğduğundan beri tanıyoruz.

Sorun neredeydi?

"Bundan yüzde yüz emin olmanı istiyorum Red. Dudaklarım seninkilere dokunduğunda geri dönüşü olmayacak," dedim boğuk bir sesle.

Elleri göğsümden boynuma doğru ilerledi ve orada saçlarımin arasına girdi. "Bunu istiyorum," diye fısıldadı, yüzü yaklaşıyordu.

Şimdi iki elimi de sırtının alt kısmına koydum, amı kalçamda ilerlerken vücudunu biraz daha kontrol etmeye çalışıyordum.

Bu geri adım atmak için son şansımdı.

Duygularımın vahşileşmesini engellemek için son şansım.

Ama bu ona, onun beni istediği kadar benim de onu istediğimi göstermek için tek şansımdı.

Dudakları yumuşaktı ve elleri saçlarımin sıkıca kavrarken, öpücüğü derinleştirmek için onu kendime doğru çektim.

Dudaklarıminı usulca onunkilere değdirdim, aşırıya kaçıp onu

korkutmamaya çalıştım. Ona karşı nazik olmalıydım ama daha fazlasını

istediği belliydi.

Yine de dikkatliydi ve ne yaptığından biraz emin değildi.

Bacaklarının arasını daha fazla hissetmek için kalçalarını oynatmaya ve kasıklarını benimkilere sürtmeye başladı.

Kendim de bir şeyler hissetmek istediğim için hırladım.

Ellerim aşağıya doğru hareket etti ve hafifçe sıkmadan önce kıcını kavradılar. bana karşı daha fazla.

Yumuşak bir inilti duyuldu ve saçlarımı tekrar çekiştirdiğinde ayağa kalktım ve bacaklarının arasında dururken onu masanın üzerine koymak için arkamı döndüm.

Onu öpmeye devam etmek için eğilmek zorunda kaldım ve sürpriz bir şekilde dili alt dudağıma sürtünmek için dışarı çıktı.

Yaptığımız şey konusunda rahat olduğunu bana söylemesinin başka bir yolu yoktu, bu yüzden başını yana eğmek ve dilimi ağzının içine sokmak için iki elimle yüzünü kavradım.

Çok derin değil, ama onu tekrar inletmeye yetecek kadar.

Ellerimin yüzünde olması da mükemmel vücuduna daha fazla dokunmamı engelliyordu.

Kııcı sikimi titretmeye yetiyordu ama öpüşmekten öteye gidemiyorduk.

Ofiste değil.

Bundan daha iyisini hak ediyordu.

Redley

Dili benimkine karşı o kadar şefkatle hareket etti ki, sert sakalı yumuşak tenimi incitmedi. İyi hissettirdi ve öpüşmenin tuhaflığına alıştım. Keşke bunu daha önce yapsaydım diyordum ama herhangi biriyle değil. Ledger benim ilkimdi ve iyi ki de öyleydi.

Kıçımı avuçladığında bacaklarımın arasındaki karıncalanmalar çoğaldı ve orada her ne oluyorsa onu uyarmam gerekiyordu.

Dilini ağzımın derinliklerine ittiğinde bir inilti daha çıktı ağzımdan ve gerçekten ne kadar derine gidebileceğini merak ettim.

Öpüşmemiz tutkuluydu ve kalbimin her zamankinden daha hızlı atmasına neden oldu.

Bacaklarımı kalçalarına doladım ve başımın iki yanındaki saçlarımı sıkıca kavrarken ona doğru yaklaştım.

Dudaklarıma basit bir öpücük kondurmadan önce dili bir kez daha benimkini yaladı ama henüz onu bırakmaya hazır değildim.

Daha fazlasını istediğimi belli ederek sızlandım.

Daha fazla öpücük.

Ondan daha çok var.

"Aşkım," diye fısıldadı dudaklarıma, uzaklaştı ve tekrar gözlerimin içine baktı. "Eğer devam etmek istiyorsan, benim daireme gitmeliyiz."

Başımı salladım, her zamankinden daha hızlı cevap verdim.

Kısık bir kıkırdama duyuldu ve hemen benden uzaklaşıp, ellerini

Saç.

Sonra fareye uzandı ve birkaç saniye tıkladıktan sonra fareyi çevirdi.

Bilgisayar kapalı.

"Gidelim," dedi ve tutmam için elini uzattı.

Benimkini onunkinin içine kaydurdum ve içimde büyük bir heyecanla vapurun girişine yöneldik.

Ajans.

Bir kez olsun beni iyi hissettiren şeylerden başka bir şey düşünmemek güzeldi ve ben beni ne kadar mutlu ettiğini sevdim.

Öpüşmek bunun büyük bir parçasıydı elbette.

Kitt bana hayatımdaki tüm kötü şeyleri unutturmadı değil ama bu benim için yeniydi.

Öpüşme ve dokunma.

Ledger hayatıma geri dönene kadar yapmayı hayal bile edemediğim bir şeydi.

*

Dairesine geri döndük ve içeri ilk adımımı attığımda ona bakmak için döndüm.

Bundan sonra ne olacağı konusunda sabırsızlanıyordum ve umutsuzca dudaklarının tekrar benimkilere değmesini istiyordum.

Her kızın ilk öpüşmesinden sonra böyle davrandığından emin değilim ama çoğunun şişe çevirmece oynarken böyle davrandığından emindim.

Kapıyı arkasından kapatırken yumuşak bir kahkaha attı ve ben de ona parlak bir şekilde gülümsedim. "Birileri telaşlanmış," diye sırttı ve elleri belime dokunduğunda hemen ve kollarımı boynuna doladım.

"Elimde değil," diye fısıldadım, burnumun ucunu onunkine değdirerek.

Bana gülümsedi ve içini çekti. "Bundan hiç pişmanlık duymuyorsun, değil mi?" "Hem de hiç."

Bu, söylediğim her kelimedede ciddi olduğumu anlaması için yeterliydi.

Dudakları tekrar dudaklarıma yapıştı ve bu sefer dilimi ağzına ilk sokan ben oldum.

Onun her santimini tatmak, her şeyi ve daha fazlasını öğrenmek istiyordum. İşleri çok hızlı götürmüyorduk.

Birkaç gün önce Ledger'ın üzerimde böyle bir etki yaratabileceğini düşünmezdim ama şimdi tek istediğim onun bana dokunmasıydı.

Öp beni.

Lütfen öp

beni.

Elleri tekrar kıcıma gitti ve hızlı bir hareketle beni kaldırarak bacaklarımı beline dolamamı sağladı.

Beni oturma odasına taşıdı ve kanepeye ulaştığımızda beni kucağına alarak oturdu.

Ellerini popomda birleştirdi ve daha da yaklaşarak öpücüğü derinleştirdi.

Ondan bir inilti kaçtı ve ben de ellerimi saçlarına sokup çekiştirdim ve sikiinin tekrar sertleştiğini hissettiğimde ona sürtünmek zorunda kaldım.

Yalan söylemeyeceğim... İnsanların genellikle öpüştükten sonra attıkları bir sonraki adımdan biraz korkuyordum ama Ledger ile endişelenmem gereken bir şey olmadığını biliyordum.

Nazik ve şefkatli olurdu, bu yüzden öpücüğü devralmasına ve öncekinden daha tutkulu olmasına izin verdim.

CHAPTER 27

Ledger

Her ne kadar tüm kıyafetlerini çıkarmak istesem de, ona ne yapacağımı göstermek için henüz çok erkendi.

Buna alışmamız gerekiyordu.

Red bana vahşi tarafını göstermekten korkmuyordu, azar azar da olsa.

Öpücüğün kontrolünü ele geçirdiği anlar oldu, ama bir kez bana bıraktığında, o kadar kolay teslim oldu ki.

Bir eli saçlarımın derinliklerine dalarken, öpüşmeyi tekrar derinleştirmek için beni kendine çekti ve diğer eli başımı yerinde tutmak için boynuma doğru ilerledi.

Dudakları benimkilere karşı harika bir his veriyordu ama hiçbirisi şimdiye kadar sahip olma zevkine eriştiğim en tatlı tatla kıyaslanamazdı.

Gözlerimin önünde büyümesini izlediğim kızın bir gün kucağıma oturacağını ve ona bu şekilde dokunmama izin vereceğini kim bilebilirdi?

Bunu düşünmek bile midemi bulandırmalıydı ama hayatın boyunca tanıdığın birine karşı böyle duygular beslemenin yanlış olduğunu kim söyledi?

Bunu düşünmeyi bırakmalıyım.

Yanlış değildi.

Her neyse... diğer kadınlarla yaşadığım her şeyden daha iyi hissettirdi.

Red kasıklarını tekrar benimkine bastırdı ve bu sefer kalçalarını tam orada, pantolonumun içinde şişen sikime doğru tuttum.

Ona bu kadarını verirdim.

Bir inleme daha çıkardıktan sonra ellerimi kalçalarına götürdüm ve hafifçe sıktım.

Dudaklarına karşı "Kırmızı," diye mırıldandım ama beni görmezden geldi ve öpmeye devam etti.

Kalçalarını tekrar sıkarak onu usulca kendimden uzaklaştırdım, kasıkları benimkilerden ayrılarak birbirleriyle alay etmelerini engelledi.

"Ne kadar istesem de... bütün gün sevişemeyiz," dedim gözlerini

Beni

m.

Dolgun dudaklarında küçük bir somurtma belirdi ve onu görünce gülümsedim.

İki
eliml
e
yüzü
nü
kavra
dım,
sonra
dilim
i son
bir
kez
ağzın
a
daldı
rmak
için
eğildi
m

Gözlerine tekrar bakmadan önce.

"Sana sıcak çikolata yapayım, sonra da vakit geçirmek için birlikte bir film izleyelim, ne dersin?" diye sordum.

Başını sallamadan önce bir süre yüzümü inceledi ve onayladıktan sonra nazıkçe gülümsedi.

"Bana şu anda olan biten her şeyi unutturduğun için teşekkür ederim. Buna gerçekten ihtiyacım var." "Yardım edebildiğim için mutluyum, aşkım."

Saçlarını geriye doğru taradım ve arkasındaki televizyona başımı sallamadan önce burnunun ucuna bir öpücük kondurdum.

"Bir film seçin. Ne olduğu umurumda değil. Gidip atıştırmalık bir şeyler getireyim ve senin için sıcak çikolata yapayım."

Mutfaktan döndüğümde Red, buraya taşındığımdan beri koltuklardan birinin üzerinde duran battaniyenin altına sarılmıştı.

Ona hiç dokunmadım, ama şimdi iyi bir şekilde kullanıldı.

Tepsiyi sehpanın üzerine koydum ve Grease'in önizlemelerini gösteren ekrana baktım.

Kıkırdayarak yanına oturdum. "Keanu yok mu?" diye sordum.

"Hmm, bugün değil. Keanu daha iyi günler için," diye açıkladı çarpık bir sırıtışla.

"Anlaşılabilir."

Bardaklardan birini alıp ona uzattım ve dik oturur oturmaz elimden alıp güzelce kokladı.

"Seninki pastanedeki otomattan aldığından çok daha güzel kokuyor." Gülümsedim ve dudaklarını ve dilini yakmamaya dikkat ederek bir yudum almasını izledim.

"Çok iyi," diye gülümsedi. "Teşekkür ederim, Ledger."

"Bana teşekkür etmene gerek yok, Red. Şimdi, bu filmi izleyecek miyiz yoksa kataloğu tekrar gözden geçirmek ister misin?"

Başını salladı ve oynat tuşuna basmadan önce ekranı işaret etti.

"Eğlenceli bir filme benziyor. Müziği de severim. Nadiren dinlerim." "Bunu seveceksin o zaman."

Çikolatadan bir yudum daha aldıktan sonra bana yaslandı ve başını omzuma koydu.

Ben de rahatladım ve çay bardağım sağ elimdeyken sol elimi okşamak için kalçasına koydum.

İlk başta ikimiz de sessizdik ama kısa bir süre sonra Red başını çevirip bana baktı.

"Ledger?"

"Evet, aşkım?"

"Sence annem ona söylediklerimden sonra onu tekrar ziyaret etmemi ister mi?" Ona baktım ve böyle bir şeyi nasıl düşünebildiğini merak ederek kaşlarımı çatıttım.

"Elbette senden bunu isterdi, Red. Söylediklerin kalbinden geldi. Ciddiydin. Ve o şeyleri ona ne kadar zarar verdiğini göstermek için söyledin."

"Ama... sence de ona karşı çok sert davranmıyor muyum?"

Başımı salladım. "Bence söylenmesi gerekeni söyledin. Ben yokken her gün neler yaşadığınızı bilmiyorum ama ikinizin iyi geçinemediği anlaşılıyordu. Ama ikinizi daha önce tartışmaya iten şey ne olursa olsun... bir kız çocuğu asla bir ambulans çağırmak zorunda kalmamalı.

aşırı dozdan ölen annesi için yardım almak. Mesele şu ki, Red... böyle şeyler olur. Ve ne kadar güçlü olduğun için kendinle gurur duymalısın."

Bir parçasının bana inanmadığını söyleyebilirdim, ama bunun onu ele geçirmesine izin vermek yerine gülümsedi ve bakışlarını fincanına indirdi.

"Sanırım hâlâ kendimle gurur duymayı öğrenmem gerekiyor. Kitt bana her zaman benimle gurur duyduğunu söylüyor... ama ben hep geçiştiriyorum," dedi sessizce.

"O zaman bana bir iyilik yap ve kabul et. Göster, bağır! Sen harika bir genç kızsın, Red. Şeytanlarının sana aksini söylemesine izin verme. Çünkü her şey kafanın içinde ve orası ne kadar karanlık olursa olsun, bil ki ailen ve arkadaşların senin yanında, seni destekliyor ve her zaman yanında duruyor."

Tekrar gözlerimin içine baktı ve birkaç saniye sonra eğilip sakalımın gizlediği çene çizgime bir öpücük kondurdu.

Hala dudaklarını hissediyordum.

"Sakalımı sorun etmediğine emin misin?" Ortamı biraz olsun yumuşatmayı umarak sırtarak sordum

Biraz

"Hiç de bile. Onunla yakışıklı görünüyorsun," diye iltifat etti.

Bakışlarımı tekrar televizyona çevirmeden önce öpücüğü alına geri götürdüm.

"Hadi bu şaheseri izleyelim. Bahse girerim iki ay boyunca şarkıları aklından çıkaramayacaksın.

Bundan sonra."

*

Redley film bitmeden hemen önce uyuyakaldı ama film boyunca gerçekten çok hoşuna gitti.

Kanepeden kalkıp daha rahat etmesi için uzanmasına izin verdim ve battaniyeyi vücudunun üzerine çektikten sonra bardakları ve yediğimiz kurabiye tabaklarını mutfığa geri götürdüm.

Tam onları lavaboya yerleştirirken telefonum titredi.

Tezgâhtan aldım ve üzerinde Liv'in adını okuduktan sonra telefonu açtım.

"Hey, her şey yolunda mı?" Dorothy için endişelenerek sordum.

"Hey, Ledger. Evet, annem biraz yemek yedi. Hemşireler birkaç gün içinde ayağa kalkacağını söyledi. Red seninle mi? Ona ulaşamadım. Telefonu çalışmıyor olmalı."

"Kanepemde uyuyor. Bir süre önce uyuyakaldı. Ona bir şey söylememi ister misin?" Tezgâha yaslanıp kanepedeki Redley'e bakarak sordum.

"Sadece onu kontrol etmek istedim. O nasıl?"

"Durumu iyi. Endişeli ama daha iyi olacağından eminim."

Liv içini çekti. "Keşke iyi anlaşabilseler. Red'in ne kadar çabaladığını biliyorum ama annem çok inatçı. Annem onu reddederken Redley'nin onunla ilgilenmeye çalışmasının ne kadar yorucu olduğunu görebiliyorum."

Dorothy'nin kendi kızına böyle zor zamanlar yaşatmasından nefret ediyordum. O bunu hak etmemişti.

Liv de bilmiyordu.

"Ona daha sonra ziyarete gelmek isteyip istemediğini sorabilir misin? Sanırım ilaçların etkisi geçtikten sonra annemin kafası daha rahat."

"Evet, tabii ki. Uyanır uyanmaz ona haber veririm. İhtiyacın olan bir şey var mı?" I

sordu.

"Hayır, ben iyiyim, teşekkür ederim. Sonra görüşürüz," dedi ve ben de görüşeceğimi umdum.

Dorothy'nin Red'le tekrar normal bir şekilde konuşmasını görmek istiyordum. "Sonra görüşürüz, hoşça kal."

Telefonu kapattık ve Redley uyurken ben mutfağı temizledim ve ardından ajansın açılışından önce dosyalanması gereken bazı evraklar üzerinde çalışmak için ofise gittim.

Kutlama için herhangi bir etkinlik planlamamıştık ama buna gerek de yoktu.

İşimizi gizli tutmak istiyorduk ve bir sürü zengin insanın katıldığı büyük bir parti vermek sadece bizi arayıp sorması gerekmeyen insanların dikkatini çekmemize neden olacaktı.

Bunu New York'ta zor yoldan öğrendik.

O zamanlar mafyalar bir numaralı düşmanımızdı, ancak kısa sürede bu durumdan kurtulduk ve sadece iyi insanlarla çalışan özel bir ajans olmanın yolunu bulduk.

Sadece büyük miktarlarda para için bizi kazıklayacak hiçbir şey yok.

Belgeleri bir süre okuduktan sonra Red'in doğum gününün yaklaştığını hatırladım ve hediyesini şimdiden sipariş etmeye karar verdim.

Umutsuzca ihtiyaç duyduğu tek şey yeni bir telefodu.

Beş saatlik kullanımdan sonra kapanmayan ve mümkün olduğunca sık aramak ve mesajlaşmak için kullanabileceği bir tane.

Ayrı olduklarında hepsinin birbirine daha iyi bağlanmasını istediğim için iki tane sipariş ettim

Daha

fazla. Biri Kitt için, diğeri Liv için.

Benimle kesinlikle kavga edecekler çünkü böyle bir hediye kabul etmek

Haftada sadece birkaç dolarla geçiniyorlardı ama isteseler de istemeseler de bunu kabul etmek zorundaydılar.

Maddiyatçı değildik.

İhtiyacımız olan şey

sevgiydi.

Ancak telefonlar ve diğer elektronik cihazlar son birkaç yılda bir istek olmaktan çıkıp bir ihtiyaç haline geldi ve zengin ya da fakir bir insan olarak buna uyum sağlamak zorunda kaldık.

CHAPTER 28

Redley

Uyandığımda güneş çoktan batmaya başlamıştı.

Kahretsin.

Ne zamandır uyuyorum?

Kanepede doğrulup oturma odasına baktım ve koridordan gelen bir ışık görünce battaniyeyi itip ayağa kalktım.

Ledger'ın ofisine vardığımda onu sandalyesinde arkasına yaslanmış, ellerini karnının üzerinde kavuşturmuş ve bacaklarını masanın altına uzatmış halde buldum.

Ciddi ve odaklanmış görünüyor.

Bir video ya da başka bir şey izliyordu, çünkü bilgisayarından bir ses geliyordu. Dikkatini çektim ve gözleri benimkilerle buluştuğunda gülümsedi.

"İyi uyudun mu?" diye sordu, sonra konuşan her kimse durmasını işaret edercesine elini kaldırdı. Başımı salladım, içeri girmeme izin verilip verilmediğinden emin değildim.

Görüntülü konuşma mı yapıyordu?

"Buraya gel, Red. Seni biriyle tanıştırmak istiyorum," dedi.

İlk başta tereddüt ettim ama ona ulaşip ekrana baktığımda, geniş ekranda muhtemelen Ledger'ın yaşında bir adam vardı.

Takım elbise giyyordu ama kravatı yoktu.

Onun yerine, ilk üç düğmesi açıktı ve beklediğimden çok daha fazlasını görebiliyordum.

Tıpkı Ledger gibi yontulmuş bir göğsü vardı.

"Bu benim ortağım Lawson. Bütün bunları ona borçluyum," dedi Ledger gülümseyerek. Kulaktan kulağa sırtan Lawson'a el salladım.

Kahverengi gözleri koyu tenini tamamlıyordu ve yüzündeki hafif kirli sakal çalışkan bir iş sahibinin görünümünü tamamlıyordu.

Çok yakışıklıydı.

"Ah, sen Red'sin. Tanıştığımıza memnun oldum," dedi, sesi Ledger'ınkinden daha derindi.

"Merhaba," diye mırıldandım uykulu bir sesle ve dağınık saçlarımı ve gözlerimin altındaki koyu halkaları gizlemek için kadrajdan çıkmak üzere yana doğru hareket ettim.

Tatlı tatlı gülümseyen Ledger'a baktım, elimi tuttu ve nazikçe sıktı.

"Utanma aşkım. Ondan saklanmak zorunda değilsin," diye söz verdi ve ben yavaşça
Tekra yaklaştım

r.

"Çok daha kötü görünüyorum, sevgilim. Merak etme," dedi, gülümsemesi
hâlâ yerindeydi. Ledger beni kucağına çekti, sonra tekrar Lawson'a baktı.

"Bu konuşmaya yarın devam etmemizin sakıncası var mı? İlgilenmem gereken bazı şeyler
.." var.

"Evet, tabii. Zamanın olduğunda bana haber ver. Seninle konuşmak
güzeldi, dostum." Sonra gözleri yana kayd, muhtemelen bana
bakıyordu.

"Tanıştığımıza sevindim Red."

"Sen de," dedim ona, gülümsemem yorgun düşmüştü.

Ledger vedalaştıktan sonra çıkış düğmesine tıkladı ve sonra dönüp bana baktı. "İyi uyudun
mu?"

"Evet, ama beni uyandırmalıydın. Saat kaç?"

Dönüp ekrana baktım ve saati gördüğümde sıçradım. "Eve gitmem
gerek! Kitt beni bekliyor!"

Ben kısmen çıldırırken, Ledger soğukkanlılığını korudu.

"Kitt'le konuştum. Burada olduğunu biliyor ve ona seni en kısa zamanda eve bırakacağımı
söyledim.

Uyanıksın," diye açıkladı.

Sakinleşmem biraz zaman aldı ve sakinleştiğimde derin bir iç çektim.

"Yani... şimdi beni eve götüreceksin mi?" diye sordum.

Kıkırdadı, tekrar faresine uzandı ve bilgisayarını kapattı. "Benden
kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

Mümkün değil.

Bana kalsa hayatımın sonuna kadar burada kalırdım. "Hayır,
ama Kitt ile akşam yemeğini kaçırmak istemiyorum."

Başını salladı ve elimi tutarak beni tekrar kendisine çekti.

Elleri kollarımdan kalçalarım, sonra tekrar uyluklarımın arkasına doğru hareket etti.

O hala sandalyesinde otururken ben bacaklarının arasında duruyordum ve gözleriyle
buluşmak için aşağıya bakmak zorunda kaldım.

Ellerimi omuzlarına koyarak ona dokunma ihtiyacımı harekete geçirdim.

"Liv bir süre önce aradı. Bugün anneni tekrar görmek istersen aramamız gerektiğini söyledi.
Ama az önce bana mesaj attı ve Callie'yi beslemek için eve gitmesi
gerektiğini söyledi." "Annem nasıl?" Liv'in büyük olasılıkla ona
söylediğini bildiğim için sordum.

"Daha iyi. Liv bana mesaj attığında uyuduğunu söyledi. Birkaç gün içinde ayağa kalkacak
ama sanırım onu ziyaret etmek yarına kadar beklemek zorunda kalacak. Senin için sorun olur mu?"

Bir süre yüzünü inceledim, sonra yavaşça başımı salladım ve gülümsedim. "Tamam. Filmin
bir kısmını kaçırdığım için üzgünüm."

"Sorun değil, Red. Başka bir zaman tekrar izleyebiliriz. Şimdi seni eve götüreyim," dedi ve
ellerini yukarıya, kığımın üzerine ve sonra da belime doğru hareket ettirdi.

Ayağa kalktı ve eminim ki üzerimde yükseliyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu, Őimdi yűzűmű avuluyor ve saçlarımı geriye doėru tarıyordu. BaŐımı salladım, sonra dudaklarına bakarken yanaėımın içini ısırđım. "Ben..." BaŐladım, sonra kendimi utandırmadan űnce durdum.

Ama ne istediğimi biliyordu ve beni bekletmedi.

Eėildi, dudaklarıma yumuŐak bir űpűcűk kondurdu ve sonra derinleŐtirdi.

Beni yakın tutmak için başımı.

Dili alt dudağımı yaladı ve benimki onunla oynamak için dışarı çıktığında kendimi bıraktım, ona daha fazla eğildim.

Orada öylece durduk, nefes almak kadar ihtiyacımız varmış gibi birbirimizi öpüyorduk. Göğsünde titreşen kısık inilti beni ürpertti ve o anda ondan çok daha fazlasını istedim. Ama gitme vaktim gelmişti.

Ondan uzakta olmak bana bugün yaptığımız her şeyi düşünmek için zaman verecekti.

Dudakları dudaklarımdan ayrıldığında gözlerimin içine baktı ve başparmağının ucuyla elmacık kemiğime dokundu.

"Çok güzelsin Redley," diye iltifat etti. Kalbim küt küt atmaya başladı.

Ya da belki iki.

Sadece konuşarak beni nasıl böyle hissettirdi?

Belli ki Kitt'ten başka kimse böyle bir şey söylememişi, ama o söylediğinde de say.

En azından *bu* şekilde değil.

Yanaklarımdan ısındığını hissettim ve başımı çevirdiğimde alçak sesle kıkırdadı.

"Hadi, aşkım."

*

Eve dönüş yolculuğu istediğimden daha hızlı geçti ve Ledger apartmanın önüne park ettiğinde yorgun bir gülümsemeyle dönüp ona baktım.

"Bugün için teşekkür ederim. İçeri gelmek istemediğine emin misin?" diye sordum.

"Başka zaman. İkinizi yalnız bırakayım. Ama yarın için bana haber verin. Erken kalkacağım ve anneni ziyaret etmek için gelip seni almamı istersen, hazır olacağım."

Başımı salladım.

"Teşekkür ederim," diye tekrarladım, bu iki kelimeyi bu kadar çok söylememin muhtemelen onu rahatsız ettiğini biliyordum.

"Ne zaman istersen, Red. İyi geceler," dedi bana.

Cevap vermek yerine ona veda öpücüğü vermek için eğildim. Doğru hissettirdi ve beni itmedi.

Dudaklarımı onunkilere değdirdim ve dillerimiz kısa bir süre buluştuktan sonra geriye yaslandım. "İyi geceler, Ledger."

Arabadan çıktım ve Ledger arabayı sürüp giderken mutfağımızdaki ışığın yandığını gördüm.

Merdivenlere ulaştığımda anahtarlarımı çıkarmak üzereydim ama Kitt daha hızlı davrandı ve kapıyı benim için açtı.

"Merhaba," dedim, bir şeylerin ters gittiğini fark ederek.

"Sen iyi misin?" "Ben iyiyim. Ya sen?"

Başımı salladım, sonra dairemize girmek için içeri adım attım. "Yemek mi yapıyorsun?"

Havada güçlü bir peynir kokusu vardı. "Evet, fırına peynirli börek koydum," dedi bana. Bu pek çok şeyi açıklıyordu.

Yatak odamıza doğru yürürken Kitt'in her adımda beni takip ettiğini duydum ve arkamı döndüğümde kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapının girişinde duruyordu.

"Bir sorun mu var?" Kaşlarımı çatarak sordum. Omuz silkti, başını yana eğdi.

"Bana söylemen gereken bir şey mi var?"

Şimdi kaşlarını çatan bendim. "Sana ne söyleyeyim?"

"Gerçekten mi? Benden mi saklıyorsun?"

Kitt sert bir kahkaha attı, sonra mutfığa geri dönmek için arkasını döndü.

Kafam karışmıştı, onu takip etmeden önce telefonumu fişe taktım.

"Kitt... neler oluyor? Ledger'da uyuya kaldığım için mi?" Neden

birdenbire garip davranmaya başladığını anlamamıştım.

"Seni herhangi bir şekilde incittim mi?" İncitmediğimi

umarak sordum. "Beni incitmedin, Red."

İç çekti ve bir elini saçlarında gezdirdi.

"Sadece aşırı tepki veriyorum. Seni Ledger'ı öperken gördüm," dedi ve tüm endişelerimi yok etti. Bu yüzden mi böyle davranıyordu?

"Özür dilerim. Sana söyleyecektim... Yorgunum, Kitt. Bu şekilde öğrenmeni istememiştim."

Bana baktı ve başını salladı. "Sanırım sen dışarıdayken seni gözetlememeliydim.

Buna neden kızdığımı bile bilmiyorum. Bunun er ya da geç olacağını biliyordum," diye kıkırdadı.

Ona gülümsedim ve kollarımı beline dolayarak her şeyi daha iyi hale getirmeyi umdum

Tekrar.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Özür dilemene gerek yok. Sanırım bu kadar aşırı korumacı olmayı bırakmamın zamanı geldi. Yapamam.

sonsuz dek bekar kalmana izin vereceğim," diye sırıttı.

Güldüm ve gözlerinin içine bakmak için çenemi göğsüne koydum.

"Ben de öyle. Ne zaman sana degecek bir kız bulacaksın?"

"Bir kıza ihtiyacım yok. Sen varsın. En azından şimdilik. Senin dışında birine bağlanmaya hazır olduğumda birini bulacağım."

Beni bu kadar çok sevdiği için onu seviyordum ve bir gün onunla ilgili her küçük şeyi takdir eden bir kız bulmasını gerçekten umuyordum çünkü bunu hak ediyordu.

İşte o zaman aklıma geldi.

Gözlerim büyüdü ve ona daha iyi bakabilmek için arkama yaslandım. "Ledger'ın şirketinde kimin eskort olarak çalıştığını

asla tahmin edemezsin." Tekrar kaşlarını çatı ve biraz

düşündükten sonra vazgeçti. "Söyle bana."

"Ellie."

Gözleri kısıldı. "Gerçekten mi? Kahretsin... sanırım yerini buldu," diye mırıldandı.

"Ledger bugün beni ajansa götürdü ve ofisi gezdirdi. İnanılmaz bir yer. Bir gün görmelisin. Liv'in kendi ön büro alanı olacak ve benim de Ledger'ınkinin hemen yanında kendi küçük ofisim var. Her şey çok büyük ve güzel. Ve manzara... aman Tanrım. Manzara inanılmaz."

Kitt bir elini boynumun yan tarafına koydu ve yüzümü incelerken hafifçe okşadı.

"Ona bu kadar yakın çalışırken iyi olacağını mı düşünüyorsun? Bu büyük bir dikkat dağınıca değil mi?"

sordu.

"Muhtemelen... ama bu işi yürütebileceğimizi söyledi. Ve ben de yürümesini istiyorum.

Keşke başka bir işi olsaydı.

Böylece her gün bana yakın olabilirsin."

"Hiçbir şey yapamayacağımızı biliyorsun, Red. Ayrıca... garajda çalışmayı seviyorum. Rick de bana önümüzdeki aydan itibaren zam yapacağına söz verdi" dedi.

"Öyle mi? Oh, Kitt, bu harika!"

Kollarımı omuzlarına doladım ve o bana sıkıca sarılırken ben de ona doğru bastırdım.

"Büyük bir zam değil ama yine de bir şeydir."

"Ne kadar büyük olduğu umurumda değil. Bu harika bir şey! Bunu hak ediyorsun. Her gün çok çalışıyorsun. Senin adına çok mutluyum," dedim ona.

"Teşekkür ederim, bebeğim. Şimdi, yanmaya başlamadan önce şu turtayı fırından çıkarayım. Fırını ayarlamadım.

zaman

layıcı." Güldüm ve yanağına bir öpücük kondurduktan sonra oradan uzaklaştım.

Nasıl oldu da bunca yıl hayatta kalmak için gerekli olan en az şeyle yaşadık ve birdenbire hepsi ödüllendirilmeye mi başladı?

Annem dışında hepimiz.

Eğer dün olanlardan sonra sadece fiziksel olarak değil zihinsel olarak da iyileşmeseydi, onu hayatta tutmak için mücadele etmeye devam edecektik.

Ona yardım etmek için her zaman yanında değildik ve en büyük korkum, hiçbirimiz yeterince dikkatli olmadığımızda onu kaybetmekti.

Şimdilik hemşireler ve doktorlar tarafından izleniyordu ama hastaneden çıktıktan sonra... gece gündüz yanında olamayacaktık.

Onu kaybetme düşüncesi kalbimi kemirmeye devam etti ve onu parça parça kırdı. Ama her zaman olduğu gibi güçlü kaldım, uyuşturucu ve bağımlılığın hayatımı kontrol etmesine izin vermedim.

CHAPTER 29

Redley

Sadece üç hafta sonra işler hepimiz için büyük ölçüde değişti. En azından ben öyle gördüm.

Liv ve ben ajansta çalışmaya başladık ve ilk iki hafta biraz telaşlı geçse de kısa sürede alıştık.

Onunla işe gitmeyi çok severdim.

İkimiz de stresli değildik ve sabah hazırlanmak için yeterince zamanımız vardı.

Gün boyunca, başvuran her yeni eskort için bilgisayarımdaki tüm klasörleri düzenledim ve bugün Ledger ile beşinci kez mülakata girebildim.

Ama bugün ters giden bir şeyler vardı.

Ledger'la iş dışında pek konuşmuyorduk ve her akşam eve gitmeme izin verildiğinde o ajansında kalıp çalışmaya devam ediyordu.

İşin onun için önemli olduğunu anlıyordum ama nedense o gün olanlardan sonra bir daha hiç yakınlaşmadık.

Bu beni çok rahatsız etti ama ona bu konuda bir şey söylemek istemedim.

Beni görmezden falan gelmedi... Sadece beni ilk öpüştüğümüz gün gördüğü gibi görmedi.

Belki de pişmanlık duyuyordu.

Masasına doğru baktım ve parmaklarını sakalında gezdirmesini izledim, derin bir iç çektikten sonra sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerimin içine baktı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Başımı salladım, sonra masamın üzerindeki başvuruyu aldım ve sandalyemi ona doğru ittim. "Başvuruya bakma fırsatım olmadı. Bu adam hakkında ne biliyorsun?" Stresli olduğu belliydi.

Zor olsa da mesafemi korumamın bir başka nedeni de buydu.

Odaya her girdiğinde ya da ne zaman göz göze gelsek kalbim hızlanmaya devam ediyordu ama ona gülümsediğimde ve o bana karşılık vermediğinde de kalbim biraz kırılıyordu.

Zaman, Red. Acele etmeye gerek yok.

"Adı Ryland. Yirmi üç yaşında ve burada, şehirde yaşıyor. Üniversiteden mezun oldu.

Bu yıl mezun oldum ve o zamandan beri farklı fast-food restoranlarında çalıştım." Çok özel bir şey değil ama eğitim almamaktan iyidir.

Bu ya da Liv'ininki gibi bir işin neden üniversite diploması gerektirmediğini hep merak etmişimdir. Ama şikayet etmiyordum.

"Pekâlâ," dedi Ledger ve masasındaki bir düğmeye basarak ön bürodaki Liv'le konuştu.

"Liv, lütfen Ryland'a ofisimi gösterir misin?"

"Hemen, Ledger," dedi Liv hoparlörden ve onu her duyduğumda olduğu gibi

Gülüm
sedi. Ledger'ın gözleri yine benimkilerin üzerindeydi ve beni şaşırtarak gülümsedi. "İyi misin aşkım?" diye sordu, sesini sakın tutarak.

Başımı salladım, sonra dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. "Burayı çok seviyorum," dedim ona.

Elini kalçama götürdü ve hafifçe sıktıktan sonra özür dileyen bir ifadeyle

Gülüm
se. "Son zamanlarda mesafeli olduğumu biliyorum ama bunu telafi etmek istiyorum. Her şeyi bitireceğim

Bugün yapılması gerekenler var ve söz veriyorum bu gece normale döneceğim."

Bir süre yüzünü inceledim, sonra ona gülümsemeden önce alt dudağımı ısırdım.

"Sanırım bu yönüne alışmam gerekecek. Olanlardan pişmanlık duyduğunu sanıyordum," dedim sessizce.

"Seninle yaptığım hiçbir şeyden pişman değilim, Red. Neler olduğunu bilmene izin vermeliydim.

Lawson bana bakmam için yeni şeyler gönderip durdu ama bugünlük bu kadar yeter, söz veriyorum." Ben cevap veremedim kapı çalındı.

Ledger boğazını temizledi ve dönüp önüne baktı. "İçeri gelin," diye seslendi ve Liv ağır kapıyı açarak görüştüğümüz kişiyi içeri aldı.

"Teşekkür ederim Liv," dedi Ledger ve tekrar odadan çıkmadan önce kız kardeşime gülümsedim.

Ryland'ı selamlamak için ikimiz de yerimizden kalktık ve hepimiz yerimize oturduktan sonra Ledger hemen sorulara başladı.

Görüşmeden sonra Ryland'ın söylediği her şeyin üzerinden geçebilmesi için not almak üzere oradaydım, bu yüzden önemli bilgileri yazmak için çoğunlukla başımı eğdim.

Ledger'ın konuşmasını dinlemeye bayıldım.

Sakinliğini korudu ve daha önce sahip olduğum patronun aksine, konuştuğu kişiyi asla rahatsız hissettirmedi.

Sohbet sorunsuz geçti ve hatta sohbet boyunca birkaç kahkaha bile attık.

"Ona sormak istediğin bir şey var mı, Red?" Ledger dönüp bana bakarak sordu.

Dudaklarım aralandı ve Ryland'a baktığımda usulca güldüm.

"Sanırım yeterince yol kat ettik," dedim onlara.

"Harika. O halde bu görüşme bitmiştir," dedi Ledger, sandalyesinden kalkıp Ryland'a elini uzatarak.

Biz de kalktık ve vedalaştıktan sonra ofisten ayrıldı.

Ledger beni belimden tutup kendisine döndürdüğünde sandalyemi masama doğru itmeye

başlamıştım bile.

"Daha önce konuşmamız bitmemişti," dedi, sesi şimdi alçaktı.

Gözlerinin içine baktım ve ellerini belime götürürken ona doğru gevşedim. Kalbim bir anda taklalar atmaya başladı.

"Yapacak çok işin olduğunu anlıyorum. Sorun değil Ledger," dedim ona.

"Bu seni rahatsız etti ve ben sana hiçbir şey söylemedim. Özür dilerim," dedi, gözleri şimdi dudaklarımda geziniyordu.

"Sana her baktığımda üzgündün. Oraya gidip seni öpmeyi ne kadar istediğimi bilemezsin. Sana tekrar yakın olmayı hayal ettiğimi bilmeni isterdim. İş beni bunalttı, ama dikkatimi dağıtmana izin verseydim, bugün bitiremezdim."

İşte yine oradaydılar.

İçimdeki o karıncalanmalar bacaklarımdan arasından tüm vücuduma yayılıyordu.

Ona gülümsedim ve elimi omuzlarına koyarak bedenimi onunkine daha sıkı bastırdım.

"Artık üzgün değilim," dedim ona.

"Güzel. Çünkü bu akşam seninle yemek yemek istiyorum. Sence Kitt akşam yemeğini tek başına halledebilir mi?"

Ellerinin daha da aşağıya indiğini hissettim ve kıcıımı örttükten sonra onları orada dinlendirdi. Liv'in her an boşalabileceğinden korkmuyor muydu?

Masasının üzerinde duran ve genellikle kız kardeşimle konuştuğu cihaza baktım. "O şey kapalı, değil mi?" Onu kıkırdatarak sordum.

"Kapalı, Red. Ee, ne düşünüyorsun? Akşam yemeği?"

Gözlerim tekrar yüzüne kaydı ve yakışıklılığını gördükten sonra başımı salladım. "Akşam yemeği kulağa hoş geliyor."

Sırıttı, sonra beni öpmek için eğildi.

Sakalının tenime değen sertliğini özlemiştim ve bu kısa ama yoğun öpüşmeden en iyi şekilde yararlanmak için ellerimi saçlarına götürdüm.

Elleri tekrar belime doğru hareket etti ve dillerimiz birbirine değdiğinde gözlerimin içine bakmak için geri çekildi.

"Bugün biraz daha kalmaya ne dersin? Böylece hemen sonra benim evime gidebiliriz."

İyi bir fikir gibi geldi.

Tekrar başımı salladım, öpücüğünden hafifçe nefesim kesilmişti.

Liv'in burada neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu ama kendisi öğrenmeden önce ona bir an önce anlatmak istiyordum.

"Artık işe dönebilir miyim?" Ona takılarak sordum.

Güldü ve başını salladı, sonra alnımdan öptükten sonra beni bıraktı.

Üzerinde belgeler olan sandalyemi masama doğru itmek için geri döndüm ve oraya vardığımda beni izlediğini fark ettim.

Kaşlarını kaldırarak ona meydan okudum. "Bir şeye mi ihtiyacın var patron?"

Ellerini ceplerine soktu ve başını öne eğdi, sonra sıırıttı ve başını salladı. "Ryland'ın bu ajans için uygun olup olmadığına karar vermeni istiyorum. Karar senin." Çenem düştü.

Son kararı veren kişi asla ben olmadım ve Ledger'ın bazı başvuruları geri çevirdiğini gördüm.

Ama yapabilir miydim?

Ryland'ın başvurusuna ve aldığım notlara bakmak için döndüm.

Ledger bana tehlike işareti olabilecek her şeyi yazmamı öğretmişti.

Ryland iyi bir adam gibi görünse de, geçmişteki işlerinden aldığı referanslar onu pek iyi yapmıyordu.

Adalet.

Ledger bana insanların referanslarda kullandıkları anahtar kelimeleri öğretti ve bunlardan birkaçı şunlardı

Ryland'ın her zaman patronunun söylediklerini dinlemeye istekli olmadığını gösterdi.

Eskortların Ledger ile çok fazla ilgisi olmasa bile, belirli kurallara uymaları gerekiyordu ve eğer onları ihlal ederlerse ve müşteri mutlu olmazsa, bu büyük bir sorun olurdu.

Notlarımı tekrar gözden geçirmek için zaman ayırdım ve Ledger'ın gözlerini neredeyse her beş dakikada bir üzerimde hissedebiliyordum.

Beni rahatsız etmedi.

Aksine, beni gülümsetti.

Ben de ona baktıkça, onunla eve gitmek ve geceyi onun evinde geçirmek için sabırsızlanıyordum.

yer.

*

Liv yüzünde parlak bir gülümsemeyle ofisime girdi, masama oturdu ve masamı fırçaladı. saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı.

"Gitmeye hazır mısın, hanım evladı?" diye sordu.

"Ah, hayır. Aslında bu gece biraz daha kalmam gerekecek," dedim özür dileyerek.

"Eve nasıl gideceksin? Kitt seni alacak mı?"

Her sabah buraya gelmek için Mack'in arabasını alırdık.

İşe gitmek için pek kullanmıyordu ve Liv sonunda ehliyetini kullanabilirdi. Hâlâ bir ehliyetim yoktu ama parasını ödeyebildiğimde kesinlikle almak istiyordum.

"Onu eve götüreceğim. Benim de bitirmem gereken birkaç iş var," dedi Ledger içeri girerken.

Ofis.

Liv ona döndü ve gülümsedi. "Tamam, kulağa hoş geliyor. Ve, hey," dedi bana bakarak.

"Annem yarın ilk destek grubuna gidecek. Sabah sekizde başlıyor, o yüzden onu oraya götürüp sonra buraya gelebiliriz."

Annemi o destek grubuna gitmeye ikna etmek zor oldu ama sonunda pes etti.

Sigarasını bırakmıyordu ama hastaneden dönmeden önce tüm gizli uyuşturucularından kurtulduk.

Bulduğumuz şey çılgıncaydı.

Daha fazla eroinden ekstazi haplarına, kokaine ve dolu viski şişelerine kadar.

Bunları alacak parası yokken nereden bulduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu ama kısa süre sonra Liv'in birikimlerine el attığını ve bunu da düzgün bir şekilde saklamadığını anladık.

Liv ve ben tüm bu eşyaları atarken sinir krizi geçirdik ve kafamızı toparlayıp tüm bunları geride bırakmamız birkaç gün sürdü.

Annem eve dönmüştü ve onu hayatta tutmak için elimizden geleni yaptık.

Her şeyi çöpe attığımızı biliyordu ve şaşırtıcı bir şekilde, lanet olası sigaraları olduğu sürece bu konuda tek kelime etmedi.

"Kulağa hoş geliyor," dedim ona. "O zaman saat yedi kırk beşte orada olurum." Liv gülümseyip başını salladı, sonra kalkıp

Ledger'a baktı. "İyi geceler. Yarın görüşürüz," dedi.

Ledger başıyla onayladı. "Yarın görüşürüz. Liv? Orada harika iş çıkarıyorsun.

Müşterilerimizden şimdiden olumlu geri dönüşler aldım."

Bu beni de en az onun kadar gülümsetti.

Liv, bir eskortla randevu ayarlamak isteyen tüm o zengin insanlarla konuşurken

inanılmazdı. Sabırlı ve çok iyi bir dinleyiciydi ve biz burada otururken sık sık güldüğünü duyduk.

Bazen ne kadar mutlu olduğu ve buraya geldiğimizden beri hayatın ne kadar kolaylaştığı beni gülümsetiyordu.

"Teşekkür ederim, Ledger. Burayı gerçekten çok seviyorum. Daha iyi bir iş yeri bulamazdım." O gittiğinde Ledger'a yumuşak bir gülümsemeyle baktım.

"O haklı. Çalışmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

"Güzel. Çünkü yakın zamanda ikinizin de gitmesine izin vermeyeceğim. Bana bağlısınız ve zaman geçtikçe harika şeyler yapacaksınız."

Sandalyesine geri oturdu ve ön kapının kapandığını duyduğumuzda bana doğru döndü ve arkasına yaslandı.

Sesini sertleştirerek, "Buraya gel," diye emretti.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama bana nasıl baktığını görünce ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm.

Gözleri ayakkabılarıma kadar indi ve tekrar yukarı çıktığında, yeni siyah kot pantolonumun sımsıkı sardığı belimde durdu.

"Bu yeni kıyafetine bayıldım. Kıvrımlarının her birini gösteriyor."

Ona ulaştığımda gülümsedim ve bacaklarının arasına girdim, o da ellerini kalçalarımın arkasına koydu.

Bize önden ödeme yapamazdı, çünkü tüm bu işlerle Lawson ilgileniyordu ve eğer erken ödeme alırsak, diğer tüm çalışanlarına da ödeme yapılması gerekiyordu.

Ama birikim kavanozumda kalan parayla iş için iki iyi kot pantolona para harcadım, böylece eskilerini atabildim ve en azından biraz profesyonel görünmek için üst bedenime tam oturan iki yeni gömlek aldım.

Yeni ayakkabılar ilk maaşımı alana kadar beklemek zorundaydı ama sevgili Vans'ımı atacak değildim. Hayatta olmaz.

Kitt de zam sayesinde yeni kıyafetler almıştı ve temiz giysiler içinde görünmesine bayılıyordum. "Teşekkür ederim," dedim sessizce, beni kucağına çekmesine izin vererek.

Onun evine gitmek için sabırsızlanıyordum ama gitmeden önce ofisinde öpüşmek zorunluydu.

CHAPTER 30

Redley

"N'aber, bebeğim?" Kitt telefonu açarken şöyle dedi.

Telefonu açtığıında Ledger'ın dairesine yeni varmıştık.

"Hey. Ledger beni evine yemeğe davet etti. Bu gece geç saatlerde evde olacağım," diye açıkladım. "İyi olacak mısın?"

"Uh, tabi. Evet, annemi ziyarete gideceğim o zaman. İkinizin arası tekrar düzeldi mi?"

Gülümsedim. "Evet. Konuşarak hallettik. Her şey yolunda," dedim ona, çoktan mutfağa gitmiş olan Ledger'a bakarak.

"Güzel. Daha sonra gelip seni almamı ister misin? Sonunda bugün arabayı çalıştırabildim." "Oh, Kitt, bu harika! Evet, lütfen gel. Arabayla dolaşmak istiyorum."

Kıkırdadı. "Tamam. Bana mesaj at, orada olacağım." "Seni seviyorum!"

"Ben de seni seviyorum, Red. Sonra görüşürüz."

Telefonu kapattık ve ben telefonumu sehpanın üzerine bıraktım.

Telefonumun şarjı tamdı, çünkü bütün gün isteyken şarja takmıştım. "Ne dedi?" Ledger mutfağa girdiğimde sordu.

Dolaptan spagetti çıkarıyordu ve ağzım sulanmaya başlamıştı bile. Liv ve ben binanın dışındaki sosisli sandviç standına gittiğimizden beri bir şey yememiştik.

"Lana'yı ziyaret ediyor ve daha sonra beni alacak. Arabasını çalıştırmış, bu harika. Ne pişiriyorsun?"

"Carbonara. Hiç yedin mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Ama televizyonda başkalarının yediğini gördüm."

Kıkırdadı, sonra buzdolabını işaret etti. "İki yumurta ve pancetta al lütfen," dedi.

Kafam karışmıştı, çünkü pancetta'nın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, buzdolabını açtım ve önce yumurtaları aldım, sonra pancetta'nın yakında bana geleceğini umarak buzdolabına baktım.

"İyi misin?" diye sordu, ben de başımı salladım.

"Pancetta nedir?"

Ondan bir kıkırdama geldi, ama bana gülmüyordu.

"Domuz göbeği eti. Neredeyse pastırmaya benziyor" diye açıkladı ve elbette buldum.

Buzdolabını kapatıp ona döndüğümde sırtıttım. "Henüz süslü kelimeler bilmiyorum, biliyor musun?"

"Sorun değil. Hepsini sana öğreteceğim," dedi sırtarak.

Yumurtaları ve pancetta'yı ocağın yanındaki tezgâha koydum, sonra da pişirmesini izledim çünkü o sırada yapabileceğim tek şey buydu.

"Defter?" Çenemi elime dayayarak sordum. "Evet, aşkım?"

"Sence Liv'e bizden bahsetmeli miyiz?"

Pancetta'yı küçük küpler halinde keserken dudaklarını büzdü, sonra omuz silkti. "Sence nasıl tepki verecek?" diye sordu.

"Bilemiyorum. Yani... Buna karşı çıkacağını sanmıyorum ama bunu daha fazla saklı tutarsak bize kolaylık sağlayacağını da sanmıyorum."

"İyi bir noktaya değindin. Ona yarın söyleyebiliriz."

Aman Tanrım.

"Yine de ona söylemeden önce bunun ne olduğunu konuşmalı mıyız?" diye ekledi, yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtış yayılıyordu.

Bu iyi bir fikir gibi görünüyordu.

"Evet, yapmalıyız."

"Güzel. Şimdilik aramızda neler olduğunu anlamaya çalıştığımızı düşünüyorum. Aramızda çılgınca bir cinsel gerilim olduğu açık ama çok daha fazlası var" dedi, gülümsemesi dudaklarında mükemmel bir şekilde oturuyordu.

"Yani... çıkıyor muyuz?" Bu konuşmanın bitmesini ve ilişkimizle ilişkilendirecek bir kelimeye sahip olmayı isteyerek sordum.

"Evet, sanırım öyleyiz."

Alt dudağımı ısırdım ve gözlerimin yüzünde gezinmesine izin verdim.

Her ne kadar aramızdaki ilişkinin ciddi olduğunu bilmek hoşuma gitse de, aklımın bir köşesinde, benden yaşça büyük ve aynı zamanda ailemden sayılan biriyle çıkmamın ne kadar yanlış olduğunu söyleyen o küçük ses yine vardı.

Aş artık bunu, Red, diye

düşündüm. "Çıkmak," diye tekrarladım.

Tekrar kıkırdadı ve bana doğru eğilerek yanağımdan öptü. "Garip hissettirdiğini biliyorum ama bunu başaracağız."

Tüm endişelerimi bir kez daha bir kenara iterek başımı salladım.

Doğru hissettiren buydu, öyleyse neden beynimin Ledger'la çıkmanın yanlış olduğunu düşünmem için kendimi manipüle etmesine izin vereyim?

Elimi boynunun yan tarafına koydum ve yüzünü bana dönmesi için başını çevirdim ve döndüğünde onu öpmek için aşığı çektim.

Dili alt dudağımı yalamak için dışarı çıktı ve ağzımın içine girdiğinde, başımı yana yatırarak öpücüğü derinleştirdim.

Eli başımın arkasına gitti ve uzun, tutkulu bir öpücükten sonra geri çekildi. "Bu yemeği bitirmeme izin verecek misin?" diye sordu benimle alay ederek.

"Evet. Ben burada durup izleyeceğim," dedim sırtarak.

Akşam yemeği harikaydı ve Ledger bulaşıkları yıkamayı bitirirken ben de dışarıda balkona çıkıp göle baktım.

Kasabanın tüm ışıkları suya yansırken dışarısı çok güzeldi ve bunu her gece görebilmeyi diledim.

Kitt bana bir mesaj daha göndermiş, Lana'nın yine kek pişirdiğini ve bu akşam eve götüreceğini bildirmişti.

Ajansta işe başladığımdan beri Kitt ve ben daha uzun süre uyanık kalabildik ve neredeyse her gece cips veya çikolata atıştırırken bir film izledik.

Annemi ve hastalığını düşünmediğim zamanlarda hayat harikaydı. Yine de bazen sanki iyileşecekmiş gibi hissediyordum.

Hâlâ öyle olmasını umuyordum ama her şey ona bağlıydı. "Derin düşünceler mi?"

Ledger kollarını arkadan belime doladı, sonra boynumu öpmek için eğildi. Ona doğru eğildim ve gülümsedim, başımı çevirip ona baktım.

"Sadece hayatın ne kadar tuhaf olabileceğini düşünüyordum."

"Oldukça tuhaf, değil mi?" diye mırıldandı tenime karşı. "Ama hayat bizim onu ne hale getirdiğimizdir. Ve bana göre... sen kendininkini mükemmel bir şekilde kontrol altına almış görünüyorsun."

Elleri karnımın üzerindeydi ve beni kendine doğru daha sıkı çekti.

Gülümsedim ve güzel manzaraya bakmak için döndüm, başımı göğsüne yasladım. "Çünkü sen geri döndün. Önceden her şey karmakarışık. Çalışmaya başladığımdan beri Ajans, sana bahsettiğim kafamdaki o dağınıklık yavaş yavaş kendini temizlemeye başladı." Ama annemle ilgili her şeyi halletmem için orada bıraktı.

İyi olan şey, artık onun ilaçlarını düşünmek zorunda kalmamamdı.

Ledger onun sağlık masraflarını karşılayacak kadar nazikti, ki ilk başta Liv ve ben bunu kendimiz yapmak istemiştik.

Ona zaten çok şey borçluyduk ve bu kadar kısa sürede bize verdiği her şeyi ona nasıl geri ödeyebileceğimiz konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Konuşmak istediğin bir şey mi var? Dinlemek ve yardım etmek için burada olduğumu biliyorsun ve bir şeylerle kendi başına uğraşman fikrinden nefret ediyorum," dedi sessizce.

"Şu anda konuşmak istediğim bir şey yok. Onunla yalnız vakit geçirdiğimde değil. Sen."

Kollarının arasında döndüm ve boynuna sarıldım.

Gözleri gülümseyerek yüzümde gezindi ve saçlarımı geriye doğru taradıktan sonra Ellerini belime koydu ve eğildi.

"O zaman... ne yapmak istiyorsun?" diye sordu, sesi alaycı ve meydan okuyucuydu. Cevap vermek yerine, dudaklarını öpmek için onu daha da yakınımaya çektim.

Birkaç hafta sonra tekrar öpüşmüş olsak bile buna alıştığımı söyleyebilirim.

Öpüşmemiz nazikti ama dillerimiz birbirine değdikçe daha da yoğunlaşıyordu.

Ledger daha sonra ellerimi popomun üzerine koyarak beni kaldırdı ve bacaklarımı kalçalarına dolayarak beni içeri taşıdı.

Önce kanepeye gideceğini sandım ama oturma odasını geçtikten sonra beni yatak odasına götüreceğini anladım.

Kalp atışlarım hızlandı ve beni yatağa bıraktığında, bu sefer sadece öpüşmeyeceğimizi biliyordum.

Yatağın kenarında durmuş, gözlerini üzerimde gezdirirken ona baktım.

Vücut.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı.

Yüzünde parlayan ay ışığıyla inanılmaz görünüyordu ve tıpkı onun yaptığı gibi ben de Gözlerim vücudunda gezindi.

Çok iyi yapılıydı ve bu gece onu daha fazla görmeyi umuyordum.

İffetli biri değildim ama ilk kez bir adım daha ileri gideceğim için gergindim. Eğer yapmak istediği buysa.

Elleri hareket ettiğinde, onu yakından izledim.

Kalçalarımına uzandı, aralarında durabilmek için onları birbirinden ayırdı, sonra üzerime geldi ve dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırdı.

Kollarımı tekrar boynuna dolayarak onu kendime çektim ve elim saçlarında olduğu halde onu orada tuttum.

Dili tekrar ağzımın içine girmekte gecikmedi ve kontrolü ele almasına izin verdim çünkü bundan sonra ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Masumiyetimin onu uzaklaştırmamasını umuyordum ama o benden faydalanmıyordu.

Öpüşmeyi derinleştirdi ve dilinin benimkine her vuruşunda bacaklarımin arasında bir sızı oldu.

Bir elini yanıma koyarak kendini yukarı kaldırdı ve diğer eliyle kalçamdan yukarı çıkıp belime dayadı.

Saçını çekmeye başladım, çünkü ne kadar gergin olursam olayım, hissetmek istediğimi biliyordum.

Daha

fazla. Artık alay etmek yok.

Ellerinin üzerimde olmasının gerçekten nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordum.

Kalçalarımı onunkilerle buluşacak şekilde kaldırdım ve bunu yaptığımda pantolonundaki sertliğin şişkinliğini hissedebiliyordum

kumaşa karşı.

Bu onu rahatsız etmedi mi?

Göğsünü titreten alçak bir inilti duyuldu.

Kalçalarını benimkilere doğru hareket ettirmeye başladığında, kalçalarımin arasındaki gerginliği nasıl hafiflettiğinin her saniyesinden zevk aldım.

Boğazımdan bir inilti çıktı ve tabii ki ritmik bir şekilde hareket ederek birbirimizi iyi hissettirdik. Ama bu benim için yeterli değildi.

Bir elimi saçlarından çekip göğsüne koydum ve aşağı doğru hareket ettirdikten sonra gömleğinin altına ittim, sonunda dokunuşumun altında kaslarını hissettim.

Dokunuşumun altında esneyen her bir kas inanılmaz hissettirdi ve elimi aşağı doğru hareket ettirdiğimde, göbek deliğinden pantolonuna doğru inen saç izini hissettiğimde durdum.

"Bana durmamı söyle," diye mırıldandı dudaklarıma karşı, ama ben hızla başımı salladım. Daha yeni başlamıştık ve ben çok daha fazlasını istiyordum.

Tekrar amıma bastırırken eli tekrar kığımın yanına gitti ve bana gerçekten ne kadar sert olduğunu hissettirdi.

"Bana durmamı söyle," diye

hırladı. "Hayır."

Eğer gerçekten isteseydi, beni zorlardı.

Sadece pişman olmayacağımdan emin olmak istiyordu.

Parmaklarım kot pantolonunun düğmesiyle oynamaya başladı ve bir kez açıldığında, fermuarın yakınında çalışmaya başladım.

Bana daha fazla yer açmak için kalçalarını kaldırdı ve fermuarı indirdikten sonra bana bakmak için kendini yukarı itti.

"Oraya gitmek istediğine emin misin?" diye sordu, yüzümde bir şey arıyordu.

"Evet, Ledger, eminim."

Bir iç çekti ama düşündükten sonra kot pantolonunu aşağıya ve kalçalarına doğru itmeme izin verdi.

Daha fazla uzanamadığımda, ayağa kalktı ve onlardan çıktı ve gözlerim hemen kasıklarına gitti.

Aletin büyüklüğü beni şaşırttı, çünkü boxer külotu tarafından mükemmel bir şekilde örtüldüğünü görebiliyordum.

Dilim dudaklarımı yalamak için dışarı çıktı ve tekrar yukarı baktığımda Ledger çoktan tişörtünü çıkarmıştı.

Üzerinde giysisi olmayan tek kişinin o olmasını istemedim, bu yüzden doğruldum ve gömleğimi de başımın üzerine çektim.

Sırada kot pantolonum vardı ve düğmelerini açtıktan sonra çıkarmak için bacaklarımdan aşağı ittim. "Redley," dedi Ledger sessizce, gözleri yine benimkilerin üzerindeydi.

"Hmm?"

"Seni becermeyeceğim. Bugün olmaz."

Sesi karanlık ve neredeyse bir hırıltıydı ve o aptal karıncalanmaları yeniden çoğalttı. O kelimeyi söylemesi bile beni titretiyordu ve buna kendi başına karar vermemiş olmasını diliyordum. Yine de seks için hazırlıklı değildim.

Zerre kadar değil.

Zihinsel olarak

yani.

"Tamam," diye fısıldadım, tekrar sikine bakarak.

Seğirdiğini gördüm, sonra tekrar hareket ederek üzerime eğildi ve dudaklarını tekrar dudaklarıma yerleştirdi.

Tekrar hareket edemesin diye bacaklarımı kalçalarına doladım ve pantolonlarımız olmadan onu çok daha fazla hissedebiliyordum.

Sertliği amıma sürtündü ve külotumun gelen ıslaklığı emdiğini hissedebiliyordum. ondan.

"Siktir," diye mırıldandığını duydum ve kasıkları bana daha sert bastırdı. "Çok ıslak."

Bana sürtündükçe karnımın alt kısmındaki gerginlik daha da artıyordu.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim ama ne kadar uzun sürerse sürsün daha fazlasını istiyordum.

Hiç orgazm olmadım ve kendime de hiç dokunmadım, ama Ledger'ın beni tüm bu yeni hislerle tanıştıracak adam.

CHAPTER 31

Ledger

Onun uyarılmışlığının kokusunu buradan alabiliyordum ve aletim sadece onun sıcaklığına sürtünerek patlamaya hazırdı.

Hay sikeyim.

Elleri saçlarıma geri döndü ve ağzının tadına bakmadan duramadım. Bu durum yüzümü bacaklarının arasına gömmemi engelledi.

Bütün gün çalıştığım ve işime odaklandığım için seks geçmişte çok önemli değildi.

Ajans.

Ama yıllar boyunca tanışma zevkine eriştiğim birkaç kadın oldu, ama hiçbiri o kadar tatlı ve

Kırmızı

masum değildi ve vücuduyla bana bu kadar güvenmesine bayıldım.

1. Sol elimin kalçasına doğru inmesine izin verdim ve elimi kıcının altına kaydırarak

ona daha fazla baskı yapmak için.

İnledi ve iç çamaşırlarımızın kumaşından ıslaklığını hissedebiliyordum.

Biraz daha ileri gidebilirdim.

Çok fazla değil, ama amından gelen sıcaklığı hissetmeye yetecek kadar.

Elimi kıcından kalçasına, oradan da karnındaki yumuşak tene götürdüm.

Onu sadece sütyeni ve külotuyla gördüğümde, vücudunun ne kadar muhteşem olduğuna hayran kaldım.

öyleydi.

Pürüzsüz, soluk bir cilt, her yerinde küçük çiller var.

Gözlerine bakmak için öpücüğü kestim ve gözlerini açtığında, tutku ve ihtiyaç vardı

içlerinde.

Bu onun için yeniydi ama hazır olmadığı bir şey yapmayacağıma söz verdim.

Nefesi boğazında düğümlendi ve parmaklarım yavaşça külotunun üzerinde gezinirken gözlerini hep benimkilerden ayırmadı.

Parmaklarım amına ulaştığında, aslında ne kadar ıslak olduğunu hissettim ve sikim tepki olarak seğirdi.

"Bu iyi mi?" Kısık bir sesle sordum, eğer değilse bana söylemesini istiyordum. "Mükemmel," diye fısıldadı, dokunuşumu karşılamak için kalçalarını hafifçe kaldırdı.

İnce kumaşın örttüğü klitorisini çabucak buldum, sonra onu iyi hissettireceğini bilerek nazikçe daire çizmeye başladım.

"Oh, Ledger," diye inledi, kalçalarını kaldırdı ve gözlerini benimkilerden ayırmadı. "Hoşuna gitti mi?" Ona gülümseyerek sordum.

Başını salladı, sonra inlememek için alt dudağını ısırды. "Çok güzelsin, Red. O güzel gözlerini benden ayırma," diye emrettim. Dediğimi yaptı ve ben de o küçük yumrunun etrafında dönmeye devam ettim.

Dokunuşumun altında titreştiğini hissettim ve sık sık kalçaları sarsıldı. Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıp haykırmamaya çalışırken sııttım.

"Kendini tutma, aşkım. İyi hissetmeni istiyorum ve gergin olursan bu gerçekleşmeyecek. Sakin ol," dedim ona.

Hemen yaptı ama bu onun gözlerini kapatmasına neden oldu.

O anda eğildim ve boynunu öptüm, emdim ve tenini nazikçe kemirdim.

Kalçaları tekrar kasıldı ve klitorisinin etrafında daha hızlı dönmeye başladım, inlemesini ve gevşemesini sağladım. "Aynen böyle, aşkım. Bırak ve seni boşaltmama izin ver."

İlk kez biri ona bu şekilde dokunduğu için bunun mümkün olup olmayacağından emin değildim ama o söyleyene kadar durmayacaktım.

Çözülüşünü izlemek için başımı tekrar kaldırdım ama bacaklarının titremeye başlaması ve ayak parmaklarının kıvrılması biraz zaman aldı.

"Ah!" diye bağırdı ve tam kendini uçurumun kenarına bıraktığını düşündüğüm anda, elimi iki eliyle kavradı ve itti.

Çok mu ileri gittim?

"Kırmızı," diye fısıldadım, tüm vücudunun gerilmesini izledim. "Red, iyi misin?" Başını salladı ama uyluklarını birbirine bastırırken gözlerini kapalı tuttu. "İyiyim," diye fısıldadı, gözlerini tekrar açmadan önce derin bir nefes aldı.

"Emin misin? Çok mu ileri gittim?" Elimi düz karnının üzerine koyarak sordum.

"Ben iyiyim. Sadece... bir şey vardı..." Açıklamaya çalıştı ama kelimelere dökemedi.

Vücuduna baktığımda, sonunda anladım.

İlk orgazmını yaşamak üzereydi, ama büyük olasılıkla içinde oluşan o ezici duygudan korktu.

Alnından öpmek için eğildim ve tekrar gözlerine baktığımda pembe yanaklarını görerek gülümsedim.

"Sorun yok canım. Utanmana gerek yok. Bu normal ve sana böyle hissettirdiğimi bilmek hoşuma gidiyor," dedim ona.

"Bu..." diye başladı, sonra kendini durdurdu.

"Evet, öyleydi."

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Bilmiyordum-"

"Yapma, Red. Bunun için özür dilemene gerek yok."

Parmaklarımın teninde gezinmesine izin verdim ve beline ulaştıklarında elimi sağ tarafına dayadım.

Orada.

Yumuşak bir şekilde gülümsedi, sonra uzanıp sakalımla oynadı ve çene hattımı okşadı.

"Yapacak mısın

bir ara tekrar?"

Buna nasıl hayır diyebilirim ki?

"Eğer istediğın buysa, evet," diye cevap verdim, avucunu öpmek için yüzümü çevirdim.

"Daha çok zamanımız var Red. Aceleye getirmeye gerek yok."

Benimle aynı fikirde olarak
başını salladı. "Tamam," diye
fısıldadı.

Onu öpmek için tekrar eğildim, ama telefonunun çalmasıyla bölündüğümüz için uzun sürmedi.

"Muhtemelen Kitt'tir. Telefonu açmalıyım."

Kalkmasına izin verdim ve üzerinde sadece iç çamaşırı varken, yatak odasından dışarı çıktı.
Telefon.

Redley

Ledger odadan çıktığında üzerine bir eşofman giymişti ve telefonun diğer ucunda Kitt'in sesini dinlerken, pantolonunun içinde hala büyük ve göze çarpan şişkinliği fark etmeden edemedim.

Eğer ona dokunma konusunda kendime daha fazla güveniyor olsaydım, eminim aleti artık o kadar sert olmazdı.

"...ve yirmi dakika içinde orada olacağım," dedi Kitt, aklımı Ledger'ın sikinden uzaklaştırarak. "Evet, bu harika. O zaman görüşürüz," dedim ve hoşça kal dedikten sonra telefonu kapattım. "Geliyor mu?" Ledger tekrar kasıklarına bakmamı sağlayarak sordu.

Elimde değildi ama *oradaydı*. Sanki bana bakmamı söylüyordu.

Ledger yaklaştı ve gözlerim orada kalırken, zihnim onlara yukarı çıkmalarını ve bakışlarıyla buluşmalarını söyledi.

Ne kadar zor olabilir ki?

Tanrım, Red!

Ledger'ın elleri yüzümü kavradı ve ancak onun yardımıyla başımı kaldırabildim.

Yüzündeki kendini beğenmiş sırıtma, ne düşündüğümü tam olarak bildiğini anlamam için yeterliydi, ama Ledger iyi bir adam olduğu için hiçbir şeyden bahsetmedi.

"Biraz daha iyi hissediyor musun?" diye sordu başını yana eğerek. "Umarım sana o şekilde dokunarak seni korkutmamışımdır."

Başımı salladım. "Yapmadın. Aksine, bana ne kadar harika hissettirebileceğinizi fark etmemi sağladınız."

İki elimi de göğsüne koydum.

Bana gülümsedi ve yüzümü inceledikten sonra başıyla yatak odasını işaret etti. "Giysin. Kitt gelmeden önce ikimize de içecek bir şeyler getireyim."

Kitt bana söylediğinden daha hızlı geldi ve sadece on dakika sonra telefonum çaldı.

Ekrana bakıp iç geçirdim, sonra bardağı lavaboya geri koydum.

"O burada. Gitmem gerek," dedim

Ledger'a. "Her şeyi aldın mı?" diye sordu.

"Evet."

Elimi tutup beni kapıya kadar geçirdi ve ayakkabılarımı giymemi beklemek yerine asansörün düğmesine basmak için dışarı çıktı.

"Seninle harika bir akşam geçirdim Red," dedi bana arkasını dönerken.

Gülümseyerek ona yaklaştım ve iki elimi omuzlarına koydum, sonra parmak uçlarımda durarak onu usulca öptüm.

"Ben de. Yemek için teşekkür ederim. Çok lezzetliydi."

"Senin için son kez yemek yapmayacağım. Şimdi git. Seni burada tuttuğum için bana kızmadan önce," dedi sırtıtarak.

Kıkırdadım ve onu son bir kez öptükten sonra yanından uzaklaştım. "İyi geceler, Ledger."

"İyi uykular, aşkım."

Apartmanın dışına çıktığımda Kitt'in yüzünde gururlu bir gülümsemeyle arabasına yaslandığını gördüm.

Arabası onun için çok şey ifade ediyordu ve ona tekrar binebildiği için çok mutluydum. Ona doğru yürüdüm ve sıkıca sarıldım.

"Sonunda yeniden araba kullanmaya başladın," diye işaret ettim.

"Evet, öyleyim!" Beni bırakmadan ve arabaya doğru başını sallamadan önce beni sıktı. "Getir içeri."

Her zaman yaptığı gibi benim için kapıyı açtı ve içeri girdiğimde bana doğru yürüdü. kaputun etrafından dolaşıp içeri girdi.

"Yemek nasıldı?" diye sordu, motoru çalıştırdı ve sürmeye başladı.

"Mükemmeldi. Lana'yla yemek nasıldı?"

Omuz silkti. "Her zaman olduğu gibi. Yeni bir iş aradığını hatırlıyor musun? Bir tane bulmuş olabilir."

"Oh, bu harika! Onun adına sevindim," dedim gülümseyerek.

"Evet, belki bu sayede yemeyeceği kadar çok yemek pişirmekten vazgeçer. Bu arada kekler arka tarafta," diye işaret etti.

Arkama baktım ve içinde lezzet olan Tupperware kabını aldım.

"Bunları yapmaya devam etmesi umurumda değil. Harikalar," dedim üstünü açıp bir tane çıkarırken.

"Sabahları yataktan yuvarlanmaya başlayana kadar," diye şaka yaptı. Brownie'yi ısırdım ve arkama yaslandım.

"Bir dahaki sefere bunların içine daha fazla çikolata koyabilir," dedim sırtıtarak.

Gözlerini devirdi ve kıkırdadı. "Bana ilk randevunuzdan biraz daha bahset. Yaşlı bir adamla çıkmak nasıl bir şey?"

"O yaşlı değil," diye mırıldandım dolu bir ağızla.

Yutkunduktan sonra ona baktım. "Çok nazik ve tatlıydı. Onun yanında kendimi iyi hissediyorum ve beni çok mutlu ediyor."

"Peki tüm bunların ajansta nasıl sonuçlanacağını düşünüyorsun?" "Yürüteceğiz," dedim omuz silkerek.

"Umarım yaparsın. Ofis romantizmi sandığınızdan daha hızlı yokuş aşağı gidebilir."

Burnumu kıkırdım ve yan tarafını dürttüm. "Nereden biliyorsun, hmm?"

Güldü, sonra kucağımdaki keklerle baktı.

"Sadece biliyorum. Bana bir ısırık ver," dedi ve ben de hâlâ elimde tuttuğum parçayı ağzına götürüp içine ittim.

"Sanırım Ledger ve ben işler kötüye giderse bu durumu çözeceğiz. Daha yeni çıkmaya başladık ve-"

"Woah! Şimdiden o kelimeyi mi kullanmaya başladın?" diye sordu, şok olmuş ve incinmiş gibi davranarak. Güldüm ve ona başımı salladım.

"Çok mu kışkandın?"

"Siktir, evet. Geceleri yanımda uyumamandan hoşlanmayacağımı söylemiştim. Seni o yaşlı adamla nasıl paylaşacağım?"

"O yaşlı değil!"

"Evet, öyle. İnkâr etmeyi bırak."

Neyse ki ciddi değildik.

Eğer öyle olsaydık, doğduğundan beri orada olan ama sonra sekiz yıllığına ayrılmaya karar veren kırk yaşındaki biri için bir şeyler hissetmeye başladığım için kendimi kötü hissederdim.

Tanrım, Red, o günler geride kaldı!

Şu ana odaklanmalıyım.

"Ciddiyim ama," diye iç geçirdi ve ona bakmamı sağladı. "Onunla aranızda ne olursa olsun, ona yer açmak için beni bir kenara itmeyeceğine söz ver."

Kaşlarımı çattım.

"Ciddi misin, Kitt? Seni kendimden uzaklaştırmamın imkanı yok. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve Ledger bile bizi ayıramaz. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

Dudaklarını büzdü. "Biliyorum. Sadece söylediklerinin değişmeyeceğini umuyorum."

İç çekerek kapağı kapattım ve kabı arka koltuğa geri koydum, sonra ona yaklaşmak için yana kaydım.

Neyse ki arabasının önünde bir bank vardı, böylece o sürmeye devam ederken ona kolayca sarılabildim. Yanağını usulca öptüm, sonra başımı omzuna koydum.

"Seni asla bir kenara itemem. Sen her zaman benim bir numaram olacaksın Kitt ve bunu biliyorsun."

Elini kaldırıp boynuna doladığım koluma dokundu ve okşadı

nazıkçe
e. "Biliyorum. Senden şüphe ettiğim için özür dilerim," dedi sessizce. "Seni seviyorum Kitt."

"Ben de seni seviyorum bebeğim. Her zaman sevdim ve her zaman seveceğim."

"Güzel, çünkü benden kurtulamayacaksın. Ben kiminle çıkarsam çıkayım, sen kiminle çıkarsan çık."

bir gün. Kim bilir, belki yakında çifte randevuya çıkarız," dedim sırtarak.

Güldü. "Gerçekten iyi bir plana benziyor. Şimdilik film gecelerimize devam etmek istiyorum. Bu gece ne izleyeceğimize dair bir fikrin var mı?"

Koltuğuma geri oturdum ve dudaklarımı büzdüm. "Ne izlediğimiz gerçekten umurumda değil. Bu gece sen seçmeye ne dersin?"

"Psikolojik gerilim olabilir mi?"

Başımı salladım. "Tabii ki olabilir."

"O zaman sanırım hangi filmi izleyeceğimizi biliyorum."

Heyecanlıydım ama içten içe Ledger'ın da bizimle olmasını diliyordum.
Ama Kitt'e de Ledger kadar zaman vermek zorundaydım, böylece ikisi de dışlanmış hissetmeyecekti.

CHAPTER 32

Redley

Ertesi sabah eski evimin önünde durmuş Liv ve annemin gelmesini bekliyordum.

Dış
arı.

İçeri girmek istemedim çünkü annem tarafından görmezden
gelinecektim. Bu yüzden kendimi kötü hissetmemek için
dışarıda bekledim.

Destek grubuna giderken arabada yeterince şey yaşadım.

Gerçekten gitmeyi kabul etmesi beni şaşırtmıştı ama gitmesi an meselesiydi.

Gitmeyi bırak.

"Hadi anne. Acele etmeliyiz."

Liv'in ön kapıdan çıkışını izledim.

"Günaydın," diye selamladım ona
gülümseyerek. "Selam, hanım evladı. Çok
bekledin mi?" diye sordu. "Hayır, yeni
geldim. O nasıl?"

Ağır bir iç çekti ve omuz silkti. "İyi görünüyor ama yine inatçı davranıyor. Umarım bu
destek grubu biraz yardımcı olur."

Başımı salladım, sonra annemin kaşlarının arasında derin bir çatıklıkla dışarı
çıktığını gördüm. Önce sessiz kaldım, ama bir merhaba demekten kendimi
alamadım.

"Merhaba anne," dedim, bir tür yanıt almayı umarak.

Bir baş sallama benim için yeterli olacaktı.

Ama hiçbir şey yoktu.

Bana doğru bir bakış bile atmadı.

Harika.

Mack'in arabasına döndüm ve Liv kilidi açtıktan sonra arabaya bindim, sonra da istediği
şekeri alamamış, incinmiş küçük bir kız gibi kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Ama o küçük kızın aksine, benim istediğim şey çok daha anlamlıydı.

Kendi annem, hayatını kurtardıktan sonra beni kendinden uzaklaştırıyordu ve bunu

düşündükçe daha da üzülyordum.

İkisi de arabaya bindiğinde camdan dışarı bakmak için döndüm. Liv motoru çalıştırmadan önce yanımı dürttü ama ona bakmadım.

"Başını kaldır, hanım evladı," diye fısıldadı, annemin arkadan duymayacağını düşünerek. İyi kulakları vardı ama neden umurumda olsun ki?

Liv bile ona beni görmezden gelmeyi bırakmasını söyleyemedi.

"Bugün grupta yaklaşık iki saat geçireceksin anne. Ondan sonra Mack seni alıp eve götürmek için orada olacak, tamam mı?"

Annem nefesinin altında bir şeyler mırıldandı, sonra iç çekti.

"Eve kendi başıma gidebilirim. Bu sabah oraya yürüyerek de gidebilirdim."

"Hayır, yapamazdın anne. Ve eve döndüğünde, orada kalmanı istiyorum."

Liv bana annemin evi terk edip hiç işi olmayan yerlere gittiğini ama akşamları mutlaka eve döndüğünü anlatmıştı.

Bir keresinde birisi Liv'e annemin bir barda saatlerce içki ve sigara içtiğini söylemişti.

Sol

a. İsteddiğimiz tam olarak bu değildi.

Destek grubunun yapıldığı kiliseye vardığımızda annem hemen dışarı çıktı tek kelime etmeden arabadan indi.

Liv sesli bir iç çekişle camını indirdi. "İkinci kat!" diye seslendi ama annem çoktan içeri girmişti.

"Yemin ederim, bir çocuktan daha kötü," diye mırıldandı. Yanağımın içini ısırđım ve ona baktım.

"Onunla uğraşmak zorunda kaldığınız için üzgünüm. Keşke yardım edebilseydim."

"Yardım edecek bir şey yok, Red. İyileşmek istiyorsa bu ona bağılı. Tek yapabileceğimiz oturup en iyisini ummak."

Ne yazık ki gerçek buydu.

Annem için daha fazla üzülmek yerine konuyu değiştirmeyi tercih ettim.

"Hey, Liv?"

Tekrar sürmeye başladı ve başarılı bir şekilde yön değiştirdikten sonra bir saniyeliğine bana baktı.

"Öyle mi?"

Parmaklarıma baktım ve bu konuşmanın zor olacağını bildiğimden tırnaklarımın etrafındaki deriyi tekrar temizledim.

"Dün sana işte daha uzun kalacağımı söylemişim ya? Aslında Ledger'la birlikte eve gittim."

Tepkisi için kendimi hazırladım ama yaptığı tek şey kaşlarını kaldırarak konuşmaya devam etmemi söylemek oldu.

"Biz..." Kelimeler boğazımda düğümlendi ve boğazımdaki büyük yumruyu yuttuktan sonra nihayet söylemek istediğimi söyleyebildim.

Yara bandını sökmek gibi.

Hızlı ve acısız. "Ledger ve ben çıkıyoruz."

O da buna tepki vermedi.

Gözlerini yola dikmiş, dümdüz caddeye bakmaya devam etti.

Bakışlarım tekrar ellerime kaydđ ve o kadar gerildim ki neredeyse o küçük deri parçalarını kanatacak kadar koparmaya başlayacaktım.

Kız kardeşim bana ikimizin de birlikte büyüdüğü ve kendisinden çok daha yaşlı bir adamla çıktığını söylese ne hissederdim?

Belki de kendi durumum olduğu içindi ama yaş önemli değildi.

Diğeri ise aile meselesiydi.

Bu ne kadar yanlış olabilir ki?

Derin bir nefes aldıktan sonra nihayet konuştu.

"Bu... ciddi bir şey mi? Yoksa bu bir tür intikam olayı mı?" "Ha?"

"Bir dönemden mi geçiyorsun? Çünkü eğer öyleyse, incinmeni umursamayan bir çocukla takılman daha iyi olur."

Ona kaşlarını çatıttım.

"Hayır, bu ciddi bir şey. Ondan gerçekten hoşlanıyorum," dedim ona dönüp bakarak.

Yine sessizdi ve düşünmesine izin verdikten sonra omuz silkti. "Ne söylememi istiyorsun, hanım evladı?"

"Bilmiyorum. Belki sorun olup olmadığını bana bildirirsin. Ya da ofise adımımızı atar atmaz Ledger'a bağırıp bağırmayacağınızı."

"Bunu kabullenmek zorunda olan ben değilim, Red," diye mırıldandı. "Seni mutlu ediyor mu?" "Evet. Hem de çok," diye yanıtladım.

"O zaman buna karşı bir şey söylemeyeceğim. Yani, biraz tuhaf ama bana anlattığına sevindim." Ben de öyle düşünmüştüm ama onun bu konuda biraz daha az kabullenici olduğunu hayal etmiştim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ona gülümseyerek.

"Ve hep bir gün evime gelip Kitt'in sonunda sana kız arkadaşı olmayı teklif edecek cesareti bulunduğunu söyleyeceğini düşünmüştüm," diye güldü.

Gözlerimi devirdim.

Kitt'le asla bir ilişkimiz olmayacağını biliyordu ama insanların bunun olabileceğini nasıl düşündüklerini anlayabiliyordum.

Olmazdı.

Dünyadaki son iki insan olsak bile.

Ledger

"Ve bu onun için gerçekten sorun değil mi?" Çoktan bilgisayarına giriş yapmış olan Red'e bakarak sordum.

Omuz silkti ve başını kaldırıp baktığında gülümsedi. "Biraz tuhaf olduğunu düşündüğünü söyledi, ama buna karşı değil."

Kollarımı göğsümde kavuşturmuş, sık sık yaptığım gibi onun masasına yaslanmışım

Daha önce. "Bu resmi olduğu anlamına mı geliyor?" Sırıttım. "Sanırım öyle."

Alt dudağını ısırdı ve ellerimi ondan uzak tutamadığım için yüzünü kavradım ve onu öpmek için yaklaştı.

Daha fazla eğilip öpücüğü derinleştirmekte tereddüt etmedi. Bu ne kadar profesyonelceydi?

Ofisimde, kendi asistanımla öpüşmek mi? Sanırım çok sıra dışı değildi.

Lawson'ın eski kız arkadaşı da New York'taki ofisimizde çalışıyordu.

Gerçi işler pek iyi gitmedi ama bunun nedeni patronu olması değildi.

Çünkü onu birden fazla erkekle aldatmış ve kalbi kırılmıştı.

Onu toparlamak için saatler harcadım ve uzun geceler bira içip video oyunları oynadıktan sonra nihayet eski haline döndü.

Red'in beni aldatacağından korkmuyordum.

Onun kadar sadık başka bir kız yoktu ve bu yüzden ona körü körüne güveniyordum.

"Sanırım masana dönmen gerekiyor," diye fısıldadı öpüşürken, ama henüz çalışmaya başlamaya hazır değildim.

Onu kendime doğru çektim ve sandalyesini daha da yaklaştırdım.

Başını geriye yatırarak dilimi kolayca ağzımın derinliklerine daldırabiliyordum.

Daha da içime girdi ve yakın zamanda durmayacağımı anlayınca sandalyesinden kalkıp bacaklarımın arasında durdu ve kollarını boynuma doladı.

Bir elimi kışına götürüp onu kavrayıp kendime doğru çekerken yumuşak bir inilti duyuldu.

Liv'in kapıyı çalma ya da konuşmak için hoparlörü kullanma ihtimali yüksekti ama ofise asla habersiz girmezdi.

Red'in dili benimkine değişiyordu ve ben hâlâ sakalımın onu nasıl rahatsız etmediğini merak ediyordum. Bana sıcak olduğunu ve sakalımın tenine değmesinden hoşlandığını söylemişti.

Ben kim oluyordum da tıraş oluyordum?

Elleri boynuma gitti ve bir tanesi hemen arkamdaki saçlarımın arasına saklandı.

Kafa.

Yavaşça, ondan hoşlandığım şekilde çekiştirdi ve kasıklarını ona doğru hareket ettirdiğini hissedebiliyordum.

Dün gece hissettiklerini hissetmek için benimkini.

Bunun tekrar bir sevişme seansına dönüşmesini istemiyorsam, durmak zorundaydım.

İki elimle tekrar yanaklarını kavradım ve son bir uzun öpücükten sonra geri çekildim. "Saat dokuzu geçti. Çoktan çalışıyor olmalıydık," dedim ona, otoriter görünmeye çalışarak.

Ama sırtışı bana bunu başaramayacağımı söylüyordu. Yine de dinledi ve sandalyesine geri oturdu.

Hareket etmediğimde, tatlı bir gülümsemeyle bana baktı.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı patron?"

Kıkırdadım ve başımı iki yana sallayarak kendimi masadan kaldırdım ve masama doğru yürüdüm.

kendi.

"Ben iyiyim, teşekkür ederim, aşkım."

*

Duygular beslediğim bir kızla çalışmayı hafife almıştım.

Kendimi her on dakikada bir en az dört kez onun masasına bakarken buluyordum ve onun orada oturup işini yapmasıyla dikkatimin dağılması kesinlikle iyi bir şey olamazdı.

Hatta bir an her şeyi bir kenara bırakıp onu yanıma getirip bacaklarını açarak masama oturtmak istedim, böylece ona orgazmın gerçekte nasıl bir his olduğunu gösterebilecektim.

Ama ofisimde cinsel içerikli şeylerden uzak durmak zorundaydım. En azından bazı işleri halletmemiz gerektiğinde.

Boğazımı temizledim ve bir saniyeliğine dikkatimi dağıtmak için e-postalarımı kontrol ettim ve Ryland'ın adını okuduğumda kendime, eskort olarak uygun olup olmayacağına Red'in karar vermesine izin verdiğimi hatırlattım.

"Redley," diyerek dikkatini çektim ve bana bakmasını sağladım.

"Evet?" diye sordu.

"Bir saniye buraya gel," dedikten sonra ayağa kalkıp masama doğru yürümesini bekledim.

"Ryland hakkında bir karar verdin mi?" Sandalyemde arkama yaslanarak sordum. "Az önce bana bir

Mülakatının üzerinden geçme konusunda ne kadar ilerlediğimizi soran bir e-posta. Ne düşünüyorsun?" Dudaklarını birbirine bastırdı ve derin derin düşünüyor gibiydi.

"İlk başta ondan pek emin değildim. İyi bir adam ama bu birini reddetmek için bir neden değil. İnsanlarla arası da iyi gibi görünüyordu, en azından referanslarda öyle yazıyordu. Ama göz ardı edemeyeceğim birkaç şey göze çarpıyordu."

"Hangileri?"

"Referanslarda onun çok iyi bir dinleyici olmadığını ve ne isterse, nasıl isterse öyle yaptığını gösteren birkaç ipucu vardı."

Böyle kararlar almanın zor olduğunu biliyordum ama burada çalışmak ve işinde iyi olmak istiyorsa bu gibi şeylerin üstesinden gelmesi gerekiyordu.

Bu konuda ne kadar rahatsız hissederse hissetsin. "Peki, kararın nedir?"

Bir süre düşünmesine izin verdim, sonra cevap vermeden önce alt dudakını ısırıldı. "Ajans için uygun olduğunu düşünmüyorum."

"Güzel," diye başımı salladım ve gönderdiği e-postayı işaret ettim. "O zaman ona hemen haber ver. Kısa ve basit olsun."

Red derin bir nefes aldı, yorum yapmadığım ya da kararını değiştirmesine neden olmadığım için rahatlamış görünüyordu.

Eğer uygun olduğunu düşünmüyorsa, notlarını tekrar kontrol etmemin bir anlamı yoktu. Onun kararına güvenirdim.

"Tamam, yaparım. Yapmamı istediğin başka bir şey var mı?" diye sordu.

Heps

"Hayır, hepsi bu kadar, teşekkür ederim," diye gülümsedim ve elini sıktıktan sonra evine

i.

dönmesine izin verdim. Ajansta zaten harika işler yapıyordu ve tıpkı kız kardeşi gibi

Mas

a.

İkisi de bir gün kendi işlerinin başına geçecek.

Şu anda işime odaklanmalı ve yan odadaki güzel esmerin çarpıcı güzelliğiyle dikkatimi dağıtarak hata yapmama neden olmadığından emin olmalıydım.

CHAPTER 33

Redley

İşler iyi gidiyordu ve her günün sonunda kendimi daha rahat hissediyordum ve Liv de artık Ledger ve benim hakkımda bilgi sahibi olduğundan, işten onunla değil de Ledger'la çıktığımda soru sormuyordu.

Ona çıktığımızı söylediğim günden sonra biraz daha sessizleşmişti ama Liv insanları gözlemleyen ve yargılamadan önce kendisi için bir resim oluşturan biriydi.

İşin iyi tarafı, Ledger ile çalışırken hiç garip konuşmalar yapmadık ve profesyonelliğini korudu.

Doğum günümünden bir gün önceydi ama doğum günleri hiçbir zaman heyecanlanacak bir şey olmadı. En azından benim için.

Hiç doğum günü partimiz olmadı ve hediyeler çoğunlukla Liv'in zaten kullandığı şeylerden ya da kendime tatlı almak için basit bir on dolarlık banknottan oluşuyordu.

Yine de şikayet etmedim.

Harcayacak paranız olmadığında bir doğum günü partisi düzenlemenin ne kadar zor olduğunu biliyordum. Bu sadece işleri daha da zorlaştırırdı.

Liv'le öğle yemeğinden sonra ajansa geri döndüğümüzde, kendi masama gitmeden önce onunla bir süre konuşmak için masasında durdum.

"Bu gece benimle eve geliyor musun yoksa başka bir randevu mu var?" diye sordu bana gülümseyerek. "Uh, hayır. Ledger'ın Lawson'la yapması gereken bir video görüşmesi var ve onu rahatsız etmek istemiyorum. Ben

Belki senin evinde birlikte akşam yemeği yeriz," diye önerdim.

"Kulağa hoş geliyor. Mack bugün altı gibi evde olur, böylece Callie'yi bardan almaya gitmek zorunda kalmam."

Dudaklarımı büzerek başımı salladım. "İlk maaşını aldığı anda ona bir bakıcı tutacak mısınız?"

"Almak zorundayım. Mack servis yaparken bardaki rastgele insanların sırayla ona baktığını bilmekten nefret ediyorum.

onlara alkollü içecekler. Orası bir bebeğe göre bir yer değil. Kahretsin, lanet bir bara bile girmesine izin verilmiyor. Ama evde durum daha da kötü. Annem bardaki tüm erkeklerin toplamından daha fazla sigara içiyor."

Ne yazık ki bunun doğru olduğunu biliyordum.

"Callie'yi bizim evde kalmak yerine yanına almak isteyen bir kız bulmak için bazı web sitelerine bakmaya başlamam gerekecek. Annemin hayatı onun için zorlaştırmasını istemiyorum."

"Eminim birini bulacaksın. Zamanım olursa ben de bazı internet sitelerine bakacağım," dedim.

"Teşekkür ederim, Red."

Gülümsedim ve Ledger'ın ofisine gitmeden önce ona hızlıca sarıldım.

Hâlâ orada olup olmadığından emin değildim ama öğle yemeğini genellikle tek başına yedi.

Bitti.

Çalışmayı hiç bırakmadı.

Kapıyı çaldıktan sonra, onu sandalyesinde otururken ve pencereden dışarı bakarken görmek için kapıyı ittim.

elinde bir fincan kahveyle pencereye

geldi. "Merhaba."

Hayallerinden sıyrılarak arkasını döndü.

"Selam aşkım. Öğle yemeğini iyi yedin mi?" diye sordu, fincanı yere bırakıp sandalyeden kalkarken. Başımı salladım, sonra başımı yana eğerek ona doğru yürüdüm.

"Her şey yolunda mı? Üzgün görünüyorsun."

Ellerini belime koydu ve beni kendine çekti.

"Ben iyiyim. Az önce Lawson'la bir telefon görüşmesi yaptım. Halletmemiz gereken birkaç şey var ama halledeceğiz."

Ellerimi omuzlarına götürdüm ve boynuna doladım. "Sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

Gülümsedi ama başını salladı. "İdare ederiz. Senin odaklanman gereken daha önemli bir şey var."

Ne demek istediğini anladığım için gözlerimi devirdim. "Sadece bir yaş daha büyüyorum."

"Yani yarın akşam seni ve diğerlerini yemeğe davet etsem hayır mı dersin? Paket menüden istediğinizi seçebilirsiniz," diye teklif etti.

Dudaklarımı büzdüm ve omuz silktim. "Para harcadığın tek şey yemekse, küçük bir buluşma o kadar da kötü olmaz sanırım."

"Küçük bir buluşma mı? Red, yarın senin on sekizinci günün. Senin için özel olmasını istiyorum." Onunla savaşmak işe yaramayacaktı.

Ve sevdiğim insanlarla gerçek bir doğum günü partisi ne kadar kötü olabilir ki?

İçimi çektim ve pes ettim. "Peki. Ama hediye kabul etmeyeceğim. Bu işle bana zaten bir tane verdin."

"Yaptığımı biliyorum. Ama bu bir hediye değildi. Bence sen hediye kavramını anlamıyorsun aşkım," dedi şakayla karışık.

Güldüm ve gözlerimi devirerek ona baktım. "Sanırım istemiyorum. İşe geri dönmemi ister misin yoksa beni burada ofisin ortasında tutmaya devam mı edeceksin?"

Sırıttı. "Buna aldırılmazdım." Gülerek onu

öpmek için parmak uçlarımda durdum.

Dudakları benimkilere değdi ve uzun, tutkulu bir öpücükten sonra geri çekildi. "Sanırım haklısın. İş çağırıyor."

Gülümseyerek dudaklarına bir öpücük daha kondurdum ve ondan uzaklaşıp masama doğru ilerledim.

"Bu sabah sana gönderdiğim başvuruları gözden geçirdin mi?" diye sordu kendisi de otururken.

Özel hayat ve iş hayatı arasındaki geçişi çok sevdim.

Kolay geldi ve bunun bizim için asla çok büyük bir sorun olmayacağını söyleyebilirim.

"Yaptım. Hiç de ciddi görünmeyen biri vardı. Onu davet etmeli miyiz emin değilim

röportaj."

"Hangisi?" diye sordu ve ben de hemen e-postalarımı tıklayarak bunu ona geri gönderdim.

Mektup eline ulaştığında inceledi ve başıyla onayladı. "Onu değerlendiremeyeceğimizi bildirmek için e-posta gönderin."

Sertti, ama bu işi ciddiye almayan ve sadece bir şeker anne bulmakla ilgilenen insanlarla çalışamazdık.

O adamın başvurusunda yazdığı şey buydu.

"Yapacağım."

"Yardıma ihtiyacın olan başka bir şey var mı?" diye sordu bana

bakarak. "Hayır, sanmıyorum. Olursa sana haber veririm."

İkimiz de birbirimize gülümsedikten sonra ekranlarımıza döndük ve eminim ki ikimiz de tekrar işin derinliklerine çekildik.

*

"İşten çıktığımda sana mesaj atarım. Liv'de iyi bir akşam yemeği ye," dedi Ledger beni Liv'in beni beklemekte olduğu resepsiyona götürürken.

"Çalışacağım. Çok fazla çalışma," dedim ve kız kardeşime dönmeden önce yanağından öptüm. "Hazır mısın?" diye sordu bize gülümseyerek.

Başımı salladım, Ledger'a baktım ve elini sıktım.

"Hoşça kal," dedi ve arabaya gitmek üzere ofisten ayrıldık.

"Mack birkaç dakika önce bana mesaj attı. Onu daha sonra alıp alamayacağımı sordu. Benimle gelmek ister misin yoksa ben dönene kadar annenle mi kalmak istersin?"

"Uh, hayır. Annemle kalabilirim. Sanırım beni yarım saat görmezden gelmesini kaldırabilirim."

Liv içini çekti ve bana baktı. "Biliyorsun seni Kitt'e götürebilirim ve daha sonra seni eve bırakmasına izin verebilirim."

"Hayır, Kitt artık garajda değil. Daha sonra senin evinde buluşacağımıza dair mesaj attı."

"Tamam. Sadece onu üzecek bir şey söyleme."

"Bunu ne zaman yapacağım ki? Liv, ne zaman etrafta olsam beni görmezden gelen o. Muhtemelen eve girdiğimi bile fark etmeyecektir."

Liv omuz silkti ve eve vardığımızda arabadan inip ön kapıya giden birkaç basamağı çıktım.

Kilidi açarken içime huzursuz edici bir his yayıldı.

Onu yerde bulma korkusu büyüktü, ama son zamanlarda çok daha iyiydi, öyleyse neden bir geri dönüşü olmasından korkuyordum?

Güldüm.

O bir bağımlı.

Tekrar aşırı doz alması zor olmadı.

Bu düşünceyi aklımdan çıkardım ve evin içine adım attım.

"Liv, sen misin?" diye seslendiğini duydum ve cevap vermeden önce gözlerimi sıkıca kapattım. "Hayır, ben Redley."

Oturma odasına doğru yürüdüm ve onu kanepede otururken gördüğümde bana bakışları karşısında derin bir iç çektim.

"Biliyor musun, en azından bana bir canavarmışım gibi bakmayı bıraksan iyi olurdu."

Bana tekrar sırtını döndü ve sigarasını içmeye devam etti.

Ciğerlerinin durumunun daha da kötüleşmesini izledikten sonra mutfağa gidip masayı hazırladım, böylece Liv'in endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

Annemin bir şeyler mırıldandığını duyabiliyordum ama muhtemelen yaptığım yorumla ilgili bir şey olduğu için duymazdan geldim.

Neden sürekli kafa tokuşturmak zorunda olduğumuzu bilmiyorum.

Doğru gelmiyordu ama yapabileceğim başka bir şey yoktu.

Masayı hazırladıktan sonra Liv'in yapmasına gerek kalmasın diye mutfağı temizledim. Ama yaptığım iyilik kısa sürede keşke hiç yapmasaydım dememe dönüştü.

Tanımadığım bir kadına yazılan ağrı kesiciler ve üzerinde etiket olmayan iki şişe öksürük şurubu çöp kutusunun arkasına saklanmıştı.

Bunların Liv ya da Mack'e ait olmasına imkân yoktu, kesinlikle

Callie'ye de ait değildi. Aklım bana çıldırmamı söyledi.

Olayı büyütmek ve annemin bunun kabul edilemez olduğunu bilmesini sağlamak için. Bugünden itibaren bir destek grubunu ziyaret ederken olmaz.

Bağımlılık yapan ilaçları aldım ve tezgâhın üzerine koydum, ardından ağrı kesicileri açıp umursamazca alt kattaki tuvalete atmadan önce tam on dakika boyunca ona baktım.

Öksürük şurubu da hemen arkasından geldi ve sifonu çektikten sonra boş şişeleri çöpe atmak için mutfağa geri döndüm.

Bundan bahsetmemek onun çıldırmasından daha kolaydı, ama hazinesinin gittiğini bir süre sonra öğreneceğini biliyordum.

Umurumda

değildi. Şu

anda

umurumda

değil.

Eğer hayatını gerçekten umursamıyorsa, o zaman onu durdurmamı istemesi de umurumda değildi.

Ölüyorum.

Beni istediği kadar görmezden gelebilirdi, ama o benim annemdi ve ben Kendi canına kıymasına izin verseydim iyi bir kızım olurdu.

Kaslarım gerildi ve kafamı boşaltmaya ihtiyacım vardı.

Bunu yapabileceğim tek yer dışarıydı, ben de tezgahdan telefonumu alıp dışarı çıktım ve onu oturma odasında geçtim.

"Gidiyor musun?" diye sordu

umutla. Sertçe güldüm. "Sen

öyle san."

Dışarıda merdivenlerde otururken dizlerimin titremesi

durmadı. Bir insan hayatını nasıl böyle bir kenara

atabilirdi?

Nasıl olur da bizimle kalacak kadar değerli bir şey olmaz?

Muhtemelen hiçbir zaman anlayamayacağım şeylerdi ama bu düşünceyi çok önceden kabullenmiştim. Her şeyin bu hale geldiğini görmek çok zordu.

Böyle zamanlarda alkol ya da sigaranın gerçekten işe yarayıp yaramadığını

merak ederdim. İçimdeki stresi boşaltır ve artık endişelenmez miydim?

Sonuçta ailemizde bağımlılar vardı, ancak Liv ve ben annemin yaşadığı gibi bir hayata düşmeyecek bir nesil gibi görünüyorduk.

Yine de alkol bu gezegendeki her sorunu çözüyor gibiydi. Belki bir kez denemeliyim.

Sadece görmek için.

Sadece herkesin söylediğı kadar yardımcı olmadığından emin olmak için.

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve gözyaşlarımı tutmak için elimden geleni yaptım ama ne kadar çabalasam da içimdeki dürtü o kadar büyüdü.

Gözyaşlarımın yüzümden akmasına izin verdim, kaçan her bir hıçkırığı duysa bile
Be
n. Bunun yardımı oldu.

Ağlamak.

Göğsümün içindeki tüm düğümleri ve yumruları gevşeterek nefes almamı kolaylaştırdı. Çok daha kolay.

Birinin iç çektiğini duyduğumda, Kitt'in bana doğru yürüdüğünü görmek için başımı kaldırdım. Arabasının geldiğini duymamıştım ama burada olduğuna sevinmişim.

Yanımdaki basamağa oturdu ve kollarını bana dolayarak beni kendine doğru çekti.
onun tarafında.

Sırtımı ovdu ve başımı öptü, kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım bile.

"Ne oldu?" diye sordu, annemle ilgili bir şey olduğunu biliyordu.

Annemin yine gizlice uyuşturucu kullandığını nasıl ifade edeceğimi bilemediğim için önce omuz silktim.

"Evde kimseye ait olmayan ağrı kesiciler ve öksürük şurubu buldum. Sifonu çektim," dedim sessizce, annemin kapının arkasında dikilmesi riskini almak istemediğimden.

"Kahretsin," diye mırıldandı Kitt. "O biliyor mu?"

Başımı salladım. "Hayır, ama eminim yakında öğrenecek. Bunu neden yapıyor?" diye sordum. Ama Kitt nereden bilebilirdi ki?

"Doğru olanı yaptın bebeğim. Onun için en iyisi bu."

Gerçekten öyleydi, ama annem yaşam tarzını değiştirmedikten sonra bunun hiçbir anlamı yoktu.

CHAPTER 34

Redley

Yemek masasına oturduk ve annem kanepeye dönmek için kalktığında yemeğimizi bitirdik. Yemek yerken konuştuğumuz pek bir şey yoktu.

Daha çok Mack'in barındaki müşterilerle ilgili birkaç hikâye anlatması ve Liv'in de ona onlar hakkında sorular sormasıydı.

Kitt ve ben sadece dinledik, ama arada bir bana nasıl olduğumu sordu.

Kendimi bok gibi hissediyordum ve şu anda annemden olabildiğince uzakta olmak istiyordum, yakında bir kavga çıkacağını hissediyordum.

Elimi koluna koydum ve kulağına fısıldamak için eğildim. "Sanırım gitmek istiyorum."

"Hemen şimdi mi?" diye sordu bana araştıran gözlerle bakarak.

"Evet, lütfen."

Ama o anda telefonum çalmaya başladı ve ekrana bakmak için arka cebimden çıkardım. Ledger olması gerektiğini biliyordum.

Yeşil düğmeye dokunarak masadan kalktım ve arka kapıya yönelip dışarı çıktım.

"Merhaba."

"Hey, işten yeni çıktım. Lawson video görüşmemizi yarına erteledi. Hâlâ Liv'de misin?" diye sordu.

"Evet, öyleyim. Uğramak ister misin? Biraz yemek artığı var," dedim ona, nazik davranmak isteyerek.

Ayrıca onu özlemiştim ve sesini duymak iyi geldi.

"Sesin beni orada istiyormuşsun gibi gelmiyor. Bir şey mi oldu Red?"

"Hayır. En azından henüz değil."

"Ne demek istiyorsun?"

İçimi çektim ve kapıdaki küçük pencereden aileme doğru baktım.

"Annem hapları ve öksürük şurubunu saklıyordu. Onları attım ama ona söylemedim," diye açıkladım.

Bir süre sessiz kaldı, sonra o da iç çekti.

"Ben de geliyorum. On beş dakika içinde orada olurum."

Cevap veremeden telefonu kapattı ve kısa bir süre sonra annemin aniden kimsenin olmadığı mutfağa doğru yürüdüğünü gördüm.

Herkes nereye gitti?

Bekledim ve onu içeride gözlemledim ve çöp kutusuna doğru yürüdüğünde tam olarak ne aradığını biliyordum.

Ama tam onu kenara çekmeye çalışırken Liv mutfağa girdi.

Konuştular ama içeri girdiğimde onları böldüm.

"Red, Callie'ye şişeyi getirebilir misin? Kitt'le birlikte oturma odasında."

Başımı salladım, tencereden ılık şişeyi alıp kanepeye gitmeden önce anneme hızlıca bir göz attım.

"Ah, işte sütün. Gördün mü?" Kitt Callie'ye gülümseyerek söyledi ve sütü ona uzattıktan sonra onu beslemeye başladı.

Mack'in üst katta olduğunu duyabiliyordum ve muhtemelen duş almak üzereydi. Yanına oturduğumda bana "Ne dedi?" diye sordu.

"Buraya geliyor. Sanırım annem de tam eşyalarının hâlâ çöpün arkasında olup olmadığını kontrol etmek üzereydi," diye fısıldadım.

"Belki de ona şimdi söylemelisin. Nasıl olsa hoş bir şey olmayacak, neden bekleyesin ki?"

Bu tam olarak duymak istediğim şey değildi.

Yine de gerçek buydu.

Yine de başımı salladım ve sütünü içerken beni dikkatle izleyen Callie'nin yumuşak ve tombul yanağını okşadım.

Sonra, korktuğum şey düşündüğümde daha kısa sürede gerçekleşti.

Annem küfretti ve Liv ona Callie etraftayken bu kelimeleri kullanmamasını söylerken ben gerildim ve kendimi en kötüsüne hazırladım.

"Eşyalarım kim dokundu lan?" Annem tısladı ve bana bakmaya başladığını

anlayabiliyordum. "Ne eşyası anne?" Liv şaşkınlıkla sordu. "Tanrım, sigaraların sehpanın üzerinde."

"Onlar kaybolmadan önce buradaydı!"

Ona bakmak için döndüğümde, yüzünde öfkeli bir ifadeyle beni işaret ediyordu.

Çok sevdikleri uyuşturucuları ellerinden alındığında sadece bağımlıların yapabileceği bir bakış. "Red, ne aldın?" Liv sordu, her zaman kavgalarımızı yatıştıran kişi olmaya çalışırdı. Cevap vermeyince annem yine sesini yükseltti.

"Eşyalarımı aldı! Neden bir kez olsun benim pisliğimden uzak duramıyor?" "Anne, lütfen bağırmayı kes," diye iç geçirdi Liv, tekrar bana bakarak. "Ne aldın Red?" diye sordu sakince.

Kitt beni anlatmaya teşvik etmek için yanımı dürttü ve derin bir nefes aldıktan sonra nihayet konuştum. "Çöp kutusunun arkasına ağı kesici ve öksürük şurubu saklıyordu. Sifonu çektim." "Seni küçük-"

"Anne! Tanrı aşkına, dur!" Liv daha fazla dayanamadı. "Benim işime karışmamayı ne zaman öğrenecek?"

Bana karşı olan bu nefretin nereden kaynaklandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ben küçükken hala benimle konuşurdu.

Hatta beni yürüyüşe çıkarıyor ve benimle televizyon izliyordu ama tüm bunlar değiştiğinden

beri sanki benden tüm kalbiyle nefret ediyor gibiydi.

Göğsümün tekrar ağrmasına neden oldu ve daha önce ağlarken dışa vurduğum tüm duygular yeniden ortaya çıktı,

tekrar nefes almayı zorlaştırıyor.

"Ellerini eşyalarımın uzak tutmalı! Bu çok mu zor?"

"Sana yardım etmeye çalışıyor," dedi Liv sakince ve kötü bir şey olmadan önce o şeyleri bulduğum için mutlu olduğunu biliyordum.

"Bu böyle devam edemez anne. Başka ne saklıyorsun ve o ağrı kesicileri nereden buldun? nereden?"

Annem ona cevap vermedi, onun yerine tahta bir kaşık alıp bana doğru fırlattı, Callie vurulmasın diye benim eğilmemi, Kitt'in de arkasını dönmesini sağladı.

"Bu ne lan!" Liv bağırdı, en az bizim kadar şaşırmış görünüyordu. "Ona bir şeyler fırlatamazsınız!"

Çenem düştü ve işte o zaman kendimi daha fazla tutamadım.

Koltuktan kalktım ve parmağımın onu işaret ederek tüm hayal kırıklığımı dışa vurdum.

"Biz aileyiz! Sen bizim annemizsin ve iyi gitmediğini görürsek, hoşuna gitse de gitmese de sana yardım etmek için her şeyimizi veririz! Burada kötü adam benmişim gibi davranmaya nasıl cüret edersin? Bana ne yapacağımı söyleyemezsin ve kesinlikle kızın olarak beni kendinden uzaklaştıramazsın! Bencilce davranıyorsun ve babamı kaybettiğim gibi annemi de kaybetmek istemiyorum! Acıyor anne, çok fena acıyor." Söylediğim her kelimedede sesim çatlıyordu ve gözyaşlarım yüzümden akarken kendimi kontrol edemiyordum.

Bunu Callie'nin önünde yapmaktan nefret ediyordum ama annem sonunda beni sınırın ötesine itmişti. Daha fazla kendimi tutamadım.

Herkes sessizdi ve ben ona bağırdıktan sonra annemin yüzündeki şoku görebiliyordum. Nefesim kesildi ve göğsüm ağır bir şekilde inip kalktı.

Annem sertçe yutkundu ama yüzünde artık hiçbir duygu yoktu. "Senden hiç yardım istemedim, Red. İstemiyorum da."

Kalbim o anda kırıldı.

Paramparça oldu.

Onun sözlerinden sonra tekrar yapıştırmamın imkânı yoktu.

"Burada neler oluyor böyle?" Mack giyinik ama saçları nemli bir halde merdivenlerden inerken sordu.

Anneme bakmaya devam ettim, çenem sıkılmıştı ve yumruklarım bir şeylere vurmak istiyordu. "Az önce annemi kaybettim," diye fısıldadım.

Arkamı döndüm ve ön kolumla ağzımı kapattım, sonra bir zamanlar evim dediğim yerden çıkmak için ön kapıya koştum.

"Red!" Kitt'in seslendiğini duydum ama ilk kez, kırıldıktan sonra bana sarılan ilk kişi o değildi.

Aşağı.

Ledger arabasından yeni inmişti ve eve doğru yürüyordu. onun kollarına.

"Red," diye fısıldadı, kollarını sıkıca etrafıma doladı ve beni kendine çekti.

Gözyaşlarım akmaya devam ediyordu ama onun kollarında güvendeydim.

"Sorun yok," dedi sessizce, büyük eliyle başımın arkasını kavradı ve diğer eliyle sırtımı ovdu.

"Ne oldu?" diye sordu, muhtemelen dışarıda bizimle birlikte olan Kitt'le konuşuyordu. Kitt basitçe "Dorothy," dedi.

Ledger gözlerimin içine bakmak için beni nazikçe itti ve yüzümü avuçladıktan sonra

gözyaşlarımı sildi.

"Gidip onunla konuşacağım. Kitt seni eve bıraksın, ben de birazdan sizi takip ederim, tamam mı?" Başımı salladım.

"Zamanını onunla uğraşarak geçirmeni istemiyorum. Buna değmez Ledger," diye iç geçirdim ve ardından bir hıçkırık geldi.

"Beni dinleyecektir. Onu eve götür," dedi Kitt'e.

"Ledger," diye bağırdım ama beni dinlemedi.

Alnıma bir öpücük kondurdu ve evin içine girmek için beni bıraktı. "Hadi, bebeğim."

Kitt elimi tuttu ve beni kendisine çekti. "Daha sonra bizimle olacak."

*

Dairemize vardığımızda gözyaşlarımız durmak bilmedi.

"Pijamalarını giy ve kanepede rahatına bak. Sana çay yapacağım," dedi Kitt. "Şu anda canım bir şey yemek ya da içmek istemiyor, Kitt," dedim sessizce.

Ben de üzerimi değiştirmek istemedim.

Kitt bir tencerede biraz su kaynatırken ben kanepeye oturup bacaklarımı sıkıca göğsüme çektim.

"Tüm bunları söylediğin için seni suçlamıyorum Red. Annem böyle davransaydı ben de aynısını söylerdim."

En azından bu beni biraz daha iyi hissettirdi.

Yine de o kadar çabuk atlatamazdım.

"Zor olduğunu biliyorum ve hiçbir şeyi şekerle kaplamayacağım ama sanırım ikimiz de bu kadının ne kadar inatçı olduğunu biliyoruz. Hiçbir şeyin değişeceğini sanmayın."

"Bir şeylerin değişmesini istemiyorum. Artık umurumda değil. Elimden gelen her şeyi yaptım."

Bu bana tüm gözyaşlarımı silme ve nefesimi kontrol altına almak için derin bir nefes alma gücü verdi.

Kitt gelip yanımdaki kanepeye oturduğunda, bardağı bana doğru tuttu ve kendimi yakmamam için dikkatli olmamı söyledi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, sonra fincanı dudaklarıma yaklaştırıp üfledim.

"Söylemeliyim ki, seni bu kadar gergin ve üzgün görmek beni ne kadar incitmiş olsa da, bence çok fena bir şeydi.

Bunu duyması gerekiyordu ve duydu da."

Gülümsemek istedim ama yapamadım.

Bunun yerine ona yaslandım ve çaydan bir yudum almak için tekrar doğrulmadan önce bir saniyeliğine gözlerimi kapattım.

Kısa bir süre sonra kapımız çalındı ve Ledger'ın burada olduğunu öğrendik.

"Ben bakarım."

Kitt kalkıp kapıyı açmak için kapıya doğru yürüdü ve merhaba dedikten sonra Ledger doğruca bana doğru yürüdü, önümde çömeldi ve ellerini kucağıma koydu.

"Biraz daha iyi hissediyor musun?" diye sordu, yüzümde cevap arıyordu.

Alt dudağımı ısırarak yavaşça başımı salladım. "Biraz, sanırım. Onunla konuştun mu?"

"Evet, konuştum. Ama o kadın hatırladığım gibi değil. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, iyiyim, gerçekten," diye söz verdim, elbette kendime yalan söyleyerek. "Henüz akşam yemeği yemedin. Senin için ısıtabileceğim makarna artıkları var," dedim ona.

"Çoktan hallettim," diye seslendi Kitt, açık buzdolabının yanında dururken.

"Teşekkür ederim, çok nazıksınız çocuklar."

Bana döndü ve elleriyle kalçalarını okşadı ve dudaklarına yumuşak bir gülümseme dokundu.

"Cesursun, bunu biliyor musun? Orada her ne olduysa... her şeyi söylemeye hakkın vardı.

söyledin."

Her ne kadar arkamı kolladığını bilmek hoşuma gitse de, bu gece için bunları duymaktan bıkmıştım.

Öne doğru eğildim ve fincanı sehpanın üzerine koyduktan sonra iki elimi yüzüne koydum.

Başparmaklarım yanaklarında gezindi ve sonunda yüzüme bir gülümseme yayılırken yüzünü inceledim.

Dudaklar.

"Bu gece burada benimle kalır mısın?" Fısıldadım.

İlk başta emin görünmüyordu ama bana yeterince uzun süre baktıktan sonra başını salladı.

"Eğer Kitt iyiye

kalmak isterim."

Kitt bizi duymuş olmalı ve arkasını döndüğünde dikkatimi çekti. "Bu gece kanepede uyuyabilirim," dedi bana.

Bana kalsa ikisini de yatağa götürürdüm, böylece aynı anda sarılabilirdim ama bu biraz garip olabilir.

Daha çok Ledger'a her döndüğümde onu öpmek istediğimi biliyordum.

Ledger yemeğini yerken ben de annemle olanları unutmak için hızlı bir duş almaya gittim.

Düşüncelerimi ele geçirip her şeyi daha da kötüleştirmeden önce aklımdan çıkarmam gerekiyordu. Ama Ledger yanımdayken kötü şeyleri düşünmemenin kolay olacağını biliyordum. Pijamalarımı giydikten sonra yatak odasının kapısında durdum ve Kitt ile Ledger'a baktım.

Ledger mutfakta duruyor, sessizce konuşuyor.

Beni fark ettiklerinde Kitt yanıma geldi ve elini yanağıma koydu, sonra eğilip alnımdan öptü.

"İyi misin?"

Ona gülümseyerek başımı salladım. "Daha iyi hissediyorum. Kalmasına izin verdiğin için teşekkür ederim. Söz veriyorum bir daha kanepede uyumak zorunda kalmayacaksın."

Kıkırdadı, sonra başını salladı. "Senin için her şeyi yaparım. Bunu şimdiye kadar bilmen gerekirdi,

Kırmızı."

CHAPTER 35

Ledger

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda karanlıktı ve kollarım hâlâ Red'e sıkıca sarılıydı, bacaklarımız yorganın altında birbirine dolanmıştı.

Hâlâ uyuyordu ama gözlerimi tekrar kapatmaya kendimi alamadım.

Tamamen uyanıktım, bu yüzden onu yakından izlemek için zaman ayırdım.

O kadar güzeldi ki, hayatın ona yaşattığı onca şeyden sonra bile bir şekilde zarafetini korumayı başarmıştı.

Elini çıplak göğsümün üzerine koydu, ben de kendi elimi onunkinin üzerine koyarak başparmağımla arka tarafını okşadım.

Dün gece uykuya dalmak onun için kolaydı.

Çok yorgundu ve birkaç dakika bana sarıldıktan sonra gözleri hızla kapandı. Yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim, sonra telefonumun saatine bakmak için döndüm.

Saat altıyı on geçiyordu ve uyuması için yaklaşık iki saati daha vardı.

Onu uyandırmak istemedim, bu yüzden kollarımda onunla orada kaldım ve kendimi biraz daha uyumaya zorlamak için gözlerimi kapattım.

Bu istediğim gibi sonuçlanmadı ve o hareket ettiğinde gözlerimi tekrar açtım. Gerindi, sonra yüzünü göğsüme gömdü ve bana bakmadan önce esnedi.

Dudaklarına yorgun ama tatlı bir gülümseme yayıldı. "Buradasın," diye fısıldadı. Başımı salladım, ona gülümsedim ve yanağını okşadım.

Eğilerek dudaklarını usulca öptüm, sonra tekrar geri çekilerek gözlerinin içine baktım.

"On sekizinci yaşın kutlu olsun güzelim," dedim sessizce.

Gülümsemesi aydınlandı, ama sadece bir saniyeliğine.

Gözleri göğsüme kaydı ve parmakları tenimde gezindikten sonra dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı. "Teşekkür ederim."

Onu inceledim, sonra başını geriye yatırdım ve daha iyi görebilmek için üzerine eğildim. "Bugün seni şımartmak istiyorum. Doğum günlerini sevmediğini biliyorum ama bir kez olsun seni kutlamamıza izin vermeni istiyorum. On sekiz yaşındasın. Bu büyük bir yaş ve kutlanmayı hak ediyorsun."

Yüzümü inceledi ve başını sallamadan önce sözlerimin kafasından geçmesine izin verdi.

"Tamam. Çünkü

Sen."

Gülümseyerek tekrar eğildim ve onu tekrar öptüm ve bu sefer kontrolü hızla ele aldı.

Öpüşmeyi derinleştirdi ve beni daha yakına çekmek için ellerini saçlarımda gezdirdi, ben de elimi beline koydum, diğer elimi de onun etrafında tuttum.

Bacakları hareket etti ve dizi sikime sürtünmeye yaklaştığında elimle onu hemen durdurdum.

Yalnız olsaydık, bana istediği her yerde dokunmasına izin verirdim ama Kitt yatak odasının hemen dışındaki kanepedeyken buna başlayamazdık.

Kapı düzgün kapanmazdı ve her şeyi duyardı. Seviştiğimizi bile duyabilir.

Dili dudaklarımı yalamak için dışarı çıktı ve ben ona doğru açıldığımda, dilimi ağzının içine sokan ben oldum.

Sıra bana gelmişti ve elimi tekrar yanağına götürerek dilimin onunkiyle tutkuyla dans etmesine izin verdim.

Bana daha önce hiç hissetmediğim şeyleri bu kadar hızlı hissettirmesi çılgıncaydı ve birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça bu duygular da artıyordu.

Ofiste onunla geçirdiğimiz her gün özeldi, sadece oturup çalışsak ve birbirimize flörtöz bakışlar atsak bile.

Ama onunla yatakta yatmak çok daha iyiydi.

Kalçasını okşadım, sonra sertleşen aletimi ona doğru itmek için bacağını kucağıma kaldırdım. Kasık.

Daha önce orada hissettiğim sıcaklık tekrar geri gelmişti ve tıpkı onun gibi ben de çok daha fazlasını istiyordum. En yumuşak inilti ondan kaçtı, bu da çok ileri gitmeden durmamız gerektiği anlamına geliyordu.

Birbirimizin vücutlarını keşfetmek için bolca zamanımız vardı, ama bunu Kitt'in uyanık bir şekilde kanepede uzanmak iyi bir zaman değildi.

"Durmaliyız Red," diye mırıldandım dudaklarına karşı ve dilini bir kez daha yaladıktan sonra öpüşmeyi kestik.

Gözlerimiz tekrar buluştu ve bana tatlı tatlı gülümsedi.

"Bahsettiğin parti hâlâ geçerli mi?" diye sordu.

"Tabii ki öyle. İşten sonra seni eve götüreceğim. Her zamankinden daha erken çıkabilirim" dedim.

Gülümsemesi yerinde kaldı ve gözleri dudaklarıma kaydığında, sık sık yaptığı gibi yanağının içini ısırdı.

"Ve hâlâ menüden istediğimi sipariş edebilir miyim?"

Kıkırdadım. "Evet, ne istersen. Sana söz verdim."

"Sabırsızlanıyorum," diye fısıldadı.

Redley

İş iyi bir dikkat dağıtıcıydı ve Ledger yanımdayken dün gece olanları aklımdan çıkarmak kolaydı.

Doğum günüm gibi hissetmesem de on sekizinci yaşımı kutlamaya hazırdım.

Yine de pozitif kalmaya çalıştım ve saat dördü vurduğunda, Ledger masadan kalkıp bana doğru yürümek için kendini itti.

Kendini beğenmiş sırtışı yüz ifadesini taklit etmeme neden oldu ve sandalyemi ona doğru çevirerek arkama yaslandım. "Partiye hazır mısınız?" diye sordu, her iki elini de koltuğumun kolçaklarına yerleştirerek.

Sandalye. Yüzü benimkine birkaç santim kalana kadar yaklaştı.

"Hazırım," diye cevap verdim, ellerimi göğsüne koyup gömleğini çekiştirerek.

Dudaklarımız buluştu ve bir süre birbirlerine karşı hareket ettikten sonra tekrar geriye yaslandı. "Gidelim o zaman."

Bilgisayarı kapattım ve sandalyemden kalktım.

Elimi tutup beni kapıya doğru çekti ve ofisinden çıktığımızda Liv'i gördüm zaten bizi bekliyor.

"Parti zamanı!" diye sırtıttı. "Çok heyecanlıyım! Mack'e mesaj attım, o da bugün bardan erken çıkabileceğini söyledi. Saat sekiz gibi Callie'yle birlikte gelecek."

"Bu harika. Birkaç kişiye daha ihtiyacımız var çünkü bu kız paket servis menüsündeki her şeyi sipariş etmeye niyetli," diye kıkırdadı Ledger.

Güldüm ve başımı sallayarak Liv'e baktım. "Yemeğimizi bitirmek için erkeklere ihtiyacımız olduğunu düşünmesi çok komik."

Ledger bir elini belime koydu ve başıyla çıkışı işaret etti. "Hadi gidelim. Kitt orada mı?"

"Bana mesaj attı ve yolda olduğunu söyledi, evet."

Liv kendi arabasıyla Ledger'ın evine gitti ve oraya vardığımızda Kitt'in çoktan arabasının yanında, dudaklarının arasında bir sigarayla durduğunu gördüm.

Stresli görünüyordu ama gözleri benimkilerle buluştuğunda yüzü gevşedi.

Hızla arabadan indim ve ona doğru koşarak kollarımı boynuna doladım. "Özledim

Sen," dedim ona.

Sigarasını attı ve dumanını üfleyerek bana tekrar sarıldı. "Ben de seni özledim bebeğim. Tekrar mutlu yıllar," dedi.

"Teşekkür ederim."

Birbirimizi bıraktığımızda, arabasının kaputuna döndü ve üzerinde duran oldukça büyük bir hediye aldı.

"Sana bir şey aldım," dedi bana gülümseyerek.

"Yapmamalıydın Kitt," diye iç geçirdim, bana bir şey almasına engel olamayacağımı biliyordum.

"Teşekkür ederim."

Ona tekrar sarıldım, sonra başımla girişi işaret ettim. "Hadi içeri girelim. Açlıktan ölüyorum ve akşam yemeğinde ne yiyeceğimizi seçmeme yardım etmeni istiyorum."

Üst kata çıktığımızda Liv ve Ledger'ın yaptığı ilk şey bana birer hediye vermek oldu. Onları minnetle aldım ve daha sonra açmak üzere sehpanın üzerine koydum.

Hediyeleri onaylamasam da, bana ne aldıklarını görmek için heyecanlıyım.

Ne olursa olsun, mutlu olacaktım.

"İşte," dedi Ledger, paket servis menüsünü bana uzatarak. "İşiniz bittiğinde bana haber verin ki her yeri arayabileyim."

"Kendim arayabilirim. Seni strese sokmak istemem," dedim.

Bir süre düşündü, sonra başını salladı ve telefonunu çıkardı.

"Benimkini kullan. Şifre benim doğum yılım," dedi.

1980.

"Bunun güvenli bir şifre olduğundan emin değilim," diye takıldım.

Kıkırdadı ve omuz silkti. "Biliyorum. Daha sonra değiştirebilirim."

Liv arkasından mutfığa yöneldi ve gizlice bir şeyler yapmakla meşgul oldular.

Ancak menüyle gözümü ayıramayacak kadar ilgiliydim ve Kitt'in her saniye bir şeyler önermesiyle bu restoranların sunduğu güzelliklerin içine çekildim.

Yeterince şeye karar verdikten sonra, ilk telefon görüşmemi yaptım ve paket servis siparişi verdim.

Daha önce de paket yaptırmıştık ama hep Kitt aramıştı.

Çok gergindim ama artık on sekiz yaşına geldiğime göre, işleri kendi ellerime almaya başlamalıyım. Özellikle de kendi doğum günümde.

"Tamam, çok teşekkür ederim."

Son aramadan sonra telefonu kapattım ve Kitt'e gururla gülümsedim. "Başardım!" Sırıttım.

"Güzel, yani işten eve geç geldiğimde paket servisin hazır olduğuna güvenebilir miyim?" "Her zaman," diye güldüm.

"Red?" Liv mutfaktan seslendi ve arkamı döndüğümde ışıklar aniden söndü.

Dışarı.

Ledger pastayı bana getirirken büyük çikolatalı pastanın üzerindeki mumlar parlıyordu ve Liv

mutlu yıllar şarkısını söylemeye başladığında Kitt parlak bir sırıtışla eşlik etti.

Çenem düştü, belli ki şaşırmıştım.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım kendi kendime, gözlerimi o güzel pastadan ayırmadan.

Yeterince yaklaştığında mumları yüzüme yaklaştırmak için eğildi ve şarkı bittiğinde mumları hemen üflesem mi yoksa önce bir şey mi söylesem bilemedim.

Nutkum tutulmuştu ve gözlerim yaşıyordu.

Kitt sırtımı okşadı. "Bir dilek tut," diye fısıldayarak beni cesaretlendirdi.

Neler olup bittiğini anlamam biraz zaman aldı ama ilk kez mum üfleyecektim ve bunu iyi değerdendirmek istiyordum.

Gözlerimi kapattım ve yumruklarımı sıktım, bu tek dileğin geręekleşmesini umuyordum.

Annemin iyileşmesini diliyorum.

Derin bir nefes aldım, sonra bütün mumları aynı anda söndürmeye çalıştım, bunu yapmazsam dileğimin sayılmayacağını düşündüm.

Gözlerimi tekrar açtığımda karanlıktı ve tüm gözler üzerimdeydi.

"Sanırım bu dilek senin için çok şey ifade ediyordu," dedi Kitt sessizce, yüzümden akan tek damla gözyaşını silerek.

Başımı salladım, sonra bana gülümseyen Ledger'a baktım. "Mutlu yıllar, aşkım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Bu harika!"

"Bunu senden saklamak zor oldu ama Liv bu pastayı gün içinde gizlice buraya getirmeyi başardı. Umarım çikolatalı pasta seviyorsundur," diye açıkladı.

"Bayıldım! Çok teşekkür ederim. Hepinize."

"Bir şey değil, hanım evladı. Her şeyi ve daha fazlasını hak ettiğini biliyorsun ve umarım bugün hayatının en unutulmaz anlarından biri olur," dedi Liv.

Ayağa kalktım ve ona sıkıca sarıldım, bu anı yaşamak için gözlerimi kapattım. "Bunu kesinlikle sonsuza dek hatırlayacağım," diye fısıldadım.

CHAPTER 36

Redley

Gerçekten daha iyi bir doğum günü dileyemezdim.

Ledger sayesinde, dileyebileceğimden çok daha fazlası oldu ve geceyi sevdiğim insanlarla geçirdiğim için mutluydum.

Elbette annemin de burada bizimle olmasını isterdim, ama aramız açıldıktan sonra aklım bana onu düşünmemenin en iyisi olduğunu söyledi.

Bir kez olsun hayatıma odaklanmalıydım. Ben de iyi değildim.

Sorunları olan sadece o değildi.

Mack Callie ile birlikte geldiğinde, Callie'nin biberonunu almak için buraya gelmeden önce evde olduğunu ve annesinin kanepede uyuduğunu söyledi.

Emin olmak için nefes alışını bile kontrol etti.

Ama bu yapması gereken bir şey değildi.

"Hey, doğum günü kız! Tatlı için hazır mısın?" Ledger kollarını arkamdan sararken sordu ve başımın arkasını öptü.

Oturma odasındaki büyük pencerelerin yanında durmuş, dışarı bakıyor ve gölün üzerinde parlayan ışıkları seyrediyordum.

Ona doğru eğildim ve ellerimi kollarına koyarak derin bir nefes aldım ve başımı salladım. "Gördüğümünden beri o pastayı düşünüyordum," dedim ona.

Kısık bir kıkırdama göğsünü titretti ve başımı çevirip ona baktım. "Doğum günü kız! olarak en büyük parçayı ben alıyorum, değil mi?" Sırıtarak söyledim.

"Elbette," dedi gülerek.

Dudakları benimkilere yaklaştı, yavaşça hareket ettirmeden önce birbirlerine hafifçe bastırdılar. Bir elimi uzatıp boynuna doladım ve onu kendime yakın tuttum.

Dillerimiz birbirine değdi ve öpüşmemiz tam bir öpüşme seansına dönüşmeden önce ellerini belime koydu ve beni hafifçe itti.

"Hadi diğerlerinin yanına dönelim. Ne kadar çabuk giderlerse, seninle o kadar çok vakit

geçirebilirim.
yalnız."

"Onları kovmak mı istiyorsun?" Gülerek sordum.

"Ben bencilim. Yani... evet, onları kovmak istiyorum."

Sırıttı, sonra mutfağa doğru başını sallamadan önce dudaklarına bir öpücük daha kondurdu.

"Hadi gel. Senin de açman gereken hediyeler var."

Dürüst olmak gerekirse ben de bundan korkuyordum.

Mutfağa vardığımızda Liv pastayı çoktan dilimlemiş ve her parçayı bir tabağa yerleştirmişti.

Taba

k. "İşte burada," dedi gülümseyerek ve tabaklardan birini bana doğru kaydırıldı. "Teşekkür ederim."

Herkes bir parça aldıktan sonra, içine daldık ve yüzümüzdeki sevinci hemen görebiliyordunuz.

herkesin yüzünde.

Çikolata ağzımda eridi ve kekin kendisi inanılmaz derecede hafıftı. "Daha önce hiç bu kadar güzel bir pasta yememiştim," dedim Ledger'a, sonra Liv'e baktım. "Bu nereden geldi?"

"Ajansa yakın bir fırın var. Ledger oradan almamı söyledi." Başımı salladım, sonra bana gülümseyen Ledger'a baktım.

"Bundan sonra öğle yemeğinden sonra tatlı almaya başlayabilirim." Kıkırdadı, sonra omuz silkti. "Bunu kesinlikle hak ediyorsun."

Yemeye devam ettik ve Callie'nin ilk kez çikolatayı denemesini izledik ve bu tatlılık diline değdiğinde gülmesi bizi eğlendirdi.

Callie daha fazla pasta istediğini belirtmek için ellerini çırparken Liv, "Ona daha fazla vermeyi bırakmalıyız yoksa yakında bağımlısı olacak," dedi.

Mack, "Biberon vaktin geldi tatlım," dedi ve onu tezgâhtan kaldırarak Liv'in elindeki biberona uzandı.

"Hediye zamanı gelmedi mi daha?" Kitt kulaktan kulağa sırtarak sordu.

Sessizce iç çektim, bana ne verirlerse kabul etmeye kendimi hazırladım.

Özellikle Ledger'ın için gergindim, bana çok pahalı bir şey almamasını umuyordum.

Ledger Liv ve Mack'ten gelen ilk hediyeği alırken biz de oturma odasına geçip koltuklara oturduk.

Bana verdi ve ben de kız kardeşime gülümsedim, sonra üzerinde adımın yazılı olduğu parlak kırmızı zarfa baktım.

Açtım ve içinden pastaneye ait bir hediye kartı çıkardım; pastanın oradan geldiğini hemen anladım.

Liv konuşurken başımı kaldırıp ona baktım. "Pastayı seveceğini biliyordum, bu yüzden Mack'le birlikte canın tatlı bir şeyler istediğinde para ödemek zorunda kalmayacağına karar verdik. Ama sandviç ve salata da yapıyorlar, doğum günü pastanı aldığım da harika görünüyordu."

Mack, "Bu şekilde bir süre öğle yemeği için endişelenmene gerek kalmayacak," diye ekledi. Onlara gülümsedim. "Bu mükemmel. Çok teşekkür ederim. Çok düşüncelisiniz."

Onlar da gülümsediler ve Kitt heyecanını kontrol edemediği için hediyesine uzandı ve bana uzattı.

Hemen yanımda oturuyordu ve bana sırtınca kıkırdadım.

"Yapmamalıydın," dedim ona ama duymak istemedi. "Aç," diye dürttü ve ben de oldukça büyük olan hediyeğe tekrar baktım.

Yumuşaktı ve ilk tahminim battaniye olduğu yönündeydi ama ambalaj kağıdını yırtıp

ekince battaniye olmadığını hemen anladım.

"Kitt," diye nefes nefese kaldım ve daha iyi gorebilmek için paltoyu kucağımdan kaldırdım.

"Bu..."

"Güzel, değil mi? Artık kışın donma konusunda endişelenmene gerek kalmayacak," dedi sırıtarak. "Kitt, bu çok pahalı," dedim çenem düşerek.

"Bunun için endişelenme, bebeğim. Para biriktiriyordum. Hep istediğin buydu, değil mi?" Başımı salladım, gözlerim yaşardı.

Bu yılın başlarında bir mağazada görmüştük ve Kitt'e yeterli parayı topladığımda onu satın alacağımı söylemiştim.

"Mükemmel," diye fısıldadım, paltoyu tekrar kucağıma koydum ve ona sarılmak için Kitt'e döndüm. "Çok teşekkür ederim!"

"Senin için her şeyi yaparım bebeğim." Ledger'a bakmak için tekrar arkama yaslanmadan önce bana sıkıca sarıldı. Dudaklarında nazik bir gülümseme vardı ve sehpanın üzerindeki son hediyeye uzandı.

Ona baktım ve bana verdiği ne olduğu hakkında bir fikrim vardı. Ve eğer haklıysam, bunu kabul edebileceğimden emin değildim.

"Mutlu yıllar aşkım," dedi bana.

Gülümsedim, sonra ambalaj kâğıdını yırttım ve yepyeni bir iPhone ortaya çıktı.

Çenem düşmüştü ve ilk başta onu tekrar eline tutuşturup almasını söylemek istedim.

Geri.

"Ledger," diye iç geçirdim, tekrar gözlerinin içine bakarken derin bir nefes aldım. "Bu... aman Tanrım."

Zihin Tekrar telefona baktım ve birden telefonumla yapamadığım her şey aklıma geldi.

.

"Yirmi dört-yedi müsait olmanı istiyorum. Eğer telefonun kapanırsa bu işe yaramaz. hızlı," diye açıkladı Ledger.

Bir şey söylemek istedim ama kelimelerim boğazımda düğümlendi.

"Ben de sizin için aynısını istiyorum," diye ekledi ve başımı kaldırdığımda Kitt ve Liv'e bakıyordu.

Sehpanın altına uzandı ve iki iPhone daha çıkardı, sonra her birine uzattı.

"Vay anasını," diye mırıldandı Kitt.

"Ledger," dedi Liv şaşkınlıkla. "Bunu yapmamalıydın."

"Ama ben istedim. Bu hem bir hediye hem de en çok ihtiyacınız olduğu anda yanınızda olamadığım için bir özür. Güney tarafında materyalist özürler dilemediğimizi biliyorum ama buna ihtiyacınız var, bu yüzden almanızı istiyorum. Sana da bir tane alacaktım ama görünüşe göre her şey hazır," dedi Mack'e.

Güldü. "Ben iyiyim. Yine de çok naziksin dostum."

Mack'in geçen yıl bir arkadaşından yeni bir telefon aldığını biliyordum, ekranı hafifçe çatlamıştı ama gayet iyi çalışıyordu.

"Sen delisin," diye mırıldandı Liv.

"Bunların hiçbirini duymak istemiyorum. Hiçbirinizden," dedi Ledger, hepimize bakarak. "Sadece telefonu kabul edin. İhtiyacınız olacak."

Kitt kıkırdayarak, "Soyulmamak için sokaklarda yürürken bunu saklamamız gerekecek," dedi.

Ledger'a döndüm ve gülümsedim, onun nezaketinden çok etkilendiğimi hissettim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, telefonu bir kenara bırakıp elimle yüzünü kavradım ve sonra onu öptüm.

Bu kesinlikle almayı beklediğim şey değildi, ama beni nasıl şaşırtacağını kesinlikle biliyordu.

Ledger

Sonunda, onu kendime aldım.

Diğerlerinden yarım saat sonra çıkan Kitt'e veda ettikten sonra kapıyı kapattı ve dönüp bana baktı.

Yorgundu ama gözlerindeki minnettar parıltı ne kadar bitkin olduğunu gizliyordu.

Red kollarını boynuma dolamak için bana yaklaştı, ben de ellerimi beline koyarak onu kendime çektim ve başımı eğerek yanağından öptüm.

"Harika bir doğum günü geçirdin mi?" Tekrar gözlerinin içine bakarak sordum. Bana tatlı tatlı gülümseyerek başını salladı.

"Hayatımın en güzel doğum gününü geçirdim. Her şey için teşekkürler Ledger," diye fısıldadı.

"Benim için zevk. Şimdiye kadar senin için her şeyi yapacağımı bilmeliydin. Seni mutlu görmek için. Gülümsediğini görmek için."

Ondan sonra söze gerek kalmadı.

Beni öpmek için parmak uçlarında durdu ama ağzımı keşfetmesi için ona çok fazla zaman vermedim.

Ellerim kıkında onu kaldırdım ve bacaklarını kalçalarım doladıktan sonra yatak odama gitmek için koridorda yürüdüm.

Gecenin geri kalanını onunla geçirmek istediğim yer orasıydı.

Yatağa ulaştık ve ben yatağın kenarına oturdum, o da kucağıma oturdu ve ellerini saçlarıma gömdü.

Öpüşmeyi derinleştirdim, dilimi ağzına daldırdım ve her santimini tattım.

Saçlarımı çekiştirerek bir inilti çıkardı ve ben de onu üstümde hareket ettirerek amını sikime sürtmeye başladım.

İkimiz de çok ılık giyinmiştik ama acele etmemize gerek yoktu.

Kendi kendine hareket etmeye başladığında ellerim kıkına gitti, tam olarak ne yapması gerektiğini biliyordu ve aletime her sürünmesiyle daha da sertleşti.

Aşağıda daha fazla alana ihtiyacım vardı, ama baskı çok iyi hissettiriyordu.

Minik vücudu benimkine mükemmel bir şekilde oturuyordu ve dilinin her darbesinde onun daha da rahatladığını hissedebiliyordum.

Geçtiğimiz günler aramızda neler olabileceğine dair bir giriş niteliğindeydi ve bu gecenin daha

fazlası olacağını biliyordum.

Hazırlıklı olmasını umduğum bir şey.

"Aşkım," diye mırıldandım dudaklarına karşı, sonra gözlerinin içine bakmak için arkama yaslandım. Dudakları beni öptüğü için dolgundu ve bu şimdiye kadarki en tatlı görüntüydü.

"Bugün liderliği sana bırakacağım. İstemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım," diye söz verdim. Bir süre beni inceledi, sonra utandı ve bakışlarını kaçırdı.

Alt dudağını çiğnerken elleri gömleğimin eteklerini çekiştirmek için aşağı indi.

"Sanırım..." diye söze başladı, sonra bir sonraki kelimelerini düşünmek için kendini durdurdu.

Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda her zamankinden daha ciddiydi. "Sanırım bugün sonuna kadar gitmek istiyorum," diye fısıldadı.

Lanet olsun.

Bu şaşırtıcı geldi.

Dudaklarımı yaladım ve tekrar geriye yaslanmadan önce dudaklarımı onunkilere bastırarak eğildim. "Emin misin?"

Hemen başını salladı ve yumuşak bir gülümsemeyle iki yanağını da avuçladı. "Seni istiyorum."

Aletim pantolonumun içinde sarsıldı ve onun sözlerine verdiğim tepkinin bu olmasından nefret ettim.

Ama elimde değildi ve rahat o l m a d ı ğ ı hiçbir şeyi yapmayacağıma dair ona söz vermiştim.

Onu tekrar öptükten sonra ayağa kalktım ve onu sırt üstü yatırdım, üzerine eğildim ve bir elimle başının yanında kendimi tuttum.

Ellerinin pantolonuma doğru indiğini hissettim ve hızlıca hallettikten sonra hem düğmeyi hem de fermuarı açtı.

Pantolonumu bacaklarımdan aşağı indirmesine yardım ettim ve pantolonumu çıkardıktan sonra onunkini de çıkarabilmek için öpüşmeyi kestim.

Gözlerim hep onun üzerindeydi ve yüzündeki yumuşak ve hafif gergin gülümseme çok sevimliydi.

Ama bundan emindi.

Kararlılığı sadece göstermelik değildi.

"Çok güzelsin," dedim ona, yanaklarının kıpkırmızı oluşunu izlerken.

"Teşekkür ederim," dedi sessizce. "Sen de çok yakışıklısın."

Onun da bana iltifat etme ihtiyacı hissetmesine bayıldım, yoksa ona verdiğim iltifatı kabul edemezdi.

Kendini beğenmiş bir sırıtışla onun üzerine eğildim ve boynunu öpmeye başladım.

Başını yana eğdi ve bir elini tekrar saçlarıma gömerken diğerini göğsüme koydu.

Yumuşak bir inilti duyuldu ve ben tenini emdikçe o da saçlarımı daha sert çekiştirdi.

Sertleşmiş sikimi amında hissetmek için kalçalarını kaldırdı ve gerginliğini azaltmak için ona doğru bastırdım, kendimi tekrar ona sürtmeye başladım.

Kıyafetlerimizi çıkarmamız gerekiyordu.

Tenini benimde hissetmek istiyordum ve sonunda onun tatlılığının tadına bakmak istiyordum.

"Ledger, lütfen," diye inledi ve bu onu daha fazla keşfetmeye başlamam ve onun beni daha

fazla keşfetmesine izin vermem için yeterliydi.

CHAPTER 37

Redley

Sertliğinin yarığırna s rt nd ğ n  ve klitorisimi Ledger'ın parmaklarıyla daire  izdiğ  zamanki kadar iyi hissettirdiğ ni hissedebiliyordum.

Daha fazlasını istiyordum, bu yüzden g mleğ ni kaldırdım ve üzerinde sadece boxer külotu kalana kadar başının üzerinden çektim, sert siki kumaş a doğru bastırıyor, serbest bırakılmayı bekliyordu.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi kendini üzerimden itti ve onay almak için gözlerimin içine baktıktan sonra, sikini serbest bırakmak için boxer külotunu bacaklarından aş ğı itti.

Orada dururken, vücudunun üst kısmındaki tek bir kası bile kaçırmadan onu aş ğı yukarı süzmek için zaman ayırdım ve gözlerim sertliğine düştüğünde kalp atışlarımla hızlandığ nı hissettim.

Daha önce hiç görmemiştim ve garip bir şekilde, hayatımın geri kalanında görmek istediğ m tek şey onunki ydi.

Hafif kavis, ucunun daha da yukarıya uzanmasını sağladı ve damarlar göze çarparak başka tarafa bakmayı çok zorlaştırdı.

Aletinin ucu çok güzeldi ve baktıkça ona daha çok dokunmak istiyordum. Derin bir nefes aldım ve Ledger sertliğinin dibine uzanırken doğrudum.

Büyük olasılıkla gerginliğı azaltmak için yavaşça ovmaya başladı.

Ben de kal alarımla sıkmak zorunda kaldım ve bu acının kısa süre içinde beni rahatsız etmeyi bırakacağ nı umdum.

Çok fazla.

Ama sadece kal alarımla sıkmak işe yaramadığ ndan, aş ğı uzanıp kal alarımla avuçladım. tek eliyle kedi, bunun hissi biraz hafifleteceğ ni umuyordu.

Diğ r elimle sikine uzanmaya başladım ama ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark edince durdum.

Ledger'ın gözlerinin içine baktım.

Beni yakından izliyordu, hâlâ şaftını aş ğı yukarı sürtüyordu.

"Yanlış yapabileceğ n pek bir şey yok, aşkım. Elini sikimin üzerine koy," dedi bana, bunu bir emir gibi söylemedi.

Ona tekrar baktım ve bu sefer tereddüt etmeden elimi tabanına sardım. Elini hareket ettirdi ve gözlerini elimden ayırmadan iç çekti.
Birkaç saniye önce yaptığı şeyi yaptım ve ne kadar büyüdüğü beni şaşırttı.

benim dokunuşumdan.

"Elini ıslat, aşkım," diye mırıldandı ve önce kaşlarımı çattım, elime tükürsem mi yoksa yalasam mı emin olamadım.

Bu işte yeniydin ama elimi ıslatmak için yaladıktan sonra yaptığım şeyden biraz daha emin oldum.

Islak elim onun yumuşak teninde daha iyi hissettiriyordu ve bu şekilde daha çok zevk alıyor gibiydi.

Not edildi.

Yüzüne baktığımda dudakları aralanmıştı ve gülümsedim çünkü hoşlandığını biliyordum

Bu.

Şaftını aşağı yukarı ovuşturdum ve ne kadar sert sıkarsam o kadar çok ses çıkardı.

Göğsünden hafif iniltiye yükseldi ve tam elimi daha hızlı hareket ettirebileceğimi düşündüğüm anda

beni durdurdu.

"Henüz gelmek istemiyorum. Tişörtünü çıkar," dedi ve benden istediği her şeyi yapacağımdan, çabucak başıma çektim.

O bir şey söyleyemeden sütyenimi açtım ve askılarını kollarımdan aşağıya doğru ittim. "Siktir," diye mırıldandığını duydum ve başımı kaldırdığımda gözleri göğüslerimin üzerindeydi.

Gülümsedim.

Onları sevdiğini düşündüm.

"Arkana yaslan," dedi ve uzandığımda külotuma uzandı ve çıkardı.

Bacaklarımı açıp açmamakta emin değildim, çünkü daha fazlasını görmesine hazır olsam bile, gördüklerinden hoşlanmayacağından korkuyordum.

Vücudumda bir sorun olduğundan değil ama daha önce hiçbir erkek beni orada görmemişti. Elleriyle dizlerimi kavradı ve gözlerini dizlerimden ayırmadan onları yavaşça ayırdı. Gözlerini hiç ayırmadı ve bacaklarım iyice açıldıktan sonra bana gülümsedi.

"Bana durmamı söyledin, değil mi? Bunu yapmak zorunda olduğumuzu düşünmeni istemiyorum." Bunu biliyordum ve onun bu kadar sabırlı ve tatlı olmasını seviyordum.

Beni ve nasıl hissettiğimi önemsiyordu ve bu da benim daha çok istememe neden oluyordu. "Bunu seninle yapmak istiyorum, Ledger. Sadece yavaş ol," diye fısıldadım.

Başını salladı ama ben söylemesem de bunu zaten yapacağını biliyordum.

"Sana kendini çok iyi hissettireceğim, Red. Söz veriyorum."

Buna şüphe yok.

Yaklaştı ve dizlerinin üzerine çöktüğünde gözleri sonunda çıplak amıma kaydı.

Bacaklarım yatağın üzerinde duruyordu ama daha iyi erişebilmek için sağ bacağımı kaldırıp omzunun üzerine koydu ve diğer bacağımı daha da ayırdı.

Kalçamın iç tarafına öpücükler kondurmasını izledim ve içimdeki karıncalanmayı daha da kötüleştirmek için sakalı tenimi gıdıkladı, böylece saçlarını tutup başını geriye itmek zorunda kaldım.

Rahat değildim, bu da cildimi daha da hassaslaştırdı.

"Durmamı ister misin?" diye sordu, gözlerimin içine endişeyle bakarak.

"Hayır. Hayır, durmanı istemiyorum. Sadece..." İçimden bir kahkaha kaçmadan önce

dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım.

"Sakalın gıdıklıyor."

Sırıttı ve başını salladı. "Hoşuna gittiğini söylemiştin. Gidip tıraş etmemi ister misin? Çünkü amının tadına bakmayı gerçekten çok isterim, aşkım."

Nefesim kesildi ama hemen başımı salladım.

"Tıraş olma," diye yalvardım ve eminim ki tenimi öpmeye devam etmek için geri eğildi.

Rahatlamaya ve o kadar gergin olmamaya çalıştım ve aklımı sakalından uzaklaştırmak için iç uyuğumu yalayan diline odaklanmaya çalıştım.

Amıma yaklaştı ve nefesinin sıcaklığını tenimde hissedebiliyordum, bu da beni onun altında titretiyordu.

"O güzel gözlerini benden ayırma Kızıl," diye emretti ve ben de gözlerini açıp onunkilere baktım. "Dilimin ıslak kıvrımlarında gezinmesine izin verdiğimde beni ne kadar istediğini görmem gerek."

Sözleriyle her zaman tüylerimi diken diken etmeyi başarırdı ve bu sözler kirli olduğunda, tüylerim daha da diken diken olurdu.

Başını ortama yaklaştırdığında derin bir nefes aldım ve Ledger sertlikten hoşlanan erkeklerden biri gibi görünse de bana karşı çok nazikti.

Söylediği gibi yarığımı yaladı ama o anda artık gözlerimi açık tutamıyordum.

Başım yana eğilirken sırtım kavislendi ve içimden bir inilti kaçtı.

Dilinin kıvrımlarında tekrar hareket ettiğini hissettim.

İlk başta garip gelse de, bacaklarımı onun için daha geniş açtığımda buna hızla alıştım.

"Ledger," diye fısıldadım, ondan tam olarak ne istediğimden emin değildim.

Klitorisimi diliyle fiskeledi, sonra fark ettim ki bu tam da tekrar tekrar yapmasını istediğim şeydi.

Parmak uçlarıyla daireler çizdiği zamanki gibi bir his değildi ama aynı elektrik hissini bacaklarımdan aşağı ve mideme kadar gönderdi.

Tekrar inledim, herkadının aşağısı bu kadar hassas mıdır diye merak ediyordum. Belki de bu kadar hoşuma gitmesinin nedeni heyecanımdı.

Kesin olan bir şey vardı: Onun yakın zamanda durmasını istemiyordum ve bu heyecanın uzun, çok uzun bir süre benimle kalmasını umuyordum.

Ona bakmak için gözlerimi tekrar açtım ama sakalı sayesinde görebildiğim pek bir şey yoktu.

Dilini klitorisime doğru hareket ettirirken sakalının kalçamın içini gıdıklamasına çoktan alışmıştım ama tam şu anda ne yaptığını görebilmeyi diliyordum.

Onu izlemek istedim.

İçimdeki basınç, tıpkı klitorisimi ilk kez ovaladığında olduğu gibi yeniden artmaya başladı. Bu sefer kendime geri çekilmememi söyledim.

Ne kadar yoğun ya da korkutucu görünürse görünsün, kendimi bırakıp orgazmın beni yıkamasına izin vermek. İlk seferinde bu beni korkutmuştu çünkü bilinmeyen bir duyguydu.

Artık ne beklemem gerektiğini biliyordum.

Sayılr.

Dili daha hızlı hareket etti ve beni şaşırtarak parmaklarını tam giriş yerimde hissettim.

Hiçbir erkeğin bana dokunmadığı başka bir yer, ama Ledger'ın benim istemediğim bir şey yapmayacağını bildiğim için sakinliğimi korudum ve tekrar gözlerimi kapattım.

Parmakları klitorisime daha iyi erişebilmek için kıvrımlarımı birbirinden ayırdı ve işte o zaman tekrar yıldızları görmeye başladım.

Tıpkı ilk seferki gibi.

Karıncaalanmalar çoğaldı ve kalçalarım, onları yatağa geri itip hareket etmemi engelleyene ve beni kontrol altına alana kadar kıpırdamaya başladı.

Yumruklarım saçlarında sıkılaştı ama sertçe çekiştiğimden çok da rahatsız olmuş

gibi görünmüyordu. Nefesim kesildi ve başım dönmeye başladı.

O tanıdık hissin beni ele geçirmesi uzun sürmedi ve bu sefer tüm vücuduma yayılmasına engel olamadım.

Orgazmın beni yıkamasına izin verdim ve Ledger'ın dili hala klitorisime dokunurken kontrolden çıktığımdan emindim.

O inanılmaz yükseklikten geri döndüğümde duyduğum ilk şey nefes alışımdı. Hızlı ve düzensiz, biraz da titrek.

Neden kendimle hiç oynamadım ki?

Orgazmın bu şekilde hissettireceğini bilseydim, çoktan bağımlısı olurdum.

Zihnim bana yalnız kaldığım anda kendime dokunmamı söylüyordu, çünkü Kitt yanımdayken kendimi memnun etmek zor olacaktı.

Kitt'in bunu nasıl yaptığını merak ettim.

Elbette, arada sırada tek gecelik ilişkileri oluyordu ama bunlar çoğunlukla iki ayda birdi. ya da öyle.

Belki banyoda kendini tatmin ediyordu ya da ben henüz işten gelmemişken ya da -Dur, *Red!*

Bu beni ilgilendirmezdi. "İyi hissediyor musun?"

Ledger'ın sesi alçaktı ve içinde bir parça eğlence vardı.

Başımı salladım ve gözlerimi açtığımda onu tam tepemde, bana gülümserken ve yanağımı nazıkçe okşarken gördüm.

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

Ne için özür dilediğimden emin değildim, ama sanki sonsuza dek yukarıda onu bekleterek uçmanın tadını çıkarıyormuşum gibi hissediyordum.

"Redley, bunun için asla özür dileme. Hayatımda gördüğüm en güzel şeye tanık oldum. Kahretsin Red, beni delirteceksin," dedi boğuk bir sesle.

Ona gülümsedim ve yanaklarımın hemen ısındığını hissettim. "Öyle miyim?"

"Kahretsin, evet, öylesin. Tadının ne kadar tatlı olduğu hakkında hiçbir fikrin yok ve çıkardığın sesleri dinlemek çok bağımlılık yapıyor."

Söylediği her kelimeye inandım ve bu kelimeler içimin karıncalanmasına ve vücudumun yeniden ısınmasına neden oldu.

Bu henüz bitmemişti ve onun da benim hissettiklerimi hissetmesini istiyordum. Ellerimi yüzünün iki yanına koyarak onu öpmek için kendime çektim.

"Daha fazlasını istiyorum," diye fısıldadım öpücüğün içine.

Tıpkı onun gibi, ben de ona bağımlı olmaya başlamıştım.

Sadece vücudu ya da kirli ve dürüst sözleri değil, aynı zamanda beni ne kadar memnun etmek istediğini gösterme şekli.

Ve beni ne kadar çok istediğini.

Boğazından bir hırıltı geldi ve daha fazlasını söylemesine gerek kalmadan elini kaldırıp göğüslerimden birini avuçladı, nazıkçe sıktı ve başparmağını sert meme ucumda gezdirdi.

Dudakları tekrar benimkileri terk ettiğinde, bakışlarını işaret parmağı ve başparmağının küçük, hassas çıkıntıyla oynadığı yere indirmeden önce gözlerimin içine baktı.

Meme ucumu örtmek için ağzını indirdi ve tıpkı klitorisime yaptığı gibi, fiske vurmaya ve

daire çizmeye başladı.

"Ledger, lütfen," diye yalvardım, sonunda onu memnun eden kişi olmak istiyordum. Aramıza uzandım ve elimi sertleşmiş sikinin üzerine koydum, yaptığım gibi ovuşturdum.

Daha

önce. Başparmağımı ucuna sürttüğümde, kısa süre sonra shaftı boyunca yayılan bir damla hissettim. Ne olduğundan emin değildim, sanırım onun dölüydü.

Erkek ve hatta kadın bedeni hakkında fazla bir şey bilmediğim için utanmalıyordum, ama ne

Yaptığımız şey çok fazla bilgi gerektirmiyordu, değil mi?

Ona zarar vermediğim sürece her şey yolundaydı.

Ayrıca, orada oturup öğretmenin söylediklerinin dersten sonra da aklımda kalmasını ummak yerine her zaman uygulamalı öğrenen biri idim.

Tekrar hareket etti.

Bu sefer yataktan kalktı ve tek kelime etmeden beni orada yatar halde bıraktı.

İlk başta yanlış bir şey yaptığımı düşündüm ama başucundaki çekmecedeki bir şey aldığını görünce hem gitmediğini hem de muhtemelen unutacağım bir şeyi düşündüğünü fark edip rahatladım.

"Bunu istediğine emin misin?" diye

sordu. "Evet," diye yanıtladım

hemen.

Kare folyo paketi açışını izledim, sonra prezervatifi shaftının üzerine çekti. "Güzel. Çünkü o tatlı amına bir kez girdim mi, sonsuza dek bağımlısı olacağım."

CHAPTER 38

Redley

Tekrar üzerime geldi ve bu sefer kendini bacaklarımın arasına yerleştirdi.

Aleti karnımdaydı ve sıcak teni yerine prezervatifin kauçuksu ve sümüksü dokusunu hissedebiliyordum.

Hoş olmayan bir duygu değildi ama kesinlikle alışmam gereken bir duyguydu.

Bunun bizi hamile kalmaktan veya muhtemelen hastalık yaymaktan koruyacağını biliyordum, ama aynı zamanda içime biraz daha iyi kaymasına da yardımcı olacaktı.

En azından öyle olmasını umuyorum.

Onun kalınlığını içimde hayal edemiyor, küçük bedenim için çok büyük olduğunu düşünüyordum.

Dizlerinin üzerindeydi, bacaklarım genişçe açılmıştı ve elini shaftının etrafına sararak ucunu yarığıma sürmesini izledim.

"Nazik olacağım, söz veriyorum," dedi sesini alçaltarak.

Olmayacağından hiç şüphem yoktu ve gözlerim tekrar onunkilerle buluştuğunda gülümsedim. İlk kez seks yapmamın canımı yakmamasına imkân yoktu ama buna hazırlıklıyım. Bu doğal bir şeydi ve insanlar bunu her zaman yapardı.

Ama şimdi onun ucunu tam giriş yerimde hissettiğimde, keşke Liv'le seks hakkında konuşsaydım diyorum. Belki o zaman daha hazırlıklı olurum, çünkü hâlâ çok fazla ya da yeterince şey yapmadığımı hissediyordum.

Her şey Ledger'a aitti ama onun özverisi bana, benim ona aynı ilgiyi göstermeme ihtiyacı olmadığını gösterdi.

En azından henüz değil.

Bu konuda nazik ve tatlı davranıyordu ve ilk seferim için başka bir erkek isteyemezdim.

"Red, benimle misin?" diye sordu kısık bir kıkırdamayla. Gözlerimi yine boşluğa dikmiş olmalıyım.

"Evet," dedim, derin bir nefes aldım ve ona gülümsedim. Kıkırdadı, sonra eğilip beni usulca öptü.

Bulunduğu pozisyonda tek bir hamleyle içime rahatlıkla girebilirdi ama hâlâ sikiinin dibini tutuyor, ucuyla benimle alay ediyordu.

Dili alt dudağımı yalamak için dışarı çıktı ve benimki onunkiyle buluştuğunda bir baskı hissettim.

Bacaklarımın arasında yavaşça ileri doğru itiyordu.

Kontrolün onda olmasına izin verdim ve ona tüm kalbimle güvendim.

Öpüşmeyi kestiğinde gözlerimin içine baktı ve parmaklarını yarığım boyunca gezdirmek için sikini bıraktı.

"Seni incitmek istemiyorum," diye fısıldadıktan sonra parmaklarından birinin içime girdiğini hissettim.

Kedicik.

Yavaşça hareket ettirdi ve eminim ki ikinci bir parmak da içimde hareket etti.

Beni parmaklamaya başladığında gözlerimi ondan ayırmadım, çok derine inmediğinden ve beni germediğinden emin oldum.

çok fazla.

Sadece parmakları bile giriş yerimi acıtıyordu ama katlanılabilir bir durumdu. Parmaklarını biraz daha hızlı hareket ettirirken beni tekrar öptü.

Daha fazla hissetmeye başladığımda inledim.

İlk başta sanki içim uyuşmuş gibiydi ama çoktan alışmıştım ve her darbeyi duvarlarımda hissediyordum.

Her kızın ilk seferinde yaşadığı şeyin bu olmasını umuyordum ama öyle olmadığını biliyordum.

Gerçe

Ledger gibi birini bulduğum için şanslıydım, bana erkeklerin de aynı derecede nazik

klik.

olabileceğini gösterdi ve etrafta onun gibi çok fazla erkek yoktu.

Şefkat. Kitt iyi bir örnekti, Mack de öyle.

Ama kızlarını daha az önemseyen bir adamla büyümek, kızlarına bakış açımı değiştirdi. bir saniyeliğine.

Ve kadınlara doğru davranılmadığına ve sadece erkeklerin zevki için kullanıldıklarına dair pek çok hikaye duydum.

Şanslıydım. Tek bildiğim buydu.

"Çok sıkısın," diye fısıldadı ve beni tekrar düşüncelerimden kopardı. Ona odaklanmalıydım, başkalarına değil.

Elim başının arkasındaki saçlarına gömülmüştü ve aşağı baktığımda parmaklarını içimden çekmek üzereydi.

Aletini tekrar kavradığını izledim ve bu sefer ucuyla beni kızdırmak yerine, nazikçe girişime doğru itti ve beni gelecek kadar içeri kaymasına izin verdi.

"Bana güveniyorsun, değil mi?"

"Elbette sana güveniyorum Ledger," diye fısıldadım, diğer elimi yanağına koyarak.

Yumuşak bir gülümsemeyle kendini biraz daha iyi konumlandırdı, hareket etti ve ucunun içimde daha derine gittiğini hissettiğimde kalçalarımın sarsılmasına neden oldu.

Sonra, başka bir şey söylemeden, beni tekrar öpmek için eğildi ve tam dilini içime daldırırken, kalçalarını itti ve tamamen içime girdi, ağzına doğru haykırmamı ve dizlerimi yanlarına sıkıştırmamı sağladı.

Tam düşündüğüm gibi, acımadı.

İyileşemeyeceğim anlamında değil. Çok

güzel hissettirdi.

Ledger gerginliği azaltmak için kalçalarını hareket ettirmeye başladı, yavaşça içime girip çıkıyordu. Dudakları dudaklarımdan hiç ayrılmadı ve ben de sessizce bırakmamasını söylemek için ona yapıştım.

Göğsünde bir hırıltı titreşti ve içimde daha derine iterken kalçalarım büküldü.

Varlığından bile haberdar olmadığım bir nokta.

Yine, ilk başta garip hissettirdi, ama o noktayla ne kadar çok karşılaşır, o kadar iyi hissettirdi.

Nefesim kesildi ve gözlerimi kapalı tutarak derin nefes almak için öpücüğünü kestim.

İçimde ezici bir his vardı, tüm vücuduma yayılıyor ve her santimimi karıncalandırıyordu.

Klitorisimle oynamasından çok daha farklıydı ve sikişinin beni girmesi daha fazlasını istememe neden oldu.

Daha hızlı, daha sert hareket etmesini istiyordum ama sesimi çıkaramıyordum.

Hareket ettiğinde, bacağımla kaldırdı ve diğer tarafa doğru çekti, böylece kalçalarım yan taraftaydı, elleri bir eliyle uyluğumun ve kalçamın yan tarafını aşağı doğru iterken içime daha derine itmesine izin verdi.

Diğeri boynuma ulaşana kadar belimden yukarı doğru hareket etti ve parmaklarını boynuma doladığında nihayet gözlerimi açıp ona baktım.

"İyi hissediyor musun aşkım?" diye sordu, sesi biraz nefes nefese çıkmıştı. Başımı salladım, sonra bana daha sert sokmasına baktım.

"Çok güzelsin Red," diye mırıldandı, gözlerini benden hiç ayırmadan.

Aletin içimde zonkladığını hissedebiliyordum ve eğer yanılmıyorsam, bu onun

Kapat

Bu kadarını biliyordum, ama bundan zevk aldığını bilmek hoşuma gitse de, bunun başka bir

hırıltı olmasını istemiyordum ve elleri kalçamda ve boynumda sıkılaştı.

Bitir. Hâlâ nefes alabiliyordum ama nefes alamamak beni heyecanlandırıyordu.

Elimi onun elinin üzerine koydum ve sıkıca kavradım, o da bana sırtıtarak baktı.

ne istediğimi.

"Benim tatlı kızım sert seviyor, ha? Söyle bana, Red. Ne istiyorsun?" diye meydan okudu ve sonunda sesimi buldum.

"Yapabilir misin," diye kalmaya başladım, sonra ucu tekrar o noktaya çarptığında inledim.

"Daha sert yapabilir misin?"

Ağzının kenarı kıvrıldı ama istediğim şeyi yapmadan önce tamamen hareket etmeyi bıraktı.

Dudakları dudaklarımla buluştuğunda sızlanmak üzereydim ve yavaş, derin bir öpücüğün ardından tekrar dudaklarıma baktı

Gözl

er. "Eğer gerçekten istediğin buysa."

Başımı salladım, alt dudağımı ısırdım ve tekrar geri çekilip sırtını dikleştirmesini izledim.

Şimdi iki elini de kalçalarıma koymuştu ve hafifçe dışarı çektikten sonra tekrar içeri itti.

Gözlerimi tekrar kapatıp onun adını inletmeme yetecek kadar bir güç.

Böyle hissetmemi sağlayan sadece beni sikmesi değildi.

Kalbim hızla çarpıyordu ve o anda yavaş yavaş ona aşık olmaya başladığımı biliyordum.

Ledger

Beni bir eldiven gibi saran sıcaklığı inanılmazdı ve kendimi tutup henüz içine boşalmamak için elimden geleni yapmak zorundaydım.

Tam da onun istediği gibi daha sert bir şekilde içine girdim ve her itişimde ıslaklığının daha da derinlerine indim.

Bana kalsa buradan hiç ayrılmazdım ama onu tanıştırmak istediğim daha pek çok şey vardı. Şimdilik, bunu onunla ilgili yapmak istedim.

Yüzümün kenarından ter damladığını hissettim ve parmaklarını karnımda gezdirerek onun da terlediğini anladım.

Cesur davranıyor ve vücudumu keşfediyordu ama daha fazlasını görmek istediğini gözlerinden okuyabiliyordum.

"Bana o gözlerle bakmaya devam edersen içine istediğimden daha erken boşalacağım," dedim, kalçasını daha sıkı kavradım ve daha güçlü bir şekilde içine girdim.

Sadece bana bakışı değildi.

Onunla ilgili her şey o anda patlamak istememe neden oldu. Ve patlamam çok uzun sürmedi.

Son bir hamleyle, yükümü boşaltırken kendimi onun derinliklerine gömdüm.

Prezervatif kesinlikle gerekliydi, ama aramızda bir engel olmadan onu aletimin etrafında hissedebilmeyi diledim.

Onu tekrar öpmek için eğildiğimde yüksek bir inilti duydum ve tırnaklarını sırtıma geçirip beni kendine yakın tutarken iniltileri daha da yükseldi.

Aletim zonklamaya devam etti ve amı beni sıkmayı bıraktığında, sonunda kendi nefesimi yakalayabildim.

Öpüşmeyi kestim ve ona daha iyi bakmak için arkama yaslandım ve onu hala içindeyken memnun ve mutlu görmek kalbimin kabarmasına neden oldu.

Bu kız beni öldürebilir.

Bir elimle yüzünü kavrayıp başparmağımla yanağını okşadım ve onun benimkine yaptığı gibi yüzünü inceledim.

Gülümseyerek başparmağımı alt dudağına götürdüm, sonra usulca üzerinden geçtim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

Bir an beni inceledi, sonra gülümsedi ve beni kızdırmak için kalçalarını hareket ettirdi. Her ne kadar ikinci bir raunda hazır olsam da, onun bunu kaldıracabileceğinden emin değildim.

Acı çekecekti ve daha fazla acı çekmesini istemiyordum.

"Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim," diye fısıldadı elini bileğime dolayarak. "Mükemmeldi." Ona hak vererek başımı salladım.

"Bırak da gidip temizleneyim. Hemen döneceğim," diye söz verdim ve yavaşça içinden çıkmadan önce eğilip alnından öptüm.

Prezervatifin üzerindeki kanı görünce gözlerinin açıldığını gördüm ama hemen bunun normal olduğunu söyledim.

"Bu senin ilk seferindi. Bundan sonra artık kanamayacaksın."

Dudaklarını sıkı bir çizgiye bastırdı, sonra başını salladı ve tekrar gözlerime baktı. "Acele et," dedi sessizce, kan lekelerinin üzerinden çoktan geçmişti.

Prezervatifi attıktan sonra, yatağa geri dönmek için kendimi biraz temizledim.

Terli.

Yatak odasına girdiğimde Red yorganın altına sarılmıştı.

Gözlerimiz kilitlendi ve boxer külotumu giyip yorganın altına girmeden önce gülümsedim.

Onu.

Hemen bana sarıldı ve ben de kollarımı vücuduna doladım.

uzun kollu tişörtlerimden birini giymişti.

Başının üstünü öptüm ve mutlu bir şekilde iç çektim. "Yorgun musun?" Ona bakarak sordum.

Başını omzuma koymuş, yüzü boynumun kıvrımına gömülmüş ve kolu belime dolanmıştı.

"Birazcık. Doğum günümün henüz bitmesini istemiyorum," diye fısıldadı.

Elimle başını kavradım ve saçlarını okşadım. "Bundan sonra her günü senin doğum günün gibi hissettireceğim."

Gülümsemesi aydınlandı ve boynumu öptükten sonra yüzünü boynuma gömdü ve bana sarıldı

Daha sıkı.

"Mutluyum," diye fısıldadı, bir süre sonra bakışlarını tekrar kaldırdı. "Biliyorum görünmeyebilir

ama şu anda mutluyum." *Şu an* çok önemliydi.

Annesinin hâlâ sağlığına dikkat etmediği düşünülürse, hayatında bir şeylerin ne zaman tekrar kötüye gittiğini asla bilemezsiniz.

"Sana böyle hissettirebildiğim için mutluyum, Red. Ama bana bir konuda söz vermelisin," dedim ona.

Bana başıyla onay verdi.

"Kendini kaybolmuş hissettiğinde benimle her zaman konuşacağına söz ver. Yapacak hiçbir şeyin kalmadığını hissettiğinde, o iblislerin senin için gelmesine izin verme. İhtiyacın olan bir şey olursa bana geleceğine söz ver."

Bir anlık sessizlikten ve bana bu konuda söz verip vermemesi gerektiğini düşündükten sonra

başını salladı

Tekrar.

"Tamam, söz veriyorum."

Tekrar söylemesini duymak için kaşlarımı kaldırdım.

"Ne söz veriyorsun?"

"Söz veriyorum, o iblislerle uğraştığım zaman gelip seninle konuşacağım."

Güzel.

Önce alnına, sonra burnunun ucuna ve son olarak da dudaklarına birer öpücük kondurdum.

"Hadi biraz uyuyalım," dedim ve uyumak için doğru pozisyonu bulana kadar hareket etmesine izin verdim,

Bir bacağını kalçalarımın atıp elini saçlarıma gömdü ve ikimiz de gözlerimizi kapattık.

Kalbim göğsümde lanet bir davul gibi atarken uykuya dalmakta zorlanıyordum ve hepsi onun sayesindeydi.

Bana böyle hissettirdi ve kalbimin ona tamamen aşık olmasına izin vermem uzun sürmeyecekti.

Onu.

Sert ve asla geri dönmeden.

CHAPTER 39

Redley

"Söz veriyorum bu gece evde olacağım," dedim telefonda. "Bu gece erkeğinle randevun yok mu?" Kitt sordu.

Liv ile öğle yemeğinden yeni dönmüştüm ve şimdi masamda biraz erken oturduğum için onunla konuşacak zamanım vardı.

"Hayır. Lawson ile yapması gereken önemli bir video görüşmesi var. Onu rahatsız etmek istemiyorum ve nihayet yemek yerken listemize eklediğin diziyi izlemeye başlamak istiyorum."

Kıkırdadı. "Bana uyar. Daha sonra gelip seni almamı ister misin?" "Evet, bu harika olur! Buraya geldiğinde yukarı gel."

"Olur. Belki ne yemek istediğini düşünürsün, böylece eve dönerken alabiliriz." Bu iyi bir fikirdi.

Tam cevap vermek üzereyken, Ledger kaşlarını çatarak ofisine girdi. kaşlar.

"Bunu düşüneceğim. Benim gitmem gerek. Sonra görüşürüz," dedim ve o veda ettikten sonra telefonu kapattım. "Hey, her şey yolunda mı?" Sandalyemden kalktım ve masasına doğru yürüdüm.

Elini saçlarında gezdirdi, sonra içini çekti ve başını salladı.

"Sadece biraz stresliyim, hepsi bu. Öğle yemeği nasıldı?" diye sordu, sandalyesine oturdu ve bana gülümsüyordu.

Ellerime uzandı ve bacaklarının arasında durmam için beni kendine çekti, ben de ellerimi omuzlarına koyup hızla saçlarına gömdüm.

Tüm hafta sonunu birlikte geçirmiştik, ancak bu sabah işe döndüğümüzde, Lawson ile yaptığı bir telefon görüşmesinden sonra ruh hali büyük ölçüde değişmişti.

Bana ya da Liv'e kızdığından değil ama Lawson'ın ona söyledikleri duymak istediği şeyler değildi.

"Harikaydı. Liv ve Mack'in bana hediye kartı verdiği fırına gittim ve kendime biftekli sandviç aldım. Çok lezzetliydi. Oh, sana küçük bir tatlı bile aldım," diye hatırladım, hızla masama döndüm ve içinde kek olan küçük kutuyu çıkardım.

Ona vermek için geri döndüm ve içine baktıktan sonra kıkırdadı. "Çok tatlısın. Teşekkür ederim aşkım. Bunu daha sonra atıştırılmalık olarak yiyeceğim."

Başımı salladım ve ellerimi tekrar omuzlarına koyarak ona dikkatle baktım.

"Yapabileceğim bir şey olmadığına emin misin? Bu sabah görevlerimin çoğunu bitirdim. İsterseniz sizden bir şeyler alabilirim," diye teklif ettim.

"Hayır, tatlım. Gerçekten yapabileceğin bir şey yok. Bu sadece Lawson'ın bana söylediği, düşünmem gereken ve yüzde yüz onaylamadığım bir şey. Bununla ilgileneceğim, merak etme."

Lawson'ın ne istediğini bana söylemesi için onu zorlayamıyordum ve kısa süre içinde bunu anlayacağından ve her şeyin normale döneceğinden emindim.

Düşünmek için biraz zamana ihtiyacı vardı ve bunu yapabilmesi için biraz alana ve sessizliğe ihtiyacı vardı. "İşe geri döneceğim. Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Masama geri dönmeden önce eğildim ve onu nazikçe öptüm.

Oturduğumda beni dikkatle izlediğini gördüm ve çalışmaya başlamak için bilgisayar ekranıma bakmadan önce ona gülümsedim.

Öğleden sonra yapmam gereken işlere odaklandım ama arada bir Ledger'a bakıp iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Ani hareketleri ve alçak hırıltıları bana bir şeylerin onu rahatsız ettiğini söyledi ve Lawson'la hızlı bir telefon görüşmesinden sonra sandalyesinde arkasına yaslandı ve ağır bir şekilde iç çekti.

Daha fazla izleyemedim, kalkıp ona doğru yürüdüm ve tek kelime etmeden kucağına yan oturup kollarımı omuzlarına doladım.

Acı dolu bir ifadeyle bana baktı, sonra bir elini kucağıma, diğerini belime koydu.

"Bana söylemek istediğin bir şey olmadığına emin misin? Seni böyle görmekten nefret ediyorum." Gözleri yüzümde dolaştı ve cevap vermek yerine beni öpmek için eğildi.

Geçen hafta sonu bunu çok yapmıştık ama onu biraz daha fazla öpmekten çekinmiyordum. Özellikle de ofisinde.

Yine de sorunun ne olduğunu bilmek istediğimi aklımın bir köşesinde tutmaya çalıştım. Ama şu anda ihtiyacı olan şey buysa, onu durduramazdım.

Yavaşça bacaklarımı ayırdı ve elini kalçalarımın arasında gezdirerek amımı avuçladı ve avucunun içini amıma sürttü.

Ona karşı hareket ettim, ne isterse yapmasına izin verdim.

Yine de kilitli olmayan kapı beni biraz tedirgin ediyordu.

Öpüşmeyi derinleştirirken ellerimi yüzünün her iki yanına koydum, dili benimkine sürtünürken elini hareket ettirdi, böylece parmakları şimdi kot pantolonumun içinden klitorisimi ovuyordu.

Benden bir inilti kaçtı ve öpüşmemiz daha tutkulu hale geldiğinde, arkasına yaslandı ve beni kucağına çekti, böylece ona sarılabildim.

Elleri belimden kıcıma doğru hareket etti ve beni kendisine doğru daha sıkı iterken sıkıca sıkı.

Aletin sertleştiğini hissedebiliyordum ve onun üzerinde böyle bir etkim olduğunu bilerek gülümsedim.

Belki de bu ona kontrolü ele alan kişinin ben de olabileceğimi gösterme şansındı ve hafta sonu boyunca onun sikini ağzıma almanın nasıl bir şey olacağını merak etmiştim.

Ben de meseleyi kendi ellerime aldım ve gözlerine bakmak için öpüşmeyi kestim.

Konuşmadan kucağından indim ve önünde diz çöktüm, ellerim çoktan onun ellerini çekiyordu. Pantolon.

"Aşk," diye nefes aldı Ledger, ama beni sorgulamak yerine başını koltuğa yasladı.

Gözleri benimkinde kalırken sandalyeye oturdu.

Eli saçlarımı geriye doğru taramak için hareket etti ve kulaklarımın arkasına sıkıştırdı.

Aklımdan geçeni tam olarak bildiği için yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtma belirdi. "Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu.

"Yapmak üzere olduğum her şeyi sorgulamaya başlarsan, bir daha yapmam," diye uyardım, ellerimi pantolonunun fermuarını açmaktan alıkoyarak.

Kıkırdadı, sonra tekrar rahatlamadan önce beni öpmek için öne eğildi.

"Devam et, aşkım."

Kasıklarına baktım ve pantolonunu açmaya devam ettim ve bir kez olduklarında, onları kaldırmasına yardım ederek kalçalarından aşağı çektim.

Boxer külotu hemen arkasından geldi ve siki yüzümün önünde serbest kaldı.

Elimi etrafına sardım ve ıslatmanın onu ovmamı kolaylaştıracağını bildiğimden, dudaklarımı ucuna sarmak için yaklaştım.

Elleri saçlarımı sıkıca kavrarken "Siktir," diye mırıldandığını duydum.

Başımı aşağı yukarı hareket ettirmeye başladım, elimi şaftının dibinde tutarken ağzım sertliği boyunca kayıyordu.

Düşündüğüm kadar garip hissetmedim ve onun içimde olmasına çabucak alıştım.

Ağız.

Başımı her kaldırdığımda, yarağını daha fazla içime çekmem için daha da aşağı itiyordu. ucu boğazımın arkasına çarptı.

Öte yandan, bu kesinlikle alışmam gereken bir şeydi.

Başımı tekrar kaldırdığımda ona baktım ve gözleri dudaklarımın etrafındaydı. horoz.

"İyi misin?" diye sordu, beni incitecek bir şey yapmamış olmayı umarak.

Ona başımı salladım, sonra başımı şaftının üzerinde aşağı yukarı sallamaya devam ettim.

Sertleştiğini hissedebiliyordum ve şimdi prekum denildiğini bildiğim o küçük damla Dil. benimkine dokundu.

Tuzluluk beni rahatsız etmedi ve yakında ondan daha fazla tatmayı umuyordum. "Sikimi emmeye devam et. Aynen böyle, aşkım." Beni cesaretlendirdi.

Ucu tekrar boğazımın arkasına çarptığında, başımı tam orada tuttu.

Nefesimi tutmak zorunda kaldım ama düşündüğüm kadar kötü değildi.

Ağzımın derinliklerinde olmanın ona yaptığı şey hoşuma gitti.

Sonra tekrar kalkmama izin verdi ve siki ağzımdan çıktıktan sonra oturup kalkmaya başladı. Bir eliyle kendini ovarken diğer eliyle çenemi kavradı ve başımı geriye yatırdı.

"O tatlı ağzını aç Red," diye emretti ve ben de hemen dediğini yaptım.

Elini daha hızlı hareket ettirirken gözlerimi ondan ayırmadım ve saniyeler sonra kendini boşaltırken aynı tuzluluğu dilimde tattım.

"Argh, kahretsın!" diye inledi.

Umarım bu duvarlar yeterince kalındır.

Liv'in onu orada duymasını istemem.

Elini bıraktığında ağzımı tekrar kapattım ve dilimin üzerindeki dölleri yuttum.

"İnanılmazsın," diye fısıldadı, eğilip dudaklarımı öptü ve hiç rahatsız olmadan Kendi dölleri hala dilimin üzerindeydi.

Bir başka tutkulu öpücükten sonra gülümseyerek gözlerimin içine baktı. "Bunun için teşekkür ederim," dedi bana.

Bu yüzden gerekliydi.

Gülümsedim. "Bunun için bana teşekkür etmen gerektiğini sanmıyorum, Ledger. Hoşuma gitti."

Ve ona oral seks yapmak, ona yapmayı en sevdiğim şeylerden birine dönüşebilir.

Ayağa kalktığımda pantolonunu geri çekti ve işi bittiğinde beni bir kez daha öpmek için kendine çekti.

"İşe dönmeye hazır mısın?" Ona gülümseyerek sordum.

Bana hızlıca başını salladı ve gülümsememe karşılık verdi. "Bu kafamı boşaltmak için gerçekten iyi bir yoldu." "Güzel. Bu kesinlikle son sefer değildi."

*

Saat neredeyse beşti ve Kitt kendini duyurmadan ya da Livting bize haber vermeden soğukkanlılıkla ofisimize girdi.

Neyse ki bizi görmek istemediği bir şey yaparken yakalamadı.

"Liv ön tarafta değil mi?" Ledger önce kapıyı çalması gerektiğini ima ederek sordu. Kitt omuz silkti, sonra sırtarak bana baktı.

"Bunun için üzgünüm. Bu gece için çok heyecanlıyım," dedi. "Bu gece ne var?"

Ledger'a baktım. "Bu akşam yemek yiyip dizi izleyeceğiz. Sen Lawson'la konuşmak için burada kalıyorsun, değil mi?"

Başını salladı ve sandalyesine yaslandı.

"Evet, çözmemiz gereken bazı şeyler var."

"Çok özür dilerim! Banyodaydım ve içeri girdiğini duymadım," dedi Liv.

Kapı.

"Sorun yok Liv. Siz evinize gidin. Bugün iyi iş çıkardınız," dedi Ledger bize gülümseyerek.

Onu yine rahatsız eden bir şey vardı ve ancak sözünü ettikten sonra yeniden ortaya çıktı Lawson'ın adı.

Bilgisayarımı kapattım ve sandalyeden kalktım. "Beni ön tarafta bekler misin?" Kitt'e sordum. "Evet, çok geç kalma. Görüşürüz, Ledger."

Ledger başıyla onayladı ve Kitt ile Liv ofisten çıkar çıkmaz ona doğru yürüyüp iki elimi yanaklarına koydum.

"Lawson'la aranızda bir şey mi oldu? Ne zaman onun adını insan geriliyorsun," diye fark ettim.

Başını sallamadan önce derin bir nefes aldı. "Bu sadece anlaşılamadığımız bir konu. Fikrini değiştirmeye çalışıyorum ama o ajans için en iyisi olduğunu düşündüğü şeye sadık kalıyor. Ben hallederim, merak etmeyin."

Tekrar geri çekilmem gerektiğine karar vermeden önce bir süre ona baktım. Beni ilgilendirmez.

"Sabah görüşürüz," dedim ona.

Sandalyesinden kalktı ve beni öpmeden önce bir elini başımın arkasına koydu.

Tekrar geri çekildiğinde gülümsedi. "Bu gece iyi eğlenceler. Ve unutmadan..."

Masanın üzerindeki bir zarfa uzandı ve bana uzattı.

"Cumartesi günü bir gala için davetiye aldım. Müşterilerimizden birinden geliyor ve seni eşim olarak almak istiyorum," diye teklif etti.

Hâlâ mühürlü olan zarfa baktım. "Bir gala mı? Bu tür etkinlikler için uygun olduğumu sanmıyorum Ledger," diye iç geçirdim. "Elbisem ya da güzel bir çift ayakkabım yok."

"Sorun değil. Cuma günü şehre iner ve giymen için güzel bir şeyler bakarız.

"Şimdi gidin ve gecenizin tadını çıkarın."

Gülümsedim ve zarftan başımı kaldırdım. "Teşekkür ederim. Eve gittiğinde bana mesaj at, tamam mı?" "Atarım."

Onu öpmek için parmak uçlarımda durdum, sonra Liv ve Kitt'le birlikte dışarı çıkmak üzere ofisten ayrıldım. "Seni bırakmamı ister misin Liv?" Kitt sordu.

"Mack'in arabasını aldım ama teşekkürler."

Aşağıya indiğimizde Liv'e dönerek ona sarılıp vedalaştım. "Annem nasıl bu arada?" I sordu.

Neden umursadım ki?

Dürüst olmak gerekirse.

Yardım etmek için yapabileceğim bir şey yoktu.

"Oh, dayanıyor. Şaşırdığım bir şey var ki o da ne kadar istikrarlı bir şekilde destek grubu. Cumartesi ve Pazar günleri bile gitti. Yepyeni bir insan gibi görünüyor. Ama eve döner dönmez eski haline dönüyor. Her zamanki gibi, diyebilirim."

"Tamam, peki... yapabileceğim bir şey varsa-"

"Bence yeterince şey yaptın Redley. Sen işine ve yeni erkeğine odaklan. Mutlusun ve seni böyle görmek hoşuma gidiyor. Yüzündeki gülümsemeyi koru."

İki elini yanaklarıma koydu ve bana bir kez sarılmadan önce cesaretlendirici bir gülümseme verdi

Daha

fazla. Arabasına binip uzaklaşmadan önce "Seni seviyorum," diye fısıldadım. Kitt'in kolu omzuma dolandı ve beni kendine çekti.

"Bu akşam ne yemek istediğini düşündün mü?"

Başımı salladım ve ona baktım.

Kitt annemi çabucak aklımdan çıkarırdı.

"Taco ve çizburger istiyorum. Ve bir sürü patates kızartması ve ayrıca tavuk nugget." Güldü ve benim için arabanın kapısını açtı.

"Sanırım şehirdeki tüm arabalı servislerden geçmemiz gerekecek, değil mi?"

"Evet. Bugün yemek komasına girmek istiyorum. Buna ihtiyacım var."

CHAPTER 40

Redley

Olman gereken yer burası değildi.

Ledger'ın benim için aldığı, vücuduma dar gelen bu güzel siyah elbiseye ve bu sabah ikinci kez denediğimde yürümekte zorlandığım yüksek topuklu ayakkabılara tam olarak uyup uymadığının bir önemi yok.

Orası ne kaderimde olan ne de olmak *istediğim* bir yerdi.

Yüzlerce güzel insanın birbiriyle konuştuğu ve iyi vakit geçirdiği büyük çatı alanına baktım.

Ben ise Ledger'ın bardan dönmesini bekliyordum.

Bana hemen döneceğini söylemişti ama gideli yirmi dakikadan fazla olmuştu ve geri dönmesini engelleyen sadece şu anda onunla konuşan adam değildi.

Hemen yanında onun yaşlarında iki kadın vardı, takma kirpiklerini ona fırlatırken ona yakın duruyorlardı.

Aldırmıyor gibiydi ve bara ulaştığından beri bana bakmamıştı.

Elimde boş bir bardakla yuvarlak masalardan birinin yanında durmuş, bana yönelen tuhaf bakışlardan saklanmayı diliyordum.

"Kitt'in kız arkadaşı," dediğini duydum tanıdık bir sesin.

Arkamı döndüğümde Ellie kolunu yaşlı bir adamın koluna dolamış orada duruyordu.

Bilgisayarımdaki resimlerden o adamın kim olduğunu biliyordum ama kim olduğunu hatırlayamıyordum.

İsim.

Yine de bilmeliydim, çünkü onları bu gala için hazırlayan bendim.

"Biz çıkmıyoruz," dedim basitçe, başımı öne eğerek ve tekrar gitmelerini dileyerek. "Erkeğin nerede, güzelim? Seni tek başına bırakması hiç hoş değil.

Eminim Ellie beni seninle paylaşmaktan rahatsız olmaz, değil mi?" dedi ve ona pis bir sırıtışla baktı.

Tüylerim diken diken oldu.

Ondan iğreniyordum ama aynı zamanda beni eskort sandığı için de iğreniyordum.

Müşterilerimiz hakkında her şeyi bilsem bile, çoğu ajansta gerçekte kimin çalıştığını bilmiyordu.

"Seni paylaşmak benim için sorun olmaz. Ama onunla değil. O güney yakasından. Kim bilir

Sizden çalmak için elinde ne kozlar var?"

Beni daha da dibe çekmesine izin vermek istemediğim için bu yorumdan hemen kurtuldum.

Onlara arkamı döndüm ve Ellie'nin ağzından çıkan sessiz, *pis* bir *orospuyu* duyduktan sonra daha fazla dayanamadım.

Bu sadece onun bana söylediği kötü şeyler değildi, aynı zamanda insanların bana bakışlarıydı. Bunun benim dünyam olmadığını, buraya ait olmadığını biliyorlardı.

Huzursuz

hissettim.

Nefret ettim.

Burada, asla göz göze gelemeyeceğim insanlarla dolu bir odada durduğum için kendimi kirli hissediyordum.

Bardağımı masaya bıraktım ve o aptal topuklu ayakkabılar yüzünden neredeyse kendi ayaklarıma takılarak asansöre doğru yürüdüm.

Argh!

Asansörlere ulaştığımda düğmeye bastım, sonra beni yalınayak görenleri umursamadan topuklu ayakkabılarımı ayağımdan çıkardım.

Delirmeden önce buradan bir an önce ayrılmam gerekiyordu.

Pahalı kolonya ve tıraş losyonunun ağır kokusu nefes almamı zorlaştırıyordu ve asansör kapıları açılır açılmaz içeri girip lobinin düğmesine bastım.

Kafamı kaldırdığımda Ledger'ın bana doğru geldiğini gördüm, ama o bir şey söyleyemeden kapılar

Kapalı

Küfrettiğini duydum ama o anda nasıl hissettiği umurumda değildi.

Lobiye vardığımda en yakın kanepeye doğru yürüdüm ve topuklarımı yere bırakarak oturdum.

yere uzandım ve o aptal şeylerle sadece bir saat yürüdüğüm için oluşan su toplamalarını kontrol etmek için sağ ayağımı uyluğumun üzerine çektim.

Galalarla işim bitmişti.

Bir tanesine katıldım ve bir daha asla katılmam.

Hayatta olmaz.

Ledger'ın asansörden fırlaması uzun sürmedi ve beni gördüğünde iç çekerek yanıma geldi.

"Bir daha asla kaçma, Red! Başına bir şey gelebilirdi," dedi bana, sesi perişan haldeydi.

"Ben de tam buraya geliyordum," dedim ve bakışlarımı indirip küçük parmağımın yan tarafındaki gevşek deriyi karıştırdım.

"Ne kadar uzağa gittiğin umurumda değil. Tanrım, Red, ne oldu?"

Yanıma oturdu ve ona bakmamı sağlamak için başımı çevirdi ve gözlerimi onunkilerde tutmak için çenemi kavradı.

"Ne oldu, Red?"

Bunu ondan saklamamın imkanı yok.

"Burada kendimi rahat hissetmiyorum. Tüm bu zengin insanların arasında. Uyum sağlayamıyorum ve bu elbise buranın benim dünyam olmadığı gerçeğini örtbas edemiyor."

Başını eğmeden önce bir süre yüzümü inceledi. "Peki olan başka bir şey var mı?"

Beni üzen kısmın bu olmadığını biliyordu.

İçimi çektim ve gözlerimi kapattıktan sonra tekrar onun gözlerine baktım. "Ellie yanıma geldi. Bana pis bir kaltak

dedi."

İşte, şimdi ben de bir muhbirdim.

Mükemmel.

"Tanrım," diye mırıldandı Ledger, elini saçlarında gezdirirken. "Bunu yarın hallederim.

Hadi gel."

Ayakkabılarımı aldı ve ayağa kalktı, sonra elini bana uzattı.

"Oraya geri dönmeyeceğim," dedim ona. "Üzgünüm, Ledger, ama yapamam."

Gözyaşlarına yakın bile değildim ama ağladığımda genellikle hissettiğim o duygu içime yayıldı.

Göğüs.

"Seni eve götürüyorum, tatlım. Kendini iyi hissetmediğin halde seni orada ayakta tutacağımı mı sanıyorsun?

Bu konuda iyi misin?"

En azından bu beni biraz daha iyi hissettirdi.

Ayağa kalktım ama yürümek yerine ona doğru eğildim ve sarıldım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Başımın üstünü öptü ve iç çekti. "Bana söylemeliydin. Daha erken ayrılabilirdik."

fısıldadı.

"Geceni mahvetmek istemedim."

"Yapamazdın, Red. Sen lanet bir galadan daha önemlisin. Kim davet etmiş olursa olsun bize."

*

Dairesine geri döndük ve o insanlardan uzaklaşmayı düşünmeme rağmen daha iyi hissetmemi sağlayacaktı, göğsümün derinliklerinde beni rahatsız eden bir şey vardı.

Sanki dışarı çıkarmam gereken bir şey varmış gibi ama ne olduğundan emin değildim.

İçeri girdiğimizde topuklu ayakkabılarımı ayakkabılığın yanına koydum ve doğruca mutfağa gidip kendime bir bardak süt doldurdum.

Ledger peşimden mutfağa girerken ben de içtim.

Takım elbisesi ve kravatıyla inanılmaz yakışıklı görünüyordu ama ben onu sade bir sweatshirt ve kot pantolonla daha çok sevdim.

Saçları da dağınıktı.

"Konuşabilir miyiz?"

diye sordu.

Sesi ciddi geliyordu ve eve dönerken de fazla konuşmadı.

Bardağı yere bıraktım ve bir sonraki söyleyeceği şeyden korkarak başımı salladım.

"Aklını okuyamıyorum. Keşke okuyabilsem ve çoğu zaman ne düşündüğünü ya da nasıl hissettiğini anlamamın tek yolu doğrudan gözlerinin içine bakabilmem. Onlar bütün hikayeyi anlatır. Şimdi bile, bu sefer ne düşündüğün hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece üzgün olduğunu biliyorum ve bunu nasıl düzeltebileceğimi söylemene ihtiyacım var. Nasıl düzelteceğimi."

Sözleri göğsümü ısıttı ama ona söyleyebileceğim fazla bir şey yoktu.

"Yapamam. Kendimin ne hissettiğine dair hiçbir fikrim yok," diye fısıldadım, bakışlarımı ellerime indirerek.

Tırnaklarımın etrafındaki deriyi koparmak üzereydim ama galadaki tüm o kızların da bunu yapmayacağını düşünerek kendimi durdurdum.

Klaslardı. Çok güzellerdi.

Ben değildim.

"Dorothy mi?" diye sordu.

Nedense bu beni sinirlendirdi. "Her zaman annemle ilgili değil," diye mırıldandım, yine de kendimi tutamadığım için cildimi karıştıırıyordum.

O güzel, mükemmel kızları sikeyim.

Ben onlar değildim ve olması gereken de buydu, değil mi?

Çok parası olan bir ailede büyümemiş olmamın bir nedeni olmalıydı.

Bunu neden sorguluyorsun ki Red?

"Ellie'nin söylediği başka bir şey var

mı?" "Hayır."

Cevabım hızlı geldi ve ne kadar çabuk sinirlenirsem sinirleneyim, sakinliğini korudu ve sabırlı davrandı.

Her zaman olduğu gibi.

"Yatağa gitmek ister misin? Belki uyumak yardımcı olur," diye önerdi.

Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm ama yine de içimde bir şey beni terk etmek istiyordu.

Sonra, birdenbire, ağlama dürtüsü beni vurdu.

Sert bir şekilde.

Alt dudakım titremeye başladı.

Ağlamak istemedim. Kahretsin, bu neden oluyordu?

Midem bulanmaya başladı ve sonra Liv'in bana hep söylediği bir şeyi hatırladım

biz küçükken.

Eğer mideniz bulanıyorsa, dışarı çıkarmak istediğiniz önemli bir şey var ama nasıl yapacağınızı bilmiyorsunuz demektir.

Keşke ne olduğunu bilseydim.

Ledger yaklaştı ve kafamı kaldırdığımda endişeli bir ifadeyle tam karşımda duruyordu.

"Bırak içini, aşkım. İçinde tutmak her şeyi daha da kötüleştirir," dedi sessizce, elini başımın arkasına koyarak.

Bana dokunduğu anda yıkıldım.

Gözyaşlarım bir nehir gibi akmaya başladı ve bana sarılması için ona doğru eğildim. İşte o zaman her şey anlam kazanmaya başladı.

Konuşmak için ağzımı açtım ama boğazımdan sadece bir hıçkırık çıktı.

Birkaç derin ama kesik nefes aldıktan sonra nihayet söylemem gerekeni söyledim.

Aramızdaki bu şey daha yeni çiçek açmaya başlamış olsa bile, çok gecikmiş bir şeydi.

"Sanırım sana aşık oluyorum."

Sessizdi ve vücudunun gerildiğini

hissettim. Kahretsin, bu çok mu erken oldu?

Her şeyi mahvettim mi?

Gözyaşlarım akmaya devam etti ve bunaltıcı his beni biraz fazla rahatsız etmeye başladı.

Bunun bitmesini istiyordum ve işleri daha da kötüleştirmek için dışarıda yağmur yağmaya başladı.

Yağmur oturma odasındaki büyük pencerelere vuruyor ve ses yükseldikçe her şey daha da telaşlı bir hal alıyordu.

Sanki içimde bir fırtına kopuyor, patlamaya, gök gürültüsü ve şimşeklerin duygularımı daha da karıştırmaya hazırды.

Neyse ki Ledger konuştu ve zihnimi kafamın içindeki kaostan uzaklaştırdı.

"Tamam," diye fısıldadı.

Ondan böyle bir cevap beklemediğim için kaşlarımı çattım.

"Öyle mi?" Hıçkırdım ve başımı çevirip gözlerine baktım.

Yumuşak bir şekilde gülümsüyordu ve beni süzdükten sonra başını salladı.

"Bunu yakında söyleyeceğini umuyordum," dedi burnunun ucunu hafifçe benimkine değdirerek. "Ben çoktan düştüm."

Gözlerim büyüdü ama bir şey söyleyemedim.

Yüzümü kavradı ve beni kendine çekti, sonra beni derinden öptü ve bu sözlerde ne kadar ciddi olduğunu gösterdi.

Sonunda kalbimin göğsümde çarptığını hissettim ve bu sefer sadece anlamından emin olmadığım boğuk bir gümbürtü değildi.

Gerçekte ve içimde koptuğunu sandığım fırtına artık sadece dışımdaydı.

Dudaklarımı onunkilere değdirdim, ellerimi göğsüne koyup ona sıkıca tutunarak aynı şefkati gösterdim.

Şu andan itibaren onu nasıl bırakabilirdim ki?

Ellerini yanaklarımdan belime kadar indirdi, sonra öpücüğü kesip gözlerimin içine baktı.

Gözl

er. Hâlâ ağlıyorlardı ama artık gözyaşı dökmüyordum.

"Bana söylemek istediğin bu muydu?" diye sordu neredeyse alaycı bir gülümsemeyle. Başımı salladım ve kendimi gülmekten alıkoyamadım.

"Sanırım öyle. Şimdi daha iyi hissediyorum," dedim kollarımı boynuna dolayarak. "Özür dilerim.

Böyle bir karmaşa," diye fısıldadım, alnımı onunkine yaslayarak.

"Dağınık değilsin, Red. Kendin oluyorsun ve seni böyle görmeyi ne kadar sevdiğimi anlatamam. Duygularını göstermen ve bunu yapmaktan korkmaman. Bu bana ne kadar güvendiğini gösteriyor."

Ona tüm hayatım boyunca güvendim.

Ve eminim ki kalbimi ellerinde tutarak bana da güvenecekti.

CHAPTER 41

Redley

Derin bir uykudan uyandığımda elinin başımın yan tarafını okşadığını hissettim.

Dün geceki ağlamalar ve Ledger'ın beni kollarının arasında sıkıca tutması beni istediğinden daha hızlı uyuttu ve ona bakmak için gözlerimi açmadan önce, dün gece olan her şeyin akıp gitmesine izin vermek için derin bir nefes aldım.

Bana çoktan aşık olduğunu söylediği kısım değil tabii ki. "Günaydın güzelim," dedi sessizce, saçlarımı geriye doğru tarayıp kulağımın arkasına sıkıştırarak. Gülümsedim, sonra nihayet ona bakmak için gözlerimi açtım.

Yatağın kenarında oturmuş bana bakıyordu.

"Günaydın yakışıklı," diye cevap verdim, ona daha sık böyle hitap etmem gerektiğini düşünerek.

Günün hangi saati olursa olsun, her zaman iyi görünüyordu ve beni her selamladığında iltifat alan tek kişi olmak istemiyordum.

"İyi uyudun mu?"

Başımı salladım, gerindim ve sonra onu aşağı çekmek için uzandım.

Üzerime eğildi ve önce alnıma, sonra da dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Bize kahvaltı hazırladım. Kitt de burada," dedi bana.

Kaşlarımı çatarak ellerimi başımın yan tarafındaki saçlarında gezdirdim. "Kitt neden burada?" Burada olmasını istemediğinden değil.

"Onu ben davet ettim. Bugün ona biraz ihtiyacınız olabilir diye düşündüm. Bir film günü yapabiliriz diye düşünüyordum. Dışarıda hâlâ yağmur yağıyor ve yarın için bir şeyler hazırlamam gerekse de canım çalışmak istemiyor. Sen yokken bu gece halledebilirim."

Gülümsedim ve başımı salladım, benim için dünyalara bedel olan iki adamla bir film gecesinin tam da ihtiyacım olan şey olduğunu düşündüm.

"Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadım ve onu tekrar aşağı çekerek bir kez daha

Öpü

cük.

Taze pişmiş kruvasanların kokusu burnuma çarptı ve oturmak için öpücüğü kestim.

Elimi tutup yataktan kalkmama yardım etti ve yatak odasından çıkmadan önce

Bacaklarımı örtecek bir şey bulmak için etrafa bakındım.

Üşümüştüm ve sadece külotumla ve onun kazağıyla dolaşmak istemiyordum.

"Yoga pantolonumu gördün mü?"

Tam olarak Liv'in yoga pantolonunu.

Dün bana bir çift getirmesini söyledim, böylece hafta sonunu galada giydiğim elbiseyle Ledger'in evinde geçirmek zorunda kalmayacaktım.

"Tam burada."

Onları yerden alıp bana uzattı ve hızla giydikten sonra tekrar eline uzandım.

Kitt'in fırının yanında durduğu ve kokusunu aldığım kruvasanları çıkardığı mutfığa yöneldik.

"Merhaba," dedim, dikkatini çekip arkasını dönmesini sağladım.

"Selam bebeğim," dedi gülümseyerek.

Ona doğru yürüdüm ve sarılmak için beni kendine çekmesine izin verdim. "Gala nasıldı?" diye sordu. İçimi çektim, gerçekten bu konuda konuşmak istemiyordum.

"İyi, sanırım. Bir daha asla birine gideceğimi sanmıyorum."

"Bir şey mi oldu?" diye sordu, gözlerimin içine bakmak için beni nazıkçe geriye itti. Başımı salladım.

Ondan saklamak bir seçenek değildi ama bunu ona söyleyen ben olmak istemiyordum. Ledger'a baktım ve tüm hikâyeyi anlatmasını umdum.

"Onun için biraz bunaltıcıydı. Daha önce fark etmeliydim ve Ellie ortaya çıkıp ona kötü şeyler söylediğinde bir müşterim beni bir süredir ondan uzak tutuyordu. Hemen ardından ayrıldık," diye açıkladı Ledger.

Tepkisini görmek ve çıldırmayacağını ummak için Kitt'e baktım.

"Sana ne dedi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Tanrım, yemin ederim bu kızın hiç saygısı yok."

"Pis bir kaltak olduğumu söyledi," dedim omuz silkerek. Bu artık beni etkilemiyordu. "Yemin ederim-"

Ledger alçak bir sesle, "Ben çoktan icabına baktım, Kitt," dedi. "O artık ajansın bir parçası değil. Ajansımda böyle bir davranışı kabul etmiyorum."

"Onu kovdun mu?" Şaşırarak sordum.

Basit bir baş sallama hareketiyle yetindim ve Ledger'ın Ellie gibi insanların böyle şeylerin sonuçsuz kalmasına izin vermediğini bildiğim için gülümsedim.

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı Kitt, sonra elimi sıkıp masaya doğru başını salladı.

"Otur," diye dürttü.

Gülümsedim ve her iki adam da masayı hazırlayıp güzel bir kahvaltı için gereken her şeyi alırken oturmak için yürüdüm.

"Şuradaki Zengin Adam sana bugün ne yapacağımızı söyledi mi?" Kitt kruvasanları masaya yerleştirirken sordu.

Başımı salladım ve parlak bir gülümsemeyle ona baktım. "Bütün gün film izleyeceğiz. Çok heyecanlıyım. Dün gecedен sonra tam da ihtiyacım olan şey bu. O çatıda kendimi çok yabancı hissettim."

"Muhtemelen bu yüzden eskort olarak başvurmadım," dedi ve mutfak tezgahına geri döndü.

"Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum dostum. Güneyli bir adamın lanet olası bir eskort ajansının CEO'su olacağı hiç aklıma gelmezdi. Ama buna uyum sağlamış görünüyorsun."

Ledger kıkırdadı ve masaya taze sıkılmış portakal suyu koyarken omuz silktili, sonra arkamda durdu ve ellerini başımın her iki yanına koyarak geriye doğru eğdi ve ona bakmamı sağladı.

"Galalar nadiren düzenlenen etkinliklerdir ve ajansın açılışından bu yana sadece üç kez katıldım." "Katıldığınızda yanınızda birini getirdiniz mi?" Gözlerimi onunkilerden ayırmadan sordum.

Çene çizgim boyunca başparmaklar.

"Bir kez, evet. Ama sadece başlangıçta onu götürmek isteyen müşteri hastalandığı ve gidemediği için. Tatlı bir kızdı ve bu onun ilk seferiydi, bu yüzden ona küçük bir iyilik yapmak istedim."

"Ne kadar centilmen," diye alay ettim.

Kıkırdadı ve beni öpmek için eğildi. Ayağa kalkmadan önce dudaklarıma karşı "Alaycılığına dikkat et, aşkım," diye mırıldandı.

"Sadece şaka yapıyorum. Çok tatlısın. Umarım harika vakit geçirmiştir."

Başıyla onayladı ve Kitt son meyve tabağını da masaya getirirken yanıma oturdu.

Masa.

"O yaptı. Orada tek başına olan bir adamla tanıştı ve onunla birlikte ayrıldı. Hâlâ orada çalışıyor.

ajansı. New York'taki en sevilen eskortlarımızdan biri," diye açıkladı.

"Oldukça harika bir kız olmalı," dedi Kitt.

"Gerçekten de öyle. Çok konuşkan biri, bu yüzden ilk başta başvurmayı seçti. Müşterilerimiz onu gerçekten takdir ediyor ve sohbeti devam ettirmek için galalarda yanında olmasını seviyor. Aşırıya kaçmadan ilgi odağı oluyor."

Nedense onun hakkında konuşması beni hiç rahatsız etmedi.

İnsanların içindeki iyiliği görmesini seviyordum.

"Adı ne?" Kitt sordu ve sorusuna kıkırdadım. "Ne? Gerçekten iyi anlaşılabileceğim birine benziyor." "Muhtemelen öyle. Adı Rio."

"Bu bir lakap falan mı?" Kitt sordu.

Hiç görmemiş olmasına rağmen bu kızla bu kadar ilgilenmesi beni eğlendirmişti. "Hayır, bu onun gerçek adı. Ona uyuyor," dedi Ledger.

"Peki kaç yaşında?" "On yedi."

Bu dikkatimi çekti ve Ledger'a sorgulayan bir bakışla baktım. "O kadar genç mi?"

Yaşında bir sorun yoktu ama onun hakkında konuşurken daha yaşlı olduğunu hayal etmişim.

"Evet, evde zor zamanlar geçirdi ama liseyi bir yıl erken bitirdi ve şehirde yeni bir başlangıç yapmayı seçti. Ajansın yanında birkaç yerde çalışıyor ama hayatını kontrol altına almış durumda."

Aklından derin düşünceler geçerken Kitt'in kahvesini karıştırmasını izledim, sonra Ledger'a sıırtım ve bir kaşımı kaldırdım.

"Artık onu düşünmeden duramıyor. Şu andan itibaren gizemli Rio'dan başka bir şeye odaklanabileceğinden emin değilim."

Ledger kıkırdadı. "Belki bir gün onu Chicago'ya gelmesi için ikna edebilirim."

Bu Kitt'in kafasını kaldırmamasına neden oldu ama onunla dalga geçtiğimizi fark edince gözlerini devirdi. "Düşündüğüm o değil. Neye benzediğini bile bilmiyorum," diye mırıldandı.

"Görünüşün bir önemi var mı ki?" Başımı yana eğip yüzünü inceleyerek sordum.

Açık gri gözleri benimkilerle buluştu ve başını hızlıca sallayarak öyle olmadığını anladım. "Hayır, görünüş önemli değil," diye cevap verdi.

"Güzel mi?" Hala Rio hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğim için Ledger'a sordum.

"Onu diğerlerinden ayırdığını düşündüğüm birkaç özelliği var.

Kızlar. Sistemimizde kayıtlı. Adını yazdıktan sonra onu bulacaksınız," diye imada bulundu. Kitt hemen bana baktı ve ben de gülümsemek için dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırdım.

bir
aptal. İkimiz de aynı şeyi düşünüyorduk, ama şaşırtıcı bir şekilde, o bu konuya daha fazla girmedi. "Bence kahvaltı ile başlamalıyız. Bugün izleyeceğimiz birkaç güzel film var listemizde." Kabul ettim ve Rio'ya dair tüm düşünceler tekrar yok oldu.

*

Ben Ledger'la kanepede kucak kucağa otururken Kitt de ayaklarını uzatmış yatıyordu. Gözleri önümüzdeki ekrana sabitlenmişti.

Başım Ledger'ın kucağındaydı ve günün üçüncü filmini izlemeye başladığımızda elini saçlarımda gezdirmeye devam etti.

Bugün, iş ya da gerçek hayat hakkında endişelenmek zorunda kalmadan mükemmel ve dinlendiriciydi.

Bu bana Kitt ve benim daha genç olduğumuz ve Kitt'in yatak odasında eski televizyonu açık bir şekilde yattığımız ve bütün günü gözlerimiz ekranda geçirdiğimiz zamanları hatırlattı.

Şimdi tek fark Ledger'ın bizimle olmasıydı ve ikisinin de birbirlerinin etrafında olmasından rahatsız olmadıkları için mutluydum.

Ledger ve ben artık çıkıyor olsak bile, sonuçta hepimiz bir aileydik.

Ledger'ın telefonu çaldığında öğleden sonra saat neredeyse dörttü ve kalkmak için hareket etmemi isteyip istemediğini görmek için ona baktım.

Tereddüt etti ama ekranda Lawson'ın adını görünce içini çekti. "Şunu alayım. Hemen döneceğim," diye söz verdi.

Hareket ettim ve sehpanın üzerindeki telefonuna uzandıktan sonra kalkıp oturma odasından çıktı.

Ofisinin kapısını arkasından kapattı ve duyabildiğim tek şey boğuk bir ses oldu. "Filmi durdurmamı ister misin?"

Önce başımı sallamak istedim ama Ledger'ın *New York* dediğini ve *gidemediğini* duyunca Kitt'e başımı salladım.

Ofis kapısına bakmak için döndüm.

Ledger ileri geri yürüyordu, ayak seslerinin soldan sağa ve tekrar geriye doğru hareket ettiğini duyabiliyordum.

"Kulağa ciddi geliyor," dedi Kitt sessizce.

"Bir süredir Lawson'la tartışıyor ama bana neler olduğunu söylemiyor," diye açıkladım.

Beni ilgilendirmezdi, ama her ne ise yakın zamanda tartışmayı bırakmayacaklar gibi görünüyordu.

"Bir yolunu bulacaklardır. Uzun yıllardır birlikte çalışıyorlar."

Başımı salladım, durumun böyle olduğunu ve Ledger'ın artık o kadar gergin olmayacağını umuyordum.

Ledger'ın konuşmasını artık duyamayınca kalkıp ofise doğru yürüdüm ve kapıyı çaldım.

"Her şey yolunda mı?" Onu rahatsız etmeyeceğimi umarak sordum.

Bir çekmecenin kapandığını duydum ve hemen ardından kapı açıldı.

"Evet, her şey yolunda."

Elini saçlarında gezdiriyordu ama ne kadar stresli olduğunu görmemi istemiyordu.

aslında öyleydi.

Ellerini belime koyup beni kendine çekti, sonra yanağıma bir öpücük kondurdu ve iç geçirdi. "Endişelenmen gereken bir şey yok, tamam mı? Ben hallediyorum."

Ellerimi göğsüne koyup başımı salladım ve gülümsemeden önce yüzüne baktım. "Sana yardımcı olabileceğim bir şey olursa bana haber verirsın, değil mi?"

"Elbette isterim canım. Ama bu Lawson ve benim aramda olan bir şey ve başkalarını bu işe karıştırmak ikimizin de istediği bir şey değil."

"Tamam," diye cevap verdim sessizce.

Merhaba elleri yüzümü avuçlamak için yukarı çıktı. "Sinemaya geri dönmeliyiz," diye önerdi. "Sen Kitt'le eve dönmeden önce bugünün tadını çıkarmak istiyorum."

Ona başımı salladım ve onu öpmek için parmak uçlarımda durdum ve beni daha yakına çekip öpücüğü derinleştirdiğinde ona daha fazla yaslandım.

Benden ne isterse istesin, ona verirdim.

Eğer bu benim geri çekilmem ve işlerini kendi başına halletmesine izin vermem anlamına geliyorsa, bunu yapardım. Ve eğer bir şeylerle başa çıkmak için bana ihtiyacı varsa, yapardım.

Hayatlarımız değişiyordu ve işler ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın, her zaman onun yanında olacağımı biliyordum.

Şimdi ve sonsuza dek.

CHAPTER 42

Redley

Kasım ayı çabuk geldi ve ajansta iki ay çalıştıktan sonra kendimi daha mutlu bir insan olarak buldum.

Önceleri hep mutlu olduğumu söyledim ama içten içe beni rahatsız eden o kadar çok şey vardı ki.

Şimdi, şımarık bir çocuk gibi konuşmak istemezdim, ama para kazandığım ve kış için yeni botlar ya da giyecek daha fazla şeyim olması için daha fazla kıyafet gibi ihtiyaç duyduğum şeyleri karşılayabildiğim için, paranın size mutluluk satın alabileceğini düşündüm.

Tabii o parayı doğru şeyler için kullandıysanız.

Kitt ayrıca daha fazla kıyafet alabiliyordu ve ikimiz de daha iyi maaş aldığımızdan beri buzdolabımız dolmuştu.

Yine de yeni bir televizyon almamıza ya da bizim yaşımızdaki diğer insanların sahip olduğu her şeye savurganlık yapmamıza gerek yoktu.

Biz hala güney yakasındaki aynı çocuklardık, ama yakında yaşam şeklimizde bir değişiklik olacağını biliyorduk.

Kim olduğumuzu da hiç değiştirmedik.

Hâlâ küçük şeylerin kıymetini biliyorduk ama yiyecek ya da giyecek gibi ihtiyaçlar artık saklamak zorunda olmadığımız şeylerdi.

Liv, Callie'nin hak ettiği çocukluğu yaşayabilmesi için ona daha fazla şey alma şansına da sahip oldu.

Hâlâ annemle birlikte aynı evde yaşıyorlardı ve bu durum biraz zorlayıcı olmaya başlamıştı.

Bana her gün annemden bahsediyordu ve hayatında bir şeyler değişmiş gibi görünmüyordu.

Hâlâ sigara içiyor, içki içiyor ve destek grubuna gitmek dışında evden dışarı çıkmıyor.

Kilise.

Pek yardımcı olmamış gibi görünüyordu ve destek grubunun neden daha fazlasını

yapmadığını merak ediyordum.

orada onlarla birlikte olmasını.

Destek grupları yardım etmek için vardır, çocuklarınıza onları daha iyi hissettireceğinizi söylemek için takılmak için değil.

İyi olan şey, herhangi bir uyuşturucu bağımlılığı belirtisi göstermemesiydi.

En azından Liv öyle söyledi.

Annem hâlâ hayatta ve bu da kalbimi parça parça yerine yapıştırdıktan sonra bir arada tutmamda gizliden gizliye çok önemli bir etken oldu.

Onu bir süredir görmüyordum ama her gün onu düşündüğümünden emindim.

Yemek yedikten sonra Ledger duştayken mutfağı temizlemeye karar verdim.

Son iki haftada birlikte daha çok zaman geçirdik, çünkü Kitt sonunda takılmaya değer olduğunu düşündüğü bir kızla tanışmıştı.

Çıkmıyorlardı ama birkaç kez yemeğe çıkmışlardı ve adam ondan gerçekten hoşlanıyor gibiydi.

Adı Quinn'di ve arabasını kontrol ettirmek için getirdikten sonra garajda buluştular.

Konuşmaya başladılar ve hemen birlikte bir şeyler içmeye karar verdiler ve tabii ki daha fazla takılmaya başladılar.

Onun adına mutluydum, çünkü Ledger benim ilgime olduğu kadar onunkine de ihtiyaç duyduğu için artık her zaman yanında olamıyordum ama Kitt ile Quinn arasındaki ilişkinin ciddi bir şeye dönüşmeyeceği açıktı.

Eğleniyorlardı ve bunu bana açıkça ifade etmişti.

Yakında yirmi iki yaşına girecekti ve bana çok odaklandığı için eve kız almasını ya da biriyle çıkmasını engelleyenin çoğunlukla ben olduğumu bilmekten nefret ediyordum.

Mutfağı temizlemeyi bitirdiğimde, sehpadan telefonumu almak için oturma odasına yürüdüm ve ekrana dokunduğumda Liv'den bir cevapsız arama olduğunu gördüm.

Adına dokundum ve otomatik olarak onu geri aradı.

İki ay sonra bile yeni telefonuma alışmaya çalışıyordum ve eski telefonumun yapabildiğinden çok daha fazlasını yapabilmesine rağmen, onu hala sadece aramalar ve mesajlar için kullanıyordum.

Kitt ve ben bir günlüğüne Instagram'ı indirdik, ancak ikimiz de bunu gerekli bulmadık.

Kitt dışında hesabı olan birini tanıımıyorsam neden kendi fotoğraflarımı göndereyim ki?

İşe yaramıyordu ama facetime seçeneği sık sık kullandığımız bir şeydi ve iş yerinden gelen e-postalarım telefonumda olduğu için nerede olursam olayım müşterilere yanıt verebiliyordum.

"Hey, hanım evladı," diye Liv'in sesi geldi telefondan ve sesinin ne kadar mutlu geldiğini görünce gülümsedim. "Merhaba, işler nasıl gidiyor?"

"Güzel. Biraz yavaşlar ama gidiyorlar."

Mack'in barı için bir yenileme planlamaya çalışıyorlardı, böylece daha fazla müşterinin Üçüncü Ray'ı ziyaret etmesini sağlamaya çalışacaklardı.

"Ledger'da mısın? Onu aramaya çalıştım ama açmadı. Birkaç dakika önce aldığım bir e-posta ile ilgili. Acil görünüyor."

"Şu anda duşta. Seni aramasını söylememi ister misin?" "Oh, sorun değil. E-postayı iletirim de bir göz atsın." "Kulağa hoş geliyor. Evde işler nasıl?"

Bu, ondan bahsetmeden annemin nasıl olduğunu sorma şeklimdi.

"Pekâlâ. Şu anda olabildiğince iyi," diye cevap verdi, sesi sakindi. "Pazartesi günü konuşuruz, tamam mı?"

"Evet. İyi geceler Liv." "İyi geceler," dedi ve telefonu kapattı.

Telefonu yerine koydum ve onu beklemek için mutfağa geri döndüm.

Giyinip dışarı çıkması uzun sürmedi ve bana ulaştığında gülümseyerek elini nemli saçlarında gezdirdi.

"Mutfağı kendim temizlerdim, Red. Bir dahaki sefere bırak ben yapayım" diye teklif etti ama ben başımı salladım.

Son zamanlarda burada en az onun kadar zaman geçiriyordum ve artık bir misafir değildim.

"Liv beni aradı ve okumanı istediği bir e-posta olduğunu söyledi. Birkaç dakika önce sana gönderdi," diye açıkladım.

"Önemli bir şey olmalı," dedi.

Omuz silktilim ve tezgahtan telefonunu aldığımda yüz ifadesi memnuniyetten kızgınlığa dönüştü ve gözlerinde bir tutam öfke parladı.

Tek kelime etmeden mutfaktan çıktı ve ofisine yöneldi. "Her şey yolunda mı?"

Onu takip ettim ve masasına oturup bilgisayarını açmasını izlerken kapı aralığında durdum. Bana cevap vermedi.

Onun yerine, kaşlarını çatarak önündeki klavyeye şiddetle yazmaya başladı. yüz.

Bir dakika boyunca onu izledim ve yumruklarını tekrar tekrar sıktığını fark ettiğimde sakinleşmeye çalışmak için ona yaklaştı.

"Yardım edebilir miyim?" Ona çok yaklaşmamayı umarak sordum.

"Hayır. Sadece... oturma odasında bekle. Lawson'ı aramam lazım. Hemen geliyorum." "Emin misin?"

"Evet, Red, eminim. Lütfen odadan çıkın."

Duygularımı incitmek istemediğini biliyordum ama yine de ruh halimi biraz etkiledi. "Tamam. Özür dilerim," diye fısıldadım.

Kapıyı kapattım ve halletmesi gereken her neyse onu halletmesine izin verdim ve bir an için hala mutfak tezgahının üzerinde duran telefonunu kontrol edip etmemem gerektiğini düşündüm.

İşler daha da kötüye gitmeden kendimi durdurdum.

Benim yüzümden daha da sinirlenmesine gerek yoktu.

Kanepeye oturdum ve konuşmalarına kulak misafiri olmamak için televizyonu açtım.

Sanki Lawson'la yaptığı tüm o telefon görüşmeleri ve görüntülü sohbetler üzerine yığılmaya başlamıştı ve sonunda daha fazla dayanamadı ve her şey taşmaya başladı.

Ledger'in sesi televizyondan hâlâ duyulabiliyordu ama sesi biraz açtım, artık onu duyamıyordum.

Düzgün bir şeyler gösteren bir kanal bulduğumda, telefonuma uzandım ve Kitt'i kontrol etmek için sohbetini açtım.

Ama ona mesaj attığımda, beni aradığında ekranımda adı belirdi. Yeşil tuşa bastım ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Hey, bebeğim. N'aber?"

İçimi çektim, sonra Ledger'a işini bu kadar ciddiye aldığı için kızmamam gerektiğini kendime hatırlattım.

"Sadece seni kontrol etmek istedim. Bir şeyi bölmüyorum, değil mi?"

"Sen değilsin. Quinn az önce çıktı ve ben de bir şeyler yemek üzereyim. Hafta sonun nasıl geçiyor?"

"Güzel bir şey. Ledger dün gece beni bir restorana götürdü ve ilk kez gerçek Meksika yemeği denedim. Bilirsiniz, fast food'lardaki gibi sadece taco ve burrito yapmadıkları bir yer. Lezzetli bir peynirli tatlı mısır turtası yedim ve ayrıca bize şu çılgın siyah fasulye ezmesinden verdiler. Gitmeliyiz

bir ara orada."

"Bana uyar!"

Tam başka bir şey söyleyecekti ki Ledger'ın ofis kapısının gürültüyle çarpması onu durdurdu Onu.

"Orada her şey yolunda mı?" diye sordu.

Dönüp Ledger'ın mutfığa girdiğine baktım ve telefonunu kapıldığı gibi mutfığa yöneldi. Doğruca ofisine döndü ve kapıyı bir kez daha çarptı.

"Bilmiyorum. Endişeliyim ama benimle konuşmuyor."

"Ona biraz daha zaman verin ve gelmemi isterseniz bana haber verin. Ama eminim yakında normale dönecektir."

İçimi çektim. "Sadece... Onu daha önce hiç böyle görmemiştim."

"Biliyorum. Panik yapma, tamam mı? Bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım." "Teşekkür ederim. Bırakayım da yemeğini ye."

"İhtiyacın olursa beni ara," dedi. "Başını kaldır, bebeğim."

"Tamam, hoşça kal," diye fısıldadım, sonra telefonu kapattım ve koltuktan kalkıp ofisine doğru yürümeden önce telefonu yere bıraktım.

Tam kapı koluna uzanacakken Lawson'la tekrar tartıştıklarını duyunca kendimi durdurdum ve hemen onları rahat bırakmaya karar verdim.

Oraya girip tartışmalarını dinlemeye hiç hakkım yoktu, bu yüzden geri dönüp kanepeye geri döndüm, sonra Netflix'e geçtim ve o gelene kadar izlemek için rastgele bir dizi seçtim.

Sen herkesin kahramanı değilsin, Red. İşin olmayan her şeyi düzeltmeye çalışmayı bırak, diye düşündüm.

*

Ledger'ın ofisten çıkması bir saatten fazla sürdü ve kanepede yanıma oturduğunda ağır bir iç çekti ve bir elini başımın arkasına koydu.

"Merhaba," diye fısıldadım, yumuşak bir gülümsemeyle ona baktım.

"Hey, beni böyle görmek zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi bana, gözleri suçluluk duygusuyla doluydu. "Sorun değil, Ledger. İkiniz bir şeyleri çözdünüz mü?"

Dik oturdum ve ona döndüm, başımdan kucağıma götürdüğü elini tuttum.

Omuz silkti. "Pek sayılmaz. İşler istediğim gibi gitmedi ama onun kararı hakkında yapabileceğim pek bir şey yok."

Onu dikkatle inceledim, tekrar sormam gerekip gerekmediğinden emin değildim.

"Yorgunum. Yatağa geliyor musun?" diye sordu, konuyu değiştirerek.

Belli ki bana neler olduğunu anlatmayacaktı ve benim de araştırmama gerek yoktu.

Daha

Yavaşça başımı salladım, sonra eğilip yanağından öptüm. "Gidip dişlerimi fırçalayacağım. derine.

Hemen geliyorum." Oturma odasından çıkıp banyoya doğru yürürken bana "Çabuk ol," dedi. Sen." Yatmaya hazır olup yatak odasına geri döndüğümde Ledger kenarda oturuyordu.

beni bekliyordu.

Elini uzattı ve ben yaklaştığımda benimkini onunkinin içine kaydurdım ve gülümsedim. Beni bacaklarının arasına çekti, sonra iki elini kalçalarımın arkasına koyarak beni

daha da yaklaş.

İki elimi omuzlarına koydum ve duygu dolu gözlerine baktım. "Seni rahatsız eden bir şey olursa bana söylersin, değil mi?"

Gözlerinin yüzümde gezinmesine izin verdi, sonra başını salladı.

Soruma daha fazla cevap vermek yerine "Buraya gel," diye fısıldadı. Ama şu anda ihtiyacı olan şey konuşmak değilse, onu konuşmaya teşvik etmezdim.

Eğildim ve dudaklarımı onunkilerin üzerine koydum ve kontrolü ele alması uzun sürmedi. Beni üstüne çekti, kucağına oturmamı ve kollarımı boynuna dolamamı sağladı

Sıkıca.

Elleri kıcıma gitti ve onu sıkıca kavradı.

Öpüşmeyi derinleştirdi ve ben de dilini ağzımın içine sokup benimkiyle oynamasına izin verdim.

inlemeler boğazımı terk etti.

Ledger bana bazı şeyleri unutturmakta çok iyiydi, bu yüzden saatler önce onunla Lawson arasında olanları çabucak unuttum.

Kalçalarımı onun üzerinde hareket ettirmeye başladım ve beni vücuduna sıkıca çektiği her seferinde amım ona doğru bastırdı.

Aletin altımda sertleştiğini hissedebiliyordum ve bunun nereye varacağı belliydi.

Saçlarını iki elimle kavradım ve sıkıca tutup çekerken öpüşmemiz tutkulu bir hal aldı ve şu anda kontrol onda olsa da onu ilk memnun eden ben olmak istedim.

Beni bir süre daha öpmesine izin verdikten sonra arkama yaslandım, gözlerinin içine baktım ve dizlerimin üzerine çökerek boxer külotunu çıkardım.

Bir de tişört giyiyordu ama neyin peşinde olduğumu fark eder etmez onu da çıkardı.

Boxer külotu da çıkar çıkmaz elimi sikinin etrafına sardım ve okşamaya başladım, sonra eğilip dudaklarımı ucuna götürdüm.

Ledger bir elini saçlarıma gömdü ve başımı şaftı boyunca aşağı yukarı hareket ettirmek için avucunun içine aldı.

"Aynen böyle, aşkım," diye teşvik etti.

Dilimde onun dölünün tadı vardı ve hemen onun dölünü tatmak için heyecanlandım
Tekrar.

Ağzım kalınlığı boyunca kaymaya devam etti ve elim sikinin dibindeyken onu okşamaya devam etti.

Büyüdüğünü hissedebiliyordum ve büyüdükçe, onu daha derine almak için başımı daha da aşağı ittiğinde nefes almam zorlaşıyordu.

Ucunun boğazımın arkasına çarpmasına alıştığımı söyleyebilirim ve artık nefesimi kolayca kontrol edebiliyordum.

Ledger içime sinmeyen bir şey yapmazdı ama şu ana kadar hoşuma gitmeyen ya da tedirgin olduğum bir şey de o l m a d ı .

Yaptığımız her şeyi sevdim ve keşfetmeme ve zaman ayırmama izin verdikçe daha çok keyif aldım.

Bağımlı.

Onun yüzünden bu hale geldim. Yine de iyi bir şekilde.

"Kahretsin... işte bu, aşkım. Dilini ucumda gezdirmeye devam et," diye homurdandı.

Başımı tekrar yukarı kaldırdığımda ve sikinin geri kalanıyla aynı ilgiyi ucuna da gösterme

şansı bulduğumda bunu yaptım.

Onu iyi hissettirdiğimi bilmek hoşuma gidiyordu ve onun müstehcen konuşmaları da hiç bıkmadığım bir başka şeydi.

Ama her ne kadar onu emmeye devam etmek istesem de, ikimiz de henüz boşalmasını istemiyorduk.

Beni nazikçe ayaklarımın üzerine çekti ve yataktan kendisi kalktı ve arkama yaslanmamı işaret ettikten sonra külotumu kavradı ve bacaklarımdan aşağı çekti.

Gömleğimi yukarı ve göğüslerimin üzerine doğru çektim, sonra bacaklarımdan arasına girdi ve onları birbirinden ayırdı, yarığımı yalarken onları genişçe açtı.

"Çok tatlı," diye mırıldandı.

Gülümsedim ve klitorisimle çok iyi yaptığı gibi oynamasını izlemek için aşağıya baktım.

Beni bu şekilde boşaltması kolaylaşmıştı ama sevişmeden önce boşalmanın vajinal yoldan boşalmamı engelleyeceğini düşünmeye başlamıştım.

Bu yüzden o içime girmeden boşalmamaya karar verdim.

Kendimi tutmam zor olacaktı ve o da bunu istemeyecekti ama onun siki içimdeyken boşalmanın nasıl bir his olduğunu bilmem gerekiyordu.

Daha iyi erişebilmek için parmaklarıyla kıvrımlarımı nazikçe birbirinden ayırırken, dilini klitorisime ustaca dokundurduğunda inledim.

İçimdeki gerilim yeniden artmaya başladı, ama zaten sinsice yaklaşan orgazmın beni alt etmesine izin vermemeye odaklandım.

Kendimi tuttuğumu ve her zamanki kadar rahat olmadığımı çabucak fark etti, bu da onu sadece klitorisimi daha sert emip yalamasına neden oldu.

"Ah, Ledger!" İnledim, saçlarını çekiştirdim ve başım arkaya doğru eğilirken gözlerimi kapattım.

Beni boşaltmaya çalışıyordu ama rahatlamayacağımı anlayınca derin bir hırıltı çıkardı ve ayağa kalkıp sikini ovuşturarak bana baktı.

"Gerçekten seni öyle sert sikmemi sağlayacaksın ki boşalacaksın?" diye meydan okudu. Ben de bunu istiyordum.

Başımı salladım, elimi bacaklarımdan arasına götürüp klitorisime masaj yaparken onun şaftını ovmasını izledim.

Sert bir kıkırdama çıkardı ve komodinin üzerindeki prezervatife uzandı ve taktıktan sonra bacaklarıma uzanıp beni çevirdi.

Sonra beni kalçalarımdan tutarak dizlerimin üzerine çöktürdü ve ön kollarımın üzerinde öne doğru eğildi.

Davranışlarının geri adım atmayacağı anlamına geldiğini bildiğim için yüzümde bir gülümseme belirdi.

Kalbim göğsümde çarpıyordu ve ucunun yarığımdan geçtiğini hissettiğimde

Nefes al. "Bir dahaki sefere, bana direnmeden önce ne kadar sert becerilmek istediğini söylemeni istiyorum."

Not edildi.

Kalçalarıma sıkıca tutunarak sert bir hamleyle kendini içime itti ve ben ağladım

beni hiç acımadan sikmeye devam etti.

Gözlerimi kapattım ve sesimi bastırmak için altımdaki yorgana sarılıp yüzümü içine gömdüm.

Beni daha da sert sikmeye devam ederken elleri kalçalarımdan ayrıldı ve her itişinde,

bundan ne kadar hoşlandığımı ona bildirmek için adını inledim.

Zaman zaman sert olsa da bana karşı her zaman nazikti.

Ama bu farklıydı.

Üzerimde yine tam kontrolü vardı ve ben bunun her saniyesini sevdim.

Sağ eli boynuma gitti, saçlarımı avuçladı ve çekiştirerek kendimi ellerimin üzerine itmemi ve başımı arkaya yatırmamı sağladı.

Ağır ağır nefes alıyordu ama işi henüz bitmemişti.

Sikinin içimde titreştiğini hissedebiliyordum ve prezervatifin aramızda bir bariyer oluşturmasına bile alışmıştım.

Liv'le jinekoloğa gitme konusunu konuşmalıyım, sadece hap yüzünden değil, kontrol için de.

Daha önce, Liv Callie'yi doğurduktan hemen sonra kontrol edilmiştik ama bu neredeyse bir yıl önceydi ve tekrar yapmanın zamanı gelmişti.

"O dar amcığınla sikimi sıkmaya devam et, Red. Siktir!" diye inledi.

Amımı yaladığında hissettiğim gerginlik geri gelmişti ama bu sefer farklı bir gerginlikti. Bir tanesi tam karnımın alt kısmında duruyordu ve ben bırakana kadar gitmeyeceğini biliyordum. Onun da benimle aynı anda boşalmasını istiyordum.

Her itişinde içimde derinlerde bir yere çarpıyordu.

O noktanın beni diliyle boşalttığından daha sert patlatacağını biliyordum ve siki duvarlarıma sürtündükçe bu gerilim daha da yoğunlaşıyordu.

"Sikime gel, Red. Şimdi," diye emretti ve bu beni beklenmedik bir şekilde uçurumun kenarına göndermek için yeterli görünüyordu.

KontROLSÜZ bir şekilde uzaya doğru spiral çiziyordum ve zirveye ulaştığımda oradan bir daha ayrılmaya niyetim yoktu.

CHAPTER 43

Redley

Gecenin bir yarısı gözlerimi açtığımda, Ledger beni kollarının arasında sıkıca tutuyordu, yüzüm göğsüne gömülmüştü ve ondan kaçmamın hiçbir yolu yoktu.

Ama işlemem gerekiyordu ve bir şekilde onu uyandırmadan kollarından sıyrılmayı başardım.

Banyoya girmek üzereyken koridordan gelen bir ışık fark ettim.

Dün gece ışığı açık mı bıraktık?

Odadan çıktım ve ışığın ofisten geldiğini gördüm ve kapıyı biraz daha açtığımda Ledger'ın bilgisayarının hala açık olduğunu gördüm.

Masaya doğru yürüdüğümde tek yapmak istediğim ekranı kapatıp hızla geri dönmekti ama gözlerim ekrana iliştiğinde, üzerinde Ledger'ın adının yazılı olduğu bir uçak biletinin bulunduğu açık belgeyi görmezden geledim.

Kaşlarımı çattım, bir şey için kontrol etmesi gereken eski bir uçak olduğunu düşündüm ama sonra uçağın kalkacağı tarihi gördüm.

Bir hafta ve varış noktası New York'tu.

"Ne..." Fısıldadım, kafam karışmıştı.

Belgeyi aşağı kaydırduğımda başka bir uçak bileti daha çıktı.

Bunun üzerinde benim adım yazıyordu.

New York'a uçağımızdan ne zaman bahsetmişti?

Bana sürpriz mi yapacaktı?

Eğer öyleyse, onu çok fena mahvettim.

Etrafı gözetlemem gerektiğine ve ekranı kapatmanın yapılacak en iyi şey olduğuna karar verdim.

Ancak belgeyi kapattığımda, açık bir e-posta ortaya çıktı ve tabii ki bu e-postayı görmezden gelemedim.

Aptalca bir fikir, Red.

E-posta Lawson'dan geliyordu ve içinde yazan kelimeler onu video görüşmesinde gördüğümde hatırladığım kadar hoş değildi.

Alexander ihtiyacı olduğu sürece görevi devralacak. Bunu onunla çoktan konuştum.

Pazar günü Chicago'ya uçacak. Pazartesi günü ona ajansı gezdirmeni istiyorum.

Bilgisayarınıza giriş yapabildiğinden emin olun.

Sana güveniyorum, Ledger. Bunun için New York'ta sana ihtiyacım var.

Bu sonsuza kadar sürmeyecek ve eminim kızınız bunu anlayacaktır.

Uzun bir süre e-postaya baktım ve tüm bunların ne anlama geldiğini anlamaya çalıştım. Ledger'ın New York'a dönmesi gerekiyordu ve Chicago'daki ajansı başka biri devralacaktı. Bunlar gerçeklerdi.

Lawson'ın e-postasından bu kadarını anladım. Ama Ledger neden bana bundan bahsetmedi?

Midem bulanmaya ve dönmeye başladı ve Lawson'ın yazdıklarını tekrar okumak isterken gözümüyle bir şeyin hareket ettiğini gördüm.

Ledger kapının girişinde duruyordu, hareket etmiyordu ve gözleri beni yakıyordu. Yavaş yavaş bana çarpıyordu.

Gözlerim kurudu ve bilgisayarının ekranına yapıştı, ama ona bakmak için gözlerimden ayırdığımda hemen sulanmaya başladılar.

"Bana gideceğini ne zaman söylemeyi planlıyordun?"

Derin bir nefes aldı ve bana yaklaşımadan önce ağır bir iç geçirdi. "Red, izin ver açıklayayım," dedi, sesi uykulu ve kalındı.

"Lawson'la bunun için mi tartışıyordunuz?" Bu konuda ne hissedeceğimi bilemedim.

Ben de kavga etmek istemiyordum ama bu durumda kaçınılmazdı.

"Evet," diye cevap verdi, ekrana ve sonra tekrar gözlerime bakarak. "Sadece Mart ayına kadar. Bana New York'ta ihtiyacı var, ama o-"

"Mart mı?" Benden sert bir kahkaha kaçtı. "Beni bir daha terk etmeyeceğine söz vermiştin!" Sesimi alçaltmaya çalıştım ama ne kadar istesem de kontrol edemiyordum.

"Seni bırakmıyorum, Red. Benimle gelmeni istiyorum. Sana daha önce söylemeliydim. Sana yarın söyleyecektim, yani bugün." Bir kez daha iç çekti. "Lawson'ın bu işi kendi başına halletmesini sağlamaya çalıştım ama geri dönmem için ısrar etti."

Kaşlarımı çattım ve kaşlarımın arasında derin bir kırıışıklığın belirmesine izin verdim. "Seninle gelemem," dedim yanağımdan ilk gözyaşı süzülürken. "Ve tekrar gitmene izin veremem."

"Red," diye fısıldadı, yaklaştı ve elime uzandı.

Aramızda bir bariyer oluşturmak için sandalyenin etrafından dolandım, şu anda bana dokunmasını istemiyordum. "Hayır! Beni bir daha asla terk etmeyeceğini söylemiştin ve şimdi tam olarak bunu yapıyorsun!"

"Benimle gelmeni istiyorum. Sana söylemediğim için özür dilerim ama orada benimle olmanı istiyorum," diye tekrarladı.

"Ama ben New York'a gitmek istemiyorum!"

Üzgündüm ve onunla o kadar uzun süre birlikte olamayacağım düşüncesi bana hiç iyi gelmedi. Hem de hiç.

Belki de hazırlıklı olmadığım içindi ama Mart ayına kadar... Bu uzak kalmak için uzun bir süreydi. "Neden olmasın? Her zaman benimle olacaksın ve şehri göreceksin. Senin de istediğin bu değil mi?"

istedin mi? Seni oraya götürmemi, etrafı gezdirmemi."

"Bu aynı şey değil, Ledger! Yalan söyledin," diye hıçkırdım, kaşlarım daha da çatılmıştı. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Sana söylemek istedim ama Lawson'ın fikrini değiştirmek için elimden geleni yapıyordum. Red, lütfen beni uzaklaştırma. Buraya gel," diye yalvardı elini uzatarak.

Ona baktım ama ona yaklaşmadım. Şu anda değil.

Bana dokunmasını istemediğimi göstermek için kollarımı kavuşturdum, sonra da göz temasından kaçınmak için başımı yana çevirdim.

Aşırı tepki veriyor olabilirdim ama beni gitmeye hazır bile olmadığım bir yere götürmek istemesinden nefret ediyordum.

O bana söylemeden.

Hazır değildim ve beni böyle beklenmedik bir şekilde terk etmesini kabullenemiyordum.

"Redley," dedi sessizce, gözlerini benden ayırmadan. "Neden benimle New York'a gelmek istemediğini açıklamak ister misin?"

"Çünkü bu kasabadan ayrılmak istemiyorum! Ve çünkü benim adıma karar veremezsin! Hele bu kadar büyük bir kararı," diye mırıldandım.

İşler iyi gitmiyordu ama bana yarın söyleseydi de farklı bir tepki vermezdim.

"Biliyorum ve bunun için üzgün olduğumu sana zaten söyledim. Sana söyleyecektim, sadece doğru zamanı bulmam gerekiyordu."

"Doğru zaman mı? Bana yarın söyleyecektin! Bu nasıl daha iyi olabilirdi ki?" "Lütfen sesini alçaltır mısın? Seni gayet iyi duyabiliyorum," diye tısladı.

Ne diye sinirleniyordu ki şimdi?

Boğazımda sık sık nefes almamı engelleyen o meşhur yumruyu yuttum. "Seninle New York'a gelmiyorum," dedim.

Bu benim son kararım.

Verilmesi gereken bir karar bile yoktu. "Bunun hakkında konuşabilir miyiz?"

"Hayır."

"Red, dört ay sanki-"

"Eve gitmek istiyorum," diye sözünü kestim.

O bana köpek yavrusu gözleriyle bakıp beni ikna etmeye çalışırken tüm bu olanlar hakkında doğru düzgün düşünemiyordum.

"Saat sabahın üçü," diye belirtti. "Kitt gelip beni alacak. Onun için sorun olmaz."

Tekrar iç çekti ve başını salladı. "Red, bunu yapma. Şu anda olmaz. Hadi yatağa dönelim." İnatçılık ediyordum ama bu şekilde davranmamın nedeni oydu, o yüzden bunu kabul etmek zorundaydı.

"Eve gitmek istiyorum," diye tekrarladım. "Bu şekilde uyumaya devam edemem. Biraz boşluğa ihtiyacım var."

Mağlup bir şekilde başını sallamadan önce bir süre beni inceledi. "Pekala. Eğer istediğin buysa

ih
tiya
cım
var."

Öyleydi.

Yanımdayken ve bana yardım etmeye çalışırken onu ilgilendiren bir kararı nasıl verebilirdim? ona iyilik yapacağım diye fikrimi değiştirmemi mi istiyorsun?

Kitt'i aradım ve ilk zil sesinden sonra telefonu açıp her şeyin yolunda olup olmadığını sordu.

Ledger'la aramızda geçenleri henüz ona anlatmadım ama en kısa zamanda gelip beni almasını istediğimi söyledim.

Hiç tereddüt etmedi ve ben onu beklerken, Ledger tam önümde sehpanın üzerinde otururken ben de kanepeye oturdum.

Telefonu kapattığımdan beri tek kelime etmemişti ama dirseklerini dizlerine dayayıp parmaklarını kenetlerken gözlerini yüzümden ayırmıyordu.

Ağlamayı bırakmıştım ama hâlâ gözlerimden yaşlar akıyordu. Beş dakika daha geçti ve tekrar konuşmayı seçti.

"Bunu yarın konuşacağız, değil mi?" diye sordu, sesi umut doluydu.

Omuz silktim, onu rahatlatmak için evet demek istedim ama inatçılığım buna izin vermedi. "Seni böyle görmekten nefret ediyorum," diye fısıldadı.

Beni böyle görmesinin onu üzdüğünü bilmekten nefret ediyordum, ama öylece görmezden gelemeyeceğim bir şey saklıyordu ve bu beni ondan daha çok incitiyordu.

Ellerine bakarken, iç yanaklarımı ısırdım ve sadece teslim olup olmamam gerektiğini düşündüm. Beni New York'a götürmesine ve bu kararı benim için vermesine izin vermeliydim.

Hayır.

Ben öyle biri değildim ve bunu bilmesi gerekirdi.

"Bunu düşünmem gerek, Ledger. Lütfen bana zaman ver," dedim sessizce. "Vereceğim."

En azından bunun benim için kolay olmadığını anlamaya başlamıştı.

Bana bir daha asla gitmeyeceğine dair söz vermişti ama bu sözünü çok çabuk bozdu. Telefonum çaldı ve Kitt'in mesajını görmek için yanıma baktım.

O geldi ve ben de hızla buradan ayrılmak için ayağa kalktım. Nedense buradan yeterince hızlı çıkamıyordum.

Ledger beni kapıya kadar takip etti ve ayakkabılarımı giyip sırt çantamı aldıktan sonra beni kollarının arasına aldı.

Bunu ondan alamazdım, bu yüzden tekrar geri adım atmadan önce beni birkaç saniye tutmasına izin verdim.

"Konuşmaya hazır olduğunda beni ara," dedi.

Başımı kaldırıp ona baktım ve başımı salladım.

Gitmeme izin vermeden önce yanağıma bir öpücük kondurdu ve asansör kapıları kapanır kapanmaz gözyaşlarım yeniden yanaklarımdan süzölmeye başladı.

Aşağıda, Kitt girişin önünde yüzünde endişeli bir ifadeyle bekliyordu ve benim ona doğru yürüdüğümü gördüğünde iç çektiğini görebiliyordum.

"Tanrım, bebeğim, ne oldu böyle?" diye sordu beni sıkıca kucaklayarak.

Ledger'ın görüntülü interkom sisteminden bizi kolayca izleyip duyabileceği girişin hemen önünde bu konu hakkında konuşmak istemedim.

Başkalarını gözetleyen insanlardan biri olduğundan değil, ama asla bilemezsiniz.

Arabayı işaret ettim ve içine oturmak için yanına vardığımızda tekrar yüzünü bana döndü. "Ne oldu?" diye tekrar sordu, yüzümde cevap arıyordu.

Gözyaşlarımı silmek için ellerimin tersini yanaklarıma sürttüm ve kuruduktan sonra tekrar konuşabilmek için derin bir nefes aldım.

"O gidiyor. New York'a gidiyor ve benim de onunla gitmemi istiyor. Ama bana söylemedi. Bir hafta içinde ayrılıyor."

"New York'ta ne halt istiyor? Kalmak için döndüğünü sanıyordum," dedi Kitt. "Lawson iş

için Mart'a kadar geri dönmesini istiyor. Onu bırakmak istemiyorum, Kitt. Biz Her şeyi daha yeni anladım" diye hıçkırdım.

Kitt içini çekti ve yanağını okşamak için elini uzattı.

Gecenin bir yarısı beni almak için uyanmış olmasına rağmen, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Uyan.

"Uyuman lazım. Eve gidelim ve yarın bu konuyu konuşuruz, tamam mı?"

Başımı salladım, uykunun kafamı biraz toparlamama yardımcı olacağını umuyordum.

Düşüncelerim karmakarışık ve ayrıca onu evde bıraktığım için kendimi kötü hissetmeye başlamıştım.

Sabahın üçünde.

Ama yalan söylemişti ve bu saniyeler içinde üstesinden gelebileceğim bir şey değildi.

CHAPTER 44

Ledger

Red ve ben Pazar günümüzü birlikte geçirmeli, kanepeye sarılıp daha önce hiç izlemediği filmleri izlemeliydik.

Onun yerine orada tek başıma oturmuş, pencereden dışarı bakıyor ve yağan şiddetli yağmuru izliyordum.

Henüz mesaj atmamış ya da aramamıştı ve yavaş yavaş artık atmayacağından endişelenmeye başlamıştım.

İçimi çektim ve koltuktan kalkıp ofisime gittim ve çıktısını aldığım iki bilete baktım.

Sandalyeme oturdum ve biletleri aldım, biletlerin üzerinde onun ve benim adımı okudum.

Gerçekten aptalca bir şeydi ama geçen Cuma gününe kadar Lawson'ın fikrini değiştirmek için elimden geleni yapıyordum ama ben yokken Alexander'ın görevi devralacağına dair o e-postayı ve New York'a tek kişilik uçak biletini gönderdiğinde, bunu kabul etmekten başka çarem olmadığını anladım.

Aynı akşam Red'in biletini aldım ve bir pislik gibi ondan sakladım. Ve şimdi bunun bedelini ödüyordum.

Mesajını ya da aramasını kaçırmadığımdan emin olmak için telefonumu tekrar kontrol ettim ama şu ana kadar telefonuma ulaşan hiçbir şey yoktu.

Red aramak yerine bilgisayar ekranımda Lawson'ın adı belirdi. Görüntülü sohbet etmek istiyordu ve bunun iyi bir fikir olmadığını söyleyerek reddetti.

Yeşil düğmeye tıkladım ve ekranda Lawson belirdi. İlk söylediği şey "Bok gibi görünüyorsun" oldu.

Sert bir kahkaha attım ve başımı salladım. "Hepsi kız arkadaşına yalan söylemek zorunda kaldığım için. Dostum, çok üzgün ve beni aramıyor."

Lawson kaşlarını kaldırdı. "Bu nasıl senden başka birinin suçu olabilir ki? Yılda en az bir kez geri gelmen gerektiğini biliyordun ve bu sefer beklediğinden daha erken oldu. Onu da yanında götürmek istediğini sanıyordum," dedi.

"Sordum. Ama önce ona sormalıydim. Her şey çok hızlı gelişti ve Cuma gününe kadar New York'a dönmek zorunda kalıp kalmayacağımı bilmiyordum."

"Bu konuda ciddi olduğumu biliyorsun kardeşim," dedi kıkırdayarak. Ona gözlerimi devirip sandalyede arkama yaslandım. "Neden aradın?"

"Alexander'ın belgelerini alıp almadığınızı bilmek istedim. Bana e-posta gönderdi ve onları gönderdiğini, ancak sorunları olduğunu ve ulaşip ulaşmadıklarından emin olmadığını söyledi."

Fareye uzandım ve e-postalarımı tıkladım, sonra başımı sallamadan önce bir saniye yüklenmesini bekledim.

"Hiçbir şey bulamadım."

"O zaman bana gönderdiklerini sana gönderirim. Bir saniye."

Sadece beş dakika sonra bahsettiği belgeleri aldım ve incelemek için açtım.

"Onu nereden tanıyorsun?" Ben sordum.

Alexander'ın adını daha önce duymuştum, ancak kendisiyle ajanslarımızda hiç karşılaşmadım ve kendisi çalışanlarımızdan biri de değildi.

"Kız kardeşimin erkek arkadaşı. Bir işe ihtiyacı vardı. Daha önce bir hukuk firmasında COO'ydu ve bir sonraki lokasyonumuz için uygun olabileceğini düşünüyorum."

"Bir sonraki yer? Şimdiden başka bir acente açmayı düşünüyor musunuz?"

New York'ta olmadığım için bilmediğim ya da bazı şeylerin kararını verdikten günler sonra öğrendiğim birkaç şey oldu.

"Las Vegas'ta bir yerlere bakmayı düşünüyordum. İnternette yeni acentelere dönüştürebileceğimiz birkaç boş ofis alanı gördüm. Döndüğünde seninle konuşmak istediğim bir diğer konu da bu."

Başımla onayladım ve Alexander'ın belgelerini kapattım, sonra tekrar ona baktım. "Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Uh, hayır. Benden kurtulmak istediğini anlayabiliyorum," diyerek kıkırdadı ve aptal gibi sırıttı. "Seni bugün aramayacak dostum. Ona zaman tanı, düşündüğünden daha kısa sürede sana geri dönecektir."

"Tavsiyene güvenebileceğimden emin değilim," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Güvenmelisin. Ve emin ol, bana haklı olduğumu söyleyeceksin." "Doğru," diye güldüm. "Seninle sonra konuşuruz."

İyi geceler."

"İyi geceler."

Ekrandan kayboldu ve telefonumu tekrar kontrol ettikten sonra onu bir kenara itip birkaç şey üzerinde çalışmaya başladım, böylece yarın Alexander geldiğinde bu konuda stres yapmak zorunda kalmayacaktım.

Çalışmak bana başka şeyler düşündürüyordu ama Kırmızı hâlâ aklımın bir köşesindeydi.

Tutk

al.

Ama geç olmuştu ve gelmesini ummaktan vazgeçtim. Onu

zorlamak istemediğim için mesaj atmak bir seçenek değildi.

Hazır değildi ve onu benimle konuşmaya zorlamak işleri daha da kötüleştirecekti. Bir duş alıp yatmaya karar verdim.

Yarın yeni bir gün ve onu her halükarda ofiste göreceğim.

Beni görmezden gelmesi ya da bana karşı soğuk davranması umurumda değildi ama en azından onu görebilecektim. Onu şimdiden özlemiştim ama hepsi benim hatamdı ve yaptığım şeylerin sonuçları vardı.

*

Ofisin ön kapısı açılır açılmaz, gelenin Red olup olmadığını görmek için hemen başımı

kaldır

dım.

İçeri giriyorum.

İçeri adım atan tek kişi Liv olunca hayal kırıklığı üzerime çöktü.

Bana gülümsedi ve el salladı, sonra ben ona doğru yürürken ceketini giysi rafına koydu.

"Günaydın Liv. Bu sabah Red'i almadın mı?" diye sordum.

"Günaydın! Hayır, bana mesaj attı ve bugün işe gelmeyeceğini size bildirmemi istedi.

Kendini iyi hissetmiyormuş. Zavallı şey," diye iç geçirdi.

İyi hissetmiyor musun?

Üşüttüğü için mi yoksa dün gece onu üzdüğüm için mi?

Muhtemelen ikincisiydi ama bu konuya daha fazla girmedim.

"Ona sonra mesaj atarım."

Liv her zamanki gibi yardımsever bir tavırla, "İstersen çalışmalarını gözden geçirebilirim," dedi.

"Sorun değil Liv, teşekkürler. Bugün bir adam geliyor, Alexander. Mart ayına kadar benim yerime bakacak. Pazar günü New York'a dönmek için ayrılıyorum."

"Oh, gerçekten mi? Red biliyor mu?"

"Ona söyledim, evet. Sen sadece her zamanki işini yap. Saat on gibi burada olur, o yüzden ne zaman gelirse gelsin onu ofisime gönder."

"Olur. İyi sabahlar," dedi bana gülümseyerek. "Sana da."

Ofisime geri döndüm ve masama oturur oturmaz telefonumu aldım. Red'in sohbetini açtıktan sonra bir mesaj yazdım.

Umarım yakında daha iyi hissedersiniz.

Bu, bugün evde kalmasının nedeni ne olursa olsun, benim için sorun olmadığını anlaması için yeterliydi.

Telefonumu bir kenara bıraktım ve yenisi gelene kadar çalışmaya devam ettim.

Er ya da geç bana geri dönecekti, sadece bunun ben ayrılmadan önce olmasını umuyordum.

Masamın üzerindeki hoparlörden Liv'in "Ledger, Alexander geldi," dediğini duydum ve bir düğmeye bastıktan sonra ona Alexander'ı ofisime almasını söyledim.

Kapı vurulduktan sonra açıldı ve onu karşılamak için ayağa kalktım.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim elini sıkarken. "Alexander, değil mi?" "Alex gayet iyi. Sonunda burada olmak güzel," diye cevap verdi.

Gençti, muhtemelen yirmili yaşlarının ortasında idi ve iyi birine benziyordu.

"Önce sana ofisi gezdireyim, sonra önemli şeylere başlarız," dedim ve tekrar kapıya doğru başımı salladım.

Ofiste hızlı bir tur attıktan sonra masama oturduk ve birlikte çalıştığımız birkaç programı açtığım ekrana baktık.

Gün olaysız geçti ve ona tanıtmam gereken şeyi anlayana kadar birkaç şeyi üç ya da dört kez açıkladım.

Saat dört sularında eve gitmeye hazırdım ve Liv, Red'in genellikle yaptığı işlere çoktan başladığından, günü sonlandırmaya karar verdim.

"Yarın telif ücretlerini gözden geçireceğiz. Ödemeleri göndermek biraz zaman alıyor, özellikle de müşterilerimizin kredi kartları söz konusu olduğunda. Yarın dokuzda burada ol."

"Kulağa hoş geliyor. Sağ ol dostum. İyi geceler," dedi Alex kalkıp yanımdan ayrılmadan önce. Ofis.

Onun ve Liv'in birbirlerine veda ettiklerini duydum ve ben de sandalyemden kalkarak

telefonumu masadan alıp resepsiyona doğru yürüdüm.

"Hadi eve gidelim. Bugünkü çalışman için teşekkür ederim Liv. Harika bir iş çıkardın," diye övgüde bulundum.

Bana parlak bir şekilde gülümsedi ve hızla bilgisayarını kapattı. "Teşekkür ederim. Red'i kontrol edecek misin?"

"Uh, evet. Eve gider gitmez yaparım. İyi akşamlar." "Sana da. Yarın görüşürüz," dedi.

Gitmesini bekledim ve yalnız kaldığımda Red'in bu sabahki mesajımı alıp almadığını kontrol ettim.

Telefonunu kapatmış olmalı çünkü mesaj gitmemiş. Mükemmel.

Ona aldığım telefon bile olsa, telefonunu şarj etmesi günler sürüyordu.

Hala çok fazla kullanmıyordu ve genellikle fişe takmadan önce pilinin bitmesini bekliyordu. Benimle konuşmak ya da beni görmek istemese bile, nasıl olduğunu bilmem gerekiyordu.

Kitt muhtemelen hâlâ çalışıyordu, bu yüzden Red hakkında ihtiyacım olan bilgiyi almak için numarasını aradım, böylece huzur içinde ve endişelenmeden eve gidebilecektim.

Kitt telefona, "Ah, her şeyi berbat eden adam," dedi.

Aptal gibi sırtıttığını duyabiliyordum ve karşımda durmadığı için şanslıydı.

"Evet, bunu aştığımıza sevindim. O nasıl? Ona mesaj attım ama mesaj yerine ulaşmadı."

"O iyi. Günün beşinci filmini izleyip cips ve çikolata yiyerek hayatını en iyi şekilde yaşıyor."

"Evde onunla mısın?" Ben sordum.

Yoksa onun ne yaptığını nasıl bilebilirdi?

"Evet, evde onunla birlikteyim. Burada tek başına kalmasına, bir sikim hakkında bile açık olamayan bir pislik için ağlamasına asla izin vermezdim-"

"Kes şunu," dediğini duydum Red'in küçük sesinin ve gülümsedim. "Ne? Bu doğru."

Red başka bir şey söylemedi ama en azından artık neden olduğum kalp kırıklığını iyileştirmeye çalıştığını biliyordum.

Bilmem gereken tek şey buydu.

Benden kaçmak için işe gelmemesi umurumda

değildi. Eğer ihtiyacı olan buysa, öyle olsun.

"İkinizi yalnız bırakayım. Onunla ilgilendiğiniz için teşekkürler," dedim ve telefon görüşmesini sonlandırdım.

İşe neden gelmediği konusunda yalan söylediği için Red'e kızgın değildim ama zamanın daraldığını ve New York uçağına yetişmem gerektiğini yakında anlayacağını umuyordum.

Onunla ya da onsuz, ne kadar acı verse de.

CHAPTER 45

Redley

Surat asmayı bırakıp Çarşamba günü işe gitmeye karar verdim.

İki gün Ledger'dan uzak durduktan sonra, bunu ona yapmaya devam edemezdim.

Muhtemelen yine de ondan mümkün olduğunca uzak dururdum, ama bir gün daha

iş.

Daha önce bana haber vermeden New York'a gittiği için hâlâ üzgündüm ve

Benim için hazır bir bileti olduğunu bilmek durumu daha da kötüleştirdi, çünkü onunla gitmeyeceğimi bilmeliydi.

Liv ve ben ajansa vardığımızda Ledger henüz orada değildi ve ben de hemen masama geçip çalışmaya başlamak için her şeyi ayarladım.

Üzerinden geçmem gereken tüm eskort belgelerinde hızla kayboldum ve ilk başta Ledger'ın ofise geldiğini fark etmedim.

Ön tarafta Liv'le konuştuğunu duyunca kapıdan baktım ve başka bir adamla orada durduğunu gördüm.

Liv bana Ledger Mart ayında dönene kadar onun yerini alacak olan yeni adamdan bahsetmişti ve bunu düşünmek bile kalbimi sızlattı.

Mart ayına daha dört ay vardı.

Ledger olmadan dört ayı nasıl geçirebilirdim ki?

İki adam da ofise girdi ve Ledger'ın gözlerine bakmadan önce bir süre düşündüm. "Ah, sen

Redley olmalısın. Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Alex," dedi adam ve elini uzatarak

Masama yaklaştıktan sonra.

Uzun boylu, esmer ve yakışıklıydı ve Ledger'ın, ben her gün ona rahatlıkla bakabilirken Alex'in masasında oturmasından hoşlanmadığını şimdiden söyleyebilirdim.

Ama Ledger'ı kıskandırmaya hiç niyetim yoktu.

Yine de Alex'e bakmak güzeldi.

"Sen de," diye cevap verdim, elini sıktım ve hızlıca gülümsedim.

"Günaydın," dedi Ledger ve benim ona bakmamı sağladı.

"Günaydın," diye mırıldandım, bir anda kendimi pek de güvende

hissetmiyordum.

Bugün kendimizden bahsedecek vaktimiz olmadı. Ya da haftanın geri kalanında.

Alex'e her şeyin gösterilmesi gerekiyordu ve Ledger yardım edebilecek tek kişiydi, bu yüzden ekrana geri döndüm ve onların da çalışmaya başlamasına izin verdim.

Bu sabah Ledger'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ve öğle yemeğinden sonra orada oturup Alex'in birkaç telif hakkı formu doldurmasını izledi, böylece Ledger gittikten sonra kendi başına yapabilecekti.

Bakışlarıyla dikkatimi dağıtmasına izin vermemeye çalıştım ama arada bir kendimi ona bakmaktan alıkoyamıyordum.

Ona gülümsemedim ya da üzgün olduğumu belli edecek herhangi bir duygu göstermedim, çünkü üzgün değildim.

Bana yalan söylemesi ve neredeyse bir aydır bunu bildiği halde ayrılmak zorunda kalacağından hiç bahsetmemesi hâlâ canımı yakıyor.

Tek kızdığım buydu ve içten içe onu özlüyordum.

Ama tekrar yaklaşmasına izin vermeden önce kendimi sakinleştirmem gerekiyordu. Yine bir velet gibi davranıyordum ya da en azından ben kendimi öyle görüyordum. Ama bu konuda acele etmem ne kadar yanlıştı?

Sonunda, Pazar günü ayrılacaktı.

Birlikte geçirdiğimiz zaman tükenirken neden bunu unutmadım?

*

Kendimi savunmam gerekirse, onunla konuşmak için yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Alex'e bilmesi gereken her şeyi göstermekle meşguldü ve bugün geç saate kadar kaldılar.

Onunla aramızda sadece hızlı bir veda konuşması geçti ve Liv'in arabasına binerken midem bulandı.

"Ledger'la aranızda neler oluyor? Onun gitmesiyle mi ilgili?" diye sordu, motoru çalıştırıp caddede ilerlerken.

Ağır bir iç geçirdim ve başımı salladım. "Sana bundan bahsettiğini sanıyordum."

"Bana geçen Pazar gecesi söyledi. Bu tam olarak doğru değil. Ben öğrendim ve o da neler olduğunu açıkladı."

"Yani birkaç aylığına gideceği için değil, sana daha önce söylemediği için mi üzgünsün?" diye sordu.

"Evet, onun gibi bir şey."

Son zamanlarda, bazı şeyleri neden hissettiğimi bilmiyordum. Zihnim allak bullak olmuştu.

"Biraz aşırı tepki vermiyor musun? O sadece New York'a gidiyor. İki saatlik bir uçuş. Eminim ayda en az bir kez ziyarete gelecektir."

"Tabii ki aşırı tepki veriyorum Liv," diye mırıldandım, ellerime bakarak. Bu konuda yalan söylemeye gerek yoktu.

"O zaman aşırı tepki vermeyi bırak ve onunla konuş. Ledger'ın gün boyu neden bu kadar huysuz olduğunu şimdi anlıyorum ve onun için üzülüyorum. Eminim sadece seni korumak istemiştir."

"Beni neyden koruyacak? Bana ne zaman söylemeyi seçerse seçsin gidecekti."

"Sana iki ay önce söyleseydi daha mı az acırdı?" diye sordu, tekrar sokağa odaklanmadan

önce bana hızlıca bir göz attı.

"Hayır, ama mesele bu değil," diye
fısıldadım. "O zaman mesele ne?"

"Beni bir daha terk etmeyeceğine söz vermişti ama tam da bunu yapıyor."

Kaşlarımın arasındaki kırıksıklık geri gelmişti ve şimdi onun yerine kendim için daha fazla üzülmeye başlamıştım.

"Ama seni sonsuza dek terk etmiyor Redley. Bu bir iş. Geri dönecek ve ayrı kaldığınız süre boyunca birbirinizden hiç haber alamayacak değilsiniz."

Liv'in söylediklerinin hepsi anlamlıydı ve o konuştuğça kendime daha çok kızırıyordum. Bunu aşmalı ve hayatıma devam etmeliydim.

Ledger'la ayrılmıyorduk ama inatçılığım her şeyi berbat etti. Ama beni bilirsiniz, normal halime dönmem bir iki gün daha sürer.

Kendi davranışına hâlâ kızgınken ona yaklaşmak istemiyordum ve onunla normal bir konuşma yapabilmem için sakinleşmem gerekiyordu.

Liv arabayı apartmanın önünde durdurdu ve içten bir gülümsemeyle bana döndü.

"Kendini bu kadar zorlama, tamam mı?"

Başımı salladım ve arabadan çıkmadan önce ona sarılmak için eğildim.

"Yarın görüşürüz," dedim ona, sonra kapıyı kapattım ve gitmek üzere girişe yöneldim İçeride.

Daireye girip Kitt'in kapının önünde durduğunu gördüğümde Ledger'la ilgili her düşünce beynimi terk etti.

Yüzünde geniş bir sırıtişla mutfakta yemek hazırlıyor ve elinde bir şişe şarap tutuyordu. "Neler oluyor?" Gülümseyerek sordum.

"Gerçekten film izlemeyi ve bir kadeh şarap içerken istediğimiz her şeyi yemeyi bıraktığımızı mı düşünüyorsun? Hâlâ üzgünsün. Bu seni daha iyi hissettirecek."

Başımı salladım ve üzülmeye kısmına girmedim.

Ledger artık sorun değildi.

O bendim.

"Daha önce hiç şarap içmemiştim," dedim ve sırt çantamı yere bırakıp yanlarına doğru yürüdüm.

Onu.

"O zaman bugün ilk kez deneyeceksin. Hoşuna gidecek. Git kanepede rahatına bak. Ben de seninle iyi olacak," diye teklif etti.

Fırına baktım, içinde iki pizza gördüm ve ocakta çoktan yenmeye hazır patates kızartmaları vardı.

"Bu biraz fazla yemek değil mi?"

"Hayır. Şimdi git otur ve izlemek istediğin bir film bul."

Dediğini yaptım ve Netflix'teki listeyi gözden geçirirken, bir kaseye doldurup sehpanın üzerine koyduğu birkaç nachos'u aldım.

Pazar gününden beri sağlıksız yiyecekler yiyorduk, ama bu beni biraz daha iyi hissettirdi, bu yüzden her şey iyiydi.

Bir film seçtikten sonra, Kitt iki pizzayla yanıma gelip onları masaya bırakıp şarap ve patates kızartması almak için mutfığa dönerken arkama yaslandım.

"Bugün nasıl geçti? Onunla konuştun mu?"

"Pek sayılmaz. Yerine geçecek yeni adamı eğitiyor, bu yüzden onu rahatsız etmek istemedim. Ama artık ona kızgın değilim. Sadece kendimi toparlamam gerekiyor."

"Kulağa bir plan gibi geliyor. Yani artık

Ledger muhabbeti yok mu?" Başımı salladım.
"Artık yok."

CHAPTER 46

Ledger

Hâlâ aramamıştı ve Cuma gecesi olmuştu.

Bütün hafta Alex'le meşguldüm ve ne zaman masasında oturan Red'e baksam kaşlarını çatıyor ama bana dönüp bakmıyordu.

Çok fazla konuşmamıştık, sadece merhaba ve hoşça kal demiştik ve yavaş yavaş benimle konuşmaya gelmesini beklemekten deliriyordum.

Beni affetmesi daha ne kadar sürer?

Ona istediği kadar zaman vereceğimi söyledim ama iki gün sonra gidiyorum ve hala barışmadık.

Lawson, Alex ile Pazartesi günü ajansı devralmadan önce bilmesi gereken birkaç önemli şey hakkında konuşurken evdeki ofisimde volta atıyordum ve hiçbir katkıda bulunmadan sadece dinliyordum.

Lawson sebepsiz yere orada olmamı istiyordu ama zaten telefonumun çalmasını beklemekten başka yapacak bir şeyim yoktu.

Lawson, "Ve giriş yaptıktan sonra, her program için başka bir yönetici ayarlayacağım, böylece her seferinde onaylamama gerek kalmadan ihtiyaç duyduğunuzda kolayca giriş ve çıkış yapabilirsiniz" dedi.

"Kulağa hoş geliyor. Sanırım bilmem gereken tek şey buydu. Ledger bana diğer her şeyi gösterdi ve Pazartesi günü başlamaya hazırım."

"Tanrım, dostum, şunu keser misin? Lanet ekranın önünde böyle bir ileri bir geri yürüyerek beni geriyorsun."

İçimi çektim ve durup Lawson'a baktım. "Bana hâlâ ihtiyaç var mı?"

"Hayır. Sadece Pazar günü havaalanına vardığınızda bana haber vermenizi istiyorum. Seni alması için birini göndereceğim."

"Sorun değil. Kendim halledebilirim. Sizinle konuşmak güzeldi çocuklar. Ve Alex, iyi şanslar. Red ve Liv ne yaptıklarını biliyorlar, bu yüzden onlar için endişelenmene gerek yok," dedim.

"Pekâlâ. Bana ajanstaki her şeyi gösterdiğin için teşekkürler. Minnettarım."

Başımı salladım, sonra elimi kaldırdım ve görüntülü aramayı kendi tarafımdan

sonlandırmak için tıklamadan önce telefonu kapattım. Sabrımı kaybetmeye başlamıştım.

Eğer önümüzdeki üç saat içinde aramazsa, oraya gidip benimle konuşmasını sağlayacaktım, çünkü burada oturup gitmeden önce onu görememe riskini göze alamazdım.

Ama tam umudumu yitirmek üzereyken kapı çaldı.

Ön kapıya hiç bu kadar çabuk ulaşmamıştım ve kimin çaldığını görmek için dahili telefonun düğmesine bastığımda Red'in üzgün gözlerle orada durduğunu gördüm.

Kahretsin.

Siktir!

Onu içeri almak için düğmeye bastım ve içeri girdiğinde, beklemek için ön kapıyı açtım.

On

u. Kalbim güm güm atıyordu ve yüzündeki çatık kaşların bir an önce kaybolmasını umuyordum. Sevgilisiyle ilk kez buluşacak bir adam gibi ellerimi saçlarımda gezdirdim.

ama bu ondan çok daha farklıydı.

Asansör açıldı ve Kırmızı saçları ve giysileri nemli bir halde dışarı çıktı.

O kadar yolu yürüyerek mi gelmişti?

"Hey," dedim, onu daha da üzecek bir şeyi tetiklememeye dikkat ederek.

Gözlerimin içine baktı, ama gözlerindeki hüznün kayboldu ve yerini bilinçsizliğe bıraktı.

Konuşmaya çalışırken nefesi kesildi, ama hiçbir şey çıkmadı ve bakışları düştü.

Geldiği için mutluydum ama bana bakışı beni çok endişelendirdi. Sanki işleri berbat ettiğim için ayrılmak üzereymiş gibi.

"İçeri gel." Kenara çekildim ve içeri girer girmez hemen ayakkabılarını ve paltosunu çıkarıp oturma odasına doğru yürüdü.

Yani çok erken ayrılmaya niyetli değil miydi? Güzel.

Kapıyı kapattım ve çoktan oturmuş olduğu kanepeye kadar onu takip ettim.

Bakışları kucagındaki ellerine yönelmişti ve ağzımı açmadan önce bir saniye onu izledim.

"İçecek bir şey ister misiniz?" Ben sordum.

Gerçekten zor bir şey düşünüyor gibiydi ve onu benden daha da uzaklaştıracak bir şey söylememeye dikkat etmeliydim.

Başını salladı, sonra bakışlarını kaldırıp gözlerimle buluştu. "Sıcak çikolata?" Bu beni gülümsetti ve mutfığa gitmeden önce ona başımı salladım.

Sıcak çikolatayı hazırlarken, sık sık yaptığı gibi tırnaklarının etrafındaki deriyi koparmamaya çalışarak gergin bir şekilde elleriyle oynarken ona baktım.

Bir şeyler dönüyordu ama her şeyin yoluna gireceğini umuyordum.

Oturma odasına döndüğümde fincanı ona uzattım ve geçen Pazar Kitt tarafından gece yarısı alınmadan önce yaptığım gibi tam karşısına oturmak için sehpanın üzerine oturdum.

Elindeki fincanı incelerken ona baktım ve bir süre sonra kıyafetlerine baktım.

"Üşüdün mü? Kitt seni götürmedi mi?" Ellerimi dizlerine koyarak, onu korkutmayacağımı umarak sordum.

Başını salladı ve yere bakmaya devam etti ama en azından benimle konuşuyordu.

"Otobüse bindim. Düşünmeye ihtiyacım vardı ve Kitt yanımda olmadan en iyisi buydu," diye açıkladı. "Kuru bir şeyler giymek ister misin?"

"Hayır," diye hızlıca cevap verdi ve sonunda başını kaldırıp bana baktı. "Çok düşündüm. İlk başta, ben

Bana karşı dürüst olmadığını ve o biletleri benden nasıl sakladığını düşünmeden edemedim. Keşke bana işe gitmek zorunda olduğunu daha önce söyleseydin, çünkü o zaman böyle tepki vermezdim ve daha hazırlıklı olabilirdim. Yine de üzgün olurdum."

Sesi sessizdi ve söylemeden önce her bir kelimeyi düşündüğünden emin oldu Yüksek sesle.

Konuşmasına izin vermek istedim, bu yüzden sessiz kaldım ve dinledim.

"Ama yine de... dört ay ayrı kalmak için uzun bir süre. Bunu nasıl başarabilirim bilmiyorum. Sensiz uzun süre. Keşke bilseydim. Sanırım bana söylediğin o sözler beynime kazındı, beni ilk seferinde olduğu gibi bir daha asla terk etmeyeceğine dair söz vermen."

Derin bir nefes aldı ve fincana tutunmaya devam etti ve sonunda başını kaldırıp baktı, gözlerimiz buluştu.

Söyledikleri olumsuz bir şey olarak yorumlanabileceği gibi olumlu olarak da yorumlanabilirdi. Bununla nereye varmak istediği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Sonra seninle gelmeyi düşünmeye başladım. Eğer böyle bir olasılık varsa, bunu da bu sürece dahil etmeliydim. Bu şehri terk edip yeni bir şeyler görmeyi ne kadar istesem de kendimi seninle gelmeye ikna edemiyorum. Ne şimdi, ne de dört ay boyunca."

Her şeyi bu kadar yansıttığını çok sevdim.

Bu onun özverisini gösterdi.

Bunu kendisiyle ilgili yapmadı, çünkü ben de bu işte en az onun kadar büyük bir paya sahiptim. "Son olarak, bu iş için New York'a gitmene izin vermemin ne kadar kötü olacağını merak etmeye başladım.

bensiz uzun süre. Yapman gereken bir iş var ve ben sana engel olmak yerine kenara çekilip yapman gerekeni yapmana izin vermeye karar verdim. O uçak biletini alırken beni düşündün, ama belki de önce bana sorsaydın ve olacak her şeyi bana anlatsaydın, işler daha farklı olabilirdi."

Başımı salladım.

Haklıydı ama ben çok korkmuştum.

Hatamdan ders aldım ve şu anda tek istediğim beni affedeceğini söylemesiydi.

Ben.

Kalçalarını nazikçe sıktım ve bakışlarının tekrar fincanına düşmesini izledim. "Özür dilerim. seni üzdüm. Sana karşı açık ve dürüst olamadığım için özür dilerim. Söz veriyorum, artık böyle şeyleri senden saklamayacağım."

Derin bir nefes almadan önce dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı. "Aşırı tepki veriyordum ama zihnimi toparlamadan ve seninle konuştuğumda artık bu konuda üzülmeceğimden emin olmadan sana gelmek istemedim. Sana bakmak ve seni bu kadar beklettiğimi bilmek çok zor," diye fısıldadı sesinde hafif bir umutla.

Yüzünü inceledim ve sonra ne olacağını anlamak için başımı eğdim.

"Ne diyorsun, Red?" Yakında aramızdaki lanet havayı temizleyeceğimizi ve tekrar eski halimize döneceğimizi umarak sordum.

"Seni sevdiğimi söylüyorum Ledger ve ne kadar uzun süre yok olursan ol, ben burada bekliyor olacağım."

Cümlesinin geri kalanına odaklanmamı engelleyen üç küçük kelime vardı ve bunlar beni o kadar şaşırttı ki kalbim birkaç kez çarptı.

İyi anlamda tabii ki.

Beni seviyordu ve bunu hiç tereddüt etmeden söyledi.

O kendi yüzünü tekrar düşürürken gözlerimi yüzünden ayırmadım.

Ayrıca, muhtemelen bu konuda yapabileceği bir şey olmadığını bildiği için, benim ayrılmamı sorun etmediğini de belirtmek önemliydi.

Elinden fincanı aldım ve yanımdaki sehpanın üzerine koydum, sonra iki elimle yüzünü kavradım ve tekrar bana bakmasını sağladım.

Bu kez gözleri sulu ve duygu doluydu.

Aynı zamanda bir pişmanlık parıltısı da vardı ve eğer daha fazla sessiz kalırsam, muhtemelen benim hakkımda nasıl hissettiğini bana bildirmenin o kadar da iyi bir fikir olmadığını düşünmeye başlayacaktı.

Ama ben onu rahatlattım.

"Ben de seni seviyorum Red," dedim başparmağımı yanaklarında gezdirerek. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ama sana söz veriyorum, zaman sandığından daha hızlı geçecek ve yakında eve döneceğim. Ve bu seni ziyaret etmeyeceğim anlamına gelmiyor. Her şeyi planladım, aşkım. Senin güzel yüzünü görmeden dört ay geçirmemin mümkün olduğunu sanma," dedim kıkırdayarak.

Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi ve gözlerinde hâlâ var olan endişe kaybolup yerini mutluluğa bıraktı.

"Ayda iki kez. En azından," diye fısıldayarak beni güldürdü.

"Ne yapabileceğime bakacağım, ama sanırım bu mümkün," dedim ona gülümseyerek, sonra tekrar ciddileştim.

"Yaptığım şey için beni affedebileceğinden emin misin? Geçtiğimiz hafta orada oturup bana tek kelime etmemeni izlemek benim için delicesine zordu, ama aynı zamanda yüzündeki o somurtmayla çok sevimli görüldüğünü de kabul etmeliyim."

Yumuşak bir kahkaha attı ve başını salladı. "Çarşamba gününden beri sana kızgındım ama haftanın geri kalanını sana öyle davrandığım için kendimi sakinleştirmek için kullandım."

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok Red. Hepsi benim yüzümden oldu."

Benimle aynı fikirde olmamak için başını salladı ama daha ileri gitmedi. Bunun yerine dudaklarını dudaklarıma yerleştirmek için eğildi.

Öpüşürken gülümsedim ve ellerimi başının her iki yanında tuttum, böylece uzaklaşmadı ve kalbim hızla atmaya devam ederken, dilimi ağzının içine hafifçe iterek öpücüğü derinleştirdim.

Boğazından yumuşak bir inilti kaçtı ve olduğumuz yere dönmemiz neredeyse bir hafta sürdüğü için, ona ayrı olmanın bana ne yaptığını göstermem gerekiyordu.

Önce öpüşmeyi kesmeden ayağa kalktım, sonra onu kaldırdım ve doğruca yatak odasına gitmeden önce bacaklarını kalçalarıma sarabilmesi için ellerimi kıçına koydum.

Onun yanına vardığımda, kucağıma oturması için yatağın kenarına oturdum.

Kolları boynuma sıkıca sarılmıştı ve ellerinden biri çoktan saçlarımin derinliklerine gömülmüştü.

Kahretsin, onu çok özledim!

Red hemen üstüme çıkmaya başladı ve ben kontrolü ele alıp onu ne kadar sevdiğimi göstermeden önce kontrolü şimdilik ona bıraktım.

Bu sözleri birbirimize bir kez söyledik ama bizim için çok şey ifade ediyorlardı.

Birbirimizi hep sevmiştik ama bu sevgi farklı olsa bile artık hiçbir şey ifade etmemeye başlayana kadar tekrarlamaya gerek yoktu.

Redley

Pazar günü gideceği düşüncesinden ne kadar nefret etsem de, beni iyi hissettirecek tek şeyin burada onunla kalmak olduğunu biliyordum.

Birlikte iki gecemiz vardı ve ben her saniyeyi onunla geçirmek istiyordum. Çok inatçı davranmıştım.

Çok bencildi ama Ledger nazik ve sabırlıydı ve beni kalbine almadan önce bir saniye bile tereddüt etmemesine bayıldım.

O gitmeden önce birlikte geçireceğimiz bu son iki güne odaklanmak istiyordum, bu yüzden beni rahatsız eden diğer tüm düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım ve sadece Ledger'ın düşüncelerine izin verdim.

Onun üstüne biniyordum, klitorisimi kasıklarına sürüyordum.

Pantolonlarımız araya girmişti ama daha fazlasını hissetmek için beni ona doğru iterken sikinin büyüdüğünü hissedebiliyordum.

Elleri kalçalarımın kıcıma doğru hareket etti ve sıkıca sıkarken, saçlarını iyi hissettirecek kadar çekiştirdim.

Klitorisim onun sertliğine sürünürken başka bir inilti benden kaçtı ve ikimiz için de çok rahatsız edici hale gelmeden önce kıyafetlerimizi çıkarmam gerekiyordu.

Aramıza girip pantolonunu açtım, sonra içine uzanıp elimi pantolonunun etrafına sardım. Şaft.

Öpüşmeyi kesti ve gözlerinde şehvetle bana baktı, beni yakından izliyordu. Bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöktüm.

Bunu yapamadan beni durdurdu ve yatağı işaret ederek uzanmamı emretti. Benden istediğini yaptım.

"Bu gece sıra bende," dedi kısık bir sesle.

Ayağı kalkışını, kazağını çıkarışını ve kot pantolonuyla boxer külotunu indirışını izledim.

Çıplak kaldıktan sonra komodinin üzerindeki prezervatife uzandı ve bacaklarımın arasına diz çökmeden önce hızla sertliğinin üzerine çekti.

Pantolonumu ve külotumu çabucak çıkardı ve onları ayağımdan çekerken ben de kendi gömleğimi çıkardım.

Bacaklarımı iki yana açtı ve sağ bacağını omzuna koyduktan sonra eğilip karnımı öptü.

Dilinin göbek deliğimden klitorisime kadar ilerlemesine izin verirken gözleri benimkilerdeydi, ama onunla oynamaya başlamadan önce kıvrımlarıma ve uyluklarımın içine daha fazla öpücük bastırdı.

O benimle alay etmeye devam ederken alt dudağımı ısırđım ve bir elim saçlarında, onu nasıl memnun edeceğini çok iyi bildiği o küçük yumruya yönlendirmeye çalıştım.

Daha önce kendimi memnun etmeye çalıştım, ama hiçbir şey onun beni memnun etmek için yapabilecekleriyle kıyaslanamazdı.

Gel.

Vücudum rahatlamıştı ve bu gece beni rahatlatmak için çok fazla uğraşmasına gerek kalmayacağını biliyordum.

Orgazm.

"Ledger, lütfen," diye bağırdım, alay dayanılmaz hale geldi ve şansıma, sonunda dilinin klitorisime sürtünmesine izin verdi.

Çok sıkı tuttuğum için saçlarını avuç avuç koparmamaya dikkat etmem gerekiyordu ama ben çektikçe hırıltıları daha da yükseliyordu ve bu sesler duymaktan hoşlandığım seslerdi.

Klitorisimle oynaması hiç bu kadar yoğun hissettirmemişti ama nefesim kesilene kadar devam etmesini istedim ve kontrolden çıktım.

Kendimi bıraktım, bedenimi rahatlattım ve sadece onu düşündüm ve eminim ki düşündüğüm orgazmın yaklaştığını hissedebiliyordum.

Ayak parmaklarımda başladı, kıvrılmalarına neden oldu, sonra bacaklarımdan geçti ama karnımın altından atladı, nefesimi tutmamı sağlamadan önce tam karnıma çarptı ve klitorisime geri döndü, kısa bir süre sonra patladı.

Önce karıncalanma hissettim, sonra ürperdim, ardından dilinin olduğu yerde sert vuruşlar hissettim ve orgazm beni yıkarken, onu tam o noktada hareket ettirmeye devam etti.

Zirveden indiğimde, gözlerimi açtığımda onun elinde sikiyle bana doğru yaklaştığını ve kalçalarımın arasına yerleşmeden önce sikini okşadığını gördüm.

Beni öpmek için eğildi ve dilinde kendi tadımı alabiliyordum.

Bana her zaman tadımın ne kadar tatlı olduğunu söylerdi ve onunla aynı fikirde olup olmadığımıdan emin olmasam da, kendi meyve sularımın tadı genel olarak kötü değildi.

Belki erkeklerin damak zevkleri farklıydı ama bu benim düşünmem gereken bir şey değildi. Şimdi.

Ona odaklanmak zorundaydım ve bir orgazmdan sonra onun sikiyle bir tane daha hissetmek istiyordum.

Bu sefer içimde.

Ucu girişime dayandı ve dudakları hâlâ benimkilerin üzerindeyken sert bir hamleyle içime girerek beni çığlık attırdı.

İçime gömülürken inledi ve öpüşmeyi kestikten sonra beni dilediğim şekilde becermeye başladı.

Sert ve hızlı.

"O güzel gözlerini benden ayırma, Red. Seni boşaltırken içindeki duyguları görmek istiyorum.

tekrar.

" Ne isterse elde edecekti.

Ledger'a gelince işim bitmişti.

Kalçalarımı sıkıca kavrayıp beni becermeye devam ederken "Siktir," diye mırıldandı.

Başımı n döndüğünü hissettim ve şaftının iç duvarlarıma sürtünmesi beni spirale çevirdi
Düşündüğümde daha hızlı bir şekilde uzaya geri döndü.

Nefesim kesilmişti ve Ledger beni öpmek için arkama yaslandığında nefes almak zorlaşıyordu.

Ama zaten kimin nefes almaya ihtiyacı vardı ki?

Amım onun etrafında sıkılmaya başladı ve hırıltılarından bundan ne kadar hoşlandığını anlayabiliyordum.

Bunu bilerek yapmadım, ama onu her sıktığımda, bu gerilime mümkün olduğunca uzun süre tutunmaya çalıştım.

"Benim için gel, aşkım," diye tısladı, tıpkı benim gibi nefessiz kalmıştı.

Boşalırken yüzünü görmek istesem de, ikinci orgazm beni ele geçirdiğinde gözlerimi açık tutamadım.

Adını haykırdım ve kollarını sıkıca kavradım, sonra içimde tuttuğum her şeyi bırakmak için başımı arkaya yatırdım.

Beni boşaltması kendimi özgür hissetmemi sağladı.

Sanki endişelenmem gereken bir şey yokmuş gibi.

Uzaktan sesini duydum ama ne dediğini tam olarak anlayamadım. Yine de sikiğin içimde zonklamasından, benden hemen sonra boşaldığını anladım. Kendime gelmem biraz zaman aldı ama kendime geldiğimde doğrudan gözlerinin içine baktım.

Dudaklarında memnun bir gülümseme vardı ve nefesimi tuttuğumda, o tatlı gülümsemesini öpmek için onu aşağı çektim.

"Her seferinde böyle barışıyorsak, benim yüzümden daha sık üzülmen umurumda olmaz," diye fısıldadı alaycı bir şekilde.

Dudaklarına karşı güldüm ve başımı salladım, sonra iki elimi yanaklarına koydum ve tekrar gözlerinin içine baktım.

"Sana bir daha asla kızgın olmak istemiyorum. Kavga etmekten nefret ediyorum," dedim ona. Hâlâ içimdeydi ve eğer karar verebilseydim, çekip gitmesini istemezdim.

Henüz değil.

Dudaklarıma bir öpücük daha kondurmadan önce burnunun ucu benimkine değdi.

"Birlikte düş almaya ne dersin?" diye önerdi.

Kulağa iyi bir fikir gibi geliyordu. "Çok isterim."

Vücudumdan akan sıcak su, kolları beni sıkıca sarmış halde uykuya dalmadan önce tam da ihtiyacım olan şeydi.

CHAPTER 47

Ledger

Bir gün çoktan geçmişti ve birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkarabilmek için zamanın bizden kaçmasına izin vermemek için, televizyon açık değilken ve sessizlik etrafımızı sarmışken kanepeye sarılmıştık.

Başı kucağımdaydı ve vücudu bir battaniyeyle örtülüydü, yanağını nazikçe okşadım, gözleri kapalı ve dudaklarında tatlı bir gülümseme varken yüzünü inceledim.

Chicago'ya ayda en az iki kez gelmeyi çoktan kafama koymuştum.

Hafta sonları izinli olurum ve uçağa binip buraya gelmek ve kız arkadaşım ile iki gün geçirmek için iki saat çok uzun bir süre değil.

Onu özlemek en zor kısmı olacaktı ama burada bekliyor olacağını bilmek benim için dünyalara bedeldi.

"Düşünüyordum," dedim sessizce, kulağının arkasındaki bir tutam saç okşayarak. Gözlerini açıp benimkilere baktı. "Ne hakkında?"

"Ben yokkensen ve Kitt'in burada, benim dairemde kalmanız hakkında." Kaşlarını çatı, fikrim hakkında ne düşüneceğinden emin değildi.

"Burada kalmak mı? Taşınmak gibi mi?"

"Mart'a kadar, evet. Zaten bitkilerime bakacak birine ihtiyacım var ve yabancıları içeri almaktan nefret ediyorum. Ayrıca işe daha yakın olursun ve Kitt'in zaten arabası var."

Yumuşak bir kahkaha attı, sonra kendini iterek kanepeye oturdu ve yüzünü bana döndü.

"Burada kalmamıza izin vermek istediğine emin misin?"

Başımı salladım. "Orada kendi daireni alabileceğini biliyorum ama güney yakası yerine burada olduğunu bilmek beni daha iyi hissettiriyor. Ayrıca, seni ziyarete geldiğimde zaten burada olacaksın," diye sırttım.

"Burada kalmak benim için sorun değil. Kitt'e sormam gerekecek ama eminim böyle bir teklife hayır demeyecektir," diye kıkırdadı.

"Güzel. Yüzmek isterseniz diye alt kattaki yüzme havuzu ve spor salonunun anahtarlarını size bırakıyorum. Sizi oraya hiç götürmedim ama çok seveceksiniz."

Kaşları çatıldı. "Havuzu unutmuşum. Neden beni hiç oraya götürmedin?"

Kıkırdadım ve sehpanın üzerindeki fincanımı almak için öne doğru eğildim ve birkaç yudum aldıktan sonra omuz silktim.

"Çünkü hiç bikini getirmedin."

"Bir tane bile olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı parmağını çenesine vurarak.

"O zaman bir tane almalısın. Güzel bir havuz ve eminim Kitt'in de hoşuna gidecektir. Sadece programı kontrol ettiğinizden emin olun. Bu sitede yaşayan ve gece geç saatlerde yüzmeyi seven yaşlı insanlar var. Gençler tarafından rahatsız edilmek istemezler."

"Not edildi," diye güldü.

Bir elini göğsüme koydu ve hafifçe kısıtıp bükerek kumaşla oynadı. Gözlerimi ondan ayırmıyordum, sadece ona bakmak ve güzelliğini içime çekmek için hep kalkıyordum.

"Beni özleyecek misin?" diye sordu, sesi yumuşak ve alçaktı.

"Seni şimdiden özlüyorum," diye cevap verdim, yüzünü okşamak için uzandım. "Ziyaretine geleceğim ve bana ne zaman ihtiyacın olursa, bir telefon uzağındayım. Tabii telefonunu şarjda tutarsan."

Yanakları kızarıırken ona sııttım ve göğsüme hafifçe vurduktan sonra tekrar gözlerimin içine baktı.

"Telefonumu yüzde ellideyken şarj ettiğimden emin olacağım."

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

Bana gülümsedi, sonra eğilip ağzımın kenarını hafifçe öptü. "Ben de seni şimdiden özledim," diye fısıldadı alnını yüzümün yan tarafına yaslayarak.

Bana tekrar bakmasını sağlamak için ensesini avuçladım ve baktığında gözlerindeki hüznü gördüm.

"Bunu aştığımızı sanıyordum, aşkım? Gittiğim için üzölmeni istemiyorum. Geri döneceğim ve geceleri birlikte geçireceğiz ve iki hafta kulağa çok kötü gelmiyor, değil mi?"

Omuz silkti, sulu gözlerini benimkilerden ayırmadı. "İki hafta çok uzun bir süre gibi görünüyor," diye fısıldadı.

"Öyle değil. Aynı ofiste oturmamıza rağmen benimle konuşmadan koca bir hafta geçirdim. Bu çok zordu. Ama iki hafta sonra güzel kızımı göreceğimi ve ona bütün bir hafta sonu boyunca sarılabileceğimi bilmek beni heyecanlandırıyor. Senin de aynı şekilde heyecanlanacağını biliyorum çünkü birbirimizi bekliyor olacağız."

Yüzümü inceledi ve derin bir nefes alıp başını sallamadan önce sözlerimin zihninde tekrarlanmasına izin verdi.

"Haklısın." O tatlı gülümseme geri geldi ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanmadan önce ağlamamak için gözlerini ovuşturdu.

"Evet, haklıyım! Dört ay göz açıp kapayıncaya kadar geçecek. Şimdi, bu kadar konuşma yeter."

Acıkmaya başladım ve öğle yemeğinden beri bir şey yemedik. Birlikte yemek pişirmek ya da dışarıdan sipariş vermek ister misin?"

Önce omuz silkti ama sonra masadan menüyü almak için hızla koltuktan kalktı. "Dışarıdan al o zaman," diye kıkırdadım, bana geri dönmesini izlerken.

"Canın ne çekiyor?" diye sordu, gözlerini her bir öğenin üzerinde gezdirerek.

"Şu anda mı? Muhtemelen her şey. Sen seç."

Böyle akşamlar benim de dört gözle beklediğim bir şeydi. Sadece biz, iyi yemek ve ya bir film ya da sadece sessizlik.

Birbirimize karşı rahat olduğumuz açıktı, ama bunun doğduğundan beri onun yanında olduğum için olup olmadığını merak ettim.

Aramızdaki yaş farkı hiçbir şeyi değıştirmede, aksine ilişkimizi daha da güçlendirdi.

"Bu tatlı ve ekşi tavuk çok lezzetli görünüyor," dedi ve menüdeki tavuğu işaret etti.
O bu akşam ne yiyeceğimizi seçmeye devam ederken, ben onu izlemeye devam ettim,
arkama yaslandım

kalçasını okşarken kanepeye yasladı.

Red gerçekten de sonsuza dek yanımda kalmasını istediğim kişiydi ve doğru zaman olmasa bile bir gün onu New York'a götürecektim.

Tabii ki onun da haberi olacak ve dönüş bileti de dahil olacak.

Redley

Pazar günü çok hızlı geldi.

Ledger'a veda etmek istemedim, New York'a gitmesi gerektiği gerçeğini kabul etmiş olsam York' bile.

a. Zihnimin benimle uğraşmasını istemiyorsam bunu düşünmeyi bırakmalıydım, bu yüzden tüm bunları bir kenara ittim.

Kitt'in arabasından inmeden önce düşüncelerimi bir kenara bırakıp derin bir iç çektim.

Ledger'ı havaalanına götürmek için bizi almaya geldi ve şimdi vardığımızda kalbim her zamankinden daha hızlı atmaya başladı.

Vedalaşmak benim güçlü yanımdı değil, ama bu beni ileride onun işi nedeniyle başka bir şehre gitmek zorunda kalabileceği zamanlar için hazırlayabilirdi.

"Başını kaldır, bebeğim. Her günü benimle onun dairesinde geçireceğini bildiğin için gülümsüyor olmalısın," diye şaka yaptı Kitt.

Güldüm ve Ledger'ın yüzünde bir sırıtişla başını salladığını gördüm.

"Evimi dağıtma dostum. Ve benim evimde randevu yok," diye uyardı.

"Red benim için tek kız. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

Birbirleriyle konuşmalarını ve şakalaşmalarını dinlerken dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırdım. Telefon görüşmeleri.

Facetime.

İki haftada bir geliyor.

Duygularımın beni ele geçirmesine izin vermemek için kendime bunları hatırlatmak zorunda kaldım.

Ledger'ın büyük valizini de yanımıza alarak havaalanına girdik ve doğrudan havaalanı güvenliğine yöneldik.

Vedalaşmamız gereken yer orasıydı.

"Buraya gel, aşkım."

Sesi hırıltılı ve kısıktı; ona yaklaştığımda beni kollarının arasına aldı ve vücuduna doğru çekti.

"Yüzünde benim için bir gülümseme olsun, tamam mı?"

Başımın üstünü öptü ve sonra yüzümü avuçlayarak ona bakmamı sağladı. "Ve o lanet telefonu şarjda tut," dedi sırtarak.

Güldüm ve talebi karşısında başımı salladım. "Yapacağım. Söz veriyorum."

Parmak uçlarımda durdum ve onu nazıkçe öptüm, kontrolü ele almasına ve öpücüğü derinleştirmesine izin verdim.

Dili alt dudağıma sürtündü ve ona açıldığında, benimkiyle buluşmak için içeri itti.

Ellerimi göğsüne koymuştum ve o beni öpmeye devam ettikçe dizlerimin tutmaması için kazağını daha sıkı kavramak zorunda kalıyordum.

Bir süre sonra geri çekildi ve bana gülümsedi.

"İki hafta sonra görüşürüz."

"Oraya vardığında beni ara," dedim ona.

"Arayacağım."

Kitt'e döndü ve ona sarıldı. "Kendine iyi bak dostum. Ve parti yok," diye uyararak Kitt'in kıkırdamasına neden oldu.

"Parti verecek kadar arkadaşım olduğumu sanmıyorum."

Ledger bavuluna uzanmadan önce bir elini başımın arkasına koydu ve alnıma son bir öpücük kondurmak için beni kendine çekti.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, gitmeden önce dokunuşunun tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım.

"Ben de seni seviyorum," diye cevap verdi ve son bir kez baktıktan sonra New York'a doğru yola koyuldu.

Ledger kalabalığın içinde kaybolurken Kitt'in kolu bana sarıldı. "İki hafta. Ve dikkatini yaşlı adamdan uzaklaştırmak için bana sahipsin."

"O yaşlı değil," diye mırıldandım, ona yaslandım ve iç geçirdim.

Kitt'e bakmak için başımı çevirdim. "Şimdi dikkatimi dağıtmaya başlayabilir misin?" diye sordum. "Kesinlikle yapabilirim."

*

"Bu arada yeni adam nasıl biri?" Aynı gece Ledger'ın dairesine girdiğimizde Kitt sordu. Önümüzdeki birkaç ay boyunca kendi dairemize geri dönmek zorunda kalmamak için kıyafetlerimiz ve banyo malzemelerimizle dolu bir spor çantası getirdik.

"O iyi biri. Ledger uygun olduğunu söyledi, Liv ve ben de onunla iyi anlaşıyoruz. Adı Alex." Kitt başını salladı, sonra dudaklarını büzerek dairenin çevresine bakındı.

"Burada birkaç ay geçirmek düşündüğüm kadar kötü olmayabilir. Bir şey hakkında bir şey söyledin

Spor salonu mu?"

Başımı salladım. "Birinci katta. Ledger anahtarı kapının yanına bıraktı. Ayrıca bir havuz var ve

Muhtemelen zamanım olduğunda yüzmeye gideceğim" dedim.

"Bunun için bir mayoya ihtiyacın var," diye işaret etti.

"Biliyorum. Haftaya markete gideceğim. Aç mısın?" "Şu an değil, ya sen?"

Başımı salladım ve alt dudağımı dışarı ittim.

"O zaman biraz takılalım." Arka cebinde titreşen telefonunu çıkardı ve ekrana baktıktan sonra içini çekti.

"Ne?" diye sordum. Hafifçe gülerek sordum. Sinirlenmiş

görünüyordu.

"Ben Quinn. Neden arayıp durduğundan emin değilim. Aramızdaki her şeyin bittiğini açıkça belirttiğimi sanıyordum.

bitti."

"Ne yedin?"

Ekrana dokundu ve telefonu cebine geri itti, sonra tekrar bana baktı ve omuz silkti. "Seviştik ve biraz eğlendik."

"Ve ona en başından beri ciddi bir şey aramadığını mı söyledin?" Başımı yana eğerek sordum.

"Ona söyledim. Ayrıca bugün seninle birlikte olduğum için zamanım olmadığını da biliyor." "Yani... benimle takılmasaydın yine de onunla takılır mıydın?"

Kaşlarını çatarak bana baktı ve kendisiyle çeliştiğini fark etti.

"Bilmiyorum. Yani, çok seksi. Hoş bir kişiliği var ama her hafta onunla takılmak istemiyorum."

Kulağa karmaşık geliyor.

Ama Kitt'in hiçbir zaman ciddi bir ilişkisi olmadı ve bir keresinde onu aldattığını düşünen bir kız bile oldu çünkü bir gece benimle aynı saatte dairemize geldi. Ortalık karışmıştı ama Kitt ortalığı yatıştırdı ve yine de kızı gönderdi.

"Seninle vakit geçirmeyi sevdiğimi biliyorsun, ama Ledger'ın gerçekten yanına taşınmamı isteyeceği anı bekliyorum, böylece onları benimle aldattığını düşünmeden kızlarla çıkabilecek zamanın olacak."

Kitt bir kahkaha attı ve elime uzanırken başını salladı. "Onun yanına taşınsan bile, haftada en az beş kez seni ziyarete geleceğim. Gerçekten benden bu kadar çabuk kurtulabileceğini mi sanıyorsun?"

Kollarımı beline doladım ve başımı göğsüne yasladım. "Hayır, öyle düşünmüyorum. Umarım bir gün benim gibi olmayan bir kız bulursun. Benden bile daha çok seveceğin birini."

"Tanrım, kızım. Bunun asla böyle olmayacağını çok iyi biliyorsun."

İçten içe biliyordum, ama yine de... derinden aşık olacağı bir kız olmalıydı.

CHAPTER 48

Redley

Aralık

Ledger bilgisayar ekranında geniş bir sırtıyla belirirken, "Selam güzelim," dedi.

yüz.

Aynı dolgun sakalı ve yüzünün büyük kısmını kaplayan kır saçlarıyla hiç değişmemiş görünüyordu. Ona gülümsedim ve çenemi elime dayayarak dirseğimi masaya dayadım.

Defer. Saat sabahın sekiziydi ve Kitt beni ajansa götürmeden önce

"Merhaba. New York nasıl?" Gözlerimin yakışıklı yüzünde gezinmesine izin vererek sordum. Şehrin güzel silüetini ortaya çıkarmak için yana doğru eğildi ve beni daha da gülümsetti. "Karlı ve güzel bir gün," diye belirttim.

"Hava buz gibi ama gerçekten çok güzel. Keşke burada benimle olsaydın. Nasıl gidiyor?

Orada mı?" diye sordu.

"Güzel. Liv Noel'de evde olup olmayacağını öğrenmek istedi. Küçük bir Noel partisi vermek istiyor."

"Bir bakmam gerek canım. Las Vegas'taki yeni ofis için sözleşmeyi yeni aldık ve ayın yirmi altısından önce geri göndermeden önce halletmemiz gereken bir sürü evrak işi var. Spontane bir karar olacak."

"Tamam, sorun değil. Sadece bana haber ver."

"Yapacağım. Alex size iyi davranıyor mu kızlar? İyi olmadığınız bir şey olursa bana söyleyebilirsiniz.

ile."

"Hayır, Alex harika biri! Bize birkaç kez öğle yemeği getirdi ve Kitt onu akşam yemeğine davet etti.

bu gece."

"Öyle mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

En iyi arkadaşım ofise girmeden önce sessizce "Bugün Kitt'in doğum günü," dedim. Ledger'ın "Kahretsin," diye mırıldandığını duydum ve Kitt arkama

geçtiğinde sıırttı. "Seni görmek güzel, dostum."

"Mutlu yıllar, Kitt. Dürüst olmak gerekirse, doğum gününü unuttum ama döndüğümde sana bir şeyler alacağımdan emin olabilirsiniz."

Kitt elini salladı ve başını salladı. "Bunun için endişelenme. Hiçbir şeye ihtiyacım yok. New York nasıl?"

"Burası harika. Red'e Noel konusunda henüz emin olmadığımı ama sana haber vereceğimi söyledim.

Bu ay biraz telaşlı."

"Sorun değil. Sadece çok fazla çalışmamaya dikkat et," dedi Kitt ona, sonra bana baktı ve başıyla kapıyı işaret etti. "Gitmemiz gerek, bebeğim."

Dudaklarımı sıkıca bastırdım ve tekrar ekrana baktım. "Seninle daha sonra konuşacağım. Zamanın olduğunda bana haber ver."

"Size bir mesaj göndereceğim. Siz ikinize iyi eğlenceler," dedi Ledger, bize gülümseyerek ve elini kaldırarak. "Seni seviyorum," diye ekledi, ki bu bana yönelikti.

"Ben de seni seviyorum. Bye."

Yüzünün olduğu pencere kayboldu ve bilgisayarı kapatmadan önce derin bir iç çektim.

"Gidelim," dedim Kitt'e, sandalyeden kalkıp onunla birlikte ofisten çıkarken.

"Dürüst olmalıyım... İkinizin bu kadar tutarlı olacağınızı düşünmemiştim. Ama ikinizin de bununla iyi başa çıkmasına sevindim."

Bunun en büyük nedeni Ledger'ın bu aya kadar her hafta sonu eve geliyor olmasıydı.

Etrafımda olmasını ne kadar sevsem de, birbirimizi her gün görmememizin iyi bir şey olduğunu düşünüyordum.

Yeni çiftlerin sadece birkaç hafta sonra birbirlerinin sinirlerini bozduklarını duymuştum ve o her gün ofis koltuğunda oturmadığı için ikimiz de işe ve genel olarak hayata odaklanma şansı bulduk.

Ve her ikinci hafta sonu, birbirimizi tekrar göreceğimiz için heyecanımız daha da artıyordu.

Bu bizi akli başında tuttu ve zaten ilişkimizde biraz acele ettiğimizden, şimdi sadece... sakinleşmek için zamanımız vardı.

Birbirimize güveniyorduk, ki bu da çok önemliydi.

"Mutluyum," dedim Kitt'e, kulaktan kulağa

gülümseyerek. "Güzel. Umarım seni sonsuza dek böyle hissettirir." Hiç şüphe yok ki hissettirecekti.

*

Ofise girdiğimde Alex beni, "Günaydın Redley," diye karşıladı.

Ön masada duran ona baktım, Liv görünürde yoktu. Her an burada olabilirdi.

"Günaydın," diye cevap verdim ona gülümseyerek. "Kitt bu gece için hâlâ hazır olup olmadığını öğrenmek istedi."

"Elbette. Getirmem gereken bir şey var mı?" diye sordu.

Tezgâha yaslanmış, ellerini ceplerine sokmuş ve başını hafifçe yana eğmişti.

Alex her zaman takım elbise giyerdi, Ledger'ın hiç yapmadığı bir şeydi bu ve sık sık boynundaki kravatla rahat olup olmadığını merak ederdim.

Yine de içinde iyi görünüyordu ve sanırım uyması gereken bir kıyafet kuralı yoktu.

"Hiç sanmıyorum. Kitt dışarıdan sipariş vermek istiyor, Liv de ona pasta almak için fırına gidecek.

Ledger'a gelmeden önce."

"Sadece bira getirebilirim. Ya da biraz şarap." Gülümsedim ve başımı salladım. "Kulağa hoş geliyor."

Gözleri yüzümden bacaklarıma doğru kaydı ve flört etmeye çalışsa da kendimi biraz rahatsız hissettim.

Bu yüzden ofisi işaret ettim ve tekrar konuşmadan önce çarpık bir gülümsemeye zorladım. "Bu hafta aldığımız yeni başvurularla başlamam gerekiyor. Bana ihtiyacınız olursa masamda olacağım."

"Pekâlâ," diye cevap verdi ve ben de çalışmaya başlamak için hızla ofisime doğru yürüdüm. Tam bilgisayarıma giriş yaptığım sırada Liv ajansa girdi, Alex hâlâ ön masada duruyordu. Ceketini çıkarırken ona gülümsedim ve bana el salladıktan sonra Alex'e baktı. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Evet. Dün gece bir zamanlar burada çalışan bir kızıdan e-posta aldım. Ajanstan geçici olarak ayrıldığını ve tekrar eskort olacağına söz verdiğini söyledi. Adı Ellie. Hiç böyle bir vaka duydunuz mu?"

Gözlerimi devirmeme neden oldu ve gelen kutumu açtığımda hemen onun başvurusunu buldum. "Sanırım Red bu konuda sana yardımcı olabilir. Olan bitenin tam ortasıydı," dedi Liv ona. Alex bana döndü ama hatalı olmasam bile bu konuşmayı yapmaya hazır değildim. Sadece o galayı düşünmekten nefret ediyordum.

Midemi bulandırdı.

"Ne oldu?" diye sordu, tam masamın önünde durarak.

Başımı kaldırdım ve Ellie'nin başvurusunu görebilmesi için çevirmeden önce ekranı işaret ettim. "Birkaç hafta eskort olarak çalıştı ve bir keresinde Ledger'ın beni götürdüğü bir galada ona. Bana pis bir kaltak dedi, bu da Ledger'ın onu derhal kovmasına neden oldu."

Alex kaşlarını kaldırdı ve sert bir kahkaha attı. "Ciddi misin? Kahretsin, e-postası onu geri istediğinizi ima ediyor."

Omuz silktim. "Sanırım Ledger'ın New York'a döndüğünü biliyor ve işi senin üzerinden geri almaya çalışıyor."

"Gelmeyecek. Ona artık hiçbir ajansımızda istenmediğini söyleyin." Kulağa biraz sert gelmişti ama beni aşağılamak büyük bir hataydı.

Elbette Ledger'ın asistanı olduğumu bilmiyordu ama kim olursam olayım, o sözleri söylemek yanlıştı.

Saygısızca.

"Tamam,

yapacağım."

Alex masasına geri döndü ve ben Ledger'dan bir mesaj alırken çalışmaya başladı. Bir saat bile geçmemişti ama şimdiden beni özliyordu.

Aşkım nasılmış bakalım?

Mesajını okuyunca gülümsedim ve cevap vermek için hemen telefonumu elime aldım.

Seni özliyorum. Kimin yeniden başvurduğunu ve Alex'e geri dönmesine izin verildiğine dair bir e-posta gönderdiğini asla tahmin edemezsiniz.

Şaka yapıyor olmalısın.

Alt dudağımı ısırđım ve yazmayı bitirmesini bekledim.

Şimdiden icabına baktın mı? Hayır.

Tam yapmak üzereydim, yazdım.

Bırak ben halledeyim. Haber verdiğın için teşekkürler. Çalışmana izin vereceğım.

Sonuna bir kalp ekledi ve ben de onu ne kadar sevdiğimi göstermek için üç tane daha ekledim. Emojileri ekranımda görebilsem bile, onları sadece Ledger'a kalp ya da öpücük göndermek için kullandım,

Ama onun dışında eski mesajlaşma yöntemime sadık kaldım.

Telefonumu yerine koyup işime odaklandım ve Kitt'in yirmi iki yaşına basmasını kutlamak üzere eve dönebilmemiz için zamanın hızla geçtiğinden emin oldum.

Liv Callie'yi bakıcının evinden almak için ayrıldıktan sonra Alex ve ben de aşağıya inmek için asansörde bekledik.

"Seni bırakmamı ister misin?" diye sordu.

"Evet, lütfen. Kitt işten yeni çıktı, o yüzden zamanında gelemeyecek. Ama bizimle Ledger'ın yerinde buluşacak."

"Kulağa hoş geliyor. Sadece bu sabah bahsettiğim birayı almak için markete uğramak istiyorum."

Aşağıya indiğimizde arabasına binip yola çıktık ve markette kısa bir mola verdikten sonra Ledger'ın dairesine doğru yola koyulduk.

"Kitt çoktan geldi," diye belirttim, az önce bana gönderdiği mesajı okurken. "Hemen geliyorum. Bir telefon görüşmesi yapmam lazım," dedi Alex gülümseyerek.

Başımı salladım ve yukarı çıkmak için arabasından indim, dairenin kapısını açtığımda televizyondan müzik sesi gelmeye başlamıştı bile.

Kıkırdayarak mutfığa doğru yürüdüm ve Kitt'in dolaptan bardakları aldığını gördüm.

"Hey, doğum günü çocuğu," diye selam verdim ve dönüp bana bakmasını sağladım.

"Ah, işte orada. En sevdiğim insan," dedi sırtarak ve iki bardağı tezgâha bırakıp bana doğru yürüdü.

"Partiye hazır mısın?" diye sordu, o muzip sırıtışı yerinde duruyordu. "Her zaman," diye güldüm ve ona hızlıca sarıldım.

"Alex aşağıda bir telefon görüşmesi yapıyor, Liv de Callie ve Mack'i aldıktan hemen sonra burada olacak," dedim.

"Kulağa hoş geliyor. Bütün atıştırmalıkları kaselere koymaya ne dersin?" Buna hayır diyemedim ve herkes gelene kadar meşgul olduk.

"Seninle konuşabilir miyim, hanım evladı?" Liv elini omzuma koyarak başımı çevirmemi ve kanepenin arkasında duran ona bakmamı sağladı.

Başımı salladım, gözlerinde biriken endişe hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Ayağa kalktım ve Kitt'e telefonunu geri verdim, ona aldığım hediye kartıyla almak istediği

yeni ayakkabıların resimlerine baktık.

Liv beni diğerlerinden ayırarak Ledger'ın ofisine götürdü ve kapıyı kapattı.

"Beni korkutuyorsun," dedim ona, neden bu kadar ciddi göründüğünü bana söylemesini umarak hakkında.

"Annem arıyor. O iyi, sadece Callie'nin bez çantasını almak için eve geldiğimde neler olduğunu bilmeni istedim," dedi iç çekerek. "Ben geldiğimde Lana onu kontrol ediyordu ve kanepede sarhoş bir şekilde sızmıştı. Onu uyandırdık ama ağlamaya ve bize bağırmaya başladı. Lana emin olmak için biz dönene kadar bizim evde kalacak ve eğer sabah annemin siniri yatışırsa onu hastaneye götürüp uyuşturucu testi yaptıracam."

"Uyuşturucu testi mi? Neden?"

"Çünkü Mack bana bu sabah destek grubundan sonra çok uzun süre evde olmadığını ve işe gitmeden hemen önce eve döndüğünde onun olması gerektiği gibi tepki vermediğini fark ettiğini söyledi. Muhtemelen bir şey almıştır."

Tam da iyiye gittiğini düşünürken.

Göğsümden ağır bir iç çekiş çıktı ve içimdeki acıyı hafifleteceğini düşünerek kollarımı kavuşturdum "Üzgün olduğunu biliyorum ama bilmeni istedim. Ve eğer ihtiyacın olan bir şey varsa, bana söyle

Biliyorum, tamam mı?"

Başımı salladım.

Liv hatalı değildi ve bana annemden ve bağımlılığından bahsettiği için ona kızmamalıydım.

Annemin destek gruplarına gitmek için bu kadar çaba sarf ettiğini ama sonra gizlice her türlü uyuşturucuyu kullandığını bilmek gülünçtü.

Ama bizim yapabileceğimiz ne vardı ki? Hep aynı hikaye.

"Bana anlattığın için teşekkür ederim Liv," diye fısıldadım ona sıkıca sarılarak. "Böyle şeyleri senden saklamayacağımı biliyorsun."

Biliyordum.

Keşke annemle ilgili bu şeyleri bana anlatmak zorunda kalmasaydı.

*

Kitt'in partisi eğlenceliydi ve eğer annemin düşüncesi orada olmasaydı, beynime yapışıp kalmasaydı daha da çok eğlenirdim.

Liv ve diğerleri ayrılmadan önce Alex'e işe bir saat sonra gelmemin sorun olup olmadığını sordum, böylece annem uyuşturucu testi yaptırırken ikimiz de orada olabilecektik.

Onu hastaneye götürmek zor olacaktı ama Liv onu çoğu sabah destek grubuna götürdüğü için bu biraz daha kolay olabilirdi.

Alex bunu sorun etmedi ve biz de ona bu kadar nazik olduğu için teşekkür ettik.

Ancak ajansta çalışmaya başladığımızdan beri sadece patronlarımızla şansımız yaver gitti.

Kitt benimle birlikte yatağa girerken, "Yüzündeki o çatık kaşları sevmiyorum," dedi.

Ledger'ın misafir odasında uyuduk, çünkü Ledger'la seks yaptığımız yatakta uyumak konusunda kendimi çok rahat hissetmiyordum.

Kaşlarımın arasındaki kırıxıklıktan kurtulmak için burnumu kıvırdım ama kaybolduğu anda tekrar geri geldi.

"Yarın sizinle gelmemi istemediğinize emin misiniz? Tüm bunları tek başınıza yaşamak zorunda olmanızdan nefret ediyorum."

Başımı salladım ve her zaman yaptığımız gibi ona sarıldım.

Ledger ile aramızdaki şeyler ciddileştiğinde, bunun bir aldatma olup olmadığını merak ettim.

En iyi arkadaşımlla yatakta uzanmak, üzgün olduğumda bana sarılmasına izin vermek ya da sadece birbirimizin arkadaşlığında iyi bir gece uykusunun tadını çıkarmak.

Uzun süre düşündükten sonra bunun hile olmadığına karar verdim.

Kitt ve ben hiçbir zaman arkadaştan öte bir şey olma niyetinde olmadık.

Kapat

Yakın birini istemenin yanlış bir tarafı yok.

"Liv ve ben hallederiz. Çalışmak zorundasın ve Rick'in sana kızmasını istemiyorum."

"Rick yaşlı ve emekli olmayı düşünmeli. Ne yaparsam yapayım, tek yaptığı şikayet etmek.

Ama

Yapacak daha iyi bir şeyi yok, o yüzden sorun değil," diye mırıldandı Kitt.

O ve patronu arasında baba-oğul ilişkisi vardı, Kitt'in babası hiçbir zaman resmin içinde olmadığı için bunu gerçekten sevdim.

"Hallederiz," diye fısıldadım, annem yüzünden işe gitmeyeceğinden emin olmak için.

"Madem öyle diyorsun. Harika bir doğum günü geçirdim. Bunun için teşekkür ederim," diye mırıldandı şakağıma bir öpücük kondururken.

"Hoşunuza gitmesine sevindim."

Kolları beni sıkıca sararken, sadece Ledger'ın düşüncelerine izin vererek kafamı boşaltmaya çalıştım.

İçeride.

Aramızda kilometrelerce mesafe olsa bile sevgisini hissedebiliyordum ve en iyi arkadaşım beni teselli ediyordu.

uykuya dalmak sandığım kadar zor olmadı.

CHAPTER 49

Redley

Garip bir şekilde, hastaneye vardığımızda ve onu buraya uyuşturucu testi yaptırmak için getirdiğimizi söylediğimizde annem hiç direnmedi.

Arabaya bindiğinden ve beni orada otururken gördüğünden beri hiç konuşmamıştı ve kızgın olduğu belli olmasına rağmen yüz ifadesi hiç değişmemişti.

Yine de sanki bir görevdeymiş gibi hastaneye girdi. Liv de ben de şaşırmıştık.

Bekleme odasında yaklaşık yirmi dakika bekledikten sonra bir hemşire gelip annemin test yaptırmak için onunla birlikte gidebileceğini söyledi ve bize onunla gitmek isteyip istemediğimizi sorduktan sonra başımızı salladık.

Orada oturup kendi annenizin uyuşturucu testi yaptırmasını izlemek hiçbir çocuğun yaşaması gereken bir şey değildi ama bahse girerim bu hastanedeki hemşireler ve doktorlar bunu her gün görüyordur.

Böyle şeyler yaşayan tek aile biz değildik.

Annemin kanı alınırken Liv elimi tuttu ve her şeyin yoluna gireceğini bilmem için başparmağıyla elimin arkasını okşadı.

Teknik olarak, annem söz konusu olduğunda hiçbir şey yolunda değildi.

Kan, idrar ve tükürük testi yapılacaktı ve bunların üçünden de test yapılmasının gerçekten gerekli olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim olmadığından, testin negatif çıkacağını umarak profesyonellerin işlerini yapmalarına izin verdim.

"Pekâlâ, bunları laboratuvara göndereceğim ve testler sonuçlanır sonuçlanmaz bizden bir telefon alacaksınız. Genellikle bir ya da iki gün sürer ama tükürükten elde edilen sonuçları sadece birkaç saat sonra alabiliyoruz."

"Numaramı bırakacağım," dedi Liv ona, sonra kalkıp odadan çıktık.

"Artık eve gidebilir miyim?" Annem, anne babasına kızmış bir çocuk gibi mırıldandı. Liv basitçe, "Evet," diye yanıtladı.

Hâlâ beni görmezden geliyordu ve arabaya bindiğimizde derin bir iç çekti. İçki içmek ve muhtemelen uyuşturucu kullanmak onun kim olduğunu değiştirmişti.

Bir yetişkin gibi davranmak yerine, özellikleri daha çok bir ergeninkine benziyordu.

Eve dönerken uyuşturucu testlerinin olası sonuçlarını düşünmemeye çalıştım ama tam bu düşüncelerden kurtulmuştum ki annem büyük bir bomba patlattı ve Liv ile beni

nutkum tutuldu.

"Dün ot içtim ve birkaç hap aldım. O lanet testi beklemeye gerek yok," diye homurdandı ve eve vardığımızda Liv'in arabayı biraz fazla sert durdurmasına neden oldu.

"Lanet olsun anne!" Liv tısladı. "Ne tür haplar?"

Ben bakışlarımı ellerime indirirken o da dönüp ona baktı. "Ecstasy.

İşte bu kadar."

Bu kadar.

Sanki destek grubundan sonra ot içerken hap yutmak normalmiş gibi.

"Peki neden hastaneye gitmeden önce bize söylemediniz? Tanrım, biraz para biriktirebilirdik."

"Bu benim sağlığımdan daha mı önemli?" Annem kaşlarımı kaldırmama neden olarak sordu. "Sağlığın senin için ne zaman önemli oldu ki?"

Kendimi tutamadım.

Saçmalıyordu ve bu bir kez daha bizi ne kadar az önemseydiğini gösterdi. Ya da kendisi dışındaki herhangi birini.

"Bize söylemeliydiniz. Bizim de hayatlarımız var. Şu anda işte olmamız gerekiyordu ama senin yüzünden lanet olası hastaneye gereksiz bir yolculuk yaptık."

Liv kızgın ve üzgün bir şekilde arabadan indi, sonra Lana'nın evine doğru yürüyüp kapısını çaldı.

Kapı.

Açmasını beklerken dönüp anneme baktım. "Biz sana ne yaptık ki?" Sessizce sordum.

Önce bana bakmadı ama başını salladıktan sonra gözleri benimkilerle buluştu. "Bu değil Şu anda konuşmamız gereken bir şey var."

Kapıyı açmak üzereydi ki kolunu tutmak için uzandım.

Acı dolu bir ifadeyle, fikrinin değişeceğini umdum. Bize ne kadar zarar verdiğini nasıl göremezdi?

"Sizin için asla doğru zaman değil, ama fark etmediğiniz şey, zamanınızın hızla sona ermekte olduğudur. Bedeninin ve zihninin yavaş yavaş pes ettiği gerçeğini görmezden geliyorsun ve herkesi kendinden uzaklaştırıyorsun, ama ne için? Bizim de duygularımız var anne. Biz senin kızlarıyız. Liv ağlamıyor diye bu onun senin yüzünden acı çekmediği anlamına gelmez."

Sözlerimin onu her şeyi düşünmeye sevk etmesini umuyordum ama duygusuz gözleri bunu yapmayacağını gösteriyordu.

"Bir gün gideceksin ve veda etme şansım olmadığını bilerek yaşamaya devam etmekten nefret ediyorum."

Gözlerim akmayan yaşlarla doluydu, ama o bunlardan etkilenmemiş görünüyordu.

Liv kapıyı açarken anneme "Hadi," dedi ve ben derin bir nefes alarak tekrar arkamı döndüm.

Nefes

al. "Lana birazdan sizinle ilgilenecek. Hadi seni içeri

götürelim." "Bütün gün burada mı kalacak?"

"Evet, çok nazik biri. Minnettar ol," dedi Liv ona.

Sonunda arabadan indim ve kapıya yönelmelerini izledim ve tam takip etmek üzereyken Lana ön kapıdan çıktı. "Merhaba tatlım,"

diye selam verdi.

"Merhaba, Lana." Gülümsemeye çalıştım ama kendimi tutamadım.

Bana ulaştığında, beni hemen kollarına çekti.

Oğlunu koşulsuz seven bir annenin kolları.

Kendisini önemseyen en az bir ebeveyne sahip olduğu için Kitt'i hep kıskanmışımdır ama şansına, Lana oğluna gösterdiği şefkati bana da göstermekten hiç geri durmadı.

"Çenenin yukarıda tut, sevgilim. Zor olduğunu biliyorum ama umudunu kaybetmemelisin."

"Biliyorum," diye fısıldadım, içeri girecek gücü bulana kadar beni tutmasına izin verdim. "Ona iyi bakacağım," diye söz verdi ve ben de ona gülümsedim.

"Teşekkür ederim, Lana. İnanılmazsın."

O da gülümsedi, sonra saçlarımı geriye doğru taradı ve kapıya doğru başını salladı. "Hadi içeri girelim."

Oturma odasına vardığımızda Liv mutfaktaki tüm dolapları karıştırıyor, bir şeyler arıyordu.

"Hiçbir şey saklamadım Liv. Zamanını boşa harcıyorsun," dedi annem kanepeye oturup doğrudan sigaralara uzanırken.

"Yıllardır boşa zaman harcıyoruz. Hiçbir şey değişmedi," diye tısladı Liv.

Kızgındı ve onu daha önce de anneme kızgın görmeme rağmen, bu farklıydı.

Patlamanın eşiğindeydi ve eğer hemen gitmezsek işler kötüye gidecekti. "Ben hallederim Liv. Siz ikiniz işe gidin," diye önerdi Lana elini sırtıma koyarak. "Sana çok şey borçluyum, Lana. Bizim için yaptığın her şey için teşekkür ederim."

Liv'e gülümsedi ve elini salladı. "Bana teşekkür etmenize gerek yok. Siz ikinize işte iyi günler dilerim. Bu gece Kitt'i gördüğünüzde ona beni aramasını söyleyin."

Başımı salladım, sonra ona hızlıca sarıldım ve etrafında olup biten her şeyden çok sigarasıyla ilgilenen anneme baktım.

"Hoşça kal anne," dedim ama beklediğim gibi bir yanıt alamadım.

Onun için her zaman bu kadar üzülmemeye çalıştım ve aşırı dozdan bir gün sonraki o büyük kavgadan sonra bile uzun süre kin tutmamak için elimden geleni yaptım.

Ama onun etrafında ne kadar çok olursam, onunla bir daha asla yakın olamayacağımızı o kadar çok kabullenebileceğimi fark ettim.

Acıdı.

Hem de çok.

Ama başka ne yapabilirdim ki?

Liv ve ben arabaya geri dönüp işe gitmek üzere yola çıktık ve yolda ikimiz de tek kelime etmedik.

İkimiz de zihinsel olarak tükenmiştik ve konuşmak bile işleri daha iyi hale getirmeyecekti. En azından bugün.

Ajansa saat on civarında vardık ve hızlı bir şekilde üst kata çıkıp

Ofis.

İçeri girdiğimizde Alex ofis koltuğunda oturuyordu, karşısında da bir kadın vardı. Tek görebildiğim uzun, sarı saçları ve altından geçen son derece yüksek topuklu ayakkabılarıydı. sandalye, bu kişinin etkilemek için giyinmeyi sevdiğini gösterdi.

Burada çalışan çoğu kadın eskortun yaptığı gibi. Bunda yanlış bir şey yok.

Ama arkasını döndüğü anda neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyordum. "Onun burada ne işi var?" Liv de en az benim kadar şaşkın bir şekilde fısıldadı. Kıpırdamadan durdum ve Alex'in açıklama yapmasını bekledim.

"Redley, buraya gel lütfen," diyerek Ellie'ninkinin yanındaki sandalyeyi işaret etti.

Kaşlarımı çattım ve geçici patronuma karşı koymamak için sandalyeye doğru yürüdüm ve oturdum. "Olanları konuştuk ve Ellie söyledikleri için sizden özür dilemek istiyor.

O gece galada sana söylediklerini. Ledger da burada bizimle birlikte," diyerek bilgisayar ekranını bize doğru çevirdi.

Kaşlarının arasında derin bir çatıklık vardı ve bu konferanstan pek memnun görünmüyordu.

"Selam aşkım," diye selamladı, bana takma adıyla hitap etmekte tereddüt bile etmedi. "Selam," dedim, gülümseyerek ama her şeyi hızla sorgulayarak.

"Buna göz yummuyorum, ancak geri dönüp burada, ajansta çalışmak için gelen kutularımıza spam göndermeyi bırakmazdı. Bırakayım da ne söylemesi gerekiyorsa söylesin, ben de çalışmaya devam edeyim," diye açıkladı.

Yapması gereken bir sürü iş varken onun da bu işin içine çekilmesinden nefret ediyordum. "Tamam," dedim dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırarak.

"Ellie," dedi Ledger, onun konuşmasına izin vererek.

"Sana pis kaltak dediğim için *çok* özür dilerim. Burada çalıştığını bilmiyordum ve bilseydim kesinlikle sana o sözleri söylemezdim."

Özrü bir çölden daha kuruydu ve daha fazlasını beklemesi için kaşlarımı kaldırdım. Ama özrüne devam etmeyince bir kahkaha attım.

"Yani... burada çalışmadığımı bilseydin, yine de bana o şeyleri söyler miydin?" diye sordum. Omuz silktili, bu da bana hala öyle diyeceğini anlamam için yeterliydi.

"Ve sen gerçekten onun burada tekrar çalışmasına izin vermek istiyor musun?" Önce Alex'e, sonra Ledger'a bakarak sordum. "Kahretsin, hayır," diye kıkırdadı. "Sadece özür dilemesini istedim ama sanırım bu olmayacak.

Gidebilirsin, Ellie."

"Ama özür dilersem burada tekrar çalışmama izin vereceğinizi söylemiştiniz!" diye sızlandı.

"Asla öyle bir şey demedim. Çalışanıma ve daha da önemlisi kız arkadaşıma karşı saygısızca davrandın. Bu kadar yeter. Gidebilirsin," diye tekrarladı.

Alex omuz silkerek, "Onu duydun," dedi. "Eminim bir şeyler bulacaksın."

Ellie şaşkınlık içindeydi ama şansımıza ayağa kalktı ve ağzından başka bir kelime çıkmadan uzaklaştı.

Alex Ledger'a "Seni bu işe bulaştırmak zorunda kaldığım için üzgünüm dostum," dedi.

"Sorun değil. Umarım artık seni rahatsız etmez. Ve, Red? Seni öğle yemeğinde ararım," dedi.

Ekrandan kaybolmadan önce gülümseyerek "Tamam, görüşürüz o zaman" dedim.

"Onu içeri almamalıydım," diye kıkırdadı Alex.

"Evet, muhtemelen değil. Ama artık onu tanıyorsun," dedim.

"Evet. Bu sabah annenle her şey yolunda gitti mi?" diye sordu.

Onun hakkında konuşmak istemiyordum, bu yüzden sadece başımı salladım ve masama gitmek için sandalyeden kalktım.

"İhtiyacınız olan bir şey var mı?"

"Hayır, ben hazırım. Aksi takdirde size haber veririm," dedi.

Masama oturdum ve gün içinde yapmam gereken her şeye başlamadan önce derin bir nefes aldım, annemden başka her şeye odaklandım.

Öğle yemeği çabucak geldi ve Ledger'ın telefonunu almadan önce Liv ve ben aşağıya inip

Yiyecek bir şeyler.

Tam masama geri oturduğumda bilgisayar ekranında Ledger'ın adı belirdi.

Aramasını kabul ettim ve eminim ki ekranımdaydı.

"Merhaba," dedim gülümseyerek, yakışıklı yüzüne bakarak. "Selam. Öğle yemeği yiyor musun?" diye sordu bana gülümseyerek.

"Evet. Liv ve ben yemek kamyonundan bir şeyler aldık. Ya sen?"

"Ben zaten yedim. Bu sabah çok stresliydi. Orada işler nasıl gidiyor?"

Dudaklarımı büzdüm ve omuz silktilim. "İş açısından çok iyi. Ama Liv ve ben bu sabah annemi uyuşturucu testi yaptırmak için hastaneye götürdük. Zahmet etmemize bile gerek kalmadı çünkü eve döndüğümüzde bize ecstasy aldığını söyledi."

Kaşlarını kaldırdı ve derin bir iç çekerek başını salladı. "Duyduğuma üzıldüm canım. Yapabileceğim bir şey var mı?"

Bir omuz silkme daha, sonra somurttum ve ona kocaman köpek yavrusu gözleri attım. "Noel için eve dönecek misin?"

Gülümsedi ama gözleriyle buluşmadı. "Ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum. Buradan ayrılamam. Lawson ve ben Noel boyunca çalışacağız ama Yeni Yıl Günü için bir uçak bileti ayırttım ve Ocak ayının ilk haftası boyunca evde olacağım. Kulağa nasıl geliyor?"

Hiç yoktan iyidir.

Üzüntümü gizlemeye çalışarak gülümsedim. "Kulağa mükemmel geliyor. Sabırsızlanıyorum," dedim ona.

O gitmeden önce ayrı kalmanın çok daha zor olacağını düşünmüştüm ama telefonla arayarak ve görüntülü sohbet ederek mesafeleri aşmayı başardık.

"Ben de bekleyemem. Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu, sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerini benden ayırmadı.

Dudaklarımı büzdüm. "Zaten bilmediğin bir şey değil. Seni özlüyorum." "Ben de seni özlüyorum. İki haftadan biraz daha uzun bir süre sonra seninle olacağım."

O iki hafta yeterince hızlı geçemedi ama şimdilik onu bilgisayar ekranımdan görmenin keyfini çıkarıyordum.

CHAPTER 50

Redley

Yeni Yıl Arifesi

"Tuhaf bir yılın daha sonuna geldik ve bir sonrakine girmek istediğimden emin değilim," dedim telefonumu kulağıma götürüp Ledger'ın oturma odasındaki göle bakan büyük pencerelerin önünde dururken.

Ledger kıkırdadı, kalbim ısındı ve içim ürperdi. "Yapmak zorundasın, yoksa yarın uyandığında beni göremezsin," dedi bana.

Havaalanına gitmek üzere valizini hazırladığını haber vermek için beni aramıştı. Uçağı sabah birdeydi ve üç gibi Chicago'da olacaktı.

O zamana kadar uyumuş olurdum ya da belki de o eve girdiği anda uyanmak için alarmı çoktan kurmuştum.

"Bu gece dışarı çıkıyor musunuz?"

"Mack bizi barına davet etti, kutlamayı orada yapacağız," diye açıkladım.

"Kulağa hoş geliyor. İyi eğlenceler, aşkım. Kitt henüz eve gelmedi mi?"

diye sordu.

"Duş alıyor. Birazdan yola çıkmamız gerekecek. Uçak kalkmadan önce bana mesaj atar mısın?"

kapa
lı?"

"Yapacağım. Benim gitmem gerek. Siz bu gecenin tadını çıkarın." "Tamam, iyi uçuşlar. Seni seviyorum."

O üç kelimeyi söyledikten sonra telefonu kapattık ve Kitt'in odadan çıktığını duyunca döndüm.

Banyo.

"Hazır mısın?" diye sordu, kalçalarına sardığı bir havluyla orada dururken kıyafetlerime baktı.

"Evet, sadece seni bekliyorum," dedim ona.

Giyinmesi uzun sürmedi ve saçlarına fön çektikten sonra gitmeye hazırдық. Mack'in barına vardığımızda, girişin önünde çoktan bir kuyruk oluşmuştu,

ki bu alışılmadık bir şeydi.

Ancak birkaç şeyi değiştirecek ve yenileyecek kadar paraları olduğundan beri, insanlar The Third Rail'de sarhoş olmaktan hoşlanıyor gibiydi.

Girişe ulaşana kadar herkesi geçtik ve Mack'in güvenlik görevlisi bizi görünce

kenara çekildi ve içeri girmemiz için başıyla işaret etti.

"Teşekkür ederim Jon," dedim ona gülümseyerek ve Liv'in kucağında Callie'yle oturduğu bara doğru yürüdüm.

"İşte buradasın! Kitt'in hazırlanması yine çok mu uzun sürdü?" diye sordu Kitt'e sırtarak.

"Her zamanki gibi." Güldü ve gözlerini devirdi, sonra Callie'ye uzandı, o da kendi isteğiyle kollarına atıldı.

"İçecek bir şey ister misin?" Liv sordu, Mack'in dikkatini çekmek için arkasını dönmüştü bile. "Bugün sizin için ne olacak?" diye sordu, önce bana sonra Kitt'e bakarak.

"Geceye başlamak için bir bira alacağım," diye cevap verdi Kitt, sonra Mack'in gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Bir kola lütfen."

Mack'in bana alkollü bir içki vermekte bir sakınca görmeyeceğini bilsem de, polislerin akşam boyunca insanları teşhis etmek için ortaya çıkacağını biliyorduk.

İyi vakit geçirmeye çalışan birkaç pervasız genci yakalayacaklarını bilerek güney yakasında bardan bara dolaşarak zamanlarını boşa harcamayı seviyorlardı.

Liv'i de bir yaşındaki kızını buraya getirdiği için kovacaklardı ama bu olmadan önce onu Mack'in ofisinde uyutacaktı.

Tanıdığımız biri var mı diye etrafıma bakındım ama tanıdığım tek kişi Quinn.

Kitt'in dikkatini çekmek için yan tarafını dürttüm ve onu görür görmez bir küfür mırıldandı.

"I

ona bu gece nerede olacağımı söylememeliydim."

"Oh, hadi ama. En azından gece yarısı öpecek birini bulacaksın," diye takıldım.

"Siktir et," dedi ve arkasını dönüp iki dirseğini tezgâha dayayarak bara yaslandı.

"En azından benimle dans eder misin?"

"Eğer o giderse, tabii."

Güldüm ve başımı salladım, hâlâ Quinn'le çıkması ama aynı zamanda çıkmaması konusunda ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Onun kendisini takip etmesini engellemek istiyorsa bir karar vermek zorundaydı.

Mack içkilerimizi önümüze koyarken "Buyurun," dedi. "Acıktıysanız arka tarafta biraz pizza var. Fırında ısıtabilirsiniz" diye teklif etti.

"Teşekkürler," diye yanıtladı Kitt, sonra bana baktı. "Acıkmadın mı daha?" "Hayır, biraz bekleyebiliriz."

Liv'in yanındaki tabureye otururken biri omzuma dokundu ve dönmemi sağladı. etrafta.

"Alex, hey! Burada ne yapıyorsun?" Ben sordum.

"Kitt doğum gününde bu bardan bahsetmişti, ben de bir uğrayayım dedim.

Yeni yılı birlikte geçirecek başka kimsem yok. Size katılmamın sakıncası var mı?"

"Tabii ki hayır. Otursana," diyerek Kitt'in diğer tarafındaki tabureyi işaret ettim.

"Hey, dostum," diye selamladı Kitt, hâlâ Callie'yi tuttuğu için elini sıkamamıştı.

Kitt Alex'in yaşlarında olduğu için iyi anlaşıyorlardı.

"Red teyzeye gelmek ister misin?"

Ellerimi Callie'ye uzattım ve çok seçici olmadığı için onu tutmama izin verdi. "Çok büyümüşsün! Annen sana günde ne kadar süt veriyor?" Kıkırdayarak sordum.

"Hâlâ aynı miktarda. Deli gibi büyüyor ve bu beni üzüyor. Mack ikinci bir bebekten bahsetti bile," dedi gözlerini devirerek.

Bu biraz erken olabilir ama Liv tekrar hamile kalırsa çok mutlu olurum.

Güldüm ve gözlerini barda gezdiren Callie'ye baktım, en az on sekiz yaşına gelene kadar görmemesi gereken her şeyi görüyordu.

"Bu gece çok eğleneceğiz. Muhtemelen uyuyor olacaksın ama yine de... bu gece güzel bir gece."

Bunu bir yaşındaki yeğenime neden söylediğimden emin değilim ama nedense kendimi rahatlatmak için bunları söylemek istedim.

Ledger'ın sabah benimle olacağını bildiğim için heyecanım tavan yapmıştı ama bu gece ilk Yeni Yıl öpücüğümüzü paylaşamayacağımız için üzgündüm.

Bu sabaha kadar beklemek zorunda.

*

Bar doluydu ve şu ana kadar, saat 11:53'e kadar, reşit olmayanları kontrol etmek için hiçbir polis gelmemişti.

Ben de atılırdım ama Mack'in ofisinde saklanabilirdim.

Liv, Callie kucağında uyuyakaldıktan sonra onu tekrar oraya koymuştu ve bebek telsizi sayesinde annesine ihtiyaç duyduğu her an ağladığını duyabiliyordu.

Saat neredeyse gece yarısıydı ve Kitt'le bir saat kadar dans ettikten sonra Liv'in elindeki telefonumu almak için bara geri döndüm.

Ledger aramıştı, ama bir de mesaj bırakmış ve onu ne zaman müsait olursam aramamı söylemişti.

Henüz uçağa binmemişti ve belki de yeni yıla birlikte girmek için hâlâ bir şansımız vardı.

Ekrana dokunup onu aradım, ardından Ledger'ı net bir şekilde duyabilmek için arka tarafa, Mack'in ofisine doğru yürüdüm.

"Hey, güzelim."

Sesi alçak ve yorgun geliyordu.

"Merhaba yakışıklı," diye cevap verdim yüzümde aptal

bir sırıtışla. Onun için bu kadar deli olmam neredeyse

gülünçtü. "Neler yapıyorsun?" diye sordu.

"Kitt ile dans ediyorum. Telefonum yanımda değildi, yoksa seni daha önce arardım.

Havaalanında mısın?"

"Evet, az önce giriş yaptım. Şimdi uçağa binmek için bekliyorum. Biraz gecikme olabilir ama önemli değil. Zaten gece yarısı evde olacağım."

O göremese de başımı salladım. "Kollarının tekrar bana sarılması için sabırsızlanıyorum," dedim ona sessizce.

"Sadece birkaç saat daha," dedi bana sesinde bir gülümsemeyle.

Bir süre sessiz kaldık ve zaman yıl sonuna yaklaştıkça bardaki insanların seslerinin yükseldiğini duyabiliyordum.

"Saat gece yarısını vurana kadar benimle telefonda kalabilir misin?" Sesimi alçaltarak sordum.

"Tabii ki."

Bu birkaç dakika içinde olacaktı ve yaklaştıkça kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Bardaki insanların sesi daha da yükseldi ve geri sayım başladığında aklımdan rastgele düşünceler geçmeye başladı.

Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

Ledger hiç geri dönmeseydi ya da bize o teklifleri hiç yapmasaydı işler nasıl olurdu?

İş

mi?

Ve aşırı doz aldığı gece orada olmasaydım anneme ne olurdu? Tüm bu sorular, ama lanet olası cevaplar yok.

Ama bildiğim bir şey vardı.

Yaşıyordum.

Kalbim damarlarıma kan pompalıyordu ve yukarıda kim olursa olsun bizim ve bana ve aileme mutluluk için bir şans daha vererek yaşadım.

"Sen benim kurtuluşumsun," diye fısıldadım, o aptal gözyaşlarının tekrar gözlerime dolduğunu hissederek. Ben bu sözleri söyledikten kısa bir süre sonra dışarıdaki kalabalık yeni yıl için tezahürat yaparak çılgına döndü. "Sen de benimsin, Red. Mutlu yıllar," dedi, sesi titrek ve yumuşaktı.

"Mutlu Yıllar," dedim ona gülümseyerek ve gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalışarak. Kitt yüzünde kocaman bir sırıtışla ofise girdiğinde birbirimize başka bir şey söyleyemedik.

"Mutlu yıllar bebeğim," dedi, beni kollarına çekti ve başımın üstünü öptü. "Kitt mi o?"

Ledger kıkırdayarak sordu.

"Evet, sanırım şimdi kapatmam gerekiyor," dedim ona, henüz buna hazır olduğumdan emin değildim.

"Sorun değil canım. Uçağa bindiğimde sana bir mesaj göndereceğim ve çok uzun süre ayakta kalma.

Sabah görüşürüz," dedi.

"Tamam. Seni seviyorum ve iyi uçuşlar." "Teşekkür ederim. Ve diğerlerine selamımı söyle."

Telefonu kapattık ve o burada bizimle olmadığı için neredeyse sinir krizi geçirecektim. En azından Kitt vardı.

"Mutlu yıllar," dedim ona arkamı dönüp telefonumu arka cebime sokarken, sonra da kollarımı ona doladım.

Her ne kadar kimsenin gecesini mahvetmek istemesem de, canım parti yapmak istemiyordu. Ledger'ı geri alana kadar eve gidip uyumayı tercih ederdim.

"Kendini iyi hissetmiyor musun?" Kitt sordu, bir şeylerin ters gittiğini her zaman hisseder. Omuz silktim ve başımı kaldırıp ona baktım. "Sadece biraz yorgunum. Erken çıkabilirim."

Yüzümü inceledi ve başını yana eğdi. "Emin misin?" Başımı salladım. "Biraz daha kalacağım."

"Gitmek istediğinde bana haber ver, seni eve bırakayım. Ama önce bir içki daha içelim. Belki fikrini değiştirirsin," dedi sırtarak.

Bundan şüpheliyim.

Bir şey bana eve gitmemi söylüyordu, sadece göğsümdeki bu çekimin ve ağırlığın ne olduğunu bilmiyordum.

Birden kendimi iyi hissetmedim ama Kitt için kendimi toparlamaya çalıştım.

CHAPTER 51

Redley

"Sürdüğün için teşekkürler Alex. Eve sağ salim git," dedim arabasından indikten sonra.

Kitt ve diğerleri barda biraz daha kalmak istedikleri için Liv bana evinin anahtarını verdi, böylece Ledger'ın evine kadar gitmek zorunda kalmayacaktım.

Endişelenmemesi için ona mesaj atıp geldiğinde evde olmayacağımı bildirecektim ama o mesajı hiç gönderemedim.

Eve girdiğimde televizyon hâlâ açıktı ama diğer tüm ışıklar kapalıydı.

En azından annem elektrik faturalarını daha pahalı hale getirmek için onları gereksiz yere açık bırakmadı.

Kapıyı arkamdan kapatmadan önce derin bir nefes aldım ve onunla yüzleşmeye hazır olduğumda oturma odasına girdim, onu hala elinde bir sigara ile kanepede yatarken gördüm.

Sigara içerken oturamayacak kadar tembel misiniz?

Sigarayı dudaklarına götürdüğünde kül gözüne düşmez miydi?

İçimi çektim ve onun yanından geçip mutfığa doğru yürüdüm, ağzım aniden kurudu. "Benim anne. Seni rahatsız etmeyeceğim. Uyumak için üst kata çıkacağım. Yorgunum," diye açıkladım ama tam da beklediğim gibi cevap vermedi.

Lavabodan bir bardak aldım ve suyla doldurdum, sonra oturma odasına bakarken bardağı içtim.

Sigarası parmaklarının arasında gevşekçe sallanıyordu ve bir ayağı yerdeydi. Bardağı yere bırakarak ona "Mutlu Yıllar," dedim.

Buna da cevap vermeyeceğini biliyordum, o zaman neden deniyordum ki? Doğum günümü de kutlamadı.

"Bu yıl çok büyük bir potansiyel var, biliyor musun?" Lavabodaki bulaşıkları temizlemeye başlarken ona söyledim.

Yorgun olmama rağmen içimden atıp tutmak geliyordu.

En azından beni dinler ve fikirlerim hakkında fikrimi değiştirmeye çalışmak ya da kendi fikirlerini ortaya atmak için tek kelime etmezdi.

"Liv ve benim düzenli bir işimiz var, Kitt zam aldı ve Ledger ajansta harika işler yapıyor. Kim bilir, belki bir gün hepimiz buradan taşınır ve daha güzel bir yere gideriz.

daireler. Belki Ledger yanına taşınmamı bile isteyebilir."

Bu düşünceye gülümsedim ve son tabağı da yıkayıp bir kenara koyduktan sonra başımı çevirip tekrar ona baktım.

Sigara hâlâ eskisi gibi aynı yerde duruyordu ve derin bir iç çekerek uyuyor olabileceğini fark ettim.

Yine de konuşmaya devam ettim.

"Bütün evi yakabilirsin, biliyor musun? Bir sigara halıyı tutuşturmaya yeter."

Kanepeye doğru yürüdüm ve uyanık olup olmadığını kontrol etmeden eline uzandım.

Sigara annemin yardımını olmadan kendi kendine yanıyordu ve tam söndürmek için sehpaye döndüğümde önümdeki manzara karşısında kalbim duracak gibi oldu.

Dizlerimin bağı çözüldü ve nefesim boğazımda düğümlendi. "Anne," diye nefes nefese kaldım, ona bakmaya korkuyordum.

"Oh, Tanrım, hayır..."

Donup kalmıştım ve daha önce barda hissettiğim o kötü duygu geri gelmişti. Ama bu sefer o kadar sert vurmuştu ki doğru düzgün düşünemiyordum.

Göğsüm ağrıyordu ve sehpanın üzerindeki ve yerdeki tüm hapları, pudraları ve iğneleri gözümün önüne getirirken kalbim sıkıştı.

Vücudum titremeye başladı ve sonunda ne kadar zor olursa olsun kendimi ona bakmaya zorladım. Teni solgundu ve dudakları tıpkı gözlerinin altı gibi maviydi.

Tam olarak kapanmamışlardı, bu da ona bakmayı daha da zorlaştırıyordu.

Dizlerimin üzerine çöktüm, iki elimi yüzüne koydum ve onu uyandırmaya çalıştım.

"Anne, lütfen, yine mi?" diye bağırdım, nefes alıp almadığını kontrol etmek için eğildim ve 911 operatörünün böyle durumlarda ne yapmam gerektiğini söylediğini hatırladım.

Ama telefonumu çıkarmama gerek yoktu. Annem nefes almıyordu ve teni soğuktu.

Beynim olanları algılayamıyordu ve bedenim anneme yaklaşma ihtiyacı duydu, ona yalnız olmadığını hissettirmek istedim.

Hiç yalnız kalmamıştı.

Ses tellerim ses çıkarmaya çalışırken gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı, ancak boğazımdaki yumru bu kısa süre içinde iki katına çıkmıştı ve yardım için bağırmama izin vermiyordu.

Her tarafım titriyordu ve akşam boyunca hissettiğim rahatsızlığın beni kusturmayacağından emin olmak zorundaydım.

Bir şeyler fırlatmak istedim. Duvarlara vurmak.

Bu evdeki her pencereyi kırmak.

Ama tek yapabildiğim annemin yanında diz çöküp kollarımı ona dolamak ve başımı ona yaslamaktı.

Göğüs.

Kalbi durmuştu ve vücudundan gelen sessizlik rahatsız ediciydi.

"Beni neden terk ettin?" İki elimle tişörtünü sıkıca kavrayıp tutarak mırıldandım hala elimden geldiğince ona tutunmaya çalıştım.

Onu kaybetmek istemedim.

Hıçkırıklar ve hıçkırıklar kontrolsüzce içimden kaçıyordu ve kendimi sakinleştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu

Aşağı.

Etrafımdaki her şeyi unuttum ve kollarımı annemin hareketsiz bedenine dolayarak öylece kaldım.

Git. Ondan uzaklaşmak istemiyordum, bunun yerine neden bu kararı verdiğine dair bir neden bulmaya çalışıyordum.

Neden şimdi?

Hayatımın nihayet iyiye gittiğini düşünürken neden? Gittiği için ona kızgın değildim.

Olamazdım.

Ama içimde biriken bir öfke vardı.

Ona yardım etmek için daha fazlasını yapmadığım için kendime kızırıyordum.

Bizi terk etmesini ve o aptal uyuşturucuları daha fazla kullanmasını engellemek için orada olmadığım için. Çılgınlıklarım benden başka kimsenin duyamayacağı boğuk seslerdi ve ben ne kadar uzun süre

Kollarımda onunla diz çöktükçe daha da yorulduğum, ta ki sonunda gözlerim kapanana, çökene ve etrafımdaki her şey kararana kadar.

*

Uzun zamandır yaşadığım en korkunç uykudan uyandığımda yüzümde mavi ve kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu ve etrafımdaki sesler tanımadığım seslerdi.

Derin sesler fısıldıyor ve kollar beni sıkıca sararken ayak sesleri yanımdan geçiyordu.

Kanepede uyuyakaldığımı hatırlamıyordum ve gözlerimi açmaya korkuyordum.

Ama bunu yaptığımda, annemin yattığı kanepeyi gördüm, ölmüştü ve ben onun yanında diz çökmüş, son bir kez ona yakın durmak için elimden geleni yapıyordum.

Ayrıca güneşin yavaş yavaş doğduğunu ve yeni yılın ilk gününü karşıladığını gördüm.

Ne sefil bir başlangıç diye düşündüm.

Etrafımdaki kollar güçlü ve sıcaktı ve beni çekerken ona daha çok sarıldım.

Daha

sıkı. "Hey, aşkım," dedi Ledger, sesini alçak tutarak.

Gözlerine baktım, kuru gözlerim yüzünden onu net göremiyordum.

Daha önce çok ağlamıştım ama hiç bu kadar kaşınmış ve

şişmemişlerdi. "Buradasın," diye fısıldadım.

"Seninleyim. Tanrım, Red, çok üzgünüm." Sesi titriyordu ve gözleri yaşarmanın eşiğindeydi. Gözyaşlarını tutamadı ama zayıf görünmek istemediği için kendini tuttu.

"Uyandı mı?" Kitt'in dediğini duydum ve başımı çevirdiğimde mutfaktan bana doğru yürüdüğünü gördüm.

Oturduğumuz koltuğun önüne çömeldi, ellerimi tutup dudaklarına götürdü ve parmaklarımı öptü. "Seninle gelmeliydim. Çok özür dilerim bebeğim. Eve yalnız gelmemeliydin" dedi, sesi stresli ve üzgündü.

Başımı salladım.

İkisinin de olanlar için kötü hissetmesine gerek yoktu.

"Aramalıyım. Aramadığım için özür dilerim. Ne yapacağımı bilemedim," diye fısıldadım. Boğazım düğümlenmişti ve her yutkunuşumda acıyordu.

"Ne oldu?" Ben sordum.

Annemin aşırı doz aldığını biliyordum ama uykuya daldığım andan uyandığım ana kadar olanları hatırlamıyordum.

"Geldikten sonra doğruca daireye gittim ama oraya vardığımda ikiniz de evde değildiniz. Saat neredeyse dört buçuktu ve hala Mack'lerde olup olmadığınızı öğrenmek için Kitt'i aradım. O da bana

Liv'in evinde olduğunu ve kendisinin de Liv ve Mack ile birlikte oraya gitmek üzere olduğunu söyledi. Dakikalar sonra beni tekrar aradı."

Ledger durdu ve hikâyeye devam etmesi için Kitt'e baktı.

Ledger yanağımlı okşarken onun elleri benimkileri sıktı ve beni biraz sakinleştirdi.

"Seni Dorothy ile birlikte kanepede bulduk. Bir şeyler olduğunu hemen anladık ve Mack ambulans çağırdı," dedi Kitt, gözleri endişeyle doluydu.

Onları böyle görmekten nefret ediyordum ve baktıkça içimdeki acı daha da büyüyordu. ona.

"Nasıl hissediyorsun?" Ledger tekrar ona bakmamı sağlayarak sordu. Omuz silktim, içimdeki duyguları nasıl tarif edeceğimi bilemiyordum.

Her yerdeydiler.

Bir gün ona bunu daha önce de söylediğimi hatırlayarak, "Zihnim darmadağın olmuş gibi hissediyorum," dedim.

"Liv nerede?"

"Dışarıda polislerle konuşuyor. Seni eve götürmeliyiz," diye önerdi Ledger ve ben de yavaşça başımı sallayarak annemin daha önce oturduğu kanepeye bir kez daha baktım.

Dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırdım, onun artık sonsuza dek gittiğini henüz fark etmemiştim. "Bizimle geliyor musun?" diye sordu Kitt'e.

"Tabii ki."

Ledger önce beni bırakmadı ama kendimi ondan uzaklaştırdığımda kollarını gevşeterek bana sarıldı.

Yürümek istedim.

Belki bu şekilde kafamı biraz boşaltabilirim.

Evden çıktıktan sonra sabahın soğuk havasını derin derin içime çektim ve ambulansın hâlâ sokakta park halinde olduğunu, Liv'in de üzgün ve ağlamaklı bir halde kapısının önünde durduğunu gördüm.

Hâlâ bir polisle konuşuyordu ama beni fark edince elini bana uzattı.

Ona ulaşmak için merdivenlerden indim ve indiğimde kollarını sıkıca bana doladı. "Seni seviyorum Redley. İnanılmaz derecede güçlüsün" diye fısıldadı.

Annemin orada olduğunu bilerek gözlerimi ambulandan ayırmazken beni tutmasına izin verdim. Kalbim çarpmaya başladı ve tekrar yıkılmamak için gözlerimi kapattım.

Uyandığım anda hissettiklerim hoşuma gitmedi.

Sanki hayatım boyunca verdiğim bir savaşı kaybetmişim ve annemle birlikte ruhumun bir parçası da

İyi.

"Sen iyi misin?" Bunun benim için olduğu kadar onun için de zor olduğunu bilerek ona sordum.

Bana bakmak için arkasına yaslanmadan önce elini başımın üzerinde gezdirdi. "Ben iyiyim. Biliyorum.

Kulağa bencilce geliyor... ama omuzlarımdaki ağırlık sonunda kayboldu."

Vücudum hâlâ uyuşuk hissetse de ne demek istediğini çok iyi biliyordum.

"İyi olacak mısın? Mack tüm bunlarla başa çıkmak için benimle hastaneye gelecek. Gelmek ister misin?"

Başımı salladım.

Yapamadım.

Çok yorgundum ve tüm bunlardan uzaklaşmam
gerekliyordu. Sadece şimdilik.

"Seni sonra ararım. Düşünmem lazım."

"Anlıyorum," dedi Liv, Ledger ve Kitt'e doğru başını sallamadan önce bana sıkıca
gülümseyerek. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen onlarla konuş."

"Söz veriyorum," diye cevap verdim ve çocukların yanına dönmeden önce ona son bir kez sarıldım.

Ledger bir kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine çekerek başımın üstünü öptü.

Burada olduğu için mutluydum.

Bana sarılıp kendimi daha iyi hissetmemi sağladığı için mutluydum ama bir hafta içinde ayrılmak zorunda kalmamasını diliyordum.

Annem de bizi terk ettikten sonra olmaz.

CHAPTER 52

Ledger

Daireye döndüğümüzden beri tek kelime etmedi ve kollarımı ona dolayarak ve bacaklarını benimkilere dolayarak yorganın altına girdi.

Sabah oldu, güneş doğuyordu ama uzun bir gecenin ardından biraz uyuyabilelim diye panjurları kapattım.

Kitt de misafir odasında yatmaya gitmişti ve iyi geceler dilemeden önce birbirlerine sarıldıklarında ikisini de hüzünlü gözlerle görmekten nefret ediyordum.

Yine de bu zor zamanda Red'in yanında olmak için zamanında döndüğüme sevindim. Yaklaşık bir saattir yatakta uzanıyorduk ama ikimiz de uyuyamamıştık.

Onun yerine, ben başparmağımı yanağında gezdirirken sessizce birbirimize bakıyorduk.

Kitt onu arka koltukta tutarken evime giderken ağladı ama eve vardığımız anda gözyaşları durdu.

Annesinin göğsünde uykuya dalmadan önce ne kadar süre ağladığını hayal bile edemiyordum, ki bu her şeyden önce aşırı bir şeydi.

Bize onu geri almaya çalıştıktan sonra yıkıldığını söylemişti ve bunda yanlış bir şey yoktu.

Hayatı boyunca Dorothy'nin bağımlılıklarıyla uğraşmış ve çoğu zaman anlaşılamasalar da onun için yas tutmaya devam etmişti.

Gözleri kızarmış ve şişmişti ve yavaş yavaş tekrar uykuya dalmaya başlamıştı.

"Uyandığımda burada olacak mısın?" diye sordu fısıltıyla.

Aklının hâlâ karmakarışık olduğu belliydi. "Burada, yanında olacağım aşkım, söz veriyorum."

Gözlerini kapatmadan önce bir süre daha bana baktı ve uykuya dalmadan önce onu öpmekten kendimi alamadım.

Dudaklarımı nazikçe onunkilere bastırdım, sonra tekrar geriye yaslanarak yüzünü boynumun kıvrımlarına saklamasına izin verdim.

Neredeyse yirmi dört saattir uyanık olduğum için benim de uykuya ihtiyacım vardı ve onun nefes alış veriş düzleştiğinde ben de uykuya daldım.

"Hâlâ uyuyor mu?" Kitt yatak odamın kapısında dururken sessizce sordu.

Öğleden sonra çoktan geç olmuştu ama neredeyse iki saattir uyanıktım, Red'in başı kucağımdayken yatak başlığına yaslanmışım.

Aşağı baktım, saçlarını okşadım ve başımı salladım. "Sanırım uyanmak üzere," dedim ona, gözlerini yavaşça açmasını izlerken.

Ona gülümsedim ve panjurların arasından sızan güneşe alışana kadar bekledim; gerinip esnediğinde o da bana küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"İyi uyudun mu?" Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak sordum.

Başını salladı, sonra başını çevirip yatağa yaklaşan Kitt'e baktı. "Selam bebeğim," dedi ona gülümseyerek. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim. Sanırım Callie uyku düzeni bozulduğunda böyle hissediyordu."

Kitt de ben de kıkırdadık. "Esprinin hiç bitmediğini bilmek güzel," dedi sırtarak ama hemen ciddileşti.

"Liv aradı. Hastaneden yeni dönmüş ve Dorothy'nin cenazesi iki gün sonra olacaktı. Bir saat içinde buraya gelecek."

Red başını salladı, gözleri duygu doluydu.

Ebeveyninin ölümünü kabullenmek kolay değildi ama Red bunu daha önce de yaşamıştı ve kendisi ve kız kardeşi için güçlü kalarak bunu da atlatacağı.

"Acıktım," diye fısıldayarak konuyu değiştirdi ve bütün günü annesi hakkında konuşarak geçirmek istemediğini belli etti.

Herkes ölümle farklı şekilde başa çıkabilir ama onun yöntemi beni etkiledi. "Canın ne yemek istiyor?" diye sordum.

"Her şeyi. Patatesleri çilekli milkshake'e batırmak istiyorum."

"Ben de bundan bahsediyorum," dedi Kitt sırtarak. "Sadece birkaç şey sipariş edeceğim. menü."

Eğilip onu alnından öptü ve sonra odadan çıktı.

Ayağa kalktığı anda kucağıma oturdu ve kollarını omuzlarıma dolayarak bana sarıldı. Yüzünü boynuma gömdü.

Benimkini beline doladım, onu yakınımda tuttum ve mümkün olan en iyi şekilde yatıştırdım.

Bazen insanların üzgün olduklarında yaptıkları gibi beni kendinden uzaklaştırmadığına sevindim. Ancak dün gece olanları düşünmek için zamana ihtiyacı olmasına rağmen, başa çıkmasına yardımcı olmama izin verdi.

"Canım duş almak istiyor," diye mırıldandı tenime karşı ve boynuma bir öpücük kondurdu.

"Şimdi mi gitmek istersin yoksa önce yemek mi istersin?" diye sordum.

"Hemen şimdi. Benimle gelir misin?"

"Elbette."

Bir süre sonra kollarını gevşetti ve yataktan kalktıktan sonra banyoya doğru yürüdük.

Oraya giderken Kitt'e hemen yanında olacağımızı söyledim.

Red kıyafetlerini çıkarmaya başladı ve o bunu yaparken ben de ılık su akması için duşu açtım.

Çıplak kaldığında, akıntının altına girmesine izin vermek için kenara çekildim ve kıyafetlerimi de çıkardıktan sonra onu duşa kadar takip ettim.

Hemen önüme geçip kollarını belime doladı ve kendini bana doğru bastırdı.

ve suyun vücudundan aşağı akmasına izin verdi.

İki elimi saçlarına soktum, iki yumruğumla sıkıca kavradım ve tepesini öptüm.

Kafa.

Konuşmadık.

Çoğunlukla onu daha da üzecek bir şey söylemek istemediğim için, ama aynı zamanda Bana gelmesini istedim.

Onu benimle konuşmaya zorlayamazdım ve eğer ihtiyacı olan şey zamansa, düşün altında onunla birlikte sessizce dururdum.

Redley

Duşun yardımı oldu ve annem hâlâ üzerimdeymiş gibi hissetmedim.

Onu zaten özliyordum ama birkaç saat boyunca başımı merhum annemin göğsüne yaslayarak uyuduğumu düşünmek tüylerimi diken diken etti.

O anda nasıl başa çıktığıma dair hiçbir fikrim yok ama şu anda bunu düşünemiyordum. Liv ve Mack gelmişti ve Lana da buradaydı.

Beni gördüğünde sarıldı ve zamanla her şeyin daha iyi olacağını söyledi. Zamanla.

Keşke annem hayatına son vermeye karar vermeden önce onunla daha fazla vakit geçirebilseydim. Bu dünyadan ayrılmak istediği çok açıktı.

Tüm haplar yeterli kanıtı.

"Durdurmak için orada olmadığım için çok üzgünüm," dedi Lana kolumu ovuşturarak. Gülümsemeye ve çok üzgün görünmemeye çalışarak ona başımı salladım. "Yapabileceğin hiçbir şey yoktu." İkimiz de yapamadık.

Annem dün gece gitme zamanının geldiğine kendi başına karar vermişti ve bunu yapmasına nasıl engel olabilirdik?

Kitt annesinin yanağını öperken Ledger'ın beni tekrar kollarına çekmesine izin verdim. "Aç mısın anne? Sipariş ettiklerimizden hâlâ biraz kaldı."

"Oh, hayır sorun değil. Eve gidince yerim."

Ledger yanağımı avuçlayarak ona bakmamı sağladı ve bir süre beni süzdükten sonra oturma odasına doğru başını salladı.

"Oturmak ister misin?"

Başımı salladım ve beni kanepeye götürmesine izin verdim.

Oturduğumuzda Liv kucığında Callie ile yanıma geldi ve yeğenim beni görür görmez küçük kollarını bana uzattı.

Tatlı Callie'nin neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu ve umarım böyle bir şeyi asla yaşamak zorunda kalmazdı.

Liv ve Mack harikaydı ve Ledger bize iş bulmadan önce onun hayatının tahmin ettiğimden çok daha iyi olacağından hiç şüphem yoktu.

"Selam tatlı kız," diye fısıldadım, yanağından öptüm ve emziğini emerken göğsüme yaslanmasına izin verdim.

Ledger gülümsedi ve bir elini başının arkasına koyarak hafifçe okşadı.

Çocuklarla arası çok iyiydi ve birbirimiz hakkında çok şey bilmemize rağmen, bir gün kendi çocuklarının olacağından hiç bahsetmedi.

Ama Callie'yle olan ilişkisine bakılırsa, iyi bir baba olamayacağına hiç şüphe yoktu.

Etrafta herkes varken konuşulacak bir şey değildi, bu yüzden bir gün ona sormak için aklıma bir not aldım.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordu bana

bakarak. "Hayır, teşekkür ederim."

Kolunu bana doladığında ona yaslandım ve düşüncelerimin anneme geri dönmesine izin vermemek için Lana'nın önümüzdeki Pazartesi başlayacağı yeni işi hakkında konuşmasını dinledim.

Mack ona bu konuyu sormuştu ve restoranın sahibini tanıdığından evrak işlerinde yardımcı olabilirdi.

Onların etrafımda olması beni sakinleştirdi.

Kulağa ne kadar zor gelse de, hiçbiri yakın zamanda beni terk etmeyecekti.

Hepsi uzun süre benimle kalacaktı ve onları bağımlılık gibi aptalca bir şey yüzünden kaybetmekten korkmama gerek yoktu.

Onların yanında güvendeydim, seviliyordum.

Akşamı birlikte geçirdik, en rastgele şeylerden konuştuk ve Mack'in barındaki müşteriler hakkında anlattığı tüm komik hikayelere güldük.

Hepsinin burada olması iyi bir dikkat dağıtıcıydı ama ne kadar eğlenceli olsa da bir ara gitmeleri gerekiyordu.

Onlarla vedalaştık ve onlar gittikten sonra Kitt yatmaya gideceğini söyledi.

Ona sarıldım ve iyi geceler diledim, sonra misafir yatak odasında kayboldu ve Ledger ile beni girişte bıraktı.

"Sen de yatmak ister misin?" diye sordu ama ben hemen başımı

salladım. "Yorgun değilim. Film izleyebilir miyiz?"

"Elbette," diye yanıtladı.

Tekrar oturma odasına geçtik ve üzerimize bir battaniye örterek kanepede rahatça oturduktan sonra karşımıza çıkan ilk filmi seçip oynat tuşuna bastık.

Ne izlediğimiz gerçekten umurumda değildi, sadece beni gece boyunca uyuyacak kadar yoracağını umuyordum.

"Ledger?"

"Evet, aşkım?"

Filme odaklanmak yerine parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, şakaklarımı ve başımı öpüyordu.

"Bir hafta içinde tekrar gitmeni kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Bunu konuşmak için doğru zaman değildi ama onunla geçirdiğim bu kısa haftadan sonra kendimi bir daha ondan vazgeçiremeyeceğimi zaten biliyordum.

Derin bir nefes aldı ve iç geçirdi. "Burada kalamam Red. Ne kadar istesem de Lawson benden New York'a dönmemi bekliyor."

Bunu biliyordum ama gerçek olmasını istemiyordum.

Annem ölmeseydi, yakında tekrar gideceğini bilmek o kadar zor olmayacaktı çünkü biz

sadece iki haftada bir hafta sonları görüştüklerini biliyordu.

Ama göğsümdeki boşluğu doldurmak için onun sevgisine ihtiyacım vardı.

Bir süre hiçbir şey söylemedim ve belki de böylesi daha iyiydi. Bu konuda tartışmamıza gerek yoktu.

Şimdi olmaz.

Bakışlarımı dudaklarına indirdim ve onu öpmek için daha fazla eğildim.

Yeniden bir araya gelişimizin çok daha farklı olacağını hayal etmişim ama onu öpmek

Bu

gece. Yüzümü kavrarken dudaklarını yavaşça benimkilere yaklaştırdı.

Her zaman yaptığı gibi kontrolü ele almadı, onun yerine tempoyu benim belirlememe izin verdi. Uzun ve derin bir öpüşmeden sonra ona bakmak için arkama yaslandım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, parmaklarımı onun gizli çene çizgisinde gezdirirken.

Sakalının biraz daha ağarmasından son birkaç haftadır stresli olduğunu anlayabiliyordum.

görünüşünü sevdim.

Yakışıklıydı ve ben hala nasıl bu kadar şanslı olduğumu merak ediyordum.

Gülümsedi ve önce burnumun ucuna, sonra da yanağıma bir öpücük kondurdu. "Ben de seni seviyorum, tatlım."

Bu kelimeleri çok fazla söyleyip söylemediğimiz umurumda değildi.

Her birini kastediyorduk, öyleyse neden kucaklamayalım?

CHAPTER 53

Redley

Sabahtan beri dışarıda, karların içinde durmuş, rahibin duasını bitirmesini bekliyorduk. Hiçbirimizi tanımıyordu ve kimi gömdüğüne dair hiçbir fikri yoktu.

Ama Liv'den annem hakkında bir şeyler yazdığı bir mektup aldı, böylece tamamen kaybolmayacaktı.

Yine de söylediği sözler benim için pek bir şey ifade etmiyordu ve bu yüzden önümüzde duran, annemin küllerinin saklandığı küçük vazoya bakmaya devam ettim.

Bunu söylemek bana acı veriyor, ancak töreni ve güzel bir tabutu olan tam kapsamlı bir cenaze töreni için harcayacak yeterli paramız yoktu ve Ledger'ın teklif ettiği şekilde bunu ödemesini istemedik.

Annemle ilgilenmek bizim işimizdi ve daha bir sürü tıbbi faturamız vardı. ödemek için.

İkimiz de çok çalıştık ve hepsini kendimiz ödemeyi başardık.

Beni yanında tutan Ledger'ın göğsüne yaslandım ve rahip işini bitirdiğinde. Konuşurken, kucağında Callie ile orada duran ve gözleri yaşlı olan kız kardeşime baktım.

Onu biraz olsun toparlayabilmeyi umarak usulca gülümsedim.

O da gülümsedi ve bana doğru yürüdü. "Küllerıyla ne yapmak istediğine karar verdin mi?" diye sordu.

Omuz silktim.

Normalde, vefat eden kişi sevdiklerine bedeniyle ne yapacaklarını söylemek zorundaydı ya da

Küller.

Ama annem bu konuda hiçbir şey söylemedi ve onun sevdiğini bildiğimiz özel bir yer yoktu. daha gençken bile gitmek için.

"Onu tutmak istiyor musun?" Ben sordum.

Liv başını çevirip vazoya baktı ve biraz düşündükten sonra başını salladı. "Tamam. Zaten acelesi yok," dedi bana.

Ledger'ı bıraktım ve Callie'yi ezmediğimizden emin olmak için ona sıkıca sarıldım.

"Siz ikiniz daha sonra ajansa mı gideceksiniz?" diye sordu benden uzaklaşırken.

"Hayır," diye yanıtladı Ledger. "Lawson'a New York'a dönene kadar ajansı kapatacağımı söyledim. I

İkinizin de kafanızı boşaltmanızı ve işi düşünmek zorunda kalmadan bununla başa çıkmanızı istiyorum. Alex de evde kalıyor," diye açıkladı.

İş bizi annemin ölümünden uzaklaştırmış olabilir ama Ledger bir hafta izin yaparken masamda oturmak zorunda olmadığım için mutluydum.

Böylece birlikte zaman geçirebilirdik ve ben de onun birkaç gün içinde ayrılmak zorunda kalacağı gerçeğine alışabilirdim.

"Teşekkür ederim, Ledger. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Siz tekrar ayrılmadan önce birlikte yemek yiyelim," diye teklif etti Liv.

"Kulağa hoş geliyor. İrtibatta kalacağız."

Ona ve annemin küllerini taşıyan Mack'e veda ettik ve vazoya son bir kez baktıktan sonra Kitt'in gözleriyle karşılaşmak için döndüm.

Gülümsedi, elime uzandı ve beni kendine doğru çekti. "İşe gitmem gerekiyor. Bana ihtiyacın olursa ara" dedi.

Acentenin aksine garaj açıktı. "Tamam. Bu gece uğrayacak mısın?" diye sordum.

Bakışlarını Ledger'a çevirdi ve kısa bir süre sonra başını salladı. "İkinizin biraz yalnız vakit geçirmesine izin vereceğim. Ayrıca, annem beni bu akşam yemeğe davet etti. Ona eşlik etmeliyim," dedi.

Başımı salladım ve ona gülümsedim, sonra da vedalaşmak için ona sıkıca sarıldım.

Ledger Kitt'e "Kendine iyi bak," dedi ve birbirlerine sarıldıktan sonra arabasına gitmek üzere oradan ayrıldı.

O gittikten sonra derin bir nefes aldım ve mezarlığa baktım, tüm bu insanların bir zamanlar bizim gibi hayatta olduğu düşüncesiyle ürperdim.

Ölüm beni her zaman büyülemiştir ama aynı zamanda çok da korkutmuştur.

Bu dünyaya bir gün tekrar gitmek üzere geldiğinizi bilmek bana pek mantıklı gelmiyordu.

Etrafındaki her şey bir gün yok olacaktı.

Ama öldükten sonra öldüğümüzün farkında mıyız? Bu da başka bir korkutucu düşünceydi.

Bundan sonra ne olacağını bilmemek.

Bu düşüncelerden kurtulmak için yumruğumu sıktım ve Ledger'ın elini sıktım.

"Hadi eve gidelim," diye fısıldadım, gözlerinin içine bakarak ve beni üzen şeyleri düşünmeyi bırakmaya çalışarak.

Ledger

Daha iyi olduğunu söyleyebilirim.

Ölüm kolay değildi ama Red bunu beni büyüleyen bir şekilde ele aldı.

Hayatı boyunca güçlü kalmayı başarmıştı ve şimdi bir sayfa kapanıp nihayet kendini bırakabildiğinde bile duygularının onu ele geçirmesine izin vermemek için elinden geleni yapıyordu.

Herkes bununla farklı şekilde başa çıktı ve ben geri çekilip onun huzuru bulmasına izin vermek zorunda kaldım.

Dorothy hakkında konuşmamak onun ölümüyle başa çıkmanın bir yoluydu ve bu yüzden dikkatini dağıtmak için her şeyi yaptım.

Benden ne isterse yapardım.

Televizyon açık, elinde bir fincan sıcak çikolata ve bacaklarının üzerinde bir battaniye ile kanepede oturuyordu, ama ekranın ötesine ve gökyüzüne bakarak kar yağışını izliyordu.

"Aç mısın?" diye sordum. "Buzdolabında biftek var, biraz da sebzem var."

Dönüp bana baktı ve bir süre düşündükten sonra başını salladı. "Çok aç değilim. Henüz değil," dedi sessizce.

"Sonra yeriz o zaman," dedim ona ve buzdolabını kapatmak için arkamı döndüm. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Sana ihtiyacım var," diye cevap vererek beni gülümsetti.

Kanepeye doğru yürüdüm ve o fincanını kahvenin üzerine koyarken yanına oturdum. Masa.

Sonra bana doğru döndü ve bir elini göğsüme, diğerini de elinin yan tarafına koydu. Boynum.

O benim yüzümü incelerken ben de onunkini inceliyor, bir sonraki hamleyi onun yapmasını bekliyordum.

Rahatsız olacağı bir şey yapmaktan korktuğum için herhangi bir girişimde bulunmayacaktım. Hâlâ yas tutuyordu ve ben de onda bir şeyleri tetiklemek istemiyordum.

Ama Red'in kendine has bir yas tutma yöntemi vardı.

Eğildi ve dudaklarını yanaklarıma koydu, dudaklarını yanaklarıma götürmeden önce beni usulca öptü.

Benim.

Bir elimi beline koydum ve onu öptüm, hissettiği her şeyin sorumluluğunu ona bıraktım.
yapmak gibi.

Eğer bu onu daha iyi hissettiriyorsa, ben kim oluyordum da onu durduruyordum?

Elleri saçlarıma gitti ve onları yumruklarıyla sıkıca kavrarken, kucağıma oturmak için hareket etti.

Onu yakın tutmak için ellerimi sırtının alt kısmına koydum ve dili alt dudağıma değdiğinde, onu içeri almak için ağzımı açtım.

O tek öpücükte tüm duygularını hissedebiliyordum ve diğer zamanlarımızdan farklı olarak bunun farklı olacağını biliyordum.

Ağırdan almak zorundaydım.

Bu şekilde hissederken sınırlarının nerede olduğunu keşfetmesine ve görmesine izin verin.

Dillerimiz birbiriyle yavaşça dans etti ve ne kadar denersem deneyeyim, aletimin büyümesini engelleyemedim.

Öpüşmeyi derinleştirdi, vücudunu benimkine bastırdı ve kasıkları benimkine bastırılana kadar kalçalarını hareket ettirdi.

Öpüşmemiz tutkuluydu ve saçlarımı çekiştirdikten sonra, onu orada tutmak için ellerimi kıkına doğru götürdüm.

Tek yapmak istediği buysa, benim için sorun yoktu.

Ama burada durmak istemiyor gibiydi.

Bir eliyle çenemi kavradı, parmaklarının sakalımda kaybolmasına izin verdi ve dilini ağzımın derinliklerine itmek için başını eğdi ve bunu yaptıkça kalbinin daha hızlı attığını hissedebiliyordum.

"Beni yatak odasına götür," diye fısıldadı dudaklarıma.

İkinci kez sormasına gerek yoktu.

Bacakları ve kolları bana sarılıyken ayağa kalktım ve yatağa vardığımda onu sırt üstü yatırdım, üzerine eğildim ve öpücüğü hiç kesmedim.

O andan itibaren, dikkatini dağıtmak için buna ihtiyacı olduğu açıktı. Bunda yanlış bir şey yok.

Bedeninin ve kalbinin onun için en iyisini söylemesine izin vererek doğru olanı yaptığını düşündüm. Öpüşmelerimizin arasında "Beni sev," dedi ve neye ihtiyacı varsa ona vereceğini söyledi.

Önce kıyafetlerimi çıkarmaya başladım ve boxer külotum dışında hepsinden kurtulduktan sonra, kazağını yukarı itti ve onu çıkarmak istedi.

Ona yardım ettim ve eminim ki üzerinde sadece külotu vardı.

"Çok güzelsin," diye fısıldadım, boynu boyunca ve göğüslerine doğru bir öpücük izi bıraktım.

Bir meme ucuna tüm dikkatimi verdiğimde, diğeri sıradaydı, Red'in inlemesine ve şimdiye kadar duyduğum en tatlı sesleri çıkarmasına neden oldu.

"Ledger," diye fısıldadı, saçımı tekrar çekerek.

Ona bakmak için başımı kaldırdım ve tek kelime etmeden, boxer külotumu aşağı itmek için aramıza uzandı.

Bana ne istediğini söylemesine gerek yoktu ve külotunu çıkardıktan sonra bacaklarından aşağı indirdim.

Komodinin üzerindeki prezervatife uzanarak onu hızla sert shaftımın üzerine çektim, sonra kendimi zaten genişçe açılmış bacaklarının arasına yerleştirdim.

Hareket etmemi bekliyordu ve onu bekletmemek için, yavaşça içine itmeden önce aletimin ucunu yarığı boyunca gezdirdim.

Ağırdan almamı istediğini biliyordum ve çok hızlı hareket etmemek için elimden geleni

yaptım.

Yavaş, derin itişler ihtiyacı olan şeydi ve beni içinde ayarladıktan sonra çekti.

Beni öpmek için geri çekildi.
Duyguları konusunda bana bu kadar güvenmesini seviyordum ve onu asla incitemezdim.

On
u. Bir daha asla.
Ağırdan alsam bile, alt bedenimin içindeki basıncın hızla arttığını hissettim ve daha sert
İtişlerim arttıkça rahatlamaya daha da yaklaşıyordum.
Ama bu onunla ilgiliydi.
Öpüşmeyi kesip ona baktım ve gözleri gözlerimdeyken tam olarak neye ihtiyacı
olduğunu gördüm. Yakındaydı ve duvarlarının etrafında sıkışmasından bunu
hissedebiliyordum.
"Daha sert," diye fısıldadı, parmakları omuzlarıma batıyordu.
İçine daha sert girdim ve orgazmının daha sert olmasını sağlamak için bir elimle klitorisini
ovmak için aramıza uzandım.
"Benim için gel, aşkım. Çok iyi hissettireceğim, söz veriyorum,"
dedim ona. Bu sözler onu çılgına çevirmeye yetmiş gibi
görünüyordu.
Kalçaları altımda sallanırken gözleri kapandı ve ben içine girip çıkmaya devam ederken
kendime yaklaşıyordum.
"Siktir!" Amcığı beni sıkıca kavrarken homurdandım ve o zirveye ulaşırken ben de hemen
arkasından takip ettim.

CHAPTER 54

Redley

Ledger ile ne kadar çok zaman geçirirsem, geçmişı geride bırakmam o kadar kolaylaştı.

Hayatıma devam etmek istiyordum ve beni ne kadar sevdiğini ve desteklediğini göstermesine izin vererek göğsümün içindeki tüm acıyı çabucak atlattım.

Ledger'ın New York'a dönmesinden bir gün önceydi ve Kitt de bizimle yemek yedikten sonra ayrılmıştı.

Onu bir süre daha görmeden önceki son geceyi onunla geçireceğimi düşünmüştüm ama meğer annemin ölümünün üzüntüsü geçer geçmez Ledger yüzünden yeni bir üzüntü ortaya çıkmış.

Gitmesini istemiyordum ve onunla bu konuda ne zaman konuşmaya çalışsam, konuyu bir kenara itip değiştiriyordu.

Lawson'ın New York'ta Chicago'nun ajansı için çalışmamda bir sakınca görmeyeceğini söyleyerek tekrar onunla gitmemi teklif etmişti.

Tüm belgelerim hesabımda kayıtlıydı ve o anda kullanılmayan bilgisayarlardan birine giriş yapmama izin verdi.

Ama nasıl gidebilirdim ki?

Ledger elinde telefonuyla mutfakta durmuş, daha buraya gelmeden aldığı uçak biletini kontrol ediyordu ve ben de yüzümde aptal bir somurtma ve kollarımı kavuşturmuş bir şekilde kanepede otuyordum.

"Buradan çalışman mümkün değil mi? Yani Lawson'la görüntülü sohbet edebilirsin," dedim ve bana bakmasını sağladım.

İçini çekti, sonra telefonunu bırakıp bana doğru yürüdü. "Bana New York'ta ihtiyacı var. Las Vegas'taki yeni ajansa yatırım yapmayı düşünen müşterilerle toplantılarımız var ve bu bağlantılara ihtiyacımız var. Orada onlarla birlikte olmalıyım ve onlarla bir ekran aracılığıyla konuşmamalıyım. Bunu konuşmuştuk canım. Gitmem gerekiyor. Üç aydan kısa bir süre içinde geri döneceğim."

Bunu çok yaşamıştık ama inatçılığım Ledger'ın ne dediğini anlamamıştı.

Bakışlarımı ellerime indirdim ve tırnaklarımın etrafındaki deriyi tekrar karıştırmaya başladım, çünkü üzgün olmayı kontrol edebilmemin tek yolu bu gibi görünüyordu.

Bir an sessiz kaldı, sonra ellerime uzandı ve onları kucağına çekti. "Bunu daha önce de yaptık ve işe yaradı. Her gün konuşacağız ve sen benim yüzümü göreceksin."

ne zaman istersen."

"Ama sana dokunamam. Ya da öpemiyorum. Ya da ihtiyacım olduğunda bana sarılmanı sağlayamam." Yine sessizlik.

Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemediği açıktı.

Zaten yeterince stresliydi ve ben bunu onun için daha da zorlaştırıyordum. "Geç oldu," diye belirttim. "Belki de yatağa gitmeliyiz."

Tekrar gözlerinin içine baktım.

Başını salladı, sonra eğilip alnımdan öptü ve sehpadan kalkıp beni yatak odasına götürdü.

Yorganın altına girene kadar pek konuşmadık ve rahatladıktan sonra beni sakinleştirmek için sırtımı ovdu.

"Seni seviyorum, Red. Hayatın bazen zor olduğunu biliyorum ama sen güçlüsün ve bunu da atlatacağını biliyorum."

Biliyordum.

"Sanırım biraz uykuya ihtiyacım var," diye fısıldadım, yüzümü boynuna saklamak için başımı çevirdim.

Alçak sesle kıkırdadı ve iyi geceler dileyip başıma bir öpücük kondurduktan sonra ikimiz de uykuya daldık.

Ledger

Uçağım üç saat sonra kalkacaktı ama uyandığımda ve tüm dairemi aradığımda Red orada değildi.

Panikliyordum, neden bir şey söylemeden gittiğine dair bir neden bulmaya çalışıyordum. Onu aramaya çalıştım ama telefonu kapalıydı, beni doğrudan sesli mesaja yönlendirdi ve Kitt de açmadı.

Bir şey mi oldu?

Kahretsin, yine mi?

Tuvaletleri iki kez kontrol ettim ama orada değildi.

Botları da gitmişti, atkısı ve paltosu da.

"Tanrım, Red. Ne haltlar dönüyor?" Kitt'e tekrar ulaşmaya çalışarak mırıldandım. "Hadi, aç şunu!"

Ama yapmadı ve kalbim göğsümde o kadar sert çarpıyordu ki duygularım üzerindeki kontrolümü kaybetmeye başladım.

Her yerdeydiler. Lanet olsun.

Sakinleşmem gerekiyordu.

Uçuşuma üç saat vardı ve Red gitmişti. Dün gece yüzünden miydi?

Ona benimle gelmesini teklif ettim ama hayır dedi ve dün gece yatağa girdiğimizde bunu atlattığını düşündüm.

Görünüşe göre değil, yoksa bu sabah beni uyandırırdı.

Kardeşini görüp görmediğini öğrenmek için arayabileceğim tek kişi Liv'di ama saat erkendi ve o da telefonunu açmadı.

Uyanık mıydım ki?

Yatak odasına geri döndüm ama o gitmişti.

Başım da göğsüm kadar sert çarpmaya başlamıştı ve acı beni çok rahatsız etmeye başlamıştı.

"Neredesin lan sen?" Ona ulaşmanın bir yolu olmasını dileyerek homurdandım. Uçağımı kaçıramazdım.

Lawson'ın kızmasını istemedim.

İleri geri yürüdüm, iki dakikada bir saate baktım ve Kitt ya da Liv'in beni aramasını bekledim.

Yarım saat geçti ve ben yavaş yavaş umudumu kaybetmeye başlamıştım, onu üzecek ve gitmesine neden olacak yanlış bir şey yapmış olmalıyım diye düşünüyordum.

Ne yaptıysam pişman oldum.

Ama tam sakinliğimi kaybetmeye başlamıştım ki kapı çaldı.

Aklımdan yeni düşünceler geçerken kapıya doğru acele ettim. Belki de fırından bir şeyler almaya gitmiştir.

Ama bu, dairemdeki kayıp eşyalarını açıklamaz.

Dahili telefondan aşağıda kimin durduğunu görmek için düğmeye bastım ama ekran açıldığında dışarıda kimse yoktu.

Kafam karışmıştı, elimi saçlarımda gezdirdim ve tekrar ileri geri yürüdüm ve sadece birkaç dakika sonra zil tekrar çaldı.

Bu sefer üst katın ziliydi.

Sadece vaktimi harcayacak biri olmadığından emin olmak için gözetleme deliğinden baktığımda, Red'in paltosu ve atkısı sıkıca sarılmış, beresi neredeyse gözlerini kapatacak şekilde orada durduğunu gördüm.

Onu gördüğüm için rahatlamıştım ama içimdeki öfke patlamaya hazır bir şekilde hâlâ oradaydı. Sakinleşmem gerekiyordu.

Onu korkutmak ya da üzme istemedim.

Derin bir nefes alıp ön kapıyı açtım ve tam bu sabah neden bana haber vermeden gittiğini soracaktım ki yanındaki bavulu gördüm.

Kafam karışmıştı, gözleriyle buluşmak için bakışlarımı kaldırdım.

Dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmıştı ve yanağının içini ısırıktan sonra başını yana eğdi.

Kafa.

"Beni de New York'a götürür müsün?"

Kafasına ne girdiği ya da bunun benim için ne kadar sürpriz olduğu umurumda değildi. Benimle gelmek istiyordu.

Kahretsin.

Kıkırdamaktan kendimi alamadım ve başımı sallayarak ona yaklaştım ve dudaklarımı yüzüne bastırdım ve onu derinden öptüm. "Bunu

bana bir daha asla yapma," diye mırıldandım öpüşürken.

İki elini bileklerime koydu ve bir kahkaha atarken beni sıkıca tuttu. "Sana sürpriz yapmak istedim," diye fısıldadı.

Ona tekrar bakmak için arkama yaslandım ve bavuluna hızlı bir bakış atarak onu doğru anladığımdan emin oldum.

"Bu kararı ne zaman verdin?" diye sordum. "Neden beni uyandırmadın?"

Omuz silkti ve cevap vermeden önce alt dudağını ısırdı. "Bu sabah erken uyandım ve bir süre uyumanı izledim. Sonra tekrar gitmene izin veremeyeceğimi fark ettim. Sana yakın olmak istiyorum. Bana kimsenin hissetmediği şeyleri hissettiriyorsun ve bundan sonra da böyle hissetmeye devam etmek istiyorum. Sanırım bu yüzden fikrimi değiştirdim. Sen nereye gidersen ben de oraya gitmek istiyorum."

"Çok sevimlisin," dedim sessizce, hâlâ ona ve sözlerine hayret ediyordum. "Söz veriyorum

orayı çok seveceksin. Sana etrafı gezdireceğim ve birlikte yeni şeyler keşfedeceğiz. Yeni anılar biriktireceğiz."

Gülümsedi. "Sabırsızlanıyorum."

Onu öpmek için tekrar eğildim ama asansör açıldığı için uzun sürmedi.

Kitt asansörden çıkarken, "Eğer her lanet gün ondan bir telefon almazsam, New York'a

kendim uçacağım ve onu eve geri götüreceğim," dedi.

Kıkırdadım ve ona baktım, Red'i yanıma çektim ve başının üstünü öptüm. "Günde otuz

dakika Kitt zamanı geçirecek," diye şaka yaptım, sonra tekrar tatlı Red'ime baktım. "Ben de

git hazırlan."

Ayrılmadan önce durdum ve kaşlarımı çattım. "Hâlâ bilet olup olmadığını kontrol etmeliyiz,"

dedim.

"O toplanırken ben çoktan hallettim. Git hazırlan dostum. İkinizin uçağa yetişmesi

gerekıyor."

Kullanışlı.

Gerçekten her şeyi düşünmüş.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım ve banyoya gitmeden önce son bir kez alnından öptüm.

Tanrım, New York sokaklarında onunla birlikte yürürken gözlerinin ışıldamasını görmek için

sabırsızlanıyordum.

Ben.

EPILOGUE

Redley

İlk kez uçağa biniyordum ve hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım.

O ana kadar yükseklikten korktuğumu bilmiyordum ama Ledger beni sakinleştirip pencereden dışarı bakmamamı söylese de kendimi onun üzerine eğilip altımızdaki inanılmaz ufuk çizgisine bakmaktan alıkoyamadım.

New York'a inmek üzereydik ve ben daha şimdiden karlı ve beyaz şehre yukarıdan bakarak ona aşık olmaya başlamıştım.

"Çok güzel," dedim, kulaklarımdaki basınç yüzünden çok yüksek sesle konuşmadığımı umarak. Bu da benim için yeniydi ama o kadar da kötü değildi.

"Yere döndüğümüzde daha da çok seveceksin."

Elimi dudaklarına götürdü ve arkasına bir öpücük kondurdu, sonra bana döndü ve

Gülüm

sedi. "Benimle gelmek konusunda hâlâ iyi hissediyor musun?" diye sordu.

"Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Yine de bu uçağın sonunda inmesini gerçekten istiyorum," dedim kıkırdayarak. Sırıttı ve telefonundan saati kontrol etti. "On beş dakika daha var.

Vardığımızda

Doğruca daireme gideceğim ve sonra da bir şeyler yiyeceğim. Bir isteğin var mı?"

"Beni şaşırt," dedim omzuna yaslanıp gözlerimi kapatarak.

Son dakikada onunla gitmeye karar vermem biraz telaşlı hissettirmiş olabilir, ancak bu şimdiye kadar verdiğim en iyi karardı.

Anı yaşamaya başlamalı, hayattan olması gerektiği gibi zevk almalı ve seçeneklerimi sürekli sorgulamamalıydım.

Risk almaya başlamalıydım ve biliyordum ki bu uçağa binmeseydim

Mutluyum.

Tabii ki evdeki ailemi özleyecektim ama tıpkı Ledger ile yaptığım gibi onları arayacaktım. her gün ya da burada bizimle konuşmak istediklerinde.

New York ayrıca annemle olanlardan uzaklaşmak için de harika bir yer olacaktı.

Sadece bir hafta geçmişti ve içimde hala biraz acı vardı, ama bu

Tamam.

Annemi düşünmekten tamamen kurtulmak istemiyordum.

Zihnimi ele geçirecek mutlu şeylere ihtiyacım vardı. Annem unutulmamıştı.

Ne ben ne de başkaları tarafından.

Ledger sayesinde hayatlarımız değişmişti ve ona çok şey borçluydum.

Önümüzde büyük şeyler olduğunu biliyordum ama daha önce de söylediğim gibi anı yaşamak ve bu dünyadaki her saniyenin tadını çıkarmak istiyordum.

Daha sonra endişelenebilirdim ve uçak yavaşça alçalmaya başladığında, kalbim daha hızlı atmaya başladığında yüzüme parlak bir gülümseme yayıldı ve bana hayatta olduğumu bildirdi.

BONUS CHAPTER

Kitt

Ağustos

Zaman göz açıp kapayıncaya kadar lanet bir yarış arabası gibi geçti.

Hayatımızda bir şeyler değişmeye başlayalı bir yıl oldu ve ben hâlâ neler olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Red, Ledger ile New York'tan döndükten sonra aralarında bir şeyler olduğu açıktı, yoksa döndükten bir hafta sonra birlikte yaşamaya başlamazlardı.

Ona taşınmayı teklif etmesini beklemediğimden değil, sadece en iyi arkadaşımın kendi dairemizde biraz daha zaman geçirmeyi umuyordum.

Taşınmalarına ve yerleşmelerine yardım ettim ama Ledger'ın dairesinde kalacak bir yer bulması gerekenler çoğunlukla Red'in kıyafetleriydi.

Artık güney yakasında benimle birlikte olmadığına göre, dairem bana kalmıştı ve bir şeyler düşünmek için bolca zamanım vardı.

Yine de, çoğunlukla hayatımla ne yapacağımı bulmaya çalışıyordum.

Birkaç yıldır garajda çalışıyordum, hayatımda başka bir şey yapmayı hiç düşünmemiştim ve şimdi Rick çok yaşlı olduğu için işi benim devralmamı teklif etti.

Bu büyük bir karardı.

Araba tamirciliği gerçekten hayatımın geri kalanında yapmak istediğim şey miydi yoksa başka bir şey denemeyi mi seçecektim?

Birkaç saat sonra beni sıkmayacak bir şey.

Kararsızdım.

Yapabileceğim başka ne vardı ki?

Geçen yıl lanet bir eskort olmanın üstesinden gelebileceğimi düşünmüştüm ama zengin insanlarla takılmak bana göre değildi.

Aklımı başımda tutacak bir şeye ihtiyacım vardı. Kahretsın.

Belki *de* sonunda yapacağım şey Rick'in garajdaki görevini devralmaktı. Ve belki de sorun orada çalışmak değildi.

Etrafımdaki herkes bir ilişki içindeydi.

Red, Liv ve hatta iletişimde kaldığım Alex bile bir kız bulmuştu.

Belki de hayatımda eksik olan
buydu. Bir kız.

Hayır.

Bana şefkat ve sevgi gösteren bir annem vardı ve artık birbirimizi çok sık görmesek de Red
de hâlâ yanımdaydı.

İyiydi.

Onu seven ve koruyan erkeğini bulmuştu. Ledger harika bir
adamdı.

Her zaman öyleydi.

Yani onun hakkında söyleyebileceğim kötü bir şey yoktu.

Ne yapmayı seçersem seçeyim, bir kez olsun kendimi baş kahraman
yapmalıydım. Kendimi hep lanet bir yardımcı gibi hissettim.

Ama şimdi benim sıramdı.

Kendi mücadelelerim, düşüncelerim, fikirlerim vardı ve benim parlama zamanım
gelmişti. Sırada benim hikâyem var.

Acknowledgement

Kitaplarımı okuyan ve seven ne kadar çok kişi olduğuna hala inanamıyorum. Henüz alışamadım ve her bitmiş kitaptan sonra onu yayınlamaktan korkuyorum çünkü nasıl tepki vereceğinizi bilmiyorum.

Teşekkür yazma konusunda da pek iyi değilim, bu yüzden kısa sürede çok güvendiğim insanlar haline gelen birkaç kişinin ismini vereceğim.

Öncelikle, Jen. Benim için yaptığı her şeyde inanılmaz olan editörüm ve arkadaşım. Kitaplarımı bu kadar çabuk yayınlamamın ana nedenlerinden biri o. Her şey için teşekkür ederim!

Daha sonra, başkaları bana bir şans bile vermezken onların arkadaşı olmama izin verdikleri için teşekkür etmek istediğim birkaç olağanüstü kadın var ve size ne kadar minnettar olduğumu ifade ederek aşırıya kaçmamak için sadece isimlerinizi zikredeceğim.

Shanji, Elysha, Anna, Millie, Domino, Karla, Caroline, Bree.

Ve siz tabu sever okuyucularım olmadan bunu yapabilmemin hiçbir yolu yok.

Beni her gün ne kadar mutlu ettiğin hakkında hiçbir fikrin yok ve umarım zamanın sonuna kadar benimle kalırsın.

Teşekkür ederim.

Kalbimin derinliklerinden.

Want more Seven Rue?

Yasak #1
Yavru Kuş #2
Ekim İki Kişilik
Düşmeye
Başladığında #1
Genesis
Echo

Follow me
on Instagram

[@sevenrue](#)

Join my
reader's group

[Seven Rue'nun Tabulari](#)

Leave a review
on Goodreads

[Geçinme Şeklimiz #1](#)

A REVERSE HAREM, AGE GAP NOVEL

eccho

seven rue

Önsöz

Echo

Saatlerdir yalınayak yürüyorum. Hatta günlerce.

Yorgundum.

Açtım.

Ve zihnim yavaş yavaş kapanıyordu.

Bir yatağa ihtiyacım vardı.

Uyku ve yemek.

Ancak Tongass Ulusal Ormanı'nın ortasında bir tür medeniyet bulmak zordu. Kaçmak zorundaydım.

Bu benim seçimim değildi.

Bunu bana üvey babam yaptırdı ve onunla kalmakla günlerce ormanda yürümek arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, yine de bunu seçerdim.

Ama bir dahaki sefere yanıma daha fazla yiyecek alacak kadar akıllı olurum. Geceleri beni sıcak tutacak daha fazla kıyafet ve sonsuz kilometrelere direnen bir çift bot. Yine de yola çıkmadan önce bir kontrol listesi oluşturacak zaman yoktu. Yanımda bir harita getirmek aklımın ucundan bile geçmedi, ama sonra, yol işaretleri olmayan bir ormanda yürürken harita okumak kolay değildi.

Sadece yakında bir yola rastlayacağımı umuyordum.

Geç oluyordu ve güneş ışığı artık ağaçların arasından kırılmıyordu.

Hava tamamen kararana kadar sadece bir saatim vardı ama neyse ki görmeme yardımcı olması için el fenerimi getirmiştım.

Bak.

Bu benim gayet iyi yapabildiğim bir şey.

İşitme, doğumdan sonra benden alınmayan bir başka duyuydu.

İnsanlara işitmemin gayet iyi olduğunu ama neden konuşamadığımı açıklamak benim için her zaman zor olmuştu.

Doğumdan sonra ağladığımda hiçbir şey duyulmuyordu.

Doktorlar kısa süre sonra ses tellerimin bir yumru nedeniyle ses üretemediğini öğrendi. İşiabucak hallettiler ve o yumruyu kesip çıkardılar, böylece konuşma kabiliyetim kalmadı.

Zaten konuşmak istediğim bir şey de değildi.

Yardım ığlıklarım onun sert ve büyük elleri tarafından susturulurdu ve kemerini vücudumun mümkün olan her yerine vurmak için kullandığında, kimse kemerin tenime vurmasından başka bir şey duymazdı.

İşkence.

Ben de hayatımın büyük bir kısmında bunu yaşadım. Ama bunu düşünmek beni sadece zayıflattı ve vahşi doğada hayatta kalmak için güçlü kalmam gerekiyordu.

şimdilik iyiydim ama bir sığınak bulmam gerekiyordu.

Bir saat daha geçti ve ben daha da bitkin düştüm. Neden

Juneau'dan kalkan bir sonraki uçağa binmedim ki?

Yeniden başlayabileceğim bir yere mi

uayım? Yeni bir hayata

başlayabileceğim.

Kemerinin bana son vuruşundan sonra bacaklarımda hala morluklar vardı ve neyse ki ondan aldığım tek şey morluklardı.

Benden geri alamayacağım bir şey almadı ama unutamayacağım bir acıya neden oldu.

Çıplak ayaklarımla altında çakıllar hissettim ve feneri aşağı doğru tuttum, sonunda bir yürüyüş parkuruna geldiğimi fark ettiğimde gözlerimi açtım.

Kalp atışlarım hızlandı ve içimdeki heyecan arttı.

Bu beni bir ana yola çıkaracaktı ve ana yolda arabalar geçecekti. Ayaklarımla altındaki kk çakıl taşları canımı yaksa da adımlarım hızlandı.

El fenerimi ileriye doğru tuttum ve önümdeki kk patikanın nasıl kıvrıldığını

gördüm. Etrafımda hiçbir şey duymuyordum, sadece ağaçların arasından esen rüzgârın sesini duyuyordum.

Ama sonra birdenbire yolun kenarında bir kulübe belirdi.

Koşmaya başladım.
Günlerdir ilk kez içimde bir mutluluk yeşermeye başladı ve ön kapıya ulaştığımda kapıyı yumruklamaya başladım.

Çılgılık atmaya çalışsaydım beni duymazlardı.

Çılgılık atma düşüncesi bile boğazımı acıtiyordu.

Yumruklarımı tahtaya vurmaya devam ettim ama birinin dikkatini çekmeye çalıştıkça umudumu kaybediyordum.

İçeride kimse yoktu.

İçeride ışık olmadığı için bunu fark etmeliydim. Belki de

çoktan uyumuşlardır.

Kapıyı birkaç kez daha çaldım, sonra vazgeçtim ve iç çektim.

Benim durumumda iç çekmek, burnumdan yüksek sesle

hava üflemek anlamına geliyordu. Etrafıma bakındım ve

gidemeyeceğime karar verdim.

Uyuyacak bir yer bulduktan sonra olmazdı ve bu kulübede ihtiyacım olan her şeyin

olduğundan emindim. Muhtemelen yiyecek yoktu ama en azından bir yatak vardı. Ya da

bir kanepe.

Ve eğer bunlar da yoksa, en azından başımın üzerinde bir çatı ve etrafımdaki vahşi hayvanlardan beni koruyan duvarlar olurdu.

Yalnız olduğumdan emin olmak için kulübenin yan tarafına doğru yürüdüm ve pencereden karanlık oturma odasına baktıktan sonra yumruğumu kaldırıp cama vurmaya hazırlandım.

Aptalca bir fikir, Echo, diye düşündüm.

İşaret dili bilen biri çıkarsa diye ellerime ihtiyacım vardı.

Küçüklüğümden beri bu şekilde iletişim kurdum.

Annem bana öğretti ve sonra okulda, diğer çocuklarla ve yetişkinlerle iletişim kurmama yardımcı olmak için sadece benim için özel bir öğretmenim vardı.

Üvey babam imza atmayı bilmiyordu ve bu da beni ya da düşüncelerimi önemsemediği gerçeğine ekleniyordu.

Benim yerime karar verdi ve yapabileceğim hiçbir
şey yoktu. Notlar yazmaya çalıştım ama onları
görmezden geldi.

Onları görür görmez, hiç okumadan çöpe attı.

Camı kırabileceğim bir taş aramak için arkamı döndüm ve yeterince büyük bir taş gördüm.

Onu aldım ve geri çekildim, sonra da cama doğru fırlattım.

Çıkardığı ses herhangi bir hayvanı korkutup kaçırarak kadar yüksekti ve içeride kimsenin olmadığından emin olduktan sonra çerçevedeki cam parçalarını topladım, sonra da içeri tırmandım.

İçeri girince el fenerimle etrafa bakındım.

Oturma odasında duruyordum ve duvarlar ile yerdeki hayvan kürkleri bana bir avcı kulübesinde olduğumu söylüyordu.

Yılın bu zamanlarında avcılar sık sık etrafta olurdu, bu yüzden belki etrafta biraz

yiyecek vardı. Ve belki de yakında geri döner.

Üç yatak odası ve banyonun tamamını gezdikten sonra mutfığa geçtim ve dolapları açmaya başladım.

Altı kişilik bir aileye yetecek kadar tabak ve bardak vardı ve şansına dolaplarda birkaç konserve kutusu da vardı.
Fasulye ve ravioli.

Bununla yaşayabilirim.

Açlığım bastırdı ve bu noktada kimsenin gelmesini umursamıyordum, bu yüzden iki kutuyu da açtım ve ısıtmak için küçük bir tencereye boşalttım.

Soba da çalışıyordu.

Yılda birkaç hafta burada yaşayan birileri mutlaka vardı ama şimdilik sıra bendeydi.

Fasulye ve mantı ısınırken, kanepeden kalın yün battaniyeyi aldım ve rüzgârın burayı daha da soğutmaması için kırık pencerenin üzerine yerleştirdim.

Pencerenin üstündeki perde tutucunun üzerine astım ve şansına kırıdığım şeyi yeterince örttü.

Akşam yemeği o kadar iyi değildi ama en azından karnım doydu.

Buzdolabında üç kutu biranın yanında turşu bile buldum.

Bira bana göre değildi, o yüzden musluktan su içtim.

Bu kulübenin sahibi gecenin bu saatinde gelmezdi ama gelme ihtimaline karşı sabah erkenden kalkmam gerekiyordu.

Yemek yediğim tencereyi temizledikten sonra, yatak odasının kapılarının ardına kadar açık olduğu küçük koridora doğru yürüdüm.

Hangisini seçerdim?

Üçünün de içine baktım, sonra ortadakini seçtim.

Diğerlerinden daha rahat görünüyordu ve muhtemelen en çok kullanılan yatak odasıydı. Üzerimde ve sırt çantamın içinde kirli kıyafetler vardı ama yine şansım yaver gitti. Yatağın yanındaki küçük çekmecedeki kazaklar vardı ve uyumak için bir tane seçtim.

Soyunduktan sonra banyoya baktım ve önce bir duş alsam mı diye düşündüm. Yatağa temiz girmek iyi hissettirirdi ama sonra bir yabancıнын duşunu kullanmak garip geldi.

Gerçi... ben de bir yabancıнын kulübesindeydim, o zaman neden temizlenmekten çekiniyordum?

Duşa girdim ve ellerimle vücudumdaki tüm kiri ovaladım, ardından erkek şampuanı gibi kokan şampuanı kullandım ve her tarafıma sürdüm.

Su çok hızlı akıyordu, belki bir ses çıkar ve hemen dışarı çıkmam gerekir diye.

Birkaç dakika sonra siyah havluya sarındım ve yeni kazağımı giymeden önce kurulandım.

Cildimi çizdi ama en azından sıcaktı.

Uykum hafıftı, bu yüzden ev sahibinin içeri girme ihtimaline karşı kapıyı biraz açık bıraktım, sonra yatağa atladım ve yorganı üzerime çektim.

Tavana bakarak derin bir nefes aldım.

Şimdilik güvendeiydim.

Ve kafama tüfek dayanmadığı sürece sorun olmazdı. Sonuçta

avcılar hayvanları vururdu, barınağa ihtiyacı olan genç kızları değil.

Öyle değil mi?

Birinci Bölüm

Echo

Günler geçti ve ben hala o kulübedeydim.

Buraya kimse gelmedi ve bu kulübenin sadece kış aylarında mı kullanıldığını merak etmeye başladım.

Mayıs ayının ortasıydı ve yakında ya burada bir süre daha kalmaya ya da ormanda yürümeye devam edip belki başka bir kulübe bulmaya karar vermem gerekecekti.

Bazılarının kiralık olduğunu biliyordum.

Yaz tatillerini dağlarda geçirmeyi seven aileler için. Ama bu

kulübelerin birbirinden ne kadar uzakta olduğunu kim bilebilir?

Ve daha fazla günümü ayakkabısız dolaşarak geçirme fikrine de pek sıcak bakmıyordum.

Kulübenin etrafında hiç yoktu ve her günümü çekmecelerde bulduğum büyük kazaklardan birini giyerek geçiriyordum.

Giysilerimi duşta yıkamayı başardım, ancak deterjan kullanmadığım için hiçbir şey gibi kokmuyorlardı.
En azından temizlerdi.

Dolaptaki konserveler her geçen gün azalıyordu ve ben de sabahları yarım konserve, akşamları da diğer yarısını yemeye başladım.

Böylece burada birkaç gün daha kalabilirim.

Onları kolayca sırt çantama koyabilir, küçük tencereyi yanıma alabilir ve acıktığımda ateş yakabilirdim ama şimdilik içeride kalmak daha iyi bir fikir gibi geliyordu.

Juneau'daki evimde kalmak gibiydi.

Saatlerce oturur, beni hiç ilgilendirmeyen bir konu hakkında kitap okur ve akşam yemeği yapabilmek için üvey babamın eve gelmesini beklerdim.

Bir telefonum bile vardı ve her zaman müzik dinler ve bazen kimse beni yakalamadan evin içinde dans ederdim.

Telefonumu yanımda getirdim ama ormanın bu kadar derinlerinde telefon çekmediği için pek

yardımcı olmadı.

Son birkaç gündür kullandığım tek şey oyun oynamaktı. Sadece üç tane

indirilmişti ve ikisi de sıkıcıydı.

Yapacak başka şeyler bulmak zorundaydım.

Kulübenin dışında hareket eden hayvanlar vardı ve bir keresinde dışarıda küçük basamaklarda oturup birinin gelmesini beklerken bir tavşan, ardından birkaç sincap gördüm.

Bir gece, yüksek bir sesle uyandım, kulübenin kenarından gelen bir tırmalama sesiyle. Ayağa kalkıp el fenerimi pencereden içeri tuttuğumda, arka pençeleri üzerinde duran bir ayı görünce sıçradım.

Beni incitmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu, bu yüzden ormana geri dönene kadar bekledim, sonra yatağa geri kaydım.

Elbette yalnızdım ama bu evde oturup bağırıp çağırmaktan ve karşılık veremedenden dayak yemekten daha iyiydi.

Karşılık vermek sadece yumruklarla işe yarayabilirdi, ama kendime değer vermeyen bir adama vurmaya kendimi alamadım.

Ona vurmayı düşünürken bile kendimi kötü hissediyordum ama yumruklarım onun iri bedenine pek bir şey yapamazdı.

Annem gittiğinden beri kendini bıraktı ve tüm öfkesini benden çıkardı.

Tabii ki annemin yeni bir adamla kaçması ve bana bakması için onu terk etmesi benim hatamdı. Annemin gidişini kişisel olarak algılamadım.

Aslında bir çıkış yolu bulduğu için mutluydum ama belki beni de yanında götürebilirdi.

Kızgınlığımı belli etmedim, onun yerine kaybolana ya da unutana kadar içimde tuttum.

Bir şeylere kızmak durumuma yardımcı olmuyordu ve şimdi bir çıkış yolu bulduğuma göre, içimde kalan tek şey umuttu.

Sonunda birinin beni bulup güvenli bir yere götüreceğini umuyordum.

*

Biz

Lanet kulübemizde biri var.

Bu ilk kez olmuyordu, ama durup dururken onları şaşırtmanın sonu hiç iyi olmamıştı.

Her zaman silahları hazırды ve sanki buranın sahibiymiş gibi bize doğrultuyorlardı.

Çoğu zaman kaybolan rastgele yürüyüşçülerin kulübemizi bulduğunu ve yolculuklarına devam edecek gücü bulana kadar burada kamp yapmaya karar verdiklerini zor yoldan öğrendik.

Çoğu zaman bizim yiyeceklerimizi, duşlarımızı ve giysilerimizi kullandılar.

Bu yüzden buraya her geldiğimizde, muhtemelen yiyeceklerimizi tüketen ve eşyalarımızı kullanan birileri olduğunu bilerek her şeyi istifliyorduk.

Bu kez misafirimiz hâlâ içerideydi, muhtemelen uyuyordu ve lanet yün örtülerimizin sıcaklığının tadını çıkarıyordu.

En son biri yatağımda uyuduğunda, üzerlerine sinen lanet olası vücut kokusu yüzünden çarşafı ve örtüleri değiştirmek zorunda kaldım.

Umarım bu kez istenmeyen misafir diğer yatak odalarından birinde uyumuştur.

Belki Nordin'in.

Ya da Summit'in.

Her iki durumda da, avlanmaya hazır olabilmemiz için her kimse onu yoluna göndermemiz gerekiyordu. "Bu sefer nasıl yapmak istiyorsun kardeşim?" Nordin sordu.

Ortanca çocuktı ve otuz beş yaşında bile yaptığı her şey yanına kâr kalıyordu.

Ailelerimiz artık etrafta olmasa da, üçümüz arasında kimsenin bulaşmak istemediği kişi oydu.

Biz değil.

Başka bir adam değil.

Nordin tam bir baş belasıydı.

Fazla konuşmazdı ama konuştuğunda da büyük ihtimalle size hakaret etmek üzereydi.

Summit ise otuz üç yaşında olmasına rağmen üçümüz arasında en sakin olanımızdı.

Zekiydi ve avukat ya da doktor olmak için üniversiteye gitmek yerine, Nordin ve benimle birlikte dağlara çıkıp hayvan avlamaya ve onları kasabadaki kasaplara ve diğer perakendecilere satmaya karar verdi.

İşimiz, av sezonu boyunca çoğunlukla ayılar olmak üzere vahşi hayvanları öldürmekten ibaretti. İznimiz vardı.

Daha derine inmeye gerek yok.

Bu bizim işimizdi ve kimin bununla ilgili bir sorunu varsa siktirip gidebilirdi.

Summit, yanımdaki Newfoundland cinsi köpeğim Kodiak'ı başıyla işaret ederek, "Belki de onları canavarın halletmesine izin vermeliyiz," diye önerdi.
"Kimseyi korkutmasını istemiyorum. Sadece kapıyı çalacağım. Burada olduğumuzu bilsinler, sonra yollarına devam edebilirler."
Kulübeye doğru yürüdüm ve bu sefer içeride her kim varsa karşı koymayacağını umarak iç çektim.

Kapıyı çaldım, kardeşlerim ve köpeğim arkamda duruyordu.

Birkaç saniye sonra kapıyı tekrar çaldım.

Ama yine de kimse kapıya gelmiyordu.

"Dinle dostum. Burada kibar davranıyoruz. Ya dışarı çık ya da biz içeri gireceğiz, ama ikinci seçeneği istediğini sanmıyorum."

Kapıyı tekrar çaldım ve sonunda içeriden bir ses geldi.

Dönüp Nordin ve Summit'e baktım, ikisi de kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, kaşlarını kaldırmış öylece duruyorlardı.

Başımı sallayarak kapıyı bir kez daha çalmak için geri döndüm. "Daha fazla beklemeyeceğim. Kapıyı aç!" Emrettim.

Kapının içeriden açılması birkaç saniye sürdü ve ben de geri çekilerek içerideki kişiye biraz daha alan açtım.

Nordin av tüfeğini kapıya doğrultmuştu bile ama elimi kaldırarak silahını indirmesini söyledim. Silaha gerek yoktu.

En azından henüz değil.

Kapı hafifçe aralandı ve kamaramızda kimin vakit geçirdiğini öğrenmeyi beklerken vücudum gerildi.

Ama o uzun saçları ve kan çanağına dönmüş gözleri gördüğüm anda, davetsiz misafiri yoluna göndermek istemedim.

ECHO'YU [BURADAN](#) OKUMAYA DEVAM EDİN

